

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận

Contents

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận	1
1. Người Chết Trở Về	2
2. Người Chết Trở Về (2)	16
3. Người Chết Trở Về (3)	29
4. Người Chết Trở Về (4)	48
5. Người Chết Trở Về (5)	61
6. Người Chết Trở Về (6)	79
7. Hội Hợp Ở Quán Đào Nguyên	88
8. Nghĩa Quân Trong Núi Phục Sơn	100
9. Nghĩa Quân Trong Núi Phục Sơn (2)	112
10. Ban Do Thám Cửa Ngọc Lan	123
11. Ban Do Thám Cửa Ngọc Lan (2)	135
12. Ban Do Thám Cửa Ngọc Lan (3)	151
13. Ban Do Thám Cửa Ngọc Lan (4)	169
14. Mạc Tuyết Lan Là Ai ?	180
15. Mạc Tuyết Lan Là Ai ? (2)	193
16. Xâm Nhập Hạnh Hoa Thôn	204
17. Xâm Nhập Hạnh Hoa Thôn (2)	217
18. Xâm Nhập Hạnh Hoa Thôn (3)	231

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận

Giới thiệu

Quân Hán trần sangBạo tàn gieo rắcĐất nước điêu tànSinh linh ta thánTa khóc mình taMáu lệ chan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-hoa-thon-phuc-han>

1. Người Chết Trở Về

Kỵ sĩ gò cương ngựa, nhìn bóng mặt trời đã khuất về Tây. Hoàng hôn phủ xuống núi đồi, sương rừng bay lớp lớp trên không, khí lạnh dâng đầy....

Kỵ sĩ rùng mình, kéo cao cổ áo, giục ngựa lướt tới. Ra khỏi cánh rừng chồi, chàng đã thấy ngọn đồi Hạnh Hoa đứng sừng sững giữa trời, nhiều ngôi nhà đã lên đèn, như ẩn như hiện trong bóng tối lơ mờ.... Kỵ sĩ tìm lối mòn để lên đồi. Chàng bứt lạt ngựa, liệng ra xa, như có ý không muốn gây thành tiếng động trong cảnh tịch mịch của hoàng hôn.... Nhưng tiếng cười đùa từ trong một tòa nhà ba gian trên sườn đồi vọng xuống. Ngôi nhà cao ráo, có cổng và đèn lồng giăng mắc bên ngoài.

Kỵ sĩ lăm bắm một mình:

- Mới năm năm mà Hạnh Hoa Thôn chừng như đã có nhiều thay đổi. Nơi kia là nền cũ của Á«Quán Chiêu Anh» mà....

Chàng cho ngựa tới trước cổng rào. Tấm biển sơn màu đỏ chói lồng ba chữ vàng lấp lánh dưới đèn, như đập vào mắt chàng:

Á«GIANG HỒ QUÁNÁ».

Kỵ sĩ sững sờ trong phút giây rồi nhủ thầm:

“Sao lại Á«Giang Hồ QuánÁ» ? Đã thay đổi chủ rồi ư ?” Chàng nhìn sang tay phải thấy ngựa đứng đầy tàu, chứng tỏ bên trong quán rất đông khách. Tiếng cười đùa vẫn từng chap vang lên. Kỵ sĩ nhảy xuống đất, buộc ngựa trước mái hiên rồi đi thẳng vào trong. Ngọn đèn lồng chiếu sáng đủ thấy rõ mặt khách. Đó là một thanh niên tuấn tú khôi ngô, mình mặc chiếc áo màu xanh lục, đầu chít khăn xanh nhưng che khuất cả một bên mắt trái. Có lẽ khách đã gặp chuyện không may trên bước giang hồ ? !

Lạ một điều là kỵ sĩ không mang gươm chỉ đeo một con dao nhỏ bên cạnh sườn. Kỵ sĩ từ từ xô cửa bước vào trong quán. Hơi người nồng ấm chụp lấy chàng, xua tan khí lạnh bên ngoài. Thực khách trong quán đều nín lặng quay nhìn chàng.

Họ đều ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của khách. Kỵ sĩ cúi đầu thi lễ với hầu hết mọi người rồi đi thẳng đến chiếc bàn con trong góc nhà, ngồi xuống. Thực khách lại bắt đầu ăn uống như trước, xem chừng họ không mấy quan tâm đến kẻ lạ mặt.

Duy có một tên mặt đen, dáng điệu hung ác ngồi ở bàn giữa, là chăm chú theo dõi chàng thanh niên....

Một lúc, gã bảo tên ngồi cạnh:

- Nhớ trông chừng hắn....

Rồi gã lại nốc cạn chung rượu nóng và cười hềnh hếch với cô hầu non bên cạnh.... Kỵ sĩ vẫn chưa dám quan sát quanh mình vì muốn chờ cho mọi người quên lãng mình đi đã. Bỗng có tiếng hỏi:

- Quý khách dùng chi ?

Kỵ sĩ ngược nhìn lên thấy tên tiểu bảo đứng cạnh mình tự lúc nào. Chàng vội cất tiếng:

- Cho ta vò rượu nóng và một cân thịt nướng.... mau lên....

Tiểu bảo vâng dạ, toan bước đi thì khách đã gọi giật lại:

- Hãy khoan.... cho ta hỏi đã....

- Quý khách dạy điều chi ?

- Xưa kia nơi này có phải là Á«Chiêu Anh QuánÁ» không ?

Tiểu bảo lộ vẻ kinh hãi nhìn khách, rồi dáo dác ngó quanh. Kỵ sĩ càng ngạc nhiên hơn, hỏi tiếp:

- Kìa.... sao người không trả lời ta ?

Tiểu bảo bước đến bên chàng, bảo nhỏ:

- Đừng hỏi lớn, nguy lắm ! Bộ Ông muốn chết ư ?

Kỵ sĩ vụt nín lặng, hình như cảm thông được vẻ sợ sệt của tửu bảo. Chàng chưa kịp hỏi gì thêm thì tửu bảo đã lẫn đi nơi khác. Bây giờ kỵ sĩ mới chú ý thấy một gã râu ria, ngồi ở bên góc trái đang nhìn mình dò xét. Chàng bực dọc lắm, nhưng vẫn cố dần lòng. Một lúc sau, tên tửu bảo bưng rượu thịt ra cho chàng. Hắn vừa đặt bầu rượu xuống, đã nói:

- Quan mình ông đều là người của Lục Ôn Hầu. Hãy thận trọng cho lắm kẻo chết uống mạng....

Kỵ sĩ hỏi ngay:

- Lục Ôn Hầu là ai ?

- Em của quan huyện Châu Diên, chúa tể vùng này....

Kỵ sĩ hỏi tiếp:

- Còn những người trong môn phái Hạnh Hoa Thôn đâu cả rồi ? Tiêu Hà Lão Hiệp, Lê Hồng....

Tửu bảo lắc đầu, nói:

- Tôi không được biết ! Ngọn đồi đã thay đổi chủ nhiều năm rồi....

- Trời !....

- Nhưng quý khách là ai ? Đã lâu không đến vùng này ư ?

Kỵ sĩ rót rượu, nốc một hơi để dần bớt cơn xúc động, rồi nói:

- Ta ư ?.... Một kẻ giang hồ.... Năm năm chưa về thăm cảnh cũ.

Tửu bảo lắc bầm:

- Năm năm trời, ông không đến đây, làm sao rõ được những gì đã xảy ra ở Hạnh Hoa Thôn ! May mà ông gặp tôi....

- Ta đã đoán trước có nhiều thay đổi nhưng không ngờ đến nỗi này. Đến như hôm nay là ngày giỗ của Hiệp sĩ Vũ Anh Tùng, người cầm đầu môn phái Hạnh Hoa mà cũng chẳng thấy một hiệp sĩ nào tìm đến ?! Xưa kia tấp nập là dường nào ?

- Trời ơi.... Ông đừng nói to lên như vậy ! Ở đây Â«tai vách mạch rừngÂ». Không phải các hiệp sĩ trong nước đã quên người cầm đầu môn phái Hạnh Hoa đâu ?!

Nhưng mấy năm rồi, họ kéo về đây đều bị giết....

- Ai giết ?

- Lục Ôn Hầu chứ còn ai nữa.... Người mặt đen ngồi ở bàn giữa đó.

Kỵ sĩ nghiêng răng cảm hận:

- Tại sao lại giết những hiệp sĩ chỉ đến đây để viếng mộ người xưa ?....

- Quan quân nhà Hán cấm không cho dân chúng nhắc nhở đến phái võ Hạnh Hoa, cũng như không cho ai viếng mộ hiệp sĩ Vũ Anh Tùng. Họ muốn diệt tan cái Â«hào khíÂ» của môn phái đó. Kỵ sĩ hãy lên đường đi, nếu muốn toàn mạng.

Tửu bảo dứt lời lại đi nơi khác. Kỵ sĩ cầm vò rượu rót vào chung, nhưng tay run lên vì uất hận. Ở chiếc bàn giữa nhà, tiếng đùa cợt nhả vang lên. Gã mặt đen tên gọi Lục Ôn Hầu bỗng cất tiếng gọi lớn:

- Chủ quán.... Chủ quán đâu ?

Một gã béo phệ từ trong nhà đi ra lấp bắp thưa:

- Bẩm tướng quân.... có tôi đây.

Lục Ôn Hầu đang cười cợt, vụt nghiêm sắc mặt:

- Này.... Từ sáng đến giờ có tên điên cuồng nào tới viếng mộ không ?

- Dạ không !

- À.... Tốt lắm ! Thằng nào lảng vảng tới là ta giết nốt ! Nhất định không để một tên nào trong phái Hạnh Hoa sống sót mà.

Từ xa, thoảng trong hơi gió, có tiếng sáo cất lên buồn buồn. Mọi người trong quán đều ngừng ăn uống lắng nghe. Tiếng sáo huyền hoặc như thu hút tâm hồn mọi người. Kỵ sĩ thần thờ ngơ ngẩn. Lục Ôn Hầu cau mày, hỏi:

- Gì thế ?

Một cận vệ quân khẽ đáp:

- Có tiếng sáo đâu đây !

Chưa ai nói gì thì từ xa tiếng hát vẳng lại:

Â«Hạnh Hoa Thôn ! Hạnh Hoa Thôn !

Â«Còn đâu nữa ?

Â«Quân Hán tràn sang Â«Bạo tàn gieo rắc Â«Đất nước điêu tàn Â«Sinh linh ta thán....

Â«Ta khóc mình ta Â«Máu lệ chan hòa.

Lục Ôn Hầu thét vang lên:

- Ai hát ? Kẻ nào dám xác xược như thế ? Lôi cổ nó vào đây.

Bọn cận vệ của hắn tuôn ra cửa, người trong quán đều khiếp sợ nhìn nhau. Chủ quán đến bên Lục Ôn Hầu, thưa:

- Bẩm tướng quân ! Đó là một lão ăn xin.... Không có chi phải chú ý....

- Ăn xin ? Ăn xin mà xác láo như vậy ư ?

Trong khi đó, bọn cận vệ lôi vào một ông lão tật nguyền, cụt mất một tay, đôi mắt mù lòa. Một thằng bé độ năm, sáu tuổi, tay cầm ống tiêu đang chạy theo níu kéo ông lão !

- Đừng bắt ông tôi mà.... Ông tôi có làm gì đâu ? Các ông ơi....

Nhưng bọn cận vệ của Lục Ôn Hầu không chút xúc động, thét bảo:

- Mày lui ra không ?

Rồi chúng đẩy ông lão vào trong ! Cậu bé vẫn theo sát bên ông nó. Ông lão bỗng cất tiếng:

- Tôi dui mù tàn tật.... Các ông hành hạ làm gì ?

Bọn cận vệ xô ông té nhủi trước mặt Lục Ôn Hầu. Chàng kỵ sĩ ở trong góc phòng vụt đứng dậy, máu nóng dồn lên mặt. Một bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy vai chàng:

- Đừng.... Ông.... Chết uống mạng.

Kỵ sĩ quay lại thấy tên tửu bảo đứng đó tự bao giờ. Đàng kia lão ăn xin vừa ngẩng đầu lên, thì chàng sững sốt gọi nhỏ:

- Trời.... Tiên Hà thúc phụ !....

Tên tửu bảo liếc nhìn chàng, rồi lẩn mình vào trong quán. Tiếng Lục Ôn Hầu vang lên:

- Lão già khốn khiếp ! Mi là ai ? Sao dám hát hỏng những lời xúc phạm đến Hán Triều ?

Lão ăn xin nhếch miệng cười:

- À.... Lục Ôn Hầu tướng quân đó ư ? Hèn gì ta không bị bắt làm sao được ! Lão có nghe danh, bây giờ mới được gặp. Lão là một tên hành khất nghèo nàn, chỉ biết ca hát để đổi lấy chén cơm. Lão than van cho số

phận Hạnh Hoa Thôn, khóc kể cho thân thể mình và cho những người đã chết thì có chi là xác xược ? Lục đại nhân thể mà hẹp lượng !

Lục Ôn Hầu cười nhạt, vẻ mặt vô cùng hiểm ác:

- Ta không hẹp lượng đâu ! Mi cứ hát lên ta cho phép đó. Có muốn than van, kêu khóc gì cũng được.

Hắn nói thế, nhưng bàn tay lại nắm lấy chuỗi gươm từ từ rút ra khỏi vỏ. Thực khách trong quán đều lo ngại cho số phận lão hành khất. Riêng chủ quán không biết vì cảm thương thân phận lão già hay vì sợ có cuộc đổ máu trong quán mình mà lão bước đến bên Lục Ôn Hầu nài nỉ:

- Tướng quân bớt giận ! Lão ấy đui mù, chưa biết oai trời. Xin tha chết cho lão một lần.

Đằng kia cậu bé đã giắt ống tiêu vào lưng quần, móc trong áo ra hai hòn sỏi mân mê trên tay. Lão hành khất đã không tỏ vẻ sợ sệt mà còn điềm nhiên cất tiếng:

- Đa tạ Ôn chủ quán. Đừng bận lòng cho lão. Đã ngoại lực tuần, lão cũng gần đất xa trời, có chết cũng không hại. Trước khi đến đây, lão cũng biết mình khó sống được lâu mà.

Lục Ôn Hầu cười gần:

- Hừ ! Đã biết vậy sao còn dẫn xác đến ?

- Lão quyết chết vào ngày giỗ của hiệp sĩ Vũ Anh Tùng cho anh hùng hào kiệt bốn phương biết rằng Á «hào khí Á» của phái võ Hạnh Hoa Thôn vẫn chưa mất....

Lục Ôn Hầu sấn tới trước:

- À.... Mi là bè lũ Á «Hạnh Hoa Thôn Á» ?

Lão hành khất đưa tay tới trước nói:

- Cứ cho lão nói hết, rồi có giết cũng không muộn mà !.... Đã năm năm qua, vào ngày này, Lục Ôn Hầu đã giết biết bao anh hùng hiệp sĩ. Họ từ bốn phương lại, để tỏ tác lòng với người quá cố mà phải chết ! Mi tưởng giết họ như thể là tiêu diệt được phái Hạnh Hoa ư ? Không đâu, mi lầm rồi !.... Lão tuy mù lòa, nhưng biết chắc trong quán này hiện tại còn nhiều người tưởng nhớ Vũ Anh Tùng.... Họ không điên dại nói ra lời, để cho mi hại nữa đâu.

Câu nói sau cùng của lão hành khất khiến đám thực khách xôn xao, Lục Ôn Hầu cũng đưa mắt ngó quanh tỏ dấu nghi ngờ. Lão hành khất cả cười:

- Mới nói vài lời xem chừng Lục Ôn Hầu mất hết bình tĩnh. Như vậy còn mong gì tiêu diệt được phái võ Hạnh Hoa. Ngọn đời này là của họ. Đất nước này cũng của họ. Sớm muộn gì họ cũng sẽ phục thù cho những người đã chết và đánh đuổi quân cướp nước ra khỏi biên cương.

Lục Ôn Hầu không còn chịu đựng được nữa. Hắn vùng kiếm thét:

- Lão già khốn kiếp ! Mi phải chết....

Nhưng đằng kia cậu bé đã vùng mạnh cánh tay. Một hòn sỏi bay vút trúng vào cườm tay Lục Ôn Hầu. Hắn kêu rú lên một tiếng, buông thanh kiếm xuống đất.

Bọn cận vệ quán đều sững sốt trước hành động đột ngột của cậu bé. Lão hành khất sở soạn kêu lên:

- Hồng nhi ! Cháu đã cãi lời ta rồi ư ?

Cậu bé nắm lấy tay lão, nói nhanh:

- Nó muốn giết ông mà. Con phải hạ nó chứ. Chạy mau ông....

Á «Giang Hồ Quán Á» bày ra cảnh xôn xao, các thực khách và gia nhân của chủ quán mạnh ai nấy tìm đường thoát chạy. Chàng kỵ sĩ cũng đứng lên.

Lục Ôn Hầu quát lớn:

- Giết chết thằng bé và lão già đó đi !

Bọn cận vệ hùng hổ dạ ran, trong lúc chàng kỵ sĩ bí mật nắm lấy vò rượu liệng mạnh vào chiếc đèn lồng treo giữa nhà. Một tiếng Ầ «răngẦ» vang lên, ngọn đèn tắt phụt, trong quán chỉ còn thấy lờ mờ nhờ ánh sáng ngoài sân hắt vào. Lão hành khất và cậu bé liền ngồi thụp xuống đất. Bỗng có tiếng gọi nhỏ bên tai:

- Hãy theo tôi...

Lão có cảm giác như ai nắm lấy vai mình lôi đi, quanh quẩn trong lòng quán, rồi thoát ra bằng cánh cửa hông. Cậu bé theo sát bên ông lão, chăm chú nhìn người dẫn lối, nhưng nó không thấy rõ mặt.

Trong khi đó, có tiếng kỵ sĩ hét to lên:

- Cận vệ quân hãy ngồi yên ! Đứa nào rục rịch ta giết chết Lục Ôn Hầu ngay đó.

Bọn lính Hán triều ngơ ngác chưa biết tấn thối thế nào, thì lại nghe tiếng Lục Ôn Hầu:

- Đồ khốn khiếp ! Bay đâu ! Đừng nghe lời nó, hãy lòng bắt lão già và thằng bé đó cho ta.

Chàng kỵ sĩ lại cười vang lên:

- Hà hà.... Lục Ôn Hầu gan dạ thật ! Bay cứ tiến lên rồi mang xác hắn mà về.

Giọng nói của kỵ sĩ cứ nhỏ dần rồi mất hẳn. Cả bọn cận vệ của Lục Ôn Hầu đều lúng túng.

Một tên nhanh trí chạy ra sau xách vào một chiếc đèn lồng, trong lúc lão chủ quán từ phía sau cũng đốt đuốc mang ra. Bấy giờ, ai nấy mới biết bị mắc lừa ! Lục Ôn Hầu vẫn đứng yên một chỗ, không bị hại gì cả. Hắn nhìn quanh quẩn tìm lão hành khất và thằng bé xác xơ nhưng cả hai đã mất dạng từ bao giờ. Lục Ôn Hầu tức giận, gầm lên:

- Phải bắt cho được hai đứa đó ! Bằng không ta bêu đầu cả lũ bay.

Quân cận vệ sợ hãi túa ra sân và tuôn vào trong nhà bếp. Chủ quán hối thúc bọn gia nhân đốt đèn lên cho sáng.

Riêng Lục Ôn Hầu không bắt được lão hành khất và thằng bé xác xơ, đâm ra bực dọc, trút cả sự giận hờn lên đầu chủ quán và đám thực khách. Hắn chỉ mọi người, nói:

- Bọn bay âm mưu hại ta phải không ? Để rồi xem....

Đám thực khách lo sợ nhìn nhau, không ai dám nói một lời. Họ chờ đợi những sự không may xảy đến cho họ. Lục Ôn Hầu cất tiếng gọi:

- Chủ quán đâu ?

Chủ quán cất tiếng dạ, rồi run rẩy đến bên họ Lục:

- Bẩm đại nhân....

- Bọn kia là ai ? Mi âm mưu với chúng để hại ta phải chăng ?

Chủ quán quì thụp xuống, van lạy:

- Trăm lạy ngàn lạy Lục Ôn Hầu. Đừng nghi oan cho lão như thế. Lão chỉ biết buôn bán thôi....

Lục Ôn Hầu hét to lên:

- Đừng láo ! Chính mi đã van xin xỏ tên ăn mày đó. Mi phải biết nó là ai chứ ?

Chủ quán không dám ngẩng đầu lên:

- Trăm lạy ngàn lạy đại nhân. Lão nào biết hắn là ai ? Chỉ thấy kẻ ăn xin kêu đường hát dạo mà tội nghiệp vậy thôi. Lão nào ngờ....

Trong khi đó, bọn Cận Vệ Quân trở về quán báo tin không tìm được lão ăn xin.

Lục Ôn Hầu càng tức giận hơn lên. Lão chỉ chủ quán, hét bảo quân cận vệ:

- Bắt trói lão già này lại, mang về Dinh cho ta.

Bọn Cận Vệ quân sững sốt nhìn nhau, không ngờ chủ quán lại quá giận như thế. Bắt chủ quán Á «Giang Hồ Á» là chuyện mà chúng không bao giờ tưởng tới, vì chủ quán chẳng những đã đút lót nhiều cho Lục Ôn Hầu mà còn là người quen của quan huyện Châu Diên. Nhưng chúng không dám cãi lệnh Lục Ôn Hầu, xà vào bắt trói chủ quán. Đám thực khách đều sợ hãi im phăng phắc, trong lúc vợ chủ quán chạy ra ôm lấy chồng, van xin Lục Ôn Hầu:

- Đại nhân.... Chỗ quen biết từ lâu, sao người nữ lòng thế ?

Lục Ôn Hầu quay phắt đi, bảo quân cận vệ:

- Cứ đem lão về Dinh cho ta tra hỏi !

Nói xong, họ Lục bước ra sân, lên ngựa trở về Dinh. Bọn cận vệ ùn ùn kéo theo.

Vợ chủ quán cố nín kéo chồng lại, nhưng lũ cận vệ hùng hổ dọa nạt:

- Mụ đang ra đi.... Nếu muốn toàn mạng....

Chúng vung gươm khiến bà sợ hãi kêu khóc vang trời. Rồi chùng như không đành lòng được, vợ chủ quán mắng chửi vang lên:

- Quân khốn nạn ! Cho ăn ngập mặt vẫn không biết ơn ! Lũ bay rồi sẽ chết đâm chết, chém....

Nhiều tên cận vệ nghe mụ nguyên rủa như vậy, toan quay lại hành hung, nhưng đám gia nhơn của chủ quán đã chạy ừa ra đem bà chủ trở vào trong. Thực khách trong quán nhìn thấy cảnh thương tâm, nhưng chẳng ai dám nói một lời. Họ cùng nghĩ đến lão hành khất bí mật, cậu bé con và chàng Kỵ sĩ áo xanh vừa làm cho Lục Ôn Hầu và đám cận vệ của y phải một phen vỡ mật.

!

!!

Lão hành khất và cậu bé theo người bí mật ra khỏi quán Á «Giang Hồ Á» lần mò trong đêm tối, đi một đôi xa mới dừng lại. Người bí mật bỗng cất tiếng:

- Đến đây hết nguy hiểm rồi, lão hiệp và công tử về rừng đi, tôi phải trở lại !

Lão hiệp nên thận trọng hơn nữa.

Lão hành khất giật mình sờ soạng trong bóng đêm hỏi:

- Nhưng.... ân nhân là ai ? Sao lại biết lão phu ?

Người bí mật đáp:

- Người ở Hạnh Hoa Thôn này đã chết hầu hết trong trận chiến đấu chống quân nhà Hán, năm về trước. Nhưng chẳng phải vì vậy mà không ai còn nhìn được Tiêu Hà lão hiệp.

- Trời.... Ân nhân biết cả tên họ ta. Ân nhân là ai ? Xin nói mau, đừng để ta phải thắc mắc !

Người bí mật nói:

- Lão hiệp đừng bận tâm ! Tôi chỉ là một thường dân, từng đến vùng này buôn bán khi xưa. Hiện nay vì nghèo đói mà phải làm tửu bảo trong quán Á «Giang Hồ Á»....

Cậu bé bỗng reo lên:

- À.... Con nhìn được ông này rồi. Hồi nãy, ông bưng rượu mà.

Tửu bảo mỉm cười trong bóng đêm, cúi xuống nựng cầm cậu bé:

- Cháu giỏi lắm ! Nhưng ráng dẫn ông về đến nhà nhé....

Tiêu Hà lão hiệp cảm động nói:

- Đa tạ ân nhân....

- Lão hiệp đừng gọi tôi là ân nhân nữa mà thêm xấu hổ.

Tửu bảo chợt nhớ đến người kỵ sĩ lạ mặt đã liệng bể đèn lồng lúc nãy, nói:

- Lão hiệp có cùng đi với chàng kỵ sĩ áo lam lúc nãy chăng ?

Tiêu Hà ngơ ngác nói:

- Không ! Lão phu có biết chàng kỵ sĩ nào đâu ?

- Lạ thật ! Thế chàng kỵ sĩ áo xanh kia từ đâu lại ? Chàng ta hỏi thăm những người trong môn phái Hạnh Hoa Thôn và biết rõ Giang Hồ Quán ngày nay đã cất trên nền Chiêu Anh Quán xưa kia.

- Ai vậy kia ? Nhất định là người cùng môn phái với ta !

Cậu bé bỗng reo lên:

- Con biết rồi !.... Phải người Kỵ sĩ chít khăn xanh, khuất một bên mắt trái đó không ?

- Đúng đó !....

Tiêu Hà hỏi cháu:

- Ai vậy Hồng Nhi ?

- Cháu không biết tên nhưng cháu thấy ông đó lúc nãy. Bây giờ gặp cháu nhớ ngay....

Tiểu bảo mỉm cười nhìn cậu bé rồi bảo Tiêu Hà lão hiệp:

- Lão hiệp và công tử nên về, tôi phải trở lại Á«Giang Hồ QuánÁ» ngay, kéo họ nghi ngờ.

Tiêu Hà gật đầu. Tửu bảo đưa tay vuốt má Hồng Nhi rồi quay gót trở lại con đường cũ về quán. Hồng Nhi quay sang Tiêu Hà lão hiệp nói:

- Thôi mình về ông nhé, kéo mẹ con trông....

- Ủ về thì về, nhưng cấm con nói lại với mẹ những chuyện vừa xảy ra đó....

- Sao vậy ông ? Nói cho mẹ con vui chứ ! Mẹ thù ghét bọn Lục Ôn Hầu lắm mà.

Tiêu Hà lão thở dài:

- Nhưng hiện nay mẹ con bệnh nặng, có nói ra mẹ con chỉ buồn lòng thêm. Hơn nữa, mẹ con có thể trách ta không thận trọng.

- Thận trọng gì ông ?

- Con còn bé dại mà ta đã đưa con vào chỗ chém giết.

- Ông khéo lo thì thôi ! Bộ Ông tưởng bọn nó bắt con dễ dàng lắm sao ?

- Thôi đừng có ỷ tài “chú bé con”....

Rồi ông ngậm ngùi lẩm bẩm:

- Phải chi cha con còn sống !

Hồng Nhi nắm lấy Tiêu Hà dắt đi rồi hỏi:

- Mẹ con thường nói cha con khi xưa tài giỏi lắm hả ông ?

- Tài giỏi lắm ! Là đứa con duy nhất của Hiệp sĩ Vũ Anh Tùng, học trò của ông ngoại con là Hoàng Quốc Kính và Liêu Cốc Đạo huynh. Cha con không tài làm sao được ! Nhất là sau khi giúp Lữ Quốc Công lật đổ Ai Vương, giết ác phụ Cù Thái Hậu, để lập Kiến Đức, danh tiếng cha con và môn phái Hạnh Hoa dậy cả một góc trời.

Hồng Nhi tò mò hỏi:

- Thế rồi.... Cha con chết ở đâu ông ? Mỗi lần con hỏi đến mẹ đều gạt ngang không nói.

- Con còn nhỏ dại, mẹ con không muốn cho con bận lòng là phải.

- Nhưng con muốn biết ! Ông đừng giấu con tội nghiệp. Ông nói cho con nghe đi.

Tiêu Hà lão hiệp bùi ngùi, tiếp:

- Hai năm sau ngày Kiến Đức lên ngôi báu, trong nước thái bình an cư lạc nghiệp. Bỗng đâu, quân Hán tràn sang, cha con cùng các hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn vội vã về kinh thành Phiên Ngung dự chiến. Thế rồi... từ đó đến nay biệt vô âm tín ! Quân Hán tràn sang như nước vỡ bờ, phá tan Hạnh Hoa Thôn, bao nhiêu người đã chết ! Nhiều hiệp sĩ cho biết cha con mất tích trong trận chống giữ Hoàng Phố.

Chắc đã chết rồi nên từ ấy những nay không thấy quay về.

Hồng Nhi còn bé dại, nhưng trong lòng cũng thấy bồi hồi xúc động. Cha cậu quả thật là một bậc kỳ tài đúng như lời nhiều người đã nói ! Nhưng tài giỏi như vậy làm sao chết được ?! Bọn quan quân nhà Hán nào có nghĩa lý gì đâu mà hại được cha cậu ? Bằng cớ là cậu vẫn thường trêu chọc bọn chúng ở đường trường qua khu rừng lên đồi Hạnh Hoa. Cậu chỉ liệng sỏi đá mà cũng làm u đầu bể trán nhiều tên !

Có khi cậu còn gây xôn xao cả một đội kỵ binh tuần tiễu hơn đũa.

Hồng Nhi bỗng nói với Tiêu Hà:

- Ông à ! Con chắc cha con chưa chết đâu ! Quân Tàu có chi mà phải khiếp sợ....

Tiêu Hà mỉm cười, dễ dãi:

- Bé con.... Đừng tưởng lầm mà có ngày vong mạng đó. Không có gì mà ông và mẹ con với các chú, các bác phải ẩn trốn trong rừng suốt bao năm nay, chưa dám phục hận !

Bỗng lão hiệp ngừng nói, nắm chặt tay Hồng Nhi. Cậu bé ngạc nhiên hỏi:

- Gì vậy ông ?

- Suyt ! Có người đang theo dõi chúng ta. Con hãy thận trọng....

Hồng Nhi quay nhìn đảo dác. Trời lặng gió êm. Ánh trăng hạ tuần từ từ lên khỏi núi, rọi sáng khắp khu rừng. Tiêu Hà lão hiệp bỗng cất tiếng:

- Ai đó ? Muốn gì xin ra mắt !... Theo đuổi làm chi một kẻ tật nguyên.

Một bóng người từ trong lùm cây nhảy ra, đứng lặng nhìn Tiêu Hà lão hiệp.

Hồng Nhi nắm chặt mấy hòn sỏi trong túi áo, thủ thế. Tiêu Hà hỏi nhanh:

- Ai đó ? Xin cho biết quý danh ?

Bóng đen bỗng quì thụp xuống, ôm lấy chân lão hiệp:

- Thúc phụ ! Trời ơi.... Người không còn nhìn ra con sao ?

Tiêu Hà sờ soạng lên đầu bóng đen, hỏi dồn dập:

- Người là ai ?.... Sao lại.... Sao lại biết ta ?

Bóng đen chừng như đã biết rõ Tiêu Hà mù mắt thật, kêu lên:

- Trời ơi thúc phụ ! Con là Vũ Anh Kiệt đây....

Tiêu Hà lùi lại, Hồng Nhi cũng sững sờ đứng lặng yên. Lão hiệp hỏi nhỏ:

- Anh Kiệt ! Trời.... có thật vậy không ? Ta tỉnh hay mê.

Bóng đen đứng thẳng lên, bước đến gần Tiêu Hà nắm lấy tay người:

- Thúc phụ ! Con là Vũ Anh Kiệt đây, con vừa mới về Hạnh Hoa Thôn, không ngờ tất cả đều biến đổi.

Tiêu Hà lão hiệp nghe đúng giọng nói của Anh Kiệt, ôm chầm lấy chàng:

- Trời ơi Anh Kiệt.... Con còn sống thật ư ? Từ bao nhiêu năm trời nay, ai cũng tưởng là con đã chết.

Anh Kiệt nghẹn ngào không nói được nên lời. Tiêu Hà hỏi dồn dập tới:

- Làm sao con sống được ? Bao lâu nay con ở đâu ?

Vũ Anh Kiệt cố dần cơn xúc động, nói:

- Câu chuyện còn dài, con sẽ nói sau. Xin thúc phụ cho con biết ngay tin Lệ Hồng và....

Hồng Nhi, từ này giờ chăm chú nhìn Anh Kiệt, bỗng reo lên:

- Ông ơi ! Con nhớ ra rồi ! Ông này là người kỵ sĩ đã liệng bể đèn lồng trong quán lúc này.

Anh Kiệt quay đầu nhìn lại ngỡ ngác. Tiêu Hà lão hiệp vội hỏi chàng:

- Con biết Á«chú bé conÁ» nào đó chẳng ?

Anh Kiệt ngập ngừng:

- Dạ.... Không lẽ.... Hồng Nhi đây sao ?

- Chính nó đó !.... Đã hơn năm năm qua rồi, làm sao con nhìn được ? Hồng Nhi hãy ra mắt cha con đi.

Hồng Nhi sững sờ nhìn Anh Kiệt, kêu lên:

- Trời ! Người này là cha con ư ? Ông ơi.... Có thật không ?

Anh Kiệt xúc động, nước mắt lưng tròng, đưa hai tay tới trước:

- Hồng Nhi con....

Hồng Nhi lắc đầu, nói:

- Không ! Ông không phải là cha tôi đâu ?

Tiêu Hà lão hiệp chận lời nói:

- Hồng Nhi đừng nói càn.... Cha ruột con đó.

Hồng Nhi một mực nói:

- Không đâu.... Cha con là bậc anh hùng, tướng mạo phương phi, lưng đeo thanh kiếm Vũ Linh oai vệ. Mẹ con thường tả hình dáng cha con như vậy.... Có đâu lại tiêu tụy như ông này:

chỉ còn một mắt mà lưng thì dắt con dao nhỏ.

Vũ Anh Kiệt khổ tâm, lắc đầu:

- Con.... Cha thật là Vũ Anh Kiệt đây. Con đừng nghi ngờ nữa.

Tiêu Hà lão hiệp cũng bồi hồi khi nghe Hồng Nhi tả hình dáng hiện tại của Anh Kiệt. Ông không rầy cháu và hỏi Anh Kiệt:

- Trời ơi !.... Con cũng bị thương ư ? Còn thanh kiếm Vũ Linh đâu rồi ?

Anh Kiệt ngồi phịch xuống phiến đá gần đó, buồn bã nói:

- Con bị bại trong trận Hoành Phố, bị chúng đẩy ra bờ Nam Hải mò trai suốt năm năm trời nay.... May mắn, chúng không rõ con là Anh Kiệt ở Hạnh Hoa Thôn.

Nếu biết, chắc chúng giết lâu rồi. Thanh kiếm Vũ Linh đã mất trong trận đó.

- Vậy thì.... Con đã vượt ngục về đây ?

- Vâng.... Nếu muốn vượt ngục một mình thì con đã về Hạnh Hoa Thôn. Đàng này, con chủ mưu đánh phá nhà ngục để giải thoát trên hai trăm đồng sĩ. Hiện nay họ đều trở về thăm quê hương và sẽ đến đây để gặp con.

Tiêu Hà lão hiệp ngồi xuống bên Anh Kiệt, nói nhỏ:

- Hạnh Hoa Thôn đã lọt vào tay quân Hán lâu rồi. Con chẳng biết tin ư ?

- Con nào hay biết gì đâu ? Về đến đây mới thấy rõ cảnh tượng lúc này. Thật khổ tâm cho con....

- Chúng ta hãy về rừng rồi sẽ liệu sau ! Đâu có thể để các dũng sĩ vừa thoát ngục, vào tay quân giặc được.

Anh Kiệt chưa nói gì thì thấy Hồng Nhi chạy đến ôm lấy chàng:

- Cha ơi.... Cha.... Con là Hồng Nhi đây. Cha tha lỗi cho con....

Anh Kiệt nghẹn ngào ôm chầm lấy con:

- Hồng Nhi.... Con đã nhìn được cha rồi ư ?

Hồng Nhi không đáp, gục đầu trên mình cha. Anh Kiệt khẽ hỏi con:

- Mẹ con đâu rồi ?

- Mẹ con ở trong rừng Phục Lâm, dưới chân đồi.... với các chú, các bác. Mà mẹ đang bệnh nặng cha à !

- Bệnh nặng !

Chàng quay sang Tiêu Hà lão hiệp:

- Thưa thúc phụ ! Lệ Hồng đang lâm trọng bệnh ư ?

- Đúng thế ! Chuyện đau thương dồn dập, đất nước điêu tàn, môn phái rã tan, thêm vào đó tin con mỗi ngày một bất, làm sao Lệ Hồng chịu đựng nổi !

Anh Kiệt đỡ con đứng lên, nói:

- Tội nghiệp Lệ Hồng.... Nếu biết Hạnh Hoa Thôn tan nát thế này, con đã về sớm hơn.

Tiêu Hà nói tiếp:

- Không hề gì ! Con trở về là đủ cho Lệ Hồng vui mừng mà sống được ! Trước kia, mọi người đinh ninh là con đã tử trận, chỉ riêng Lệ Hồng tin tưởng con còn sống.... Nhưng mấy tháng gần đây, khi bắt đầu lâm trọng bệnh, nàng quả quyết là con đã chết ! Ai khuyên nhủ thế nào cũng không nghe....

- Bẩm thúc phụ ! Tại sao tự dưng Lệ Hồng mất hết tin tưởng như vậy ?

Tiêu Hà lão hiệp thở dài, nói:

- Chính ta cũng thắc mắc, nên đã hỏi nàng về việc đó ! Lệ Hồng đã khóc mà bảo ta Á«Thúc phụ Ơi ! Con chắc chắn Anh Kiệt đã chết rồi. Có đêm con nằm mộng thấy anh ấy trở về quần áo ướt đầm những máu. Ảnh bảo con bằng Hồng Nhi đến với anh ! Con sợ quá thét lên rồi tỉnh giấc. Mộng寐 của con ứng nghiệm lạ thường, nên con chắc là Anh Kiệt đã chếtÁ».

Anh Kiệt cảm thấy chua xót vô cùng, trước những lời đau thương đó. Chàng khẽ bảo Tiêu Hà:

- Tội nghiệp Lệ Hồng. Nàng quá tưởng nhớ đến con, nên sinh ra tâm bệnh. Thôi chúng ta về thúc phụ.

Tiêu Hà gật đầu, bảo Hồng Nhi:

- Cháu đi trước dẫn đường, để đưa cha con về với mẹ....

Giữa khu rừng Phục Lâm, có một cái hồ nhỏ, gặp mùa mưa, nước trên đồi Hạnh Hoa tuôn tràn xuống đó. Quanh hồ, có mấy gian trại ngăn ra nhiều phòng. Đó là nơi trú ẩn của những tráng sĩ phái Hạnh Hoa, sau ngày quan huyện Châu Diên kéo hùng binh đánh chiếm ngọn đồi, tàn sát dân cư....

Họ là những tráng sĩ đã thoát khỏi trận giao đấu kinh khủng đó, thất lạc vào rừng suốt tháng trời, sau cùng hay tin Tiêu Hà lão hiệp và Lệ Hồng ẩn trú nơi đây, mới tìm tới lập trang trại, tụ họp thành toán để chờ thời. Lệ Hồng cũng hăng hái tập luyện kiếm cung, đao pháp cho họ, để tính chuyện phục thù, rửa hận về sau này. Nàng vẫn hy vọng Anh Kiệt còn sống và Tiểu Lý Bá, Hà Minh, những hiệp sĩ trong phái Hạnh Hoa sẽ tìm tới giúp nàng. Nhưng càng trông càng mòn mỏi. Anh Kiệt, Tiểu Lý Bá, Hà Minh vẫn bất tăm.

Còn các lão sư như Liêu Cốc Đạo Nhân, sư Ly Biểu cũng không hề tìm đến. Lệ Hồng mất dần sự hăng hái buổi đầu, nhưng nàng vẫn cố gắng chịu đựng không để lộ ra cho các bạn biết.

Đến một đêm, nàng nằm mộng thấy Anh Kiệt trở về máu đổ đầy mình thì nàng phát lâm bệnh nằm liệt giường, không mấy khi tỉnh. Các tráng sĩ tận lực săn sóc cho nàng, nhưng cũng có nhiều người vì mất tỉnh

thần mà bỏ trốn đi. Có người lại qui phục quân nhà Hán. Tuy nhiên, họ còn chút đỉnh lương tâm không dẫn quân Tàu đến rừng Phục Lâm để tàn sát các Hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn.

Tiêu Hà lão hiệp, Anh Kiệt và Hồng Nhi về đến trang trại vào khoảng canh ba.

Mọi người đều an giấc. Trên chòi canh bỗng có tiếng hỏi:

- Ai đi đó ?

Hồng Nhi lên tiếng:

- Cháu Hồng Nhi đây.

Bốn bề lại vắng lặng như trước. Anh Kiệt nhìn khắp xung quanh thấy địa thế như vậy thì an tâm nói với Tiêu Hà:

- Thúc phụ đã chọn chỗ này ư ?

- Không ! Chính vợ cháu đó.... Ta bị mù mắt trong trận giao tranh với quân Hán triều nào có thấy gì được đâu, mà chọn địa thế....

Anh Kiệt nói nhỏ:

- Lệ Hồng chọn được nơi này thật hợp ý con....

- Nàng còn ra sức luyện võ, tập bắn cung cho những trai tráng đã bỏ đời Hạnh Hoa về đây.

- Họ được tất cả bao nhiêu người, thưa thúc phụ ?

Tiêu Hà thở dài, nói:

- Lúc đầu có trên năm mươi người, nhưng lần lần họ đâm ra chán nản, rồi gặp lúc Lệ Hồng lâm trọng bệnh, họ bỏ đi cũng nhiều....

- Hiện tại còn lại bao nhiêu ?

- Độ hai mươi người, nhưng toàn là những kẻ hết lòng với ta.

Qua khỏi chòi canh, Vũ Hồng Nhi vụt chạy tới trước, cất tiếng:

- Mẹ Ơi ! Mẹ....

Anh Kiệt gọi giật con lại:

- Hồng Nhi.... Đừng con....

Cậu bé dừng lại im bất, không hiểu vì sao cha ngăn cản mình ? Chính Tiêu Hà lão hiệp cũng không rõ được lý do ? Anh Kiệt bước đến bên con, nói nhỏ:

- Con để từ từ, đừng làm náo động có thể gây tai hại cho mẹ con, trong lúc đang mang trọng bệnh.

Hồng Nhi chợt hiểu ra, khẽ gạt đầu rồi bước nhanh vào gian trại trước mặt. Anh Kiệt nhìn theo con, đoán chừng Lệ Hồng đang nằm dưỡng bệnh trong đó. Chàng hấp tấp theo con, nhưng đến cửa, Anh Kiệt dừng lại nhìn sững bên trong. Trên một chiếc giường tre, Lệ Hồng đang nằm thiêm thiếp, vẻ mặt xanh xao vàng vọt. Hồng Nhi quỳ xuống bên cạnh mẹ lay gọi:

- Mẹ Ơi.... mẹ....

Một thiếu phụ từ phòng trong vội vã chạy ra ngăn Hồng Nhi:

- Đừng cháu.... Mẹ vừa uống thuốc xong....

Thiếu phụ đột nhiên nhìn thấy Anh Kiệt, sững sờ lùi lại. Anh Kiệt bước đến bên giường, từ từ ngồi xuống, cầm lấy bàn tay giá lạnh của Lệ Hồng, trong lòng đau đớn vô cùng. Tiêu Hà lão hiệp cũng đã lần bước vào đến bên trong. Thiếu phụ chạy đến đón người, hỏi nhỏ:

- Bẩm lão hiệp ! Người đó là ai ?

Anh Kiệt thoáng nghe câu hỏi đó, vội vàng quay lại đáp:

- Tôi là bạn cũ của Vũ Anh Kiệt, vừa ở kinh sư về. Xin chớ bận tâm....

Hồng Nhi ngược lên nhìn cha, không hiểu gì hết. Tại sao cha cậu không nhìn nhận mình là Anh Kiệt, dù là trước mặt người cùng môn phái ? Tuy nhiên, cậu bé vẫn lặng thinh, không dám hé răng hỏi một lời. Tiêu Hà lão hiệp đoán chừng Anh Kiệt có dụng ý gì đó, bảo thiếu phụ:

- Thôi con hãy vào trong an nghỉ. Để Lệ Hồng đó cho ta trông chừng cho.

Thiếu phụ liếc Anh Kiệt một lần nữa rồi vâng dạ lui ra. Chừng đó, Anh Kiệt mới bảo Tiêu Hà lão hiệp:

- Ý con chưa muốn mọi người trong trại biết tin con đã trở về.

- Sao vậy cha ?

Anh Kiệt nhìn con nghiêm nghị bảo:

- Hồng Nhi còn nhỏ tuổi, việc gì cũng chỉ nên nghe thôi, không được bàn bạc chen vào ! Ở tuổi con chỉ nên tuân lệnh, chớ không nên bàn cãi.

Cậu bé tiu ngưu cúi đầu. Anh Kiệt rất thương nhớ con, nhưng không muốn nó hư hỏng, bảo tiếp:

- Đêm khuya lắm rồi, con hãy đi ngủ. Nhớ kỹ là không được tiết lộ bất cứ với ai về chuyện cha đã trở về.

Hồng Nhi phật lòng lắm, nhưng cũng cúi đầu vâng dạ, rồi lăn xuống ổ rơm gần đó, nằm ngủ. Tiêu Hà bảo nhỏ vào tai Anh Kiệt:

- Con quá gắt gao với Hồng Nhi....

Anh Kiệt đáp:

- Hôm khác con sẽ giải thích cho nó hiểu thái độ của con hôm nay. Hiện giờ, không gắt gao với Hồng Nhi sẽ hỏng hết mọi việc....

- Chính ta cũng chưa rõ ý định của con ! Tại sao không cho các môn đồ của phái Hạnh Hoa hay tin con đã bình yên trở về ? Giờ phút này, còn giấu diếm họ làm chi nữa ?

- Đất nước đang gặp hồi nguy khốn. Quân Hán triều đã chiếm toàn cõi nước ta, lòng người thay đổi quá nhiều khó thể tin ai được. Con muốn thử thách lòng dạ các môn đồ của phái Hạnh Hoa xem còn ai kiên trung, ai hèn nhát, để chuẩn bị cho công cuộc phục hận sau này....

- Thử thách họ bằng cách nào ?

- Con không muốn ai biết con đã trở về đây ngoài thúc phụ và Hồng Nhi.

Cậu bé đang nằm trong ổ rơm, vụt ngẩng đầu lên nghe ngóng. Anh Kiệt tiếp lời:

- Sáng mai, thúc phụ tụ họp tất cả mọi người báo tin con Á«thật sựÁ» đã bị giết chết trong trận Hoàn Phố ! Và hiện tại vì Lệ Hồng lâm trọng bệnh, thúc phụ tạt nguyên không thể chiến đấu chống quân Tàu. Thúc phụ yêu cầu mọi người nên rời bỏ nơi này trở về qui phục Hán triều để khỏi chết oan.

- Ta hiểu ý con rồi ! Con dùng kế đó để hiểu rõ lòng dạ từng người một, xem ai còn hăng say chiến đấu, ai muốn qui phục quân thù chớ gì ?

- Bẩm thúc phụ đúng thế.

Đang kia Hồng Nhi từ từ nằm xuống ổ rơm và cậu đã hiểu rõ ý định của cha ruột mình. Tuy nhiên, Hồng Nhi không khỏi buồn lòng trước thái độ lạnh nhạt của cha đối với mẹ.... Từ mấy năm nay, khi Hồng Nhi bắt đầu hiểu biết, cậu nhớ rõ không ngày nào mẹ cậu không nhắc đến tên cha. Thế mà, hôm nay trở về gặp lại người vợ cũ, cha cậu có vẻ lạnh lùng thật đáng ghét....

Và cậu chớp mắt thiếp đi lúc nào không biết. Nhưng vào khoảng nửa đêm, trong lúc Hồng Nhi còn đang mơ màng giấc điệp, bỗng nghe tiếng kêu của mẹ:

- Trời ơi !

Cậu bé choàng tỉnh lồm cồm bò dậy. Mẹ cậu đang lùi vào vách la thất thanh:

- Anh Kiệt.... Anh sống khôn chết thiêng hãy phù trợ vợ con.... Đừng hiện về như vậy, em sợ lắm....

Hồng Nhi thấy cha cậu đứng bên giường mẹ hết lời khẩn khoản:

- Lệ Hồng.... Lệ Hồng.... Tỉnh lại em ! Anh đã trở về thật mà. Chẳng phải mộng mị gì đâu. Hãy nhìn anh nè....

Hồng Nhi toan đến bên cha mẹ, nhưng không hiểu nghĩ sao cậu ngồi yên. Đàng kia, Lệ Hồng đã tỉnh hẳn rồi, hai tay nàng đưa tới trước sờ vào mình Anh Kiệt nói:

- Trời ơi.... Anh trở về thật đây mà.... Anh còn sống với vợ con ư ?

Anh Kiệt nắm lấy tay Lệ Hồng nói:

- Em bình tĩnh trở lại đi.... Anh còn sống đây chờ chết bao giờ đâu !

Lệ Hồng ôm chầm lấy Anh Kiệt nghẹn ngào:

- Phật Trời phù hộ mẹ con em. Anh còn sống mà họ đồn là anh đã chết trong trận Hoàng Phố. Em đã khóc hết nước mắt. Có đêm em lại nằm mộng thấy anh về, máu đỏ khắp thân mình....

Anh Kiệt ngồi xuống bên nàng, nói:

- Đó chỉ là mộng mị không phải là sự thật. Em đừng lo sợ vô cớ nữa....

- Sao anh đi lâu quá mà không có tin về cho em và thúc phụ biết ? Anh có giữ thành Hoàng Phố chăng ?

Anh Kiệt gật đầu:

- Thất trận đó anh và Tiểu Lý Bá đại huynh mới lạc nhau. Anh bị bắt đày ra Nam Hải với hàng mấy trăm tráng sĩ.... Không hiểu anh Tiểu Lý Bá chạy về đâu hay đã tử trận rồi !

Lệ Hồng buồn bã:

- Tiểu Lý Bá là bậc kỳ tài, lẽ đâu lại tử trận ! Nhưng không hiểu sao anh ấy lại biệt tăm. Chúng ta đã mất rất nhiều người qua trận giặc này.

- Từ đây về sau sẽ còn cam go nhiều hơn nữa. Quân Hán hùng mạnh tràn sang, dân ta đã mất ý chí chống xâm lược. Người biết nghĩ đến đất nước, dân lành thì ít mà kẻ phản bội chạy theo quân Hán thì nhiều.

Lệ Hồng cất giọng căm hờn:

- Em chết thời thôi, chớ còn sống ngày nào em nguyện sẽ phục thù rửa hận cho môn phái.

- Thế mà chưa chi, em đã chán nản rồi buồn rầu lâm trọng bệnh....

Lệ Hồng xấu hổ, cúi đầu:

- Tại vì.... em xa anh quá lâu ! Em đinh ninh là anh đã chết nên tuyệt vọng khi mình không đảm đương nổi việc điều khiển quân binh tướng sĩ.

Anh Kiệt ôm chặt vai nàng:

- Anh hiểu rồi và không có ý trách em đâu.

Lệ Hồng nghĩ đến Vũ phu nhân, mẹ Anh Kiệt đã mất trong những ngày xa xưa, lúc hai người mới về với nhau. Nàng nói:

- Phải chi mẹ còn sống, em cũng được an ủi phần nào trong lúc xa anh....

Anh Kiệt hỏi vợ:

- Mồ cha mẹ vẫn còn nguyên chốn cũ hay đã bị quân Tàu phá nát rồi ?

Lệ Hồng lắc đầu:

- Chúng khôn ngoan vẫn để y như cũ, nhưng lại đón giết những anh hùng hiệp sĩ đến viếng mồ cha. Nhất là nhằm ngày giỗ như hôm nay.

- Anh biết rõ chuyện đó ! Lúc trở về đây, anh có đến quán Á «Giang Hồ» và chứng kiến tất cả mọi việc.

Lệ Hồng ngược mắt, hỏi chồng:

- Anh đến đây từ bao giờ ? Làm sao anh biết em ở khu rừng Phục Lâm này ?

- Anh đã gặp Tiêu Hà thúc phụ và Hồng Nhi. Anh không ngờ là Hồng Nhi mau lớn như vậy ! Anh rất hãnh diện vì nó.

Lệ Hồng mỉm cười sung sướng đưa mắt nhìn về phía con. Hồng Nhi đã nằm xuống nghe cha mẹ chuyện trò với nhau ! Cậu ta không muốn làm động sợ cha mẹ chú ý. Bây giờ thì Hồng Nhi không còn hiểu lầm cha nữa ! Qua câu chuyện trao đổi giữa hai người, Hồng Nhi thấy rõ tấm lòng của cha đối với mẹ và sự thương yêu của ông đối với mình.

Đang kia, Lệ Hồng khẽ bảo Anh Kiệt:

- Hồng Nhi ít khi ở gần em lắm anh ạ.... Nó theo bên thúc phụ luôn và tập tành võ nghệ kiếm cung với các chú, các bác của nó. Nghe tin anh về, chắc trong trại ai nấy đều mừng....

Anh Kiệt lắc đầu nói:

- Chưa ai biết tin anh về, ngoại trừ Tiêu thúc phụ và Hồng Nhi !

- Thế sao anh không báo tin cho họ biết ?....

- Anh còn định thử thách họ một lần cuối cùng....

Lệ Hồng không nói nữa, đưa tay run run lên chỗ mắt trái của Anh Kiệt, nơi mà chàng chít khăn che kín hấn đi. Nàng kêu lên:

- Trời ơi, anh. Có phải anh đã bị thương nơi mắt trái này không ?

Anh Kiệt lột chiếc khăn xanh trên đầu xuống nói:

- Không đâu em.... Anh sợ kẻ gian nhìn mất được, nên mới trùm khăn như vậy.

Lệ Hồng sung sướng nhìn chồng. Nàng không ngờ là trải bao nhiêu cuộc can qua, chồng nàng vẫn bình yên trở về, mang lại niềm vui cho gia đình. Anh Kiệt bỗng thở ra. Lệ Hồng ngạc nhiên nhìn chồng:

- Hình như anh không được vui ? Có chuyện gì vậy ?

Anh Kiệt đứng lên bước qua lại trong phòng, nói:

- Anh buồn vì đã mất thanh kiếm Vũ Linh.

- Trời.... Thanh kiếm Vũ Linh, vật báu gia truyền của dòng họ Vũ !

Anh Kiệt gật đầu:

- Anh khổ tâm lắm ! Ngày xưa, khi Liêu Cốc Bá Phụ truyền cho anh thanh kiếm báu của cha, người có dặn dò nên cẩn thận đừng bao giờ để thất lạc sẽ có hại cho bước tiến của con cháu ta về sau. Nhờ thanh Vũ Linh Kiếm mà dòng họ ta đứng đầu môn phái Hạnh Hoa, một phái võ đã từng làm khắp mặt anh hùng hào kiệt nể trọng.... Bây giờ Vũ Linh kiếm mất đi rồi....

Lệ Hồng ái ngại nhìn chồng:

- Vì sao đến nỗi mất thanh kiếm Vũ Linh ?

- Trong trận chống giữ thành Hoàng Phố, anh đuối sức mà phải ngắt xỉu giữa trận tiền. Nhờ các bạn bảo vệ anh mới thoát chết. Nhưng khi tỉnh dậy, anh mới biết mình bị giam giữ, còn thanh kiếm Vũ Linh đã mất từ bao giờ.... Anh tìm hỏi các bạn theo chân anh, nhưng chẳng ai hiểu được thanh kiếm lạc về đâu ? Anh buồn suốt mấy tháng trời, cố tìm kiếm, cố hỏi dò, nhưng vì nằm trong tay quân giặc, anh cũng chẳng đạt được ý muốn.

Hai vợ chồng cùng lặng thinh. Lâu lắm Lê Hồng mới nói:

- Thôi anh đừng buồn nữa ! Rồi thế nào cũng tìm được thanh Â«Vũ LinhÂ» mà.

Chúng ta phải lo qui tụ anh hùng hào kiệt chiếm cho được Hanh Hoa Thôn trước đã....

- Đúng rồi ! Nhưng trước hơn ai hết, em phải ráng tỉnh dưỡng cho mau lành bệnh để giúp sức với anh.

Lê Hồng gục đầu vào ngực chồng, nói:

- Anh trở về bên em là đủ cho em mạnh rồi.... Anh không phải lo nghĩ thêm bận lòng.

Anh Kiệt cúi xuống vuốt tóc vợ, nghĩ đến những ngày bị đày ải ở Nam Hải xa xôi. Đàng kia, Hồng Nhi cũng đã ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết....

2. Người Chết Trở Về (2)

Toàn thể các tráng sĩ Hanh Hoa Thôn đều được mời đến gian giữa, chỗ ở của Tiêu Hà lão hiệp, Lê Hồng và Hồng Nhi. Mọi người ngạc nhiên không hiểu có chuyện gì hệ trọng mà Tiêu Hà lão hiệp mời đến họp cấp tốc như vậy ? Họ đến nơi thấy Tiêu Hà lão hiệp và Hồng Nhi ngồi bên giường của Lê Hồng, ai nấy đều có vẻ buồn buồn. Toàn thể các tráng sĩ đều đứng quây quần bên giường của nữ hiệp. Họ đoán biết có sự không lành đã xảy ra. Ở trong góc nhà người thiếu phụ được cất đặt chăm sóc cho Lê Hồng đêm qua, đang thì thào vào tai một tráng sĩ.

- Đêm qua, có một hiệp sĩ, bạn thân của Vũ Anh Kiệt, từ kinh sư về đây. Chẳng hiểu ông ta đã nói chuyện gì mà sáng nay xem bệnh tình của Lê Hồng hiệp nữ có vẻ trầm trọng hơn và lão hiệp rất buồn....

- Tráng sĩ ấy đâu rồi ?

- Hình như đã đi trước khi trời sáng.

Trong khi đó, Tiêu Hà lão hiệp bỗng ngẩng đầu lên cất tiếng hỏi:

- Các con tụ họp đã đông đủ chưa ?

Có tiếng đáp:

- Bẩm lão hiệp ! Anh em chúng tôi đều đủ mặt, chỉ còn hai người canh phòng ở sau núi. Chẳng hay có chuyện gì hệ trọng mà lão hiệp cho gọi chúng con đến đây ?

Tiêu Hà cất giọng buồn rầu:

- Ta khổ tâm mà báo tin cho các conặng rõ:

Anh Kiệt đã tử nạn rồi.... Ta có tin đích xác từ Phiên Ngưng về đây.

Các tráng sĩ, dù lâu nay đã nghe nhiều lần tin Anh Kiệt bị tử nạn, nhưng cũng có người kêu lên:

- Lão hiệp ! Thật vậy sao ?

Lê Hồng cố gượng dậy nghẹn ngào nói:

- Lần này thì không còn làm được nữa. Đêm hôm qua có người từ Phiên Ngưng về đây, báo tin cho tôi biết. Chồng tôi.... đã bỏ mình trong trận giữ thành Hoành Phố thật rồi. Chẳng còn làm lẩn được nữa, vì chính mắt người ấy đã trông thấy. Tôi đã tuyệt vọng không còn mong gì tiếp tục chiến đấu thêm nữa....

Ai nấy đều xôn xao trước lời nói sau cùng của Lê Hồng.... Tiêu Hà lão hiệp chậm rãi nói:

- Các con đã thấy rõ hoàn cảnh của Lê Hồng, chắc ta không cần phải nói thêm nữa. Bởi vậy hôm nay, ta dời các con tới đây, để bàn một việc.

Các tráng sĩ đều im lặng nhìn nhau. Chẳng ai hiểu Tiêu Hà lão hiệp muốn nói gì ? Tần Ngọc, một thanh niên vũ dũng, nét mặt khô ngô tuần tú nhìn lão hiệp, mở lời:

- Bẩm lão hiệp ! Chẳng hay có việc chi ?

Tiêu Hà ngồi lặng thình một lúc như để dần bớt cơn xúc động rồi nói:

- Các con hãy bình tâm nghe những lời ta nói ra đây ! Ta cũng khổ tâm lắm, nhưng đành chịu vậy chứ không làm sao khác ! Hiện giờ ta là kẻ mù lòa vô dụng.

Lệ Hồng bệnh tình ngày càng trầm trọng, Hồng Nhi còn bé dại chưa biết gì. Chắc bọn ta không tiếp tục cuộc chiến đấu này nữa....

Nhiều tiếng xôn xao nổi lên. Tiêu Hà lão hiệp chờ cho các tráng sĩ dịu bớt xuống, mới tiếp:

- Trước kia, chúng ta nuôi hi vọng có ngày Anh Kiệt quay về cầm binh, khiển tướng để chống quân Tàu ! Nhưng giờ đây, nguồn hi vọng kia đã tan biến, ta liệu sức mình không điều khiển được các con.... Thà là nói ra trước, để các con bàn bạc, rồi chia tay nhau trở về quê cũ, bỏ hẳn ý định phục thù rửa hận.

Toàn thể các tráng sĩ đều im lặng, Lệ Hồng nhìn mặt từng người một, nhưng không đoán hiểu được trong lòng họ đang nghĩ gì ? Tần Ngọc nắm chặt hai bàn tay, bước đến bên Tiêu Hà lão hiệp:

- Lão hiệp ! Tiểu diệt xin phản đối ý nghĩ qui thuận quân Tàu. Chúng ta cứ tiếp tục cuộc chiến đấu dù có phải chết hết cũng cam tâm. Có Anh Kiệt hiệp sĩ hay không, tiểu diệt cũng quyết chống trả quân nhà Hán đến kỳ cùng.

Nhiều tráng sĩ khác đứng về phe Tần Ngọc, nói:

- Chúng tôi nhất định không rời bỏ chốn này. Lão hiệp và tiểu thư đi đến đâu, chúng tôi theo đến đó....

Nhiều kẻ nhất gan, mất hết tinh thần. Một người cất tiếng:

- Bọn mình còn có bao nhiêu đây, chiến thắng quân Tàu làm sao nổi ? Lão hiệp và tiểu thư nói phải, anh em hãy nghe theo.

Tần Ngọc quắc mắt nhìn kẻ vừa thốt ra câu đó. Chính Thái Phong, một người vào khoảng tứ tuần, nhưng tính tình bất nhất. Khi anh ta bênh vực Á «người này Á», lúc anh lại oán ghét cũng chính người đó và tìm cách nói xấu thậm tệ. Tần Ngọc cười gằn, nói:

- Tưởng ai chó Thái Phong thì chẳng lạ gì. Được rồi ! Anh muốn rời bỏ bọn ta về quê quán thì cứ việc, có ai ngăn cản đâu !

Thái Phong bực tức nói:

- Chú còn bé biết gì chuyện lợi hại. Ta bàn cho anh em thấy rõ thế thôi. Nếu còn chiến đấu được, Lệ Hồng nữ hiệp đâu có nản chí mà tính giải tán bọn ta như vậy....

Tần Ngọc nhìn Lệ Hồng với đôi mắt xót xa. Chàng rất quý trọng Lệ Hồng nên khẽ nói:

- Chị Lệ Hồng đang bệnh trầm trọng, tinh thần bấn loạn trước cái chết của Anh Kiệt. Ta không nên trách chị ấy. Nhưng bốn phận chúng ta là phải nhận thấy trách nhiệm của mình. Xưa có Anh Kiệt, ta trông cậy vào anh ấy, bây giờ anh ấy mất rồi, ta nên trông thẳng vào tài sức của mình. Phải tiếp tục cuộc chiến đấu, để chiếm lại Hạnh Hoa Thôn và đánh đuổi quân Hán triều ra khỏi đất nước ! Mọi người nên nhận lấy trách nhiệm của mình thì thế nào cũng thành công....

Thái Phong bĩu môi, nói:

- Chú còn trẻ, máu nóng còn nhiều nên nói bừa mà không suy nghĩ. Ta không dại gì theo chú để rước lấy cái chết vô ích. Cuộc chiến đấu này không có Anh Kiệt hiệp sĩ khởi xướng thì chẳng ma nào theo đâu. Ta đi đây.... Anh em có ai theo ta chẳng ?

Thái Phong dứt lời thì độ năm sáu tráng sĩ theo chân anh ta. Anh quay lại chào Tiêu Hà lão hiệp và Lệ Hồng nói:

- Bẩm lão hiệp ! Lão hiệp toan tính thế này rất kịp thời. Từ lâu, anh em tôi cũng đã định bàn đến chuyện đó. Thôi chúng tôi xin phép đi đây....

Thái Phong vừa quay mình bước ra cửa thì Tần Ngọc đã nói vọng theo:

- Đồ hèn mạt, nhất gan....

Thái Phong cùng mấy người kia quắc mắt nhìn lại. Tần Ngọc khoanh tay trước ngực nói:

- Ta chửi vào mặt anh đó, chứ chẳng có ai khác đâu.

Mấy người kia toan sẵn tới gây sự với Tần Ngọc, nhưng toàn thể tráng sĩ còn lại đều chụp lấy chuôi kiếm. Thái Phong chặn các bạn cười gằn bảo Tần Ngọc:

- Chú bé nóng nảy.... Rồi có ngày sẽ ân hận....

- Ta thách anh đó ! Có giỏi thì theo gót quân Tàu mà hại anh em đi.

Thái Phong mỉm cười nham hiểm:

- Chuyện đó làm sao biết trước được !

Nói xong, Thái Phong và các bạn hấn vọt vả kéo nhau đi. Tần Ngọc căm tức nhìn theo hấn rồi bảo các bạn:

- Bọn này thế nào cũng phản dân, hại nước, theo gót quân Tàu ! Ta không diệt chúng bây giờ sẽ có hại về sau....

Các tráng sĩ còn lại đều khen phải, rồi ai nấy đều tuốt kiếm cầm tay. Bỗng họ giật mình, nghe tiếng Lê Hồng cất lên:

- Các bạn, chớ động thủ....

Mọi người đều quay lại nhìn nữ hiệp. Chính Tần Ngọc cũng phải ngạc nhiên khi thấy Lê Hồng ngồi nhồm dậy, sửa mái tóc, vẽ mặt tươi tỉnh như lúc bình thường. Chưa ai kịp nói gì thì Lê Hồng đã tiếp lời:

- Đừng giết ai cả ! Cứ để họ đi. Bao giờ họ bội phản, ta trị tội cũng không muộn.

- Chị.... Nếu vậy chị không bỏ các em chớ ?

Lê Hồng mỉm cười nhìn Tiêu Hà và Hồng Nhi nói:

- Đúng thế ! Chị không rời bỏ các em đâu ! Cả thúc phụ và Hồng Nhi nữa.

- Sao vừa rồi chị lại bảo ?

- Chẳng qua là chị và thúc phụ muốn thử lòng các bạn đó thôi. Đã đến lúc quyết liệt, chị muốn biết rõ ai là người trung kiên, ai là kẻ phản phúc.

Toàn thể các tráng sĩ đều reo mừng. Tần Ngọc bắn khoả hởi Lê Hồng:

- Thế còn chuyện Anh Kiệt tử trận có đúng vậy không ?

Đến lúc đó, Tiêu Hà lão hiệp mới cất tiếng:

- Các con an tâm ! Anh Kiệt vẫn còn sống và đã về đến đây với các con.

Ai nấy đều sửng sốt, kêu lên:

- Trời ! Có thật vậy sao lão hiệp ?

Hồng Nhi liếc nhìn mẹ, chạy vào phòng trong gọi:

- Cha ơi, cha !

Nhưng cậu hết sức ngạc nhiên không thấy cha đâu cả. Cậu vừa quay ra đã thấy Anh Kiệt từ ngoài cửa bước vào, cất tiếng:

- Ngủ huynh có lời chào các bạn !

Mọi người đều reo mừng:

- Anh Kiệt đại huynh....

- Anh Kiệt tráng sĩ....

Nhất là Tần Ngọc, chàng ôm chầm lấy Anh Kiệt:

- Đại huynh ! Trời ơi.... Không ngờ anh còn sống....

Anh Kiệt cũng nắm lấy tay Tần Ngọc mừng rỡ. Chàng nhớ kỹ Tần Ngọc, ngày xưa, là tiểu đồng của Tiêu Hà lão hiệp, từng làm tiểu bảo trong quán Chiêu Anh.

Cậu bé này đã từng chứng kiến bao cuộc can qua:

khi bọn giặc bể Tạ Thiên Hồng đánh phá Hạnh Hoa Thôn, cũng như khi quân Hán triều của Cù Lạc tràn vào làng mạc. Ngày nay, Tần Ngọc đã lớn và trông rất hùng mạnh phương phi. Tiêu Hà lão hiệp chờ cho mọi người qua lúc xôn xao, mới cất tiếng:

- Anh Kiệt đại huynh của các con về đến đây từ đêm qua, nhưng thể theo ý nó, ta chưa cho các con hay tin, và cũng nhờ thế mà ta mới thấu được ý định của bọn Thái Phong.

Anh Kiệt cất tiếng:

- Cũng không nên trách Thái Phong ! Anh ấy thiếu lòng tin chứ chưa hẳn có ý bội phản. Hãy chờ xem ý định của họ về sau này đã. Tuy nhiên, chúng ta không nên ở đây thêm nữa.

Tần Ngọc kêu lên:

- Trời.... nơi này chúng ta đã tốn biết bao nhiêu công phu xây dựng. lại thêm có nhiều lợi thế.... Đại huynh định bỏ đi sao ?

- Em không nghĩ xa. Dù chỗ này rất tiện lợi cho việc qui tụ quân binh tướng sĩ, nhưng.... biết chừng đâu sẽ đổ bể nay mai.

Tiêu Hà gật đầu nói:

- Ta rất đồng ý với Anh Kiệt. Bọn Thái Phong đã mất cả niềm tin rất dễ bị mua chuộc. Nếu quan huyện Châu Diên biết nơi tụ họp của chúng ta trong khu rừng Phục Lâm này, thế nào cũng sai Lục Ôn Hầu dẫn quân tiêu diệt. Chi bằng dời đi nơi khác là hơn.

Mọi người đều đồng ý. Tần Ngọc khẽ hỏi Anh Kiệt:

- Xưa kia, anh và các bạn lên đường chống giữ Phiên Ngưng thành. Cuộc chiến đấu đã xảy ra như thế nào, mà quân Hán đánh chiếm Kinh sư dễ dàng như vậy được. Thiên hạ đồn đãi Lữ Quốc Công và cả gia đình bị giết, vua Kiến Đức cùng Hoàng Thái Hậu bị thọ hại, có đúng vậy chăng ?

Anh Kiệt buồn bã ngồi xuống ghế. Mọi người đều quay quần bên chàng. Chính nàng, ở quê nhà, cũng lấy làm bức tức về trận đánh ở Phiên Ngưng thành. Tại sao đã phòng thủ kiên cố như vậy mà phải tan vỡ, chỉ trong hai ngày bị tấn công ? Vũ Anh Kiệt từ từ cất tiếng:

- Phòng thủ kiên cố như vậy, vì lẽ gì thất bại dễ dàng ? Dân chúng trong nước chắc ai ai cũng đều thắc mắc điều đó ? Nhưng có dự trận đánh ở Phiên Ngưng Thành mới rõ được vì sao ta bại trận !

Tiêu Hà lão hiệp bỗng hỏi:

- Anh Kiệt ! Liêu Cốc Bá phụ con và Sư thúc Lý Biểu có đến Phiên Ngưng chăng ?

Anh Kiệt gật đầu buồn bã:

- Bẩm thúc phụ ! Liêu bá phụ và Lý sư thúc đều có dự trận đánh, nhưng cũng không thay đổi được cuộc diện, khi mà vận nước đã hết. Số quân Tàu gấp mấy mươi lần quân ta, tướng sĩ mạnh như rồng như hổ lại quen đánh trận. Quân ta phần nhiều ô hợp, giáp chiến chưa quen làm sao phòng giữ nổi để kinh. Ta bại trận chỉ vì quân số ít, làm sao đương cự nổi mấy vạn quân Tàu.

Lệ Hồng nồn nao ngồi sát xuống bên hỏi:

- Trận đánh thế nào ? Quân nhà Hán chuyển binh ra làm sao, anh thuật lại cho chúng em nghe ?

Anh Kiệt nhìn vợ rồi nhìn các tướng Hạnh Hoa Thôn thấy ai nấy đều muốn nghe nên từ từ cất tiếng:

- Các bạn đều biết rõ việc quân Hán không chấp nhận lời tạ tội của Lữ Quốc Công về việc Á«phế Ai Vương, phù Kiến Đức» và giết chết Cù Thị ?

- Vâng ! Chúng tôi đều rõ biết.

- Do đó, Hán triều mới sai Phục Ba Tướng Quân, Lộ Hác Đức và Dương Bộc đem mấy vạn quân chia làm đạo ồ ạt kéo sang nước mình. Lữ Quốc Công liền kêu gọi dân chúng trong nước chống giặc. Ta và Tiểu Lý Bá đại huynh đến Phiên Ngưng Thành phục lệnh trước hơn ai hết ! Mấy ngày sau, có Liêu Cốc bá phụ, Lý Biểu sư thúc và Hà Minh từ bờ Nam Hải trở về. Ta cùng chư vị lão hiệp bàn kế chống giặc.

Lệ Hồng nhìn chồng thắc mắc hỏi:

- Hà Minh từ Nam Hải về có dẫn Phi Hồng Yến chăng ?

Anh Kiệt lắc đầu:

Liêu Cốc Đạo Nhân, Sư Lý Biểu là hai vị lão hiệp trong số người đã lập nên phái võ Hạnh Hoa Thôn:

Vũ Anh Tùng, Liêu Cốc, Lý Biểu, Hoàng Quốc Kính và Tiêu Hà. Vũ Anh Tùng bị bệnh mà chết, còn Hoàng Quốc Kính bị Cù Thị hãm hại (Độc trong Á«Người Đẹp Thành Phiên NgưngÁ») Phi Hồng Yến, con gái Đô Thống Phi Hồng Xà và là vợ của Hà Minh. (Độc Á«Người Đẹp Thành Phiên NgưngÁ») - Chuyện còn dài, em đừng hỏi tât ngang như vậy. Hà Minh trở về phòng thủ kinh sư vì nghe có bọn anh, chứ Phi Hồng Yến còn bận ở sát bên cha nàng. nhưng theo anh được biết thì mới đây, Phi Hồng Xà đã trở mặt theo về với quân nhà Hán.

Không biết số phận Phi Hồng Yến ra sao ?

Tiêu Hà lão hiệp hỏi ngay:

- Còn Hà Minh ?

- Hà Minh bị nhốt với con và cũng được giải thoát một lượt. Hiện tại, họ Hà đã trở về nhà xem thử tình thế ra sao ?

Lệ Hồng lắc đầu, buồn rầu:

- Phi Hồng Xà thật là quân tàn tệ, đã được hưởng sự rộng lượng của Lữ Quốc Công mà còn trở mặt.

Trần Ngọc bực tức, nói:

- Những thứ đó phải giết cho hết, đừng để mà mang họa....

Anh Kiệt nói:

- Ai cũng biết điều đó, nhưng ngày xưa khi phế Ai Vương, giết Cù Thị, Phi Hồng Yến cô nương lập rất nhiều công trạng. Không lẽ mình đi hẹp lượng giết chết cha ruột của nàng sao ? Lữ Quốc Công và đức Vua cũng vì nghĩ thế mà tha chết cho Phi Hồng Xà.

Tiêu Hà nói:

- Không khéo, Hà Minh trở về quê sẽ bị lão tặc già khôn khiếp đó bắt nạp cho quân Tàu để lập công.

Anh Kiệt nói:

- Thúc phụ đừng lo ! Con đã dặn dò Hà Minh rất nhiều lần.... Em nó cẩn thận sẽ không đến nỗi.

Lệ Hồng lo ngại, nói:

- Trong tình thế hiện tại, không rõ tâm hồn Phi Hồng Yến ra sao ? Nàng có thay lòng đổi dạ, hay một lòng vì nước như xưa....

- Chuyện đó rồi sau sẽ biết, bây giờ ta nghĩ đến cũng vô ích.

Tiêu Hà nói thế rồi hỏi Anh Kiệt:

- Con kể tiếp trận đánh ở Phiên Ngưng xem sao ?

Anh Kiệt như chợt nhớ ra, tiếp lời:

- Hai hôm sau ngày Hà Minh đến Phiên Ngưng, ở Kinh sư được tin Lộ Bác Đức dùng đường Dự Chương đi xuống Hoành Phố. Lữ Quốc Công liền hạ lệnh cho con, Hà Minh và Tiểu Lý Bá chống giữ mặt đó.... khi chúng con chuyển quân đi thì được tin Tri Nghĩa Hầu lấy quân Dạ Lang qua sông Trương Kha đánh thẳng vào Phiên Ngưng.

Ngừng lại một phút, Anh Kiệt tiếp:

- Chúng con chống giữ Hoành Phố hết sức quyết liệt, nhưng quân ít, thế cô, khó bề giữ được lâu. Còn Tiểu Lý Bá, Hà Minh vẫn mong ở Kinh sư cho quân tiếp viện. Nào hay đâu, Thượng Ngô Vương Triệu Quang là người cùng họ với nhà Vua lại rắp tâm qui phục Hán triều, tự mình giải giáp rồi vạch đường chỉ nẻo cho quân giặc đánh phá Phiên Ngưng. Quân ta không chống giữ nổi, bị quân Hán dùng thế hỏa công đốt phá. Vua Kiến Đức bỏ chạy ra bể, xuống thuyền về hướng Tây, nhưng bị Hiệu úy Tư Mã Tô Hoàng đuổi theo bắt lại được.

Toàn thể các chiến sĩ đều kêu lên:

- Trời ơi ! Không ai phò cận Thiên tử sao ? Còn Liêu Cốc Đạo Nhân, còn Sư Lý Biểu ?

Tiêu Hà lão hiệp cũng hỏi:

- Anh Kiệt ! Chẳng ai giải cứu cho Hoàng Thượng ư ?

- Bẩm thúc phụ ! Liễu Bá phụ bận chống với Dương Bộc giữ mặt Đông Nam thành Phiên Ngưng, chỉ còn có sư thúc Lý Biểu theo sát bên Thiên Tử....

Lệ Hồng hỏi:

- Còn Lữ Quốc Công ?

Anh Kiệt buồn rầu, nói:

- Lữ Quốc Công bị Đỗ Kế bắt được và giết ngay giữa trận.

Tần Ngọc nghiêng răng, nắm chặt lấy chuôi gươm:

- Trời hỡi trời ! Hận thù này biết bao giờ trả được ?

- Chưa hết đâu em.... Vì hết lòng bảo vệ cho nhà Vua mà Lý sư thúc cũng đã kiệt lực phải chết dưới tay của Hiệu úy Tư Mã Tô Hoàng....

Tiêu Hà lão hiệp đứng phắt dậy kêu lên:

- Trời.... Lý Biểu sư huynh của chúng ta đã bị hại rồi sao ?

- Bẩm thúc phụ.... Đúng thế Hoàng thượng không ai bảo vệ mới bị bắt và bị giết thảm như vậy.

Lệ Hồng ràn rụa nước mắt, hỏi chồng:

- Còn Liêu bá phụ ? Người có được bình yên chăng ?

- Phiên Ngưng thất thủ rồi thì anh và Hà Minh đều bị giam giữ, không đi đâu được. Tuy nhiên, anh vẫn hỏi dò tin tức Liêu bá phụ. Nhưng chỉ hoài công.... Các nghĩa sĩ, quân binh từ mặt trận khác bị giam giữ ở đó cũng chẳng ai biết tin tức của Bá phụ !

Ai nấy đều im lặng ngồi quây quần bên Anh Kiệt, nét mặt đau đau. Một lúc, Tiêu Hà lão hiệp mới cất tiếng:

- Chắc Liêu bá phụ cũng thọ hại rồi, nếu không, sao từ bao lâu nay, không thấy người tìm về Hạnh Hoa Thôn.

Anh Kiệt ngược nhìn Tiêu Hà lão hiệp toan chống lại ý người, nhưng rồi lại thôi. Lệ Hồng nhìn chồng, nói:

- Nếu vậy, chỉ vì quân Tàu quá đông mà ta chịu khuất phục phải không anh ?

- Đúng thế ! Quân số của chúng trùng trùng điệp điệp, lại toàn là quân thiện chiến, làm sao ta đương cự lại bằng những nhóm dân binh.

Tần Ngọc hỏi:

- Thế còn quân Hộ Thành ?

- Anh vừa cho em biết là họ Ở dưới quyền điều khiển của Thượng Ngô Vương Triệu Quang, nên tất cả đều theo quân Tàu.

Rồi Anh Kiệt nhìn mọi người nói:

- Hoàn cảnh dân ta bây giờ thật khổ.... Quân Tàu áp bức, tàn sát họ, tiếng kêu khóc động trời xanh. Người có chút lòng thương dân mền nước thì ít, mà bọn hèn hạ theo quân giặc thì nhiều. Ta càng nghĩ, càng thấy đau lòng thêm.

Tần Ngọc nói:

- Vũ đại huynh ! Em nghĩ đã đến lúc chúng ta kêu gọi tinh thần chống giặc của toàn thể nghĩa sĩ trong nước ! Những ai còn biết cái nhục mất nước tất nhiên sẽ theo ta.

- Anh về đây chỉ để lo việc đó thôi ! Hiện tại trên hai trăm dũng sĩ đã cùng thoát ngục như anh và đã trở về quê quán. Nội trong vòng một tháng trở lại, họ sẽ tìm đến Hạnh Hoa Thôn này....

- Hạnh Hoa Thôn nay đã về tay quân giặc. Họ đến đây biết làm sao ?

- Anh có ngờ đâu cuộc diện đã thay đổi hết rồi ! Bây giờ, phải đón họ trên đồi Hạnh Hoa chứ biết sao ?

Hồng Nhi ngồi lặng im từ sáng đến giờ và đã nghe hết mọi chuyện:

- Thưa cha !....

Anh Kiệt quay lại nhìn con:

- Hồng Nhi ! Con muốn nói gì ?

- Con nhắc cha nhớ một chuyện đã bàn bạc lúc sáng. Cha bàn việc dời trang trại đi nơi khác ! Bộ cha quên rồi sao ?

Anh Kiệt ôm chầm lấy con, trước mặt các bạn:

- Ô.... con tôi giỏi quá ! Cha nhớ chứ, làm sao quên được.

Tiêu Hà lão hiệp nói:

- Hồng Nhi nhắc nhở bọn ta như vậy rất nhằm lúc ! Hãy bàn chuyện dời địa điểm trước đã, kéo bại lộ thì nguy lắm đó.

Mọi người đều im lặng. Lệ Hồng bảo chồng:

- Trước khi cất trại ở đây, em đã tìm kiếm khắp nơi trong rừng, nhưng không có chỗ nào có lợi thế hơn.

- Nhưng em đã không khéo giữ bí mật, thành ra cũng như không ! Trang trại này có lẽ đã bại lộ rồi !

Lệ Hồng biết lỗi cúi đầu. Tiêu Hà lão hiệp đỡ lời cháu dâu:

- Anh Kiệt ! Con không nên trách Lệ Hồng vì những ngày đã qua thật khủng khiếp ! Quân Hán triều tàn bạo, tàn sát dân lành và giết hầu hết các nghĩa sĩ của ta.

Lệ Hồng tìm được địa điểm qui tụ một số người còn biết nghĩ đến dân, đến nước là khá lắm đó con. Đừng nên hẹp lượng với nàng mà phải ân hận.

Anh Kiệt hối hận, nhìn vợ, toan mở lời xin lỗi nàng, nhưng trước mặt các nghĩa sĩ, chàng lại thôi. Hồng Nhi bỗng kéo áo cha, nói:

- Thưa cha !.... Con có biết một chỗ này lạ lắm, một hang núi rộng lớn.... Ở chân núi Phục Sơn, bên kia khu rừng....

Lệ Hồng hỏi:

- Có thật không ?

- Thật mà mẹ.... Con đã đuổi theo một con nai sang đến bên đó, và nằm ngủ quên ở đấy cả buổi trời....

Tiêu Hà nghi ngờ nói:

- Sợ hang đó quá nhỏ thôi, không đủ chứa bọn ta.

Hồng Nhi chạy đến bên lão hiệp:

- Lớn lắm ông ơi, bên trong có suối nước chảy róc rách.... Nước trong, uống ngọt lịm....

Anh Kiệt khẽ bảo mọi người:

- Không chừng nơi đó là chỗ trú ẩn rất tốt, hãy đến đó xem trước đã.

Tần Ngọc bảo Hồng Nhi:

- Cháu đưa chú đi đến đó xem sao ?

Hồng Nhi gật đầu rồi bảo cha mẹ:

- Không lâu đâu ! Con sẽ đưa chú Tần Ngọc trở về.

Nói xong, hai chú cháu bước ra cửa. Anh Kiệt và Lệ Hồng sung sướng nhìn theo con, Tiêu Hà lão hiệp bảo các tráng sĩ còn lại:

- Bề nào chúng ta cũng phải dọn đi nơi khác, thôi các con hãy về phòng sửa soạn quần áo, lương thực sẵn sàng đi.

Mọi người vâng dạ lui ra. Anh Kiệt quay lại nhìn Lệ Hồng, thấy mặt nàng tái hẳn đi. Chàng hốt hoảng hỏi:

- Kìa em ! Sao vậy ?

- Tự nhiên.... em thấy chóng mặt quá....

Em hãy nằm nghỉ đi ! Tại em còn yếu mà ráng quá sức đó ! Em không phải lo nữa. Từ rày, có anh ở bên em.

Lệ Hồng mỉm cười sung sướng.

!

!” !

Lục Ôn Hầu về đến Dinh trại, mặt còn đờng đờng sát khí. Ấ «Thật là quá lắm !

Giữa chỗ đông người mà tên hành khất và thằng oắt con đó dám làm nhục lão !

Bọn chúng là aiẤ», thật họ Lục thối mác vô cùng:

Ấ «Nhất định tên chủ quán Ấ «Giang HồẤ» phải biết lão ăn xin đó hử! Nếu không, thì sao lão ta lại bênh vực chúng....Ấ» Lục Ôn Hầu cũng giận bọn Cận vệ quân ! Ấ «Ai ngờ chúng tàn tệ như thế ! Có hai kẻ gian mà không bắt được ?Ấ» Họ Lục về đến công đường, liền truyền đem chủ quán ra tra hỏi. Bọn lính trói tay lão già thúc ké ra sau rồi xô đến trước mặt Lục Ôn Hầu. Lão chủ quán nhìn họ Lục, nói:

- Lục đại nhân ! Chỗ quen biết cũ, ngài nỡ lòng nào trở mặt làm thế ? Lão cũng là người thân của quan huyện mà....

- Im mồm ! Lão hãy khai cho rõ:

lão hành khất và thằng bé đó là ai ?

- Trời ơi ! Lão đã nói cả trăm lần là lão không biết chúng mà....

- Không biết ! Lão không biết, sao lại bênh vực cho chúng ? Đừng qua mắt ta, không thọ được đâu ?

- Lục đại nhân ! Đừng xử tệ với lão mà sau này ân hận.

- Lão định hăm dọa ta ư ? Ta là chúa tể vùng Hạnh Hoa Thôn này, chẳng còn biết sợ ai nữa. Đừng tưởng lão quen biết với quan huyện Châu Diên mà ta nể trọng.

Hãy xem đây....

Lục Ôn Hầu quay sang bọn thủ hạ:

- Bầy đầu.... mang đồ tra tấn ra đây.

Bọn lính canh chạy vào trong, mang kèm kẹp, roi gân, lò lửa để quanh mình lão chủ quán. Ông ta khiếp sợ, nhìn Lục Ôn Hầu, “không dè họ Lục lại xử tệ với mình như vậy. Ngoài lời gởi gắm của quan huyện Châu Diên, từ bao năm nay, chủ quán xử rất Á«điềuÁ» với Lục Ôn Hầu. Tiền bạc, ngà quý trân châu hay gái đẹp, ông đều không tiếc với họ Lục. Thế tại sao đương không lão Hầu lại trở mặt một cách trắng trợn như thế ! Lão chủ quán uất ức lắm, nhưng biết trong tình thế này, lớn tiếng lại với Lục Ôn Hầu, đồ khỏi bị khảo tra kèm kẹp. Chỉ bằng xuống nước với kẻ có uy quyền rồi chờ lúc khác phục hận”. Chủ quán nghĩ thế nên bảo Lục Ôn Hầu:

- Lục đại nhân !.... Lão đã thưa thật với Đại nhân, xin ngài rộng lòng suy xét.

Lão hành khất đó lâu lâu mới đi qua quán một lần. Lão không hề biết tông tích bọn chúng.

Lục Ôn Hầu không cần nghe theo lời chủ quán, truyền bọn thủ hạ:

- Căng nọc lão ra, xem lão còn gian dối nữa không !

Bọn thủ hạ y lệnh truyền, quật lão chủ quán Á«Giang HồÁ» xuống, cột chặt vào bốn nọc trụ Ở góc phòng. Lục Ôn Hầu lại thét:

- Đốt lửa lên.... Nướng đồ kèm kẹp cho ta.

Lão chủ quán chết điếng, mặt mày tái xanh, van lạy họ Lục:

- Trời ơi.... Lục Đại nhân ! Sao ngài nở lòng làm thế ? Lão không biết thật mà....

Lục Ôn Hầu thét:

- Thế nào ? Lão có chịu cho biết tung tích tên hành khất và thằng oắt con đó không ?

Lão chủ quán sợ kèm kẹp liền nói càn:

- Dạ.... biết.... nhưng.... Xin đại nhân cho tôi trở về hỏi rõ lại....

Lục Ôn Hầu thét quân cận vệ:

- Hãy tra khảo ngay đi.... Đừng chờ đợi nữa....

Bọn cận vệ quân dạ ran rồi dùng kèm nướng đồ toan kẹp vào thịt lão chủ quán.

Lão thất vía bay hồn thét lên một tiếng lớn rồi ngất lịm đi. Tên cận vệ quân vội thưa:

- Bẩm đại nhân ! Lão đã ngất rồi.

- Đổ nước cho lão tỉnh lại đi.

Quân cận vệ thi hành ngay. Trong khi đó có tiếng vó câu rộn rịp trước dinh trại.

Lục Ôn Hầu nhìn ra chưa kịp hỏi thì quân canh vào báo:

- Bẩm đại nhân, có thượng quan tới.

Lục Ôn Hầu cả giận hỏi:

- Thượng quan nào ?

- Dạ quan huyện Châu Diên....

Lục Ôn Hầu nhìn lão chủ quán vẫn còn đang ngất lịm, trong lòng lo ngại ! Quan huyện Châu Diên là anh rể của Lục Ôn Hầu. Chính nhờ ông cất nhắc mới trấn giữ được vùng Hạnh Hoa Thôn này. Đã thế mà nhiều khi Lục Ôn Hầu còn muốn lấn quyền quan huyện. Bất lão chủ quán tức là xem thường quyền lực của anh rể hắn.

Lục Ôn Hầu bảo cận vệ:

- Đem lão chủ quán vào trong ! Ráng cứu lão tỉnh dậy.

Quân cận vệ hiểu ý, vội vàng khiêng lão chủ quán sang phòng bên. Lục Ôn Hầu nhìn thấy kèm kẹp, dụng cụ tra tấn còn bày ra đó, liền thét:

- Đẹp luôn những đồ vật này. Bộ bây muốn tố cáo ta trước mặt quan huyện ư ?

Bọn thủ hạ của hắn hấp tấp dọn tất cả vào trong. Lục Ôn Hầu cũng vội vã ra sân đón rước ông anh rể. Quan huyện Châu Diên tên thật là Đỗ Kế, là một trong số những tướng lĩnh của Hán triều đã theo Phục Ba Tướng quân kéo quân tràn sang nước Nam. Công trận lớn lao của họ Đỗ là bắt được Lữ Gia và xử tử hình ngay.

Nhờ thế Đỗ Kế được giao trấn nhậm Huyện Châu Diên, một huyện lớn nhất trong số mười huyện của Giao Chỉ Quận. Đỗ Kế vừa xuống kiệu thì Lục Ôn Hầu đã đến nơi. Hắn chấp tay nói:

- Đỗ huynh.... đến chơi thành linh, ngu đệ chậm tiếp nghinh, xin cam thất lễ.

- Ồ, có gì đâu ? Sao hiền đệ bận tâm như vậy ? Ta sẵn đường đi qua, ghé lại thăm hiền đệ vậy mà....

Lục Ôn Hầu hơi vững tâm vì độ chừng Đỗ Kế chưa biết một mảy mai gì về chuyện hắn bắt chủ quán Giang Hồ. Họ Lục liền thưa:

- Xin mời Đỗ huynh vào trong sảnh đường.

Đỗ Kế gật đầu đi trước, Lục Ôn Hầu lèo đèo theo sau.... Quan huyện Châu Diên vào trong sảnh đường, nhưng đôi mắt cứ nhìn quanh quẩn như tìm kiếm ai ? Thật ra, không phải tự nhiên mà Đỗ Kế phải cực lòng đến đây thăm Lục Ôn Hầu. Hừng sáng hôm nay, trong lúc họ Đỗ còn mơ màng giấc điệp thì người ái thiếp tên Ngọc Cơ, từng nhận của đứt lót của người vợ chủ quán Á «Giang Hồ», vào lay lão dậy và nài nỉ lão đến Hạnh Hoa Thôn để giải cứu cho chủ quán. Đỗ Kế rất yêu quý Ngọc Cơ, nên hỏi qua mọi việc. Vợ chủ quán tình thật khai ngay.

Đỗ Kế nhủ thầm:

“Chuyện có thể làm sao Lục Ôn Hầu nỡ bắt một người tâm phúc của mình ? Chắc là có lý do nào khác”. Người ái thiếp nũng nịu nói:

- Ông có biết tại sao Lục Ôn Hầu lộng hành như thế không ? Hắn ý oai bà vợ lớn của ông đó.

Đỗ Kế nửa tin nửa ngờ, quay lại hỏi vợ chủ quán:

- Mụ có chắc Lục Ôn Hầu giam giữ chủ quán không ?

- Bẩm thượng quan ! Lục Ôn Hầu bắt chồng thiếp đi trước mặt của thiếp mà,....

Đỗ Kế liền truyền quân sĩ khiêng kiệu đưa ông đến trang trại Lục Ôn Hầu. Vì vậy khi vào bên trong sảnh đường, Đỗ tri huyện cứ ngó quanh quẩn tìm kiếm lão chủ quán. Lục Ôn Hầu cũng có linh cảm như thế nên hỏi nhỏ một tên cận vệ:

- Thế nào ? Lão chủ quán tỉnh chưa ?

Cận vệ quân lắc đầu, đáp:

- Dạ lão còn nằm thiêm thiếp, chẳng hiểu vì sao ?

Lục Ôn Hầu thấy khó thể đối gặt quan tri huyện.

Họ Đỗ vừa an vị liền hỏi Lục Ôn Hầu:

- Hôm nay có chuyện gì khác thường xảy ra trong vùng không tiểu đệ ?

- Bẩm Đồ huynh ! Cũng không có chuyện gì ạ.

- Bọn Hạnh Hoa Thôn đã hết lộng hành rồi ư ? Có tên nào đến viếng mộ Vũ Anh Tùng không ?

- Dạ không ! Chẳng còn tên nào dám đến đây nữa ! Chúng sợ bị giết chết như những kẻ nông cuồng mấy năm trước !

Đỗ Kế biết Lục Ôn Hầu cố tình giấu chuyện mới xảy ra, nên hỏi chặn đầu:

- Nghe đồn trong đêm qua có một tên hành khất mù lòa đến lộng hành ở quán Á «Giang Hồ Á», tiểu đệ không biết sao ?

Lục Ôn Hầu thưa:

- Dạ.... biết chứ.... nhưng mà....

- Nhưng mà.... thế nào hiền đệ ?

Lục Ôn Hầu muốn hỏi dò xem ai đã đến mặt báo với quan huyện Châu Diên, nên cất tiếng:

- Nhưng sao lão huynh lại biết rõ ràng như vậy ?

- Hiền đệ không cần phải hỏi chuyện đó ! Trấn giữ vùng Hạnh Hoa Thôn này, nếu làm ngơ, không dòm ngó đến những chuyện xảy ra quanh mình thì có ngày vong mạng không thì cũng bị bãi chức. Tên hành khất mù lòa đó đã nói gì ?

Lục Ôn Hầu đành nói:

- Lão nhắc nhở đến môn phái Hạnh Hoa Thôn và có vẻ khinh khi quân binh Hán triều.

- Sao không bắt lão đem về tra hỏi ?

Lục Ôn Hầu thừa dịp đổ tội cho chủ quán Á «Giang Hồ Á» đã thông đồng với bọn hành khất....

Đỗ Kế làm bộ ngạc nhiên, hỏi:

- Hiền đệ bảo sao ? Chủ quán Giang Hồ ? Ồ.... đời nào có chuyện đó ! Hiền đệ quên chủ quán Giang Hồ là người tâm phúc của ngu huynh ư ?

- Bẩm Đỗ huynh.... Đệ cần tra hỏi chủ quán cho ra tung tích lão hành khất và thằng oắt con.

- Trời ! Tra hỏi lão chủ quán ! Bộ hiền đệ điên rồi ư ? Lão giúp ta biết bao nhiêu việc còn chưa tin lòng lão sao ? Ai thì ta không biết, chứ lão chủ quán Á «Giang Hồ Á» thì không đời nào. Hiền đệ cho quân cận vệ thả lão ra ngay.

Phản lo chủ quán chưa tỉnh, phần sợ mất mặt trước đám đông quân canh, Lục Ôn Hầu nói:

- Đỗ huynh cứ để cho đệ xử trí với lão ta. Nếu không, trong vùng Hạnh Hoa Thôn này chẳng còn ai khiếp oai mình nữa.

Đỗ Kế đã nhượng bộ Á «ông em vợ Á» nhiều lắm rồi ! Nay thấy họ Lục cứ nằng nằng không chịu thả chủ quán thì phật ý lắm. Ông nói:

- Ta đã hết lời, Lục hiền đệ vẫn chống lại ý ta ? Thật chưa từng thấy việc bất phục tùng như vậy dưới tay ta bao giờ ! Được rồi.

Đỗ Kế hàm hàm đứng lên. Lục Ôn Hầu nói:

- Đỗ huynh ! Không phải tiểu đệ dám cãi lệnh. Đệ chỉ bàn bạc vậy thôi. Nếu Đỗ huynh không muốn thì đệ xin giao trả tên chủ quán ấy ngay. Bây đâu ! Đưa chủ quán ra đây !

Quân cận vệ dạ ran, rồi khiêng lão chủ quán từ phòng bên cạnh đem ra sảnh đường. Đỗ Kế nhìn thấy lão chủ quán thiêm thiếp thì kêu to lên:

- Trời ! Lục hiền đệ.... Bộ tra tấn lão đến chết như vậy sao ?

- Không ! Chưa ai chạm đến mình lão đâu ! Lão chỉ quá sợ mà ngất như vậy thôi.

Vợ lão chủ quán theo sau kiệu Đỗ Kế đến nơi đây chợt nghe tin chồng ngất lịm liền chạy đại vào kêu khóc vang trời:

- Trời ơi.... Họ giết chồng tôi mà.

Bà ôm sóc lấy thầy chồng lay gọi. Lục Ôn Hầu nhìn mẹ ta với vẻ căm hận rõ rệt. Đỗ Kế bảo mẹ chủ quán:

- Hãy đem chồng về cứu chữa ngay đi.

Mẹ chủ quán cùng đám tùy tướng của Đỗ Kế vừa khiêng lão chủ quán ra thì Đỗ Kế nhìn Lục Ôn Hầu nói:

- Ta nể tình mà cất nhắc hiền đệ lên đến chức vị này.... Không ngờ hiền đệ lại chống cả với ta.

Lục Ôn Hầu nói:

- Đỗ huynh nghĩ thế thật tội nghiệp cho tiểu đệ. Bốn phận tiểu đệ phải lo tròn chớ ! Đệ có đủ bằng cớ chứng tỏ lão chủ quán này bảo vệ quân gian, lão huynh cũng không cho trừng trị nữa sao ?

- Bằng cớ gì ?

- Chính lão.... đã bệnh vực cho tên hành khất đó.

Đỗ Kế toan hỏi Lục Ôn Hầu thêm thì một giọng nói cất lên:

- Anh em quan huyện chỉ lo những chuyện không đâu. Bọn Hạnh Hoa Thôn sắp dậy lên rồi.... Hãy ráng mà phòng bị. Chúng đang qui tụ hào kiệt bốn phương về khu rừng Phục Lâm đó.

Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu sững sốt quay lại thấy một đạo sĩ đang đứng khoanh tay nhìn hai người. Đỗ Kế kêu lên:

- Kìa.... Thất Diện Quái Khách ! Từ bao lâu nay không gặp ?

Vị đạo sĩ mới đến cười khanh khách:

- A ha.... Đỗ tướng quân vẫn còn nhớ đến ta ư ? Tướng đầu sau trận đánh chiếm Phiên Ngưng Thành, tướng quân được vang danh bốn bể rồi quên đi những người bạn cũ.

- Đời nào.... Đời nào ta quên những bạn như Thất Diện.

Rồi quan huyện Châu Diên quay sang Lục Ôn Hầu:

- Đây là người đã giúp anh bắt được Lữ Gia trong trận đánh chiếm Phiên Ngưng.

Lục Ôn Hầu cúi đầu chào Thất Diện Quái Khách, nhưng trong lòng không mấy thích. Bộ điệu tên Quái Khách hiểm ác lạ thường, có thêm hấn dưới trướng Đỗ Kế chỉ thiệt hại thêm cho họ Lục. Tuy vậy, Lục Ôn Hầu cũng bắt chuyện hỏi Thất Diện:

- Đạo nhân vừa mới bảo gì ? Xin lập lại cho chúng ta nghe.

Thất Diện Quái Khách nhìn Lục Ôn Hầu hỏi lại:

- Có phải đêm trước Lục tướng quân có mặt ở quán Á«Giang Hồ» chẳng ?

- Vâng ! Mà làm sao đạo nhân biết được ?

- Ta đến đó, sau khi xảy ra câu chuyện lão hành khất và thằng bé con....

- Nếu vậy Đạo nhân biết chúng là ai rồi !

- Biết rõ lắm ! Biết cả tên kỵ sĩ hư một mắt, đã tắt đèn lồng trong quán cho bọn kia trốn chạy....

- Bọn chúng là ai ?

- Lão hành khất chính là Tiêu Hà lão hiệp, đệ ngũ anh hùng trong phái Hạnh Hoa, người đã từng làm chủ quán Chiêu Anh lúc xưa....

Đỗ Kế kêu lên:

- Trời ! Lão Tiêu Hà còn sống sao ? Lúc đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn quân sĩ đã tìm được thầy lão, quái lạ, sư Quái Khách làm chẳng ?

Thất Diện nói:

- Bần đạo không làm đâu ! Bọn Hạnh Hoa Thôn vẫn còn ẩn náu trong rừng Phục Lâm từ bao lâu nay...

Lục Ôn Hầu đứng thẳng dậy:

- Vô lý ! Quân tuần tiểu của ta đi hàng ngày qua ngang khu rừng đó, nào có thấy gì đâu ?

- Chỉ tại Lục tướng quân xem thường bọn chúng như thế, nên mới bị thằng Á«oắt conÁ» làm nhục.

Lục Ôn Hầu trừng mắt nhìn lão Quái Khách, tức giận lắm, nhưng nể tình Đỗ Kế hấn không nói gì. Đỗ Kế hỏi Thất Điền:

- Còn Á«thằng oắt conÁ» và tên kỵ sĩ ấy là ai ?

- Đứa bé tên gọi Hồng Nhi. Còn kỵ sĩ không ai khác hơn là Anh Kiệt.

- Anh Kiệt ? Hấn là tên nào ? Ở đâu ? Sao ta chưa từng nghe nói tới ?

- Vũ Anh Kiệt là con ruột Vũ Anh Tùng hiệp sĩ, người còn ngôi mộ Ở Hạnh Hoa Thôn đó. Hấn hiện tại là kẻ cầm đầu của phái võ Hạnh Hoa.

Lục Ôn Hầu chưa từng nghe đến tên Anh Kiệt, nên bĩu môi nói:

- Thôi đi đạo nhân ! Ta trấn giữ vùng này đã lâu, nhưng chưa hề nghe ai nói đến tên Anh Kiệt. Chắc là một tên vô danh nào đó, chẳng có nghĩa gì đâu ? Đạo nhân đừng làm cho anh em ta phải bận tâm vô ích.

Thất Điền Quái Khách phật ý, nói:

- Xem chừng Lục Ôn Hầu không mấy tin lời ta ? Được rồi, ta không nói nữa, bao giờ chúng kéo quân đến đây mới biết lo thì đã muộn đó !

Đỗ Kế quay lại trách Lục Ôn Hầu:

- Lục hiền đệ sao hồ đồ ! Ta thấy không phải chuyện đùa đâu !

Rồi ông hỏi Thất Điền Quái khách:

- Thế nào ? Đạo nhân đã biết gì về bọn Hạnh Hoa Thôn ?

- Chúng đang tụ tập ở khu rừng Phục Lâm để bàn việc đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn, làm nơi xuất phát chống quân ta....

- Bọn chúng có độ bao nhiêu người ?

- Vào khoảng hai mươi tay kiếm !

-Ồ.... Thế thì có nhằm gì mà quý vị phải bận tâm ? Để ngu đệ cho một toán kỵ sĩ đến đó tiêu diệt bọn chúng là xong.

Thất Điền lắc đầu, nói:

- Không dễ dàng như vậy đâu ! Ta xin lập lại cho Lục tướng quân nhớ:

Á«Anh Kiệt là một bậc kỳ tài, đã từng gây sóng gió ở Phiên Ngưng Thành !Á» Rất tiếc khi bắt được hấn, quân ta lại không biết, nên để Anh Kiệt sống sót đến ngày nay ! Hấn trở về đây là chuyện bất tường cho ta đó !

Lục Ôn Hầu vẫn khinh thường, nói:

- Không nhằm gì đâu ! Trấn nhậm vùng Hạnh Hoa Thôn đã năm năm rồi, ta hiểu rõ dân chúng nơi này hơn ai hết. Lão Quái khách khỏi bận tâm bày biểu cho ta nữa.

Thất Điền cả giận nhìn Đỗ Kế, nói:

- Quan huyện nghĩ sao ? Nếu cùng một ý với Lục tướng quân thì ta đi đây.

Đỗ Kế nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng nói mau:

- Không ! Đạo nhân bớt nóng....

Rồi ông quay sang truyền lệnh cho Lục Ôn Hầu:

- Hiền đệ kéo quân vào khu rừng Phục Lâm lùng bắt chúng đem về đây cho ta.

Lục Ôn Hầu nghe lệnh truyền nghiêm khắc của Đỗ Kế, không dám chậm trễ.

Hắn truyền bọn cận vệ điểm quân kỵ để lên đường ngay. Hắn cúi chào Đỗ Kế ra khỏi sảnh đường không cần nói một lời nào với Thất Điền Quái khách cả. Quái khách phật ý lắm, nhưng vẫn lặng thinh cười nhạt. Đáng lý ra ông phải chỉ đường chỉ nẻo cho Lục Ôn Hầu, để hắn vây bắt bọn Hạnh Hoa Thôn cho dễ dàng, nhưng vì thấy họ Lục quá xấu xược, ông làm lơ...

Quái khách Thất Điền nhủ thầm:

“Phen này cho bây bị lũ giặc Hạnh Hoa Thôn đánh một trận tơi bời mới biết thân”.

Đỗ Kế thấy Thất Điền trầm ngâm thì sợ lão phiền giận mới nói:

- Xin đạo nhân đừng chấp tánh tình nông nổi của Lục hiền đệ. Bây giờ mời đạo nhân về tư dinh ngơi nghỉ.
- Chắc là bản đạo phải ở nán lại đây trong ít lâu nữa, vì xem chừng đã đến lúc tướng quân cần dùng đến bản đạo rồi....

3. Người Chết Trở Về (3)

Lục Ôn Hầu dẫn toán kỵ sĩ vượt đường đèo, đi sâu vào cánh rừng Phục Lâm.

Bọn cận vệ quân hiểu mập mờ là đi vây bắt quân giặc, nhưng chẳng rõ bọn đó là ai ? Cánh rừng Phục Lâm càng vào sâu càng dày bịt, không nhắm phương hướng khó bề trở ra được. Họ Lục phân giặc Đỗ Kế, phần ghét Thất Điền Quái Khách, nên quên nghỉ chuyện lợi hại, cứ xua quân thẳng tiến. Bọn kỵ sĩ lo sợ nhìn nhau, rồi một tên liền cất tiếng thưa:

- Bẩm tướng quân ! Chúng ta đi về hướng nào bây giờ ?

Lục Ôn Hầu nói không cần suy nghĩ:

- Cứ thẳng vào rừng.... tìm cho được nơi trú ẩn của bọn Hạnh Hoa Thôn....

- Cánh rừng này dày bịt, lại chạy dài đến chân núi Phục Sơn, đường truông ngách rất nhiều, ta đi thế này sợ khó bắt bọn chúng. Không khéo lại bị phục binh.

Lục Ôn Hầu giật mình và chợt nhìn thấy mình bị Thất Điền Quái Tăng chơi xỏ.

Lúc nãy, quá giận hắn, ông không hỏi rõ địa điểm trú quân của bọn Hạnh Hoa Thôn, bây giờ biết đâu mà tìm ? Không lẽ kéo quân đi lùng hết cánh rừng này ?

Tuy nhiên, Lục Ôn Hầu cũng giữ bình tĩnh, không biểu lộ ra ngoài cho đám tùy tướng biết. Ông bảo chúng:

- Cứ thẳng đường, nhắm hướng mặt trời mọc sẽ tới...

Quân lính kỵ hừng hờ giục ngựa lướt đi, vì chúng đinh ninh Lục Ôn Hầu đã biết địa điểm trú quân của bọn Hạnh Hoa Thôn. May mắn làm sao, chúng đi một đôi đường thì đám tiên quân đã thấy xa xa trong khu rừng có khói bốc lên. Chúng trở lui phi báo cho Lục Ôn Hầu biết. Họ Lục hăng hái nói:

- Đúng là bọn chúng rồi, hãy bủa vây xung quanh bắt cả bọn đi....

Quân Hán đều xuống ngựa, miệng ngâm tẩm, phân chia phương hướng rồi vọt đường tiến tới. Lục Ôn Hầu cũng xuống ngựa đi bọc hậu.... Gần tới chỗ khói bay lên, họ Lục hạ lệnh rút đoản đao cầm tay rồi bò sát đất, để tránh tai mắt quân canh của giặc. Quân Hán triều đều tinh nhuệ nên cùng lướt trong khu rừng nhẹ nhàng như những bóng ma. Chúng tiến tới đều đều và lần lần xiết chặt vòng vây.... Lục Ôn Hầu leo lên một cành cây nhìn xuống thấy độ năm sáu tên đầu chít khăn lưng mang trường kiếm đứng quây quần bên bếp lửa trò chuyện. Lục Ôn hầu ngắm nghĩ:

“Đây chắc là quân canh của bọn chúng chứ lẽ nào chỉ có mấy tên ?” Trong khi đó, toán kỵ sĩ của Lục Ôn Hầu cứ bò lướt tới. Đến địa điểm cần thiết, chúng dừng cả lại. Bọn người lạ mặt nào hay biết gì đâu, cứ

ung dung bàn bạc chuyện riêng. Bọn đó không ai khác hơn là Thái Phong và các bạn, những tráng sĩ vừa rời bỏ nhóm Hạnh Hoa Thôn để được an toàn. Đến đây cũng gần Hạnh Hoa Thôn, họ họp nhau bàn bạc trước khi chia tay.... Thái Phong lớn tuổi hơn hết trong bọn, nên rất được mọi người nể trọng. Các tráng sĩ hỏi Thái Phong:

- Bây giờ anh định về đâu ?

- Ta sẽ trở về quê nhà, sống một cuộc đời bình thường như bao nhiêu người khác.

- Anh không định theo quân nhà Hán sao ?

- Giận Tần Ngọc mình nói vậy, chớ lòng nào ta phản bội Lệ Hồng cô nương cho đành.

Ngay khi đó bọn cận vệ quân của Lục Ôn Hầu tràn tới, đứng vùng lên đao kiếm sáng ngời. Thái Phong thất kinh chụp lấy chuôi gươm. Nhưng đã trễ, bọn cận vệ quân đã ập vào bắt trói tất cả lại. Lục Ôn Hầu xuất hiện hăm hăm nhìn người này đến người khác:

- Á.... Bọn phản loạn.... Ta thật không ngờ chúng bây còn ẩn núp trong khu rừng này. Tên nào cầm đầu bọn bây ? Có phải lão hiệp khất Tiêu Hà chăng ?

Thái Phong kinh sợ nhìn các bạn. Chẳng không dè quân Hán biết rành như vậy.

Lục Ôn Hầu thấy Thái Phong có vẻ đứng đầu hơn cả liền lôi chàng ra hỏi:

- Thế nào ? Có phải Tiêu Hà lão hiệp là tay cầm đầu của bọn bây không ?

Thái Phong ngang ngạnh lắc đầu:

- Ta không rõ Tiêu Hà lão hiệp là ai cả ! Ta chỉ biết có ta thôi.

Lục Ôn Hầu đánh mạnh vào đầu Thái Phong một cái:

- Láo ! Bọn bây đúng là chỉ chờ khảo tra đánh đập mới chịu nói ! Ta biết rõ cả rồi, đừng gian dối vô ích ! Ta còn biết mới đây tên Anh Kiệt đã trở về Hạnh Hoa Thôn nữa ! Đừng tưởng bây qua mặt ta được mà lắm !

Thái Phong phì cười, nói:

- Lục Ôn Hầu ! Mi đừng ham nói chặn đầu ! Chẳng ai sợ đâu !

Lục Ôn Hầu cả giận thét quân cận vệ:

- Đe xuống đánh chết nó đi !

Quân cận vệ tuân lệnh chủ tướng mạnh ai nấy dậm đá. Chỉ một lúc Thái Phong gục xuống, mặt mày, mình mẩy tím bầm.... Lục Ôn Hầu đưa tay ngăn lại thì Thái Phong đã ngất xỉu. Bọn tráng sĩ đi theo Thái Phong đều khiếp vía bay hồn, không ngờ bọn chúng tàn bạo đến thế ! Lục Ôn Hầu nhìn sắc mặt bọn chúng rồi hỏi:

- Bọn bây đã thấy gương tên này chưa ? Vậy phải khai cho thật ! Có phải bọn bây là người trong phái Hạnh Hoa Thôn chăng ?

Một vài tráng sĩ khiếp sợ quá gật đầu. Lục Ôn Hầu tỏ ý bằng lòng, nói:

- Đó.... thế là biết khôn, ta sẽ ban thưởng cho. Bây giờ hãy nghe ta hỏi:

Á«Tiêu Hà lão hiệp đâu rồi ? Có phải nơi đây là sào huyệt của bọn bây chăng ?Á» Một tráng sĩ khôn khéo nói:

- Bẩm tướng quân đúng thế ! Đây là nơi tụ họp của chúng tôi.... Còn Tiêu Hà lão hiệp thì đi đâu không rõ ?

Lục Ôn Hầu phóng mình tới đá mạnh vào đầu người vừa nói. Một tiếng bốp vang dội, tráng sĩ vừa nói rú lên một tiếng kinh hoàng ngã vật ra bể óc chết ngay.

Ba người còn lại đều thối lui, mặt cắt không còn chút máu. Lục Ôn Hầu cười ghê rợn:

- Lại thêm một thằng dối trá ! Nơi đây không một gian nhà mà hấn dám bảo là sào huyệt của Hạnh Hoa Thôn. Hấn định lừa cả ta nữa sao ?

Bọn cận vệ quân liền ôm xác nạn nhân đem bỏ vào rừng. Lục Ôn Hầu chỉ theo cái thầy chàng thanh niên, bảo các tráng sĩ còn lại:

- Đã thấy rõ ý ta chưa ? Bây giờ bọn bây hãy liệu mà trả lời:

Sào huyết của quân Hạnh Hoa Thôn ở nơi đâu ?

Ba tráng sĩ nhìn nhau rồi đồng ý, đáp:

- Dạ.... Ở về phía Tây khu rừng này.

- À có thể chứ ! Ta chỉ thử lòng các người thôi, chứ ta đã rõ đường đi nước bước lắm rồi. Còn Tiêu Hà lão hiệp và thằng bé Hồng Nhi ?

Các tráng sĩ khiếp đảm nhìn nhau. Họ nhủ thầm:

“Trời ! Làm sao Lục Ôn Hầu biết rành như vậy được ? Nhất định đã có kẻ phản bội trong môn phái rồi”.... Vì nghĩ thế nên họ thấy có giấu diếm cũng chỉ chết uống mạng thôi. Lục Ôn Hầu thấy họ vẫn lặng thinh suy nghĩ liền dọa nạt:

- Được rồi ! Bọn bây còn muốn che dấu thì chớ trách ta ác độc.

Ba tráng sĩ còn lại đều hốt hoảng, nói:

- Bẩm đại nhân.... Chúng tôi không dám che dấu gì đâu !

- Vậy.... hãy khai cho rõ. Tiêu Hà lão hiệp có phải là tên hành khất cùng thằng bé Hồng Nhi đem qua đến Giang Hồ quán đó chẳng ?

- Bẩm đại nhân ! Đúng thế.

- A.... Hiện giờ bọn chúng ở đâu ?

- Bẩm đại nhân ! Họ đang qui tụ Ở trang trại về phía Tây khu rừng này.

Lục Ôn Hầu định truyền tướng sĩ kéo quân đi, nhưng chợt nhớ điều gì, liền hỏi:

- Còn Anh Kiệt ? Vũ Anh Kiệt hiện ở đâu ?

- Dạ.... Anh kiệt đâu còn nữa ! Anh ta đã chết lâu rồi trong trận chống giữ Hoàn Phố.

- Láo ! Bọn bây muốn chết nữa sao ? Ta biết rõ ràng đem qua Anh Kiệt đã trở về đây ! Chính hắn đã tắt đèn trong quán Giang Hồ để giải cứu cho Tiêu Hà lão hiệp và Hồng Nhi mà.

- Không thể nào có chuyện đó được ! Ai đã mật báo cho đại nhân như vậy ?

Thật là sai lầm.... Đại nhân phải biết chính vì Anh Kiệt bỏ mình nơi trận địa mà chúng tôi mới rời bỏ hàng ngũ Hạnh Hoa Thôn như thế này đó.

Rồi sợ Lục Ôn Hầu không tin, một người kể lại cho hắn nghe tất cả những chuyện đã xảy ra lúc sáng nơi trang trại. Cũng chỉ vì không hy vọng Anh Kiệt trở về nữa, nên Tiêu Hà lão hiệp mới cho giải tán nghĩa quân. Lục Ôn Hầu nửa tin nửa ngờ vì không lẽ Thất Điền Quái Khách lại đối gạt Đỗ Kế và hắn sao ? Tuy nhiên, họ Lục cũng nói:

- Được rồi ! Ta tạm tin lời chúng bây ! Vậy dẫn đường cho ta phá trang trại của bọn Tiêu Hà lão hiệp trước đã.

Ngay trong khi đó Thái Phong đã hồi tỉnh và khi nghe lọt những lời sau cùng, chàng gượng dậy bảo ba bạn:

- Các em.... Đừng làm thế ! Lệ Hồng cô nương đối xử với chúng ta rất tốt mà....

Lục Ôn Hầu quay phắt lại, đá mạnh vào người Thái Phong.

- Khốn khiếp !

Dù đã luyện nội công kỹ càng, Thái Phong cũng chẳng chịu nổi cú đá ghê khiếp đó. Chàng thét lên một tiếng lớn, ôm lấy ngực lần tròn đi mấy vòng, máu tươi trào ra bên miệng.... Bọn tráng sĩ còn lại khiếp sợ,

không dám nhìn lên trước sự hung hăng của Lục Ôn Hầu. Họ Lục truyền vút xác Thái Phong trong rừng. Quân cận vệ liền vác Thái Phong liệng xuống một khe suối cạn, trong lúc Lục Ôn Hầu truyền quân sĩ lên đường. Ông bảo ba tráng sĩ còn lại:

- Bọn bây đi trước dẫn đường chứ có tìm cách trốn tránh, không sống được đâu.

Các tráng sĩ đều biết họ đã ra thân Á«cá chậu, chim lồngÁ», có chống cự cũng vô ích nên riu riu vâng lời. Cả ba đều hồi hận đã rời xa nghĩa quân. Họ đã không chống trả nổi quân cướp nước mà còn phải dẫn đường đưa chúng về sào huyệt.

Lòng họ đau đớn vô cùng ! Lát nữa đây, chắc chắn trang trại của quân Hạnh Hoa Thôn không còn nữa, Tiêu Hà lão hiệp, Lệ Hồng, Hồng Nhi rồi sẽ ra sao ? Càng nghĩ họ càng thấy tủi nhục hơn lên. Có người nghĩ đến cách bỏ trốn, nhưng khi quay nhìn lại thì thấy quân cận vệ kề gươm đao sát bên mình họ. Chỉ bước mau hơn một chút hay té tới té lui là đã vong mạng, đừng nói chi đến việc cố ý trốn tránh. Lục Ôn Hầu đi một hồi xa, bỗng thét hỏi:

- Kìa.... Đã đến chưa vậy ?

Các tráng sĩ đều lắc đầu không đáp. Lục Ôn Hầu nói như hăm dọa:

- Bậy liệu hồn ! Đừng trở mặt đưa ta vào chỗ phục binh thì chính bọn bây phải đền mạng trước đó.

Bỗng đâu, mấy tên cận vệ đi đầu kêu to lên:

- Kìa.... Trang trại kia rồi....

Lục Ôn Hầu ra dấu dừng lại rồi bước tới quan sát. Hắn thấy nhiều gian trại cất bao quanh một cái hồ thì nhủ thầm:

“Giỏi thay ! Bọn Hạnh Hoa Thôn rút sâu vào rừng thế này làm sao quân tuần tiễu của ta hay biết được. Nếu không có Thất Điền Quái Khách dò ra thì muôn đời quân ta chẳng đến đây.” Nhưng Lục Ôn Hầu chưa dám xua quân xuống vì toàn thể trang trại đều vắng lặng như tờ. “Biết đâu quân Hạnh Hoa Thôn đã hay tin họ Lục tới đây nên bỏ trốn cả rồi ? Mà cũng có thể bọn chúng làm thế để nhử quân cận vệ vào sào huyệt rồi bủa vây khắp xung quanh !” Lục Ôn Hầu nhìn qua địa điểm trú quân của Hạnh Hoa Thôn, rồi gọi ba tráng sĩ dẫn đường đến hỏi:

- Có bao nhiêu người trong trang trại này ?

- Bẩm đại nhân ! Độ trên hai mươi người.

- Tại sao bốn bề đều yên lặng hết vậy ?

- Bẩm đại nhân ! Chính chúng tôi cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Lục Ôn Hầu nghi ngờ nhìn ba người, rồi hạ lệnh:

- Bọn bây vào trang trại trước đi, xem động tĩnh thế nào ?

Các tráng sĩ lo sợ nhìn nhau. Họ đã mất tinh thần, rời bỏ trang trại ra đi giữa sự tức giận của Tần Ngọc, bây giờ trở lại nào khác chi tự mình đi tìm cái chết. Lục Ôn Hầu thấy họ lưỡng lự liền hỏi:

- Thế nào ? Bọn bây không dám vào ư ? Vì lẽ gì ? Hay chúng bay định âm mưu làm hại quân ta ?

- Bẩm đại nhân ! Không phải vậy đâu ! Chúng tôi đã rời bỏ nơi này, bây giờ trở lại thế nào họ cũng giết chết thôi. Phái Hạnh Hoa Thôn đâu còn tin chúng tôi nữa.

Lục Ôn Hầu nghiêm giọng nói:

- Việc đó ta không cần biết. Bây giờ ta truyền lệnh cho bây đến trang trại kia xem thử tình ra sao ? Muốn đi hay là chịu chết ?

Cả ba tráng sĩ nhìn nhau và càng thấm thía sự nhục nhã của mình. Chỉ vì sợ chết mà họ bị đưa đẩy từ chỗ một trang dũng sĩ oai hùng đến bước đường cùng của một tên phản bội hèn mạt. Nhưng trong giờ phút này, họ không còn có quyền lựa chọn nữa. Một kẻ Á«anh hùngÁ» khi mất hết nhuệ khí lại còn nhát gan hơn một kẻ tầm thường. Lục Ôn Hầu rút kiếm ra khỏi vỏ, cất tiếng:

- Bọn bây định lẽ nào ?

Ba tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn quay nhìn trang trại cũ với vẻ âu lo. Trong tay họ bây giờ không còn một tấc sắt vì quân Hán đã tước đoạt cả rồi. Nhưng họ cũng phải đi về phía trang trại. Họ càng đến gần càng thấy lạ:

bốn bề vắng lặng không tiếng động, không bóng người. Thật không rõ nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn đã đi đâu ? Ba tráng sĩ chạy tuôn vào mấy gian nhà thì thấy trống hoang. Tiêu Hà lão hiệp, Lệ Hồng và các tráng sĩ đã dọn đi nơi khác từ bao giờ !

Cả ba bước ra sân làm hiệu cho Lục Ôn Hầu kéo quân tràn xuống rồi thưa rõ mọi việc. Lục Ôn Hầu quan sát chung quanh cất tiếng hỏi:

- Bọn bây rời khỏi trang trại từ bao giờ ?

- Dạ ! Lúc sáng này....

- Như vậy bọn chúng chưa đi xa.

Ông truyền quân cận vệ dò đường, tìm dấu chân mới của đoàn nghĩa sĩ Hạnh Hoa. Quân cận vệ toàn là quân thiện chiến nên liền tỏa đi tìm kiếm dấu vết. Một lát sau có một tên quân về báo là đã tìm thấy nhiều dấu chân ngựa. Lục Ôn Hầu liền hỏi:

- Dấu chân mới hay cũ ?

- Dạ mới rành rành. Chúng chạy về hướng Đông.

- À.... chắc chúng đi về núi Phục Sơn. Hãy lên đường đuổi theo ngay....

Quân cận vệ vâng dạ, nhưng rồi đứng yên không nhúc nhích. Lục Ôn Hầu ngạc nhiên hỏi:

- Sao chưa chịu đi ? Chờ gì nữa ?

Một tên cận vệ liều lĩnh nói:

- Bẩm tướng công ! Chúng đi ngựa còn chúng tôi chạy chân không, làm sao đuổi theo kịp. Xin phép tướng công cho trở lại lấy ngựa ngoài bãi rừng.

Lục Ôn Hầu chợt nhớ ra, vội nói:

- Đúng rồi ! Hãy mau lên.... Đừng chần chờ nữa.

Bọn cận vệ quân ùn ùn trở lại con đường đã đi qua để tìm nơi cột ngựa.... Bọn chúng vừa đi khỏi thì trên ngọn cây gần đó, có tiếng cười khúc khích của một cậu bé.

- A ha.... Phen này cho bọn bây chạy rã giò.

Một giọng nói điềm đạm cất lên:

- Thôi đi Hồng Nhi ! Đừng tự đùa.... Hãy theo cho kịp cha mẹ, không bị đánh đòn bây giờ.

Đó là Hồng Nhi và Tần Ngọc chứ không ai khác. Hai người đi tìm hang núi trở về, thì được tin bọn Thái Phong bị quân binh Lục Ôn Hầu vây bắt. Toàn thể các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đều xông vào, dù có mặt Anh Kiệt trong trại. Tần Ngọc vội thưa với Anh Kiệt:

- Đại huynh đưa các bạn đến hang núi trú ẩn. Em đã xem xét kỹ rồi, có thể dùng được lâu !

Anh Kiệt và Lệ Hồng đều đồng ý đưa các tráng sĩ về núi Phục Sơn. Lý lẽ chính của sự ra đi như thế là vì quân ít thật khó bề đương đầu với bọn Lục Ôn Hầu.

Mọi người vừa rời trang trại thì Tần Ngọc cũng đi về phía bãi rừng để trông chừng quân cận vệ của Lục Ôn Hầu đến chưa ? Nhưng chàng mới đi vài bước, bỗng nghe một tiếng sột soạt trên ngọn cây gần đó.... Tần Ngọc quay vụt lại, rút phăng thanh báu kiếm cầm tay. Có tiếng nói phía sau lưng chàng:

- Cháu đây mà ! Bộ chú tưởng ai sao ?

- Trời.... Hồng Nhi ! Sao cháu không đi theo cha mẹ về núi Phục Sơn ?

- Cháu muốn ở lại với chú, giỡn với bọn Lục Ôn Hầu chơi.

- Không được ! Bộ cháu muốn chết sao ? Lần này nguy hiểm lắm !... Cháu hãy chạy theo Vũ huynh, không thì chú cũng bị quở trách cho coi.

Vũ Hồng Nhi xịu mặt:

- Chú xấu quá hà.... Cho cháu chơi với mà. Lâu quá, cháu không có chọc phá quân cận vệ !

Tần Ngọc nghiêm sắc mặt, nói:

- Không phải chuyện đùa đâu ! Ở lại đây, chú đánh đòn đó.

Vũ Hồng Nhi ngồi phịch xuống đất không nói gì hết. Tần Ngọc kêu lên:

- Kìa Hồng Nhi.... Chưa đi, còn ngồi làm gì đó ?

Hồng Nhi nằm vạ:

- Cháu không đi đâu hết. Mà cháu cũng không theo chú nữa ! Chú có đi đâu thì đi. Kệ cháu....

Tần Ngọc lo sợ quân Hán triều gần tới, nên dịu giọng nói:

- Hồng Nhi.... Đừng làm liều như vậy mất mạng đó con. Cháu có biết quân cận vệ của Lục Ôn Hầu sắp đến đây không ?

- Biết chứ.... Nhưng chú không cho đi theo thì cháu nằm đây chờ chết....

- Cháu quá quắt lắm ! Lần này về chú méc Vũ huynh cho xem. Thôi đứng dậy đi, đừng nằm vạ nữa.

Hồng Nhi mừng rỡ nhảy lên bá cổ Tần Ngọc:

- Chú cho đi thiệt hả chú ?

Hồng Nhi dám nằm vạ với Tần Ngọc vì nó đoán hiểu được tình thương của Tần Ngọc đối với nó. Chẳng phải riêng mình chàng ! Toàn thể các tráng sĩ cũng đều yêu thương Hồng Nhi y như vậy ! Lần này, tuy phạt ý, nhưng Tần Ngọc cũng đành lòng dắt Hồng Nhi theo. Hai chú cháu ra gần tới bìa rừng thì gặp bọn Lục Ôn Hầu đang xuống ngựa tràn vào rừng. Tần Ngọc mới bảo Hồng Nhi:

- Cháu nép mình lên ngọn cây, đừng làm động mà hỏng việc.

Hồng Nhi riu riu vâng lời và đến lúc bọn Lục Ôn Hầu kéo đi xa, cậu mới hỏi Tần Ngọc:

- Chú ơi ! Sao chúng bỏ ngựa ngoài bìa rừng hết vậy ?

- Chúng muốn đi âm thầm để bắt bọn ta cho dễ dàng đó. Chắc chắn có kẻ mật báo sào huyệt bọn ta ở đây.

Tần Ngọc nghĩ thế, rồi nghiêng răng lầm bầm:

- Chắc Thái Phong chứ không ai khác. Thật là hèn hạ. Vừa rời khỏi trang trại đã trở mặt theo quân Hán triều.

Lần này, nếu gặp Thái Phong, họ Tần quyết một còn một mất với hắn. Ngay trong khi đó, Vũ Hồng Nhi nói:

- Chú ơi.... Theo ý cháu, ta nên tháo yên cương rồi thả bầy ngựa về rừng. Quân Tàu có trở lại sẽ uất lên mà chết.

- Đúng rồi ! Chúng ta nên thi hành ngay đi.

Liền đó, họ Tần và Vũ Hồng Nhi liền xuống đất, mở yên cương đuổi hàng trăm chiến mã vào rừng sâu, để mặc tình cho chúng chạy tán loạn. Hồng Nhi thích ý cười vang. Tần Ngọc phải rầy cậu mấy lần.

Xong xuôi, cả hai chú cháu mới theo dò bọn Lục Ôn Hầu và đã chứng kiến cuộc vây bắt Thái Phong và các tráng sĩ. Trong khi đó, bọn Lục Ôn Hầu vây bắt Thái Phong và các tráng sĩ rồi tìm đường đến trang trại của Tiêu Hà lão hiệp.

Nhưng khi vào trại không bắt được một ai cả, chúng mới tìm dấu chân ngựa và quyết lòng đuổi theo đến chân núi Phục Sơn. Bọn cận vệ quân nhớ đến bầy ngựa liền trở ra bìa rừng, nhưng đến nơi chỉ thấy rừng cây hiu hắt, hàng trăm tuần mã đã mất dạng tự bao giờ. Chúng bỡ ngỡ nhìn nhau rồi báo tin cho Lục Ôn Hầu được biết. Họ Lục gầm thét vang trời vì thấy mình làm mưu quân giặc. Song cuối cùng hãn cũng đành kéo quân trở về dinh trại, chớ không thể đuổi theo các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn bằng chân không được. Tuy vậy, Lục Ôn Hầu cũng thể quyết kéo đại binh Hán Triều ở quận Châu Diên vào tận chân núi Phục Sơn để tiêu diệt bọn phản nghịch. Và ngày đó sẽ không xa....

!

!!

Thái Phong đã ngất lịm đi không biết bao nhiêu lâu, chừng tỉnh lại bốn bề tối đen như mực, hơi đá bốc ra lạnh buốt thấu xương. Chàng cảm thấy đau nhức khắp toàn thân, tay chân gần như tê liệt. Thái Phong cố định thần nhớ lại mọi việc đã xảy ra. Đúng rồi, chàng đã bị tên Lục Ôn Hầu hành hạ, đá vào ngực đến ngất xỉu.

Chắc là hãn tướng làm chàng đã chết nên bỏ thầy thế này. Chàng cố mở to mắt nhìn quanh và vụt thấy nền trời cao thăm thẳm, sao thưa le lói xa vời. Thái Phong đoán chừng nơi mình nằm là một cái hố sâu dưới triền núi. Lúc bình thường chàng lên khỏi hốc đá dễ dàng. Chớ bây giờ, thân thể mềm nhũn đầy thương tích, dờ cánh tay cũng không nổi, làm sao thoát khỏi nơi này. Thái Phong đã thấy không còn hy vọng gì nữa, Ầ«chắc là phải chết thôi!...Ầ» Chàng nhớ đến Lệ Hồng, đến Tiêu Hà lão hiệp và các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn. "Giờ đây, không biết họ sống chết lẽ nào ?

Chắc quân cận vệ đã thiêu hủy cả trang trại nơi mà chàng góp nhiều công xây dựng và đã sống qua bao năm trời." Thái Phong càng nghĩ càng thấy chua xót hơn lên.

Phải chi chàng đừng bỏ đi, để rồi có phải chết chung với các bạn cũng còn danh dự hơn ? Để chi, giờ này nằm chết mòn mõi trong hốc đá mà còn mang tiếng phản bội ! Các tráng sĩ theo chàng chắc không đủ can đảm chống lại Lục Ôn Hầu và nếu họ dẫn quân Tầu về trang trại thì chàng sẽ ô nhục đến muôn đời. Thái Phong gục đầu sang bên, nước mắt tuôn tràn ra khóe. Chàng vừa thấy xót xa, vừa thấy tủi nhục trong lòng. Bỗng từ nơi nào, có tiếng vó câu vọng lại. Tiếng lạc ngựa mỗi lúc một gần hơn. Thái Phong tràn trề hy vọng:

"Ai đi trên đường khuya vào giờ này ? Quân Hán triều hay người của Hạnh Hoa Thôn ?" Thái Phong nghĩ rất nhanh:

"Dù ai đi nữa, cũng phải lên tiếng để họ đem mình lên, chớ không lẽ nằm đây chịu chết sao ?" Chàng nghĩ thế nên cất tiếng gọi vang:

- Ai đó ?.... Cứu tôi với....

Tiếng vó câu đang dồn dập bỗng dừng lại rồi có giọng trong trẻo cất lên:

- Ai thế ?

- Dạ tôi đang bị nạn nằm dưới hố đây....

Chàng mừng khắp khởi khi nghe nàng cất tiếng. Chắc không phải quan quân nhà Hán. Nàng đã xuống đến bên chàng và cất tiếng hỏi:

- Ai đó ? Vì sao mà thọ nạn ?

- Tôi là Thái Phong, người của phái Hạnh Hoa....

- Phái Hạnh Hoa !

- Nhờ ân nhân cứu giùm, quân binh của Lục Ôn Hầu vừa kéo qua đây....

Nữ lang nhẹ nhàng buông mình xuống hố rồi hỏi:

- Tráng sĩ đủ sức leo lên không ?

- Tôi bị trọng thương không còn cử động được nữa, xin ân nhân liệu cứu giùm.

Trong bóng tối dày đặc, Thái Phong không nhìn được mặt nữ lang nhưng có cảm giác là nàng đang chạm vào da thịt mình. Một lúc, nữ lang cất tiếng:

- Tráng sĩ nằm yên, ráng chịu đau để tôi đưa lên khỏi hố trước đã.

Thái Phong giật mình khi thấy nàng ôm xốc chàng lên, rồi đưa lên khỏi miệng hố. Thái Phong cảm thấy đau nhức khắp toàn thân, nhưng chàng cố bặm môi chịu đựng. Bầu trời có phần sáng tỏ hơn lúc ở dưới lên nên chàng trông thấy rõ mặt nữ lang. Đó là một nữ hiệp đầu chít khăn võ sinh, lưng đeo trường kiếm, gương mặt đẹp, mũi thẳng, đôi mắt sáng long lanh, nhìn như thu hút tâm hồn kẻ đối diện.... Nữ lang khẽ hỏi Thái Phong:

- Tráng sĩ thấy trong mình thế nào ?

- Dạ.... đau nhức khắp toàn thân ! Chắc là tôi không sống được nữa....

Nữ lang đánh đá lửa đốt bụi nhùi xem qua các vết thương của Thái Phong, trong lúc chàng tráng sĩ chịu đau không nổi ngất lịm đi. Nữ lang vội lấy trong mình ra mấy viên thuốc, bóp cho nát rồi cạy miệng Thái Phong rắc vào, còn bao nhiêu rắc lên những chỗ bị thương. Một lúc sau, Thái Phong tựa mình, rên ư hử rồi dần tỉnh lại hẳn. Lần này xem chàng có vẻ tỉnh táo hơn. Chàng ngược thấy Nữ lang đang chăm chú nhìn, thì gượng dậy:

- Thưa ân nhân.... Biết đến bao giờ, tôi mới trả được ơn này.

- Có gì đâu mà tráng sĩ phải nhiều lời như thế. trên bước đường giang hồ, thiên hạ giúp nhau là thường. Huống chi chúng ta lại còn cái tình đồng.... môn phái.

Thái phong sững sờ nhìn Nữ lang không thốt nên lời ! "Tình đồng môn phái ?

Nếu vậy Nữ lang cũng là người trong phái Hạnh Hoa Thôn ư ? Như vậy nàng là ai ?" Nữ lang chừng như đoán hiểu được nỗi băn khoăn trong lòng Thái Phong nên tiếp lời:

- Có phải vừa rồi tráng sĩ nhận mình là người của phái Hạnh Hoa Thôn chẳng ?

- Thưa ân nhân ! Đúng thế ! Kẻ hèn này tên gọi là Thái Phong, đã theo phái Hạnh Hoa Thôn từ khi quân Hán tràn sang đất nước....

- Nghĩa là mới trong vòng năm năm nay ? Thế tráng sĩ không thể nào biết ta được ! Ta đã rời xa môn phái sau ngày họp quân với Lữ Quốc Công Â«phế Ai Vương lập Kiến ĐứcÂ» và giết chết Cù Thái Hậu....

- Vậy ân nhân đây là.... ?

Nữ lang chừng như còn muốn giấu tên, vội hỏi Thái Phong:

- Nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn đâu cả rồi ? Sao chỉ có mỗi một mình tráng sĩ ở đây và bị trọng thương như vậy ?

Thái Phong ấp úng không biết phải trả lời như thế nào ? "Nói rõ sự thực ư ? Đố khỏi bị nữ lang khinh miệt ! Thà là nói trở sang chuyện khác còn đỡ mất mặt hơn." Thái Phong nghĩ thế nên khẽ đáp:

- Thưa ân nhân.... Tất cả hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn đều ở trang trại. Tôi cùng vài người nữa đi canh gác, bất ngờ gặp quân Hán triều do Lục Ôn Hầu cầm đầu tấn công thành linh. Tôi bị trọng thương còn các bạn không biết sống chết lẽ nào ?

- Nếu vậy quân Hán đã kéo ngang qua đây rồi ! Liệu trang trại có còn nguyên vẹn không ?

Thái Phong gật đầu nhìn xuống không nói thêm nữa. "Làm sao biết được trang trại có còn chẳng ? Rất có thể bọn tráng sĩ đi theo chàng đã đưa đường dẫn lối cho Lục Ôn Hầu phá sào huyệt rồi cũng nên." Thấy Thái Phong cúi đầu không nói, nữ lang thở dài:

- Nếu vậy chắc phái võ Hạnh Hoa Thôn đang lâm nguy ! Còn Lệ Hồng, Tiêu Hà lão hiệp có thoát được chẳng ?

- Bẩm ân nhân ! Bệnh tình của tôi đã đỡ nhiều rồi, xin ân nhân để tôi nằm đây không hề gì đâu.

- Có phải Thái huynh muốn ta đến trang trại để dò xem tình thế chẳng ? Nhưng ta có biết trang trại nằm về hướng nào đâu ?

- Ân nhân đi về phía Tây khu rừng này sẽ tới.

Nữ lang ái ngại nhìn Thái Phong:

- Nhưng bỏ tráng sĩ ở đây một mình ta lo ngại lắm....

- Không hề gì đâu ! Xin ân nhân chớ quá bận tâm. Hãy thận trọng vì chắc quan quân nhà Hán còn lẫn quất đâu đây....

- Chần chờ mãi vô ích ! Để ta đến đó thám dò tình hình rồi sẽ trở lại ngay.

Tráng sĩ ráng nằm yên nghỉ, đừng động đậy, quân giặc biết được thì nguy lắm đó.

Nàng vừa toan nhắm hướng Tây trực chỉ, thì nghe tiếng Thái Phong:

- Ân nhân.... Khoan đã....

Nữ lang quay lại, hỏi:

- Tráng sĩ còn muốn nói gì ?

- Xin ân nhân cho biết quý danh, để sau này....

- Tráng sĩ đừng bận tâm. Tôi còn trở lại mà.... Vả lại, người trong phái Hạnh Hoa ít khi cho biết tên mình nếu chưa cần đến. Tráng sĩ đã quên lời dặn dò của các bậc lão hiệp ư ?

Nàng dứt lời, phóng mình nhảy vụt đi. Chỉ một lúc sau, Nữ lang đã đến gần trang trại của phái Hạnh Hoa. Bốn bề vắng lặng không một bóng người, tất cả đều như trong cảnh chết ! Nữ lang nhủ thầm:

“Lạ thật ! Thế là nghĩa lý gì ? Nếu quân Hán triều đã kéo đến đây, tại sao trang trại còn nguyên vẹn thế kia.... Bọn chúng là quân hiếu sát, không chém giết thì cũng đốt phá tan hoang. Hay là bọn chúng tìm không ra trang trại này ? Cũng có thể như thế lắm ! Nhưng còn Tiêu Hà lão hiệp, Lệ Hồng và các tráng sĩ trong môn phái ? Họ đi đâu cả rồi ?” Nữ lang còn đang phân vân, bỗng đâu có tiếng người cất lên:

- Nàng là ai ?

Nữ lang giật mình quay lại thấy một tráng sĩ mặt mũi phương phi đang chống kiếm nhìn mình. Nữ lang không đoán được kẻ đối diện với mình ở vào môn phái nào:

Hạnh Hoa Thôn hay là người của Lục Ôn Hầu ? Nàng khẽ cất tiếng:

- Ta là kẻ giang hồ, vừa đến đây, thấy trang trại đẹp nên nhìn như thế thôi.

Chàng tráng sĩ không đáp lời Nữ lang. Tráng sĩ buông một câu hờ:

- Đúng là quân do thám của Lục Ôn Hầu....

Nữ lang lui lại quắc mắt nhìn thấy tráng sĩ đang vung tay đao, đang hùng hổ sấn vào. Nàng đoán thật nhanh:

“Đây nhất định là quân Hạnh Hoa Thôn rồi.” Hai người này là Tần Ngọc và Hồng Nhi chớ không ai khác. Hai chú cháu định trở về hang đá trong núi Phục Sơn, nhưng sợ Lục Ôn Hầu để quân do thám dò xét trang trại nên quay trở lại bất ngờ mà gặp Nữ lang. Tần Ngọc nghe giọng nói xác xược của nàng cũng không mấy thích. Chàng cười gằn nói:

- Nếu nàng thật là kẻ giang hồ thì đến đây không nhằm lúc.... Bắt buộc ta phải giữ nàng ở lại chờ tìm hiểu cho rõ ràng hơn.

Nữ lang đã định tự giới thiệu cho Tần Ngọc biết mình là ai, nhưng nghe chàng nói thế thì mỉm cười nhủ thầm:

“Mấy chàng thanh niên này hăng hái thật ! Để ta thử tài với họ một lần xem sao ?” Nàng khoanh tay trước ngực:

- Được rồi.... nếu tráng sĩ muốn giữ ta ở lại cũng được nữa. Nhưng liệu có bắt được ta chăng ?

Tần Ngọc nhìn Nữ lang khinh thường đáp:

- Ta khuyên nàng nên biết điều là hơn, vì đây là trang trại của môn phái Hạnh Hoa Thôn ! Chắc nàng có nghe danh môn phái đó ở trong chốn giang hồ chứ ?

Nữ lang phì cười, khiêu khích:

- Có nghĩa gì môn phái Hạnh Hoa Thôn mà mang ra nạt nộ ta. Chẳng những nghe tiếng mà ta còn biết tất cả những lão hiệp Á «già nua» cầm đầu môn phái như Liêu Cốc Đạo Nhân Tiêu Hà lão hiệp. Họ đều quá đạo, chờ ngày xuống huyết Tần Ngọc giận xanh mặt, rút kiếm ra khỏi vỏ:

- À con tiện tì này láo thật!

Hồng Nhi nhanh như chớp vung kiếm chém vút vào đầu nữ lang. Nàng cúi đầu xuống, rồi thét bảo Hồng Nhi:

- Bé con! Đừng quá hung hăng mà mất mạng. Hạnh Hoa Thôn bộ hết người sao chọn lũ oắt con này ?

Hồng Nhi chém huyệt giận lắm, nhưng chưa dám tấn công tiếp theo. Cậu cất tiếng để lờ Nữ lang:

- Mi không sống được đâu! Đừng lớn lối chê bai mấy ông của ta mà mất mạng đó. Cha mẹ ta sẽ giết chết mi. Nữ lang nhìn Hồng Nhi không hiểu được cậu là con của ai. Nâng hỏi:

- Cha mẹ cậu là ai mà ghê gớm vậy ? Ta thách cả đó.

Tần Ngọc thét lên:

- Hãy im đi. Liệu mà giữ mình.

Chàng vung kiếm chém bổ vào đầu Nữ lang. Thiếu nữ không đỡ chỉ né tránh sang bên rồi nói:

- Nhà ngươi kém tài quá, chẳng làm nên trò trống gì đâu. Thảo nào phái Hạnh Hoa Thôn không bị tiêu diệt hầu hết trong trận đánh với quân Hán triều làm sao được! Hãy xem đây.

Nàng vừa dứt lời, đã ở sát bên mình Tần Ngọc. Chàng thanh niên chưa kịp trở tay, đã bị nàng đánh vào chỗ nhiệt qị xuống. Hồng Nhi kinh hãi kêu lên:

- Trời ! Chú Tần Ngọc. Rồi nhanh như chớp, cậu bé tung luôn ba bốn hòn sỏi, đều bay đến đầu Nữ lang. Thiếu nữ kinh hãi hụp đầu xuống rồi nhảy vọt tới, ôm chầm lấy cậu bé nhấc bổng lên:

- Chà ! Bé con gan dạ thật !

Bỗng đâu có tiếng nói:

- Thôi mà Phi Hồng Yến cô nương ! Trẻ con, chấp nhất làm gì.

Nữ lang giật mình quay lại, thấy một dũng sĩ khoanh tay đứng nhìn mình, thì kêu lên:

- Anh Kiệt đại huynh ! Trời. Anh còn sống sao ?

Hồng Nhi cũng vừa thấy cha, kêu cứu:

- Cha ơi ! Tiếp tay với con đi. Chú Tần Ngọc nguy rồi.

Dũng sĩ mới tới đúng là Anh Kiệt. Chàng đưa mọi người đến chân núi Phục Sơn, tìm ra hang núi mà Tần Ngọc đã chỉ, thì mới biết Hồng Nhi mất tích từ bao giờ ? Riêng Anh Kiệt, chàng ngẫm đoán Hồng Nhi đã theo chân Tần Ngọc nên bảo vợ:

- Chắc không có gì đâu ! Anh ngờ Hồng Nhi đã theo Tần Ngọc.

Sau khi sắp sửa chỗ ăn, ở cho mọi người rồi, chờ mãi không thấy Tần Ngọc trở về, chàng mới quyết định quay lại trang trại cũ. Quả đúng với sự dự đoán của chàng, khi đến trang trại chàng gặp ngay Hồng Nhi và Tần Ngọc. Cả hai đang giao đấu với một Nữ lang. Ban đầu, Anh Kiệt rất ngạc nhiên không hiểu Nữ lang thuộc về môn phái nào mà tới đây gây sự. Chứng nhìn kỹ, và buột miệng kêu lên:

- Trời ! Phi Hồng Yến !

Nàng là con gái của Đô Thống Phi Hồng Xà, ở bờ Nam Hải. Trước kia, khi Cù Thị còn lộng hành, Phi Hồng Xà theo bà áp bức dân lành, tàn sát anh hùng nghĩa sĩ muốn chống lại quân Hán triều. Nhưng Phi Hồng Yến khác ý cha. Nàng tuy sống trong nhung lụa, giàu sang, nhưng một lòng vì dân, vì nước. Nàng đã âm thầm giúp đỡ nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn trong việc Á«phế Ai Vương, phù Kiến ĐứcÁ». Do đó, mà về sau này, khi Kiến Đức lên ngôi, cảm nghĩa ân của nàng, tha chết cho Phi Hồng Xà và còn tác hợp nàng với Hà Minh, một dũng sĩ trong phái Hạnh Hoa.

Ngờ đâu, khi Phục Ba Tướng quân Lộ Bảo Đức kéo quân tràn sang cướp nước Phi Hồng Xà lại theo giặc và lần này còn nguy hiểm gấp bội phần. Việc đầu tiên mà hắn làm là tiêu diệt những tráng sĩ trong phái Hạnh Hoa. Anh Kiệt biết tin rất đau lòng và hằng nghĩ đến Phi Hồng Yến, Chàng không tin Hồng Yến bội phản theo cha, nhưng chẳng rõ số phận nàng ra sao ? Bất ngờ, đêm nay lại được gặp Hồng Yến nơi trang trại này và đang tranh lại với Tần Ngọc và Hồng Nhi, làm sao Anh Kiệt không ngạc nhiên cho được.

Tuy nhiên, chàng không can thiệp liền mà để xem Hồng Yến xử sự ra sao ?

Chừng thấy nàng nhắc bổng Hồng Nhi lên, chàng mới cất tiếng. Anh Kiệt nghe tiếng con kêu cứu, liền trách mắng:

- Hồng Nhi ! Con lớn gan thật. Hãy xuống quì lạy Hồng Yến cô nương để xin lỗi đi.

Phi Hồng Yến đặt cậu bé xuống đất rồi kêu lên:

- Trời Hồng Nhi Con trai của anh chị đây sao ? Chị Lệ Hồng đâu rồi ?

Hồng Nhi nghe Phi Hồng Yến gọi mẹ mình bằng chị thì kinh hãi quì thụp xuống:

- Xin cô thứ lỗi cho con.

- Cô không chấp đầu ! Cô thử tài cháu đó.

Anh Kiệt hỏi ngay Phi Hồng Yến:

- Cô nương đến đây tự bao giờ. Sao biết chúng tôi ở đây mà tìm đến ?

- Em đâu ngờ gặp Vũ huynh ! Em đi tìm chị Lệ Hồng và Tiêu thúc phụ Vũ Anh Kiệt đoán chừng Hồng Yến chưa gặp mặt Hà Minh nên vội hỏi:

- Cô nương rời khỏi bờ Nam Hải từ bao giờ ?

- Có hơn hai tháng, em đã đi du hành khắp miền để tìm những bạn cũ Anh Kiệt thở ra lo lắng:

- Thế thì nguy hiểm rồi.

Hồng Yến sững sờ, hỏi:

- Chuyện gì đó Vũ huynh ?

- Cô nương đến đây trong lúc Hà hiền đệ tìm về bờ Nam Hải.

Phi Hồng Yến sững sờ kêu lên:

- Anh Hà Minh Trời Anh ấy còn sống ư ?

Anh Kiệt chậm rãi nói:

- Hà Minh vẫn còn sống. Đã cùng ngu huynh vượt ngục với hơn hai trăm dũng sĩ Hạnh Hoa Thôn Phi Hồng Yến nắm chặt hai bàn tay, biểu lộ sự sung sướng đến tột cùng !

- Em.... thật không ngờ ! Thế mà từ bao năm trời, em vẫn đinh ninh chồng em đã chết !

Hồng Nhi từ nãy giờ bứt rứt không yên ! Tần Ngọc ngất xỉu một bên mà hình như cha mình và Phi Hồng Yến cô nương không chú ý đến. Cậu nắm áo cha, nói nhỏ:

- Cha ơi ! Chú Tần Ngọc kia Cha cứu chú ấy đi.

Phi Hồng Yến giật mình, nhớ lại:

- Trời Em đáng trí quá Rồi nàng bước đến bên Tần Ngọc, giải huyết cho chàng, Tần Ngọc liền cử động được chân tay rồi ngồi dậy. Chàng nhìn thấy Anh Kiệt, liền hỏi:

- Đại huynh Anh đã cứu em ?

Anh Kiệt lắc đầu:

- Không ! Phi Hồng Yến cô nương đã tha tội cho em đó Tần Ngọc quay lại thấy Nữ lang còn đứng đó và nhìn mình mỉm cười thì bỏ ngờ hỏi:

- Đây là Phi Hồng Yến cô nương ?

- Phải Tôi đã biết tráng sĩ là người của phái Hạnh Hoa Thôn từ lúc nãy, nhưng chỉ muốn thử tài đó thôi.

Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi Tần Ngọc:

- Ngày xưa, em ở Chiêu Anh Quán mà không biết mặt Phi cô nương sao ?

Tần Ngọc đáp:

- Dạ Em có nghe tiếng cô nương nhiều lần, nhưng không được diện kiến. Có lần Phi Hồng Yến cô nương đến Hạnh Hoa Thôn thì em bị trọng thương, đi điều trị nơi khác.

Rồi chàng chấp tay vái chào Phi Hồng Yến.

- Tài nghệ của em có nhằm gì mà dám so với cô nương. Phải tội đáng chết !

- Tần hiền đệ đừng quá nhún nhường ! Đã khá lắm đó Chẳng phải tầm thường đâu ?

Rồi nàng hỏi Anh Kiệt:

- Tiêu thúc phụ và Lệ Hồng hiền tỷ đâu đại huynh ?

- Mọi người đã về núi Phục Sơn, vì ở đây bọn Lục Ôn Hầu đã dò biết Anh Kiệt thuật rõ những chuyện vừa xảy ra. Chàng chưa dứt lời, Phi Hồng Yến đã nói:

- Còn một tráng sĩ nữa, em vừa cứu được ở gần bìa rừng kia ?

Tần Ngọc hỏi ngay:

- Ai vậy cô nương ?

- Một tráng sĩ trong môn phái chúng ta, đã bị Lục Ôn Hầu liệng xuống hố !

Hình như người có phận sự canh gác mặt rừng này.

Anh Kiệt nhìn Tần Ngọc như có ý hỏi xem người đó là ai, nhưng họ Tần lắc đầu, nói:

- Chẳng có ai canh gác bìa rừng này cả. Chúng ta dự định dời trang trại từ sáng sớm hôm nay, Vũ huynh quên sao ?

Anh Kiệt hỏi:

- Thế người đó là ai ?

Phi Hồng Yến chợt nhớ tin Thái Phong, liền nói:

- À Tôi nhớ ra rồi Thái Phong Tráng sĩ tên gọi Thái Phong.

Tần Ngọc kêu lên:

-Ồ Thái Phong ! Kẻ phản bội !

- Phản bội ! Vô lý Tôi đã cứu Thái Phong từ dưới hố sâu lên mà ?

Anh Kiệt điềm đạm nói:

- Tần Ngọc không nên quyết đoán vội vàng. Biết chừng đâu Thái Phong vì chống lại quân binh Lục Ôn Hầu mà bị trọng thương như thế. Hẳn rời bỏ hàng ngũ chúng ta vì mất tinh thần, không thể liệt vào tội bội phản. Giữa tình thế này ta phải tỏ lượng khoan dung, mới mong thu phục được lòng người.

Tần Ngọc lắc đầu nói:

- Vũ huynh đừng bênh vực cho hắn nữa ! Chính em và Hồng Nhi đã chứng kiến bọn Thái Phong dẫn quân Hán triều đến trại này mà. Anh Kiệt và Phi Hồng Yến rất hoang mang trước những lời của cậu ta. Nữ lang hỏi Tần Ngọc:

- Tần hiền đệ có thấy đúng Thái Phong dẫn đường cho quân Hán chăng ?

- Dạ không ! Ngu đệ không thấy mặt Thái Phong, nhưng có ba người bạn của hắn. Bọn Thái Phong gồm tất cả người Cô nương còn nghi ngờ gì nữa.

Phi Hồng Yến lắc đầu nói:

- Tần Ngọc quyết đoán như vậy có phải tội nghiệp cho Thái Phong không ? Biết chừng đâu vì chống lại bọn Lục Ôn Hầu, mà Thái Phong bị chúng hành hạ suýt chết.

Anh Kiệt nói thêm:

- Dù gì, đã cứu được Thái Phong, ta cũng nên đến thăm hắn đã. Phi Hồng Yến gật đầu khen phải, Nàng dẫn mọi người trở lại bìa rừng, chỗ Thái Phong nằm chờ lúc này. Nhưng Hồng Yến kinh ngạc xiết bao. Thái Phong đã mất dạng tự bao giờ ! Nàng lẩm bẩm:

- Là chưa ! Lúc này em bảo Thái Phong nằm ở đây mà ? Thái Phong tráng sĩ !

Thái Phong Không có tiếng trả lời. Khu rừng Phục Lâm vắng lặng, không khí nặng nề âm u. Anh Kiệt, Tần Ngọc và Hồng Nhi tìm kiếm quanh quẩn, nhưng chỉ thấy lùm cây bụi cỏ. Tần Ngọc chống kiếm nói:

- Chắc Thái Phong sợ bị bắt tội đã trốn đi rồi.

Phi Hồng Yến và Anh Kiệt nhìn nhau, không nói một lời. Cả hai cùng không phản đối lời quyết đoán của Tần Ngọc, Thái Phong đã trốn đi hay đã bị chúng bắt ?

Nếu vậy, quân Hán có mặt cùng khắp khu rừng này sao ? Anh Kiệt bảo nhỏ vào tai Phi Hồng Yến:

- Chúng ta nên về núi Phục Sơn, ở lại đây lâu bất tiện lắm ! Còn bao nhiêu việc phải thi hành, kéo nay mai Hà hiền đệ cùng hai trăm tráng sĩ đến đây sẽ lọt vào tay giặc hết.

Phi Hồng Yến lo sợ nhìn Anh Kiệt nói:

- Sao vậy đại huynh ?

Anh Kiệt liền thuật rõ những chuyện đã qua, biến cố, lời ước hẹn với các tráng sĩ ở Hạnh Hoa Thôn. Chàng không ngờ Hạnh Hoa Thôn ngày nay đã bị giặc chiếm. Phi Hồng Yến nghe qua cũng lo ngại lắm. Thế rồi bốn người rời bỏ khu rừng Phục Lâm để về núi, dù chưa biết số phận của Thái Phong như thế nào ?

!

!!

Thái Phong bừng tỉnh dậy, nhìn quanh. Chỗ chàng nằm là một sạp gỗ cao, có gối nệm ấm cúng. Trong phòng vắng lặng, nhưng qua cửa sổ, chàng nghe tiếng cười đùa văng vẳng đưa lên. Thái Phong ngỡ ngàng không hiểu mình đang nằm ở đâu ? Những chuyện gì đã xảy ra sau khi chàng bất tỉnh ? Thái Phong chợt nhớ đến nữ lang bí mật đã giải thoát cho mình từ dưới hố sâu, trong đêm tối. Có lẽ chính nàng đã đưa mình về tòa nhà này cũng nên. Đêm qua, sau khi nàng đi rồi, Thái Phong không chịu nổi sự đau đớn lại ngất lịm đi. Và từ đó về sau, những chuyện gì xảy ra, chàng không hay biết ! Thái Phong định ninh chắc khi nàng trở lại thấy mình kiệt lực mới mang về cứu chữa ! Chàng nhìn xuống thấy những vết thương đã được băng bó và quần áo chàng mặc cũng đã thay đổi. Thái Phong thâm cảm tạ người đẹp cùng môn phái đã tận tình giúp đỡ mình. Thế mà trước đây, đã có lúc chàng nở lòng bỏ rơi những người bạn cùng môn phái với ý định muốn được yên thân. Chàng mất hết tinh thần chỉ vì thấy lực lượng quân Hán triều mỗi ngày một mạnh. Giờ đây, chàng đã thấy rõ sự sai lầm của mình. Quân Hán triều rất tàn ác, không thể khoan tay mà nhìn

chúng tàn sát dân mình được ! May chàng gặp Nữ lang, không thì sẽ ôm hận suốt đời. Có tiếng động ở trong phòng làm chàng giật mình quay lại.

Một thiếu nữ đẹp tuyệt trần, mày ngài, mắt phượng, mặt hoa da phấn, đang lả lướt bước vào. Thái Phong kinh ngạc suýt kêu lên thành tiếng. Thiếu nữ này có phải là nữ lang đêm qua đâu ? Dù trong đêm tối, Thái Phong cũng còn nhớ rõ vẻ cương nghị của nữ lang. Trái lại nàng này xem như một tiểu thư đài các, ăn mặc lả lơi. Thiếu nữ đã đến bên chàng, nụ hoa chúm chím:

- Tráng sĩ đã hồi tỉnh, em mừng quá ! Đêm qua, chàng làm em lo sợ lắm !

Giọng nói của nàng nghe êm dịu làm sao. Mùi hương thoảng bay làm cho Thái Phong bàng hoàng ngây ngất.

- Đa tạ Ôn cô nương.... Nàng đã cứu tôi thoát chết ư ?

Thiếu nữ ngồi xuống sạp gỗ, tự nhiên nắm lấy vai Thái Phong:

- Tráng sĩ hãy nằm xuống nghỉ ! Đừng ngồi lâu có hại lắm.

Vẻ suồng sã của nàng khiến Thái Phong bàng hoàng. Chàng khẽ hỏi:

- Bẩm cô nương.... đây là nơi nào ? Có phải cô nương đã giải cứu cho tôi không?

Thiếu nữ cười khanh khách:

- Trời ơi ! Hết Â«thưaÂ» rồi tới Â«bẩmÂ».... Sao tráng sĩ khách sáo quá vậy ?

Nàng lại nũng nịu đưa tay vuốt má chàng. Thái Phong ngồi lì lại nhìn thiếu nữ.

Sắc đẹp của nàng thật mê hồn, làm bấn loạn tâm thần Thái Phong. Chàng đã lớn tuổi rồi, phần bao nhiêu năm sống trong rừng sâu núi thẳm, nào đâu có dịp gần gũi những người đẹp sắc nước hương trời. Thiếu nữ bỗng hỏi:

- Tráng sĩ ! Chàng thấy trong mình thế nào ? Đã đỡ nhiều chưa ?

- Đa tạ Ôn cô nương.... Tôi thấy đỡ lắm rồi.... Chỉ còn hơi rêm nhức thôi. Nhưng cô nương làm ơn cho tôi biết đây là đâu ?.... Ai đã cứu tôi ?

Thiếu nữ mỉm cười nói:

- Đây là dinh thự của cha thiếp ! Tráng sĩ cứ an lòng nằm tịnh dưỡng, không phải sợ gì cả....

Thái Phong càng thắc mắc hơn. Chàng nghĩ thầm:

“Cha thiếu nữ thuộc vào hạng người nào mà có dinh thự riêng tư, có kẻ hầu người hạ ? Nếu là kẻ theo giặc thì khổ cho mình !” Thiếu nữ thấy Thái Phong suy nghĩ liền hỏi:

- Chàng đang nghĩ ngợi gì đó ?

- Tôi thắc mắc không hiểu mình đang ở đâu ? Vì sao được may mắn nằm đây ?

- Thiếp bảo chàng đừng lo ngại gì cả mà.... Cũng đừng hỏi nhiều nữa.

Từ phía dưới lầu, có tiếng ngựa hí, quân reo khiến Thái Phong chú ý “Đúng rồi, đây là dinh thự của một kẻ theo giặc.” Thái Phong lo sợ lắm, nhưng hiện chàng còn đang bệnh nặng, không thể toan tính gì khác được. Một con hầu bước vào thưa:

- Bẩm cô nương !

Thiếu nữ quay vụt lại hỏi:

- Có việc gì ?

- Lệnh ông truyền gọi cô nương....

Thiếu nữ đứng phắt dậy rồi âu yếm bảo Thái Phong:

- Em ra ngoài, cha gọi một chút. Chàng hãy nằm tịnh dưỡng, đừng nghĩ ngợi gì cả....

Thái Phong gật đầu nhìn theo nàng. Thiếu nữ ra đến cửa ngoài quay lại bảo đứa nô tỳ:

- Người ở lại chăm sóc cho tráng sĩ.... Nhớ không được làm phật ý chàng.

Con hầu vâng dạ, rồi bước vào phòng nhìn Thái Phong, mỉm cười ngó xuống đất. Thái Phong đợi thiếu nữ đi rồi, mới hỏi:

- Cô cười gì tôi ?

Con hầu rúc rích cười không đáp. Thái Phong hỏi tiếp:

- Lại thật ! Tôi như người đang nằm mộng, chẳng hiểu ra làm sao nữa hết ! Ai cứu tôi về đây ? Mà đây là đâu ?

- Sao tráng sĩ không hỏi cô nương tôi ! Người quyền luyến tráng sĩ lắm đó.

- Cô nương không chịu nói mà cứ bảo tôi an tâm nằm dưỡng bệnh ! Tôi an tâm làm sao được....

Con hầu nhìn dáo dác rồi nói:

- Tráng sĩ có điểm phúc lắm mới được cô nương tôi chiếu cố.

- Cô không sợ bị quở phạt sao ? Tôi chỉ là một kẻ bạc phước nửa đường....

- Tráng sĩ đừng nói vậy ! Cô nương tôi phải lòng tráng thật mà. Không có cô ấy, tráng sĩ đã chết rồi còn chi !

Thái Phong độ chừng con hầu hiểu rõ mọi việc nên hỏi nó:

- Cô ơi ! Nhưng.... đây là đâu vậy ? Cô có thể cho tôi biết chăng ?

Cô hầu nhìn ra phía cửa, lắc đầu:

- Không được đâu ! Bộ Ông muốn tôi bị voi giày, ngựa xé sao ?

- Tưởng cô thương tình giúp tôi ! Ai ngờ cô cũng một lòng với chủ. Tôi nào có ý gì khác. Chỉ muốn biết mình đang ở đâu vậy thôi.

Con hầu đến sát bên chàng, nói:

- Thật tình ông muốn bao nhiêu đó phải không ? Ông hứa là không được nói lại cho cô tôi biết nhé. Cô nương mà biết được thì tôi bay đầu.

Thái Phong mừng rỡ, nói:

- Tôi xin hứa lời ! Cô nói ngay đi....

Con hầu nhìn trước nhìn sau rồi nói:

- Đêm qua, quân tuần tiểu đã bắt được ông ở khu rừng Phục Lâm, giữa lúc ông bị thương nằm bất tỉnh. Họ nghi ngờ ông có chân trong phái Hạnh Hoa, nên đưa về đây để tra hỏi....

Thái Phong ngạc nhiên lắm. Chàng hỏi con hầu:

- Sao họ chưa tra tấn tôi mà đối xử tử tế thế này ? Mà đây là đâu ?

- Sao tráng sĩ nóng nảy quá vậy ? Để từ từ tôi mới nói hết được. Sở dĩ quân binh chưa tra tấn tráng sĩ là nhờ cô nương can thiệp....

- Cô nương đã can thiệp cho tôi ?

- Chớ còn ai nữa ! Chỉ có nàng mới dám mở lời xin với tướng công thôi. Nàng hứa với tướng công là sẽ tìm hiểu chàng một cách dễ dàng, không cần phải tra tấn.

- Tướng công là ai ? Còn đây là chốn nào ?

Con hầu vừa toan mở lời thì từ bên ngoài, thiếu nữ bước vào:

- Bích Kiều.... Em đang nói chuyện gì đó ?

Con hầu hoảng hốt lập bập nói:

- Dạ.... Dạ không có chuyện gì lạ.... Tráng sĩ hỏi thăm cô.

Thiếu nữ mỉm cười, đôi mắt long lanh nhìn Thái Phong chan chứa cảm tình.

Nàng ngồi bên sạp gỗ, hỏi:

- Chàng muốn biết rõ em lắm ư ? Sao không hỏi em nè ? Hỏi chi bọn tôi tớ....

Con hầu liếc nhìn hai người, sợ hãi lui ra. Thiếu nữ khom xuống sát mặt Thái Phong, hỏi:

- Chàng muốn hiểu gì về em ? Hãy hỏi đi.... Em trả lời cho !

Thái Phong biết mình đang ở trong hoàn cảnh rất khó khăn, nếu không khéo sẽ nguy đến tính mạng. Chàng nói:

- Cô nương hứa đừng giấu giếm tôi việc gì cả nhé....

- Em không giấu chàng đâu ?

- Đây là chốn nào ?

Chàng tưởng đâu thiếu nữ sẽ nói tránh sang chuyện khác nhưng, lần này thẳng thắn trả lời chàng:

- Đây là vùng cấm địa ! Thường dân không vào được:

dinh thự của quan huyện Châu Diên Đỗ Kế.

- Trời ơi.... Dinh thự của quan huyện Châu Diên ? Vậy nàng là....

- Em là Đỗ Ngọc Lan, trưởng nữ của quan huyện. Chàng còn thắc mắc gì nữa chẳng ?

Thái Phong bàng hoàng trước sự thật bất ngờ ấy. Thế là chàng đã rơi vào hang hùm mà không biết. Chàng cố định tĩnh tâm thần, rồi làm như không rõ những chuyện đã xảy ra, khẽ hỏi:

- Trời ơi ! Ở vùng cấm địa này làm sao tôi lọt vào được ? Nhờ ai tôi thoát chết ?

- Chàng bất tỉnh giữa rừng sâu làm sao hay biết chuyện gì ? Quân tuần tiễu đã vực chàng về đây đó !.... Ai cũng nghi ngờ chàng là người của Hạnh Hoa Thôn vô phái, nhưng em.... em....

Thiếu nữ ngập ngừng nhìn xuống. Trong phút giây, Thái Phong xúc động bồi hồi. Chàng quên mất giai nhân kia là con gái của kẻ thù chung của môn phái.

Chàng khẽ hỏi:

- Nhưng.... nàng ? Nàng có nghi ngờ ta chẳng ?

- Không.... Em chắc chàng bị trọng thương giữa rừng chỉ vì tai nạn. Hoặc đi săn lỡ độ đường....

Thái Phong rất ngạc nhiên, không hiểu sao thiếu nữ lại mở đường cho mình nói.

Trong khi đó, Đỗ Ngọc Lan hỏi tiếp:

- Có phải vậy không chàng ? Chàng trả lời cho em biết đi....

- Vâng. Đúng thế.... Tôi đi săn bị lạc đường.

- Chàng không dối em chứ ?

- Không.... Tôi không dối gạt nàng đâu ?

Ngọc Lan lộ vẻ mừng nắm chặt lấy bàn tay Thái Phong:

- Em tin lời chàng mà....

Trong khi đó ở phòng bên cạnh, Quan huyện Châu Diên và Thất Diên Đạo sĩ đang chăm chú nghe lời đối đáp giữa Ngọc Lan và Thái Phong. Quan huyện quay sang nhìn Thất Diên, mỉm cười, nói nhỏ:

- Con bé khá thật ! Bây giờ đã đến phiên chúng ta rồi đó.

Ông dứt lời liền làm bộ chạm mạnh vào cánh cửa. Bên trong phòng, Ngọc Lan vụt nắm tay Thái Phong, rồi nháy mắt bảo chàng hãy im lặng. Quan huyện Châu Diên liền nắm tay Thất Điền đạo nhân cất bước rời khỏi chỗ phòng hai người. Thái Phong nghe thấy tất cả, nhưng không hiểu rõ chuyện gì. Chần hời Ngọc Lan:

- Việc gì thế cô nương ?

Ngọc Lan đưa tay lên miệng Ầ «suytẦ» một tiếng, rồi bảo nhỏ vào tai Thái Phong:

- Chàng có nghe gì không ?

- Hình như có người rình bên cửa nhưng họ đi xa rồi.

- Đúng thế ! Nhưng chàng có biết ai vậy chăng ? Cha thiếp và Thất Điền đạo nhơn.

- Trời ! Quan Huyện....

- Phải ! Lúc nãy ông gọi thiếp ra đó, chàng có nhớ không ? Ông nghi ngờ chàng là người của Hạnh Hoa Thôn vô phái. Ông bảo thiếp vào khuyên dụ chàng để biết rõ sự thật. Trong lúc thiếp nói chuyện với chàng thì ông và Thất Điền đạo nhơn ở bên kia phòng....

Thái Phong nghe xong những lời đó thì thất kinh hồn vía. Chàng không rõ được Đỗ Kế muốn bày trò gì ? Chính nhờ lúc này, Ngọc Lan mở đường cho chàng nói, chớ không chàng đã thú thật cả rồi. Ngọc Lan mỉm cười, bảo Thái Phong:

- Bây giờ thì không phải lo gì nữa hết ! Cha thiếp đã tin chàng là kẻ đi săn lỗ độ đường.

- Cô nương cũng tin tôi là thợ săn ư ?

Ngọc Lan bỗng cười rú lên.

- Tin chàng ? Không đâu ! Thiếp biết rành hết mà.

- Cô nương nghi ngờ tôi ?

- Không nghi ngờ gì cả ! Thiếp biết chắc chàng là người trong phái Hạnh Hoa !

Vì lúc nãy mê thiêm thiếp, chàng đã gọi tên những người trong môn phái:

Tiêu Hà lão hiệp, Lệ Hồng....

Thái Phong quay mặt sang bên. Thế là chàng hết chối cãi rồi ! “Làm sao giấu giếm được tung tích trong khi mê hoảng.” Nhưng chàng phân vân nhiều lắm ! “Tại sao Đỗ Ngọc Lan lại che giấu cho mình ?” Chàng khê hời thiếu nữ:

- Tại sao cô nương không nạp tôi cho quan huyện. Đúng, tôi là người của phái Hạnh Hoa đó.

- Thiếp biết, nhưng thiếp không đành lòng làm việc đó. Không hiểu sao, thiếp lại quá mến chàng. Thiếp liền xin phép cha đưa chàng về đây, nói dối là để dùng sắc đẹp khuyên dụ chàng. Nhưng thật sự, thiếp không làm được việc đó. Dù chàng là người của Hạnh Hoa Thôn, thiếp cũng mặc tình.

Ngọc Lan nói xong, ngã đầu vào ngực Thái Phong. Hương tóc của nàng bay lên ngậy ngát. Thái Phong xúc động bồi hồi. Chàng không ngờ mình được nhiều diễm phúc như thế ! Đỗ Ngọc Lan, con gái quan huyện Đỗ Kế lại yêu chàng đột ngột, không thể nào ngờ trước được. Nàng đã chứng thực lòng yêu thương đó bằng cách giải cứu chàng thoát khỏi cảnh cực hình, tra tấn và còn đánh lạc hướng ngờ vực của Đỗ Kế. Ngọc Lan bỗng nói:

- Chàng đã hiểu rõ tấm lòng của em chưa ?

Thái Phong nắm chặt lấy tay Ngọc Lan, gật đầu:

- Tôi hiểu lắm và không ngờ mình được diễm phúc đó. Cô nương....

- Kìa.... Sao cứ gọi Ầ «cô nươngẦ» mãi thế ? Em là em của chàng mà....

Thái Phong ngây ngất, gọi:

- Ngọc Lan em....

Rồi chàng ôm lấy vai nàng - Ngọc Lan bỗng ngồi dậy, nói:

- Bây giờ.... em phải nói rõ hoàn cảnh cho chàng biết. Nội trong đêm nay, em sẽ giúp chàng trốn đi nơi khác.

- Sao vậy em ?

- Khổ quá ! Đã tìm hiểu chàng xong, cha thiếp đâu để chàng ở trong phòng em mãi được. Ông cũng không ưa người Nam biết võ nghệ, dù là một thợ săn cũng vậy. Thế nào cũng đẩy chàng đi nơi khác. Em không muốn thế ! Thà là chàng trở về rừng, sống với những người cùng môn phái như xưa.

- Bao giờ ta lại gặp nhau ?

- Rồi cũng có ngày.... Miễn chàng thoát khỏi cảnh đọa đầy là thiếp mừng rồi....

Thái Phong xúc động bồi hồi, không ngờ Ngọc Lan yêu thương mình đến như vậy. Chàng ôm chầm lấy nàng, nói:

- Tùy Ngọc Lan định liệu ! Tôi không còn biết tính sao nữa ?

- Thôi ! Chàng tạm nghỉ, em ra ngoài sắp sẵn ngựa để đưa chàng trở về rừng.

Thái Phong gật đầu nhìn Ngọc Lan đắm đuối. Thiếu nữ từ từ bước ra khỏi phòng. Nàng đến thẳng phòng riêng của cha. Đỗ Kế và Thát Điền đạo nhân đang ngồi bàn việc cơ mật, bỗng thấy Ngọc Lan liền hỏi:

- Kìa.... Ngọc Lan ! Đã xong chưa ?

Thiếu nữ nhìn cha tươi cười, nói:

- Kế hoạch của con sắp bày không xong làm sao được ? Lát nữa đây, hấn sẽ trở về. Xin phụ thân cho một đội quân theo dõi hấn.

Quan huyện Châu Diên quay sang Thát Điền đạo nhân:

- Đạo nhân thấy chưa ? Nhất định là ta sẽ tìm ra chỗ trú ẩn của Anh Kiệt, Lệ Hồng và Tiêu Hà lão hiệp.

Thát Điền trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bần đạo chỉ sợ Ân «công dã tràng» thôi ! Biết chừng đâu tên này đã bỏ đi trước khi quân Hạnh Hoa Thôn dời trang trại ?

Ngọc Lan tin tưởng ở mình:

- Không ngại điều đó ! Tên này nhắc nhở mãi tên Tiêu Hà và Lệ Hồng trong giấc mê, chứng tỏ hấn chưa rời bỏ trang trại của chúng lâu đâu.

Ngay trong khi đó, có tiếng vó câu rộn rịp dưới sân dinh thự, Ngọc Lan ngược nhìn qua cửa sổ, thấy đoàn người ngựa của Lục Ôn Hầu, chắc là từ Hạnh Hoa Thôn mới sang.

Lục Ôn Hầu đã vào đến trong dinh. Đỗ Kế và Thát Điền đạo nhân ra đón. Đỗ Kế dinh ninh mình đã bắt được Thái Phong thì sớm muộn gì cũng truy ra sào huyệt của quân hạnh Hoa Thôn, nên lên tiếng hỏi Lục Ôn Hầu:

- Lục hiền đệ ! Có tìm được trang trại của bọn chúng chăng ?

- Tìm được cũng như không ? Vì bọn chúng đã dời đi nơi khác....

Đỗ Kế nhìn Thát Điền đạo nhân rồi hỏi Lục Ôn Hầu:

- Sao hiền đệ không tìm dấu ngựa, đuổi theo chúng ?

Lục Ôn Hầu liền thuật rõ mọi việc và nói thêm:

- Bọn Hạnh Hoa Thôn ghê gớm lắm ! Chúng dám ở nán lại vài tên để thả ngựa của quân cận vệ. Không phương tiện đi cho nhanh, đệ đành rút quân về.

Ngọc Lan đã nghe rõ tự sự, vụt cười lớn lên. Lục Ôn Hầu quay lại cau mày:

- Con cười gì ?
- Cháu cười cậu ! Nằm nhà như cháu còn tìm ra sào huyệt bọn Hạnh Hoa Thôn được thay ?
- Tìm được sào huyệt bọn chúng ? Ồ con định giỡn với cậu chẳng ?
- Dạ không ! Cháu nào dám vô lễ đến thế ? Cậu không tin thì cứ hỏi cha cháu và Thất Điền đạo sĩ.

Lục Ôn Hầu ngược nhìn quan huyện Châu Diên. Đỗ Kế tươi cười đáp:

- Đúng thế hiền đệ ! Bọn tuần tiểu bắt được một tên cạnh rừng Phục Lâm, mang về đây ! Ngọc lan đã dùng mỹ nhân kế, tra hỏi hẩn và được biết đó là một nghĩa binh của bọn Hạnh Hoa Thôn. Có thể đó là một cận tướng của tiêu Hà lão hiệp và Lệ Hồng....

Lục Ôn Hầu lẩm bẩm:

- Cận tướng của Tiêu Hà và Lệ Hồng ! Nhưng.... hiện giờ hẩn ở đâu ?
- Đang ở trong dinh thự này ? Nhưng cháu sắp sửa thả hẩn ra....
- Sao lại thả ra ?
- Cháu cần hẩn đưa đường cho quân ta đến trang trại quân giặc.

Lục Ôn Hầu hỏi:

- Bao giờ hẩn lên đường ?
- Dạ.... vào khoảng canh hai. Con đã lo một đội binh theo dõi hẩn rồi....

Lục Ôn Hầu bảo nàng:

- Con cho đội quân kỵ của cậu theo với nhé. Có gì mình sẽ tiếp tay nhau.

Ngọc Lan gật đầu rồi kiêu Lục Ôn Hầu trở về phòng riêng để gặp Thái Phong.

Đêm dần về khuya, Thái Phong theo mật hiệu của Ngọc Lan, rời khỏi gian phòng đi lần xuống thang ra vườn. Bốn bề vắng lặng, không một bóng người, không một tiếng động. Thái Phong chú ý là cả đám quân canh cũng mất dạng.

Chàng nhủ thầm:

“Canh gác như thế này thì có ngày bọn bây cũng vong mạng hết” Chàng lần ra phía sau vườn thì thấy con tuấn mã để sẵn đó tự bao giờ. Ngọc Lan và Lục Ôn Hầu cùng đám quân kỵ núp sau hòn non bộ trong dinh. Lục Ôn Hầu chăm chú nhìn Thái Phong, ánh đèn hồng soi rõ mặt chàng kỵ sĩ Hạnh Hoa Thôn. Lục Ôn Hầu kêu lên:

- Ồ.... Thằng này.... mà tưởng ai đâu lạ chứ !

Ngọc Lan ngạc nhiên hỏi:

- Cậu nói gì ?

Lục Ôn Hầu quay lại nhìn nàng rồi cười vang lên:

- A ha.... cháu khuyến dụ tên đó ư ?

Rồi không đợi Ngọc Lan phân trần, họ Lục càng cười to hơn nữa. Thái Phong vừa lên ngựa nghe tiếng cười giật mình quay lại.... Ngọc Lan lo ngại nói:

- Kìa cậu ! Sao cậu lại làm ầm lên như vậy ?

Lục Ôn Hầu không đáp lời nàng, mà cất tiếng hét quân cận vệ:

- Bậy đâu ! Bắt tên đó cho ta....

Đỗ Kế, Thất Điền và cả Ngọc Lan đều sửng sốt không hiểu Lục Ôn Hầu muốn gì ? Đàng kia, Thái Phong nghe tiếng thét của Lục Ôn Hầu, hoảng hốt thúc ngựa phóng đi.... Nhưng quân Hán đã ủa ra chặn đầu ngựa rồi quật Thái Phong ngã xuống đất. Ngọc Lan không còn chịu đựng được nữa, sùng sộ với Lục Ôn Hầu:

- Cậu làm gì lạ vậy ? Con không nhịn nữa đâu ?

- Ta không cố ý làm hư mưu định của con.... Nhưng con đã lầm ! Thả hấn ra chi theo đuổi thất công thôi. Tên này chỉ là kẻ vô dụng ! Chính đệ đã đánh hấn đến bất tỉnh rồi liệng xuống hố sâu đó. Hấn chẳng biết gì đâu ? Đừng đuổi theo cho thất công !

Rồi Lục Ôn Hầu thuật rõ chuyện bắt được bọn Thái Phong khi mới vào rừng Phục Lâm.

- Nhưng thật sự bọn chúng đã rời khỏi trang trại trước và không rõ được nơi trú ẩn hiện thời của Tiêu Hà lão hiệp, Lệ Hồng và Anh Kiệt.

Thất Điền đạo nhân tuy không ưa Lục Ôn Hầu, nhưng cũng nói:

- Đúng rồi. Bần đạo cũng nghi ngờ như vậy !

Lúc đó, quân cận vệ đã đưa Thái Phong đến trước mặt mọi người. Thái Phong nhìn thấy Lục Ôn Hầu thì tức giận bầm gan:

- Quân khốn kiếp !

Lục Ôn Hầu cười nham hiểm:

- Mi còn sống sao ? Vậy mà ta tưởng đã chôn xác mi ở dưới hố sâu rồi !

Thái Phong liếc nhìn Ngọc Lan. Chàng vẫn chưa thấu tâm địa của nàng, nên còn nuôi hy vọng được thiếu nữ giải cứu. Lục Ôn Hầu quay lại bảo Ngọc Lan:

- Đó.... Con đã thấy chưa ? Con phí công vô ích mà....

Ngọc Lan sững sờ từ nãy đến giờ ! Thế thì công phu «cười cợt» của nàng chỉ là «đã tròng xe cát». Càng nghĩ, nàng càng tức bực lấy mình. Rồi tất cả sự bực tức ấy, nàng đem đổ lên đầu Thái Phong. Nàng bước tới nắm lấy đầu hấn kéo ngược ra sau - Thế mà ta đã lầm mi !

Dứt lời, nàng đánh mạnh vào ót hấn. Thái Phong té nhủi xuống đất ê ẩm cả đầu.

Hấn nhìn lên thấy rõ thái độ của Ngọc Lan thì xót xa lắm.... “À, thì ra con bé này định lợi dụng mình ! Thế mà mình tin ở lòng thành thật của nó” Thái Phong vùng dậy, gầm lên:

- Con tiện tì dám dâng ! Mi định lừa ta ư ?

Ngọc Lan thấy vẻ mặt Thái Phong thì cười khanh khách:

- Ồ.... Đến bây giờ mi mới hiểu sao ? Bộ mi mà ta có thể thương tưởng được ư ?

Mi lầm lắm.

Ngọc Lan cười vang lên nhạo báng. Thái Phong xấu hổ, nhục nhã nhào mình tới trước. Lục Ôn Hầu liền đá mạnh vào ngực. Thái Phong bổ nhào ra phía sau, máu trong cổ họng trào ra. Ngọc Lan rút kiếm chém vút vào đầu Thái Phong, kết liễu cuộc đời một nghĩa quân đã mất tinh thần.

4. Người Chết Trở Về (4)

Nắng đã tắt trên ngàn cây nội cỏ. Dãy núi Phục Sơn bao trùm vẻ huyền bí thâm u. Hình như đã từ lâu đời lắm, không một ai đặt chân đến chốn này. Đêm về càng làm tăng thêm vẻ bí mật của rừng sâu núi thẳm. Rừng cây chìm trong vắng lặng, cảm thú như lẫn tránh một tai họa gì sắp xảy ra. Bên ngoài thì vậy, nhưng bên trong những hang núi ở Phục Sơn là cả một sự rộn rịp khác thường. Hàng mấy trăm nghĩa sĩ đang được đào luyện, tập dượt ngày đêm, chờ giờ phục hận. Họ là những kiếm sĩ, đệ tử của các lão hiệp Hạnh Hoa, tản lạc khắp nơi sau ngày quân Hán đánh chiếm Phiên Ngung Thành.... Giờ đây, nghe tin Anh Kiệt trở về, lo việc phục hận, họ liền tìm tới chân núi Phục Sơn để được xung vào đội ngũ. Lệ Hồng cũng đã hết bệnh,

nhờ không còn buồn rầu tuyệt vọng nữa.... Nàng giúp chồng tận lực trong việc luyện quân, để đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn, phá vỡ dinh thự của quan huyện Châu Diên trong những ngày sẽ tới. Lại thêm sự có mặt của Phi Hồng Yến, phái Hạnh Hoa thấy vững vàng hơn. Anh kiệt tin tưởng thế nào Hà Minh và các tráng sĩ, từng bị giam giữ như chàng bên bờ Nam Hải, cũng sẽ đến đây, như lời đã hứa.... Chàng sợ họ lầm đường tiến thẳng vào Hạnh Hoa Thôn thì sẽ bị giam giữ hết. Bởi vậy, Anh Kiệt nhờ Phi Hồng Yến ngày đêm cùng năm hiệp sĩ túc trực tại con đường dẫn đến đồi Hạnh Hoa, để đón những tay hào kiệt bốn phương. Hồng Yến sốt sắng nhận lời, vì nàng mong mỗi được gặp lại Hà Minh, chồng nàng. Lúc mới tới đây, Hồng Yến rất khổ tâm về chuyện Phi Hồng Xà bội phản, nàng chỉ lo ngại một điều:

các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn sẽ nhìn nàng bằng đôi mắt khác và không còn tin cậy nàng như xưa nữa. tiếu Hà lão hiệp, Anh Kiệt và Lệ Hồng hiểu rõ tâm trạng của Phi Hồng Yến nên cố gắng an ủi nàng. Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn cũng thế. Họ hiểu rõ tấm lòng trung kiên của Phi Hồng Yến, nên cố tránh những lời nói có thể làm cho nàng hiểu lầm. Phi Hồng Yến cùng năm hiệp sĩ rời hang đá đi quanh quần trong rừng Phục Lâm, dưới chân núi Phục Sơn.

Như hằng đêm, họ đến con đường dẫn lên đồi Hạnh Hoa, để đón những người cùng môn phái. Hồng Yến có hơi buồn, vì hơn nửa tháng, nàng đã đón về sào huyệt hàng trăm tráng sĩ, nhưng vẫn chưa thấy Hà Minh. Chàng về dinh thự cha nàng ở bờ Nam hải liệu có được bình yên không ? Hay đã bị cha nàng bắt giết đi rồi ? Phi Hồng Yến càng nghĩ càng thấy khổ tâm hơn. Thật không hiểu được tại sao cha nàng tham lam bội bạc như vậy ? Ngày xưa, ông đã về hòa với Cù Thị làm hại Lữ Quốc Công và tàn sát nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn. Sau khi Cù Thị bị giết, các lão hiệp Hạnh Hoa Thôn đều nghĩ đến công trạng của nàng mà tha thứ cho ông ! Thế mà Phi Hồng Xà không biết ăn năn hối ngộ, quân Hán mới tràn sang đã sinh lòng phản trắc. Phi Hồng Yến khổ tâm vô cùng.

Trong khi đó bỗng đâu có tiếng vó câu rộn rịp mỗi lúc một gần. Các tráng sĩ Hạnh Hoa đều ghì cương ngựa bảo Phi Hồng Yến:

- Cô nương.... Có người đến....

Hồng Yến ra hiệu cho họ vệt sang bên đường rồi giục ngựa lướt tới. Thường khi nàng vẫn làm thế. Nếu bất trắc, gặp quân Hán triều, các hiệp sĩ sẽ ra tay tiếp ứng.

Còn không, chỉ mỗi mình nàng cũng được. Phi Hồng Yến đi tới một lúc đã thấy từ xa một kỵ sĩ đang rạp đầu xuống mình ngựa phóng như bay. Và hình như kỵ sĩ cũng nhìn thấy nàng nên vội vã ghì cương ngựa. tuấn mã bị kéo giựt lại, hí vang trời. Phi Hồng Yến nhìn thấy một thiếu nữ trẻ đẹp thì ngạc nhiên lắm ! Hai người đưa mắt nhìn nhau, không ai nói một lời. Thiếu nữ dường như khó chịu trước cặp mắt nhòm ngó của Phi Hồng Yến, lại thúc ngựa bước đi. Hồng Yến liền cất tiếng:

- Cô nương.... khoan đi vội.

- Người muốn gì ?

- Hình như cô nương từ xa mới tới đây ?

- Thì việc gì đến người ? Ta ở đâu tới mặc ta ?

Phi Hồng Yến mỉm cười cầu thân:

- Có gì đâu mà cô nương nóng nảy như vậy ? Ta chỉ muốn làm quen thôi mà....

- Sao lại muốn làm quen ? Vì lẽ gì ?

- Cô nương là kẻ giang hồ sao không nhớ câu Á «tứ hải giai huynh đệ» . Ta muốn làm quen chỉ vì cùng giới giang hồ thôi....

- À ra thế ! Nhưng ta đâu phải là kẻ giang hồ. Ta đang đi tìm....

Thiếu nữ ngập ngừng nhìn Phi Hồng Yến. Hồng Yến nhủ thầm:

“Chắc cô ta đang đi tìm Anh Kiệt đại huynh chứ không ai khác !” Hồng Yến nghĩ thế nhưng lại thắc mắc tự hỏi:

“Mà không lẽ cô bé này đã bị đẩy ra bờ Nam Hải, như các tráng sĩ sao ?” Tuy nhiên Hồng Yến cũng hỏi:

- Cô nương muốn tìm ai ?

Thiếu nữ cau mày nhìn Phi Hồng Yến:

- Ta với người chưa từng quen biết nhau, sao lại chặn đường hạch hỏi ? Nàng muốn biết ta là ai chứ gì ?
Hãy khai rõ danh tánh ta sẽ làm thân ?

Phi Hồng Yến nghĩ chắc mười phần nàng này đi tìm phái Hạnh Hoa, nên không ngần ngại nói:

- Ý cô nương muốn thế thì ta cũng chiều lòng, khai danh tánh. Ta tên gọi Phi Hồng Yến, người trong phái....

Thiếu nữ mừng rỡ reo lên:

- Phái Hạnh Hoa !

- Đúng thế ! Cô nương cũng biết môn phái ấy nữa ư ?

- Thiếp xin lỗi tiểu thư.... Thiếp đang đi tìm Anh Kiệt hiệp sĩ, người cầm đầu phái Hạnh Hoa....

- Thế là ta đoán không lầm chút nào hết. Phải chi nàng chịu nói ngay ra thì đỡ mất thời giờ.

Rồi Hồng Yến vỗ tay ba tiếng, từ trong rừng chàng kỵ sĩ giục ngựa ra. Thiếu nữ giật mình nhìn dáo dác.
Hồng Yến giới thiệu:

- Đây là các dũng sĩ Hạnh Hoa Thôn được lệnh Anh Kiệt đại huynh túc trực nơi này đón các bạn....

Thiếu nữ cúi đầu chào mọi người rồi nói:

- Anh Kiệt hiệp sĩ chu đáo quá !

Phi Hồng Yến vụt hỏi thiếu nữ:

- Còn nàng tên họ là chi ? Chắc không còn giấu giếm bọn ta nữa....

Thiếu nữ mỉm cười đáp:

- Dạ thiếp là Mạc Tuyết Lan, người huyện Sơn Nhai.

Phi Hồng Yến lẩm bẩm:

- Mạc Tuyết Lan.... Mạc Tuyết Lan.

Tên họ của thiếu nữ không gợi cho nàng một chút hình ảnh nào cả. Nàng hỏi Mạc Tuyết Lan:

- Cô nương trước kia cùng bị nạn chung với Anh Kiệt đại huynh ?

Thiếu nữ lắc đầu:

- Dạ không !

- Thế tại sao cô nương lại biết Anh Kiệt đại huynh về đến đây rồi ?

Mạc Tuyết Lan khẽ đáp giọng buồn buồn:

- Thiếp đến đây chỉ vì lời trần trối của anh thiếp là Mạc Tồn, người bạn đồng cảnh ngộ với Vũ Anh Kiệt hiệp sĩ.

Toàn thể nghĩa sĩ Hạnh Hoa đều lẩm bẩm:

- Mạc Tồn.... Mạc Tồn....

Họ chưa từng biết họ Mạc, nhưng đã nghe danh, trong nhiều trận đánh chống quân lính Hán triều. Phi Hồng Yến khẽ hỏi:

- Đã có chuyện không may xảy ra cho Mạc huynh rồi ư ?

Mạc Tuyết Lan buồn rầu, nói:

- Vâng ! Anh thiếp đã chết khoảng mười ngày nay.

- Vì lẽ gì vậy cô nương ?

Mạc Tuyết Lan nhìn xuống rưng rưng nước mắt:

- Chúng bắt được anh thiếp khi về đến nhà rồi hành hạ cho đến gần chết. Lúc được đưa về nhà cha mẹ thiếp, anh ấy chỉ trăn trối ít lời rồi lịm luôn.

Toàn thể mọi người đều xúc động bồi hồi. Phi Hồng Yến nhìn Mạc Tuyết Lan cảm thông được nỗi khổ của nàng:

- Cô nương đừng buồn rầu nữa ! Ai trước cảnh đó mà không đau lòng.

Mạc Tuyết Lan nói tiếp:

- Theo lời trăn trối của anh, thiếp tìm đường đến Hạnh Hoa Thôn.

- May mà cô nương gặp chúng tôi. Không thì đã lọt vào tay quân Hán rồi !

- Sao lạ vậy tiểu thư ?

- Vì Hạnh Hoa Thôn ngày nay đã đổi chủ ! Quân Hán triều đã chiếm tất cả, cô nương đến đó sẽ bị bắt ngay ?

Mạc Tuyết Lan sợ hãi nói:

- Nếu vậy Chiêu Anh Quán đã tiêu tan ! Còn hiệp sĩ Vũ Anh Kiệt ?

- Anh Kiệt vẫn an toàn và đang tập luyện quân sĩ trong núi Phục Sơn kia.

Mạc Tuyết Lan mừng rỡ kêu lên:

- May mắn quá ! Bây giờ, thiếp muốn được gặp Vũ hiệp sĩ, không biết có được chăng ?

- Chúng tôi sẽ đưa cô nương đi ngay....

Hồng Yến liền đưa đường cho Mạc Tuyết Lan về núi Phục Sơn. Hai người về đến nơi thì mô trên các chồi cành đã điểm sang cành hai. Các cuộc luyện võ đã tạm ngưng, nhưng Lê Hồng, Tiêu Hà lão hiệp và Anh Kiệt vẫn còn thức. Họ đang cùng một số dũng sĩ bàn chuyện luyện quân và chờ bọn do thám ở Hạnh Hoa Thôn trở về.

Bỗng có tiếng vó câu rộn rịp trước cửa hang đá, ai nấy đều ngạc nhiên, không hiểu khách lạ hay người đồng môn vừa đến. Một lúc quân canh vào cho biết cô Phi Hồng Yến trở về. Anh Kiệt ngạc nhiên lắm lắm:

- Sao tiểu thư Phi Hồng Yến lại về giờ này.... Mọi khi đến lúc trời rạng sáng, nàng mới về trại mà....

Chàng ngờ có chuyện bất trắc xảy ra, nhưng mới vừa đứng lên thì thấy Hồng Yến bước vào với một thiếu nữ lạ mặt. Cả hai vừa cúi đầu thi lễ thì Anh Kiệt đã hỏi Phi Hồng Yến:

- Có việc gì mà tiểu thư đích thân về đây ? Còn các bạn ta đâu ?

Phi Hồng Yến vội thưa:

- Bẩm đại huynh ! Các bạn vẫn canh chừng con đường dẫn đến Hạnh Hoa Thôn. Riêng em phải về núi Phục Sơn là vì có chuyện hệ trọng hơn. Tiểu thư đây đang tìm đại huynh đó.

Anh Kiệt nhìn Mạc Tuyết Lan lộ vẻ ngạc nhiên ! Quả tình, chàng chưa gặp thiếu nữ này lần nào ? Mạc Tuyết Lan khẽ nói:

- Thiếp là Mạc Tuyết Lan, em ruột của Mạc Tồn ở huyện Sơn Nhai, chắc Vũ hiệp sĩ còn nhớ....

Anh Kiệt đứng phắt dậy, nói:

- Ô, Mạc Tồn tráng sĩ ! Người đâu rồi tiểu thư ?

Mạc Tuyết Lan cất giọng buồn rầu, thuật lại những lời đã kể cho Hồng Yến nghe lúc nãy.... Anh Kiệt bậm môi chua xót. Không phải lần đầu tiên chàng mới nghe nói đến cái chết thảm của các đồng bạn. Nhưng Mạc Tồn, dũng sĩ huyện Sơn Nhai là một người tuy mới quen về sau này, nhưng chàng rất nể vọng về đài

đức. Trong cuộc vượt ngục, một mình Mạc Tồn đã giúp chàng nhiều hơn cả. Bây giờ nghe nói họ Mạc bị giết, chàng không xúc động làm sao được !

Lệ Hồng nhìn Tuyết Lan khẽ hỏi:

- Xin lỗi.... Tiểu thư đây là....

- Dạ thiếp là em ruột của Mạc huynh....

Anh Kiệt cố dần bớt cơn xúc động, bảo Mạc Tuyết Lan:

- Thật tôi không ngờ Mạc huynh mệnh yếu như vậy. Khi chia tay nhau, chúng tôi còn hẹn ngày tái ngộ để làm cho quân binh Hán triều khiếp sợ mà.

- Dạ.... Đúng thế ! Lúc hấp hối Mạc huynh có bảo thiếp hãy tìm đến Hạnh Hoa Thôn, báo tin cho hiệp sĩ rõ.

Anh Kiệt chăm chú nhìn Mạc Tuyết Lan không nói gì thêm. Một lúc, chàng bảo Lệ Hồng:

- Em lo chỗ ngồi nghỉ cho cô nương. Chắc đường xa, cô thấm mệt.

Lệ Hồng vâng dạ, Anh Kiệt lại hỏi Mạc Tuyết Lan:

- Chắc tiểu thư ở lại với chúng tôi một vài hôm chứ ?

Mạc Tuyết Lan buồn rầu nói:

- Chắc thiếp ở luôn nơi này rồi.... Anh thiếp đã mất. Thiếp quyết lòng thay thế cho anh lo việc phục hận.

Toàn thể các tráng sĩ Hạnh Học Thôn đều nhìn nàng với đôi mắt chan chứa cảm tình. Lệ Hồng liền đưa Mạc Tuyết Lan vào trong. Phi Hồng Yến đến bên Anh Kiệt khẽ nói:

- Bây giờ xin phép Vũ huynh, em trở ra khu rừng Phục Lâm.

Ngay trong khi đó, quân canh vào báo:

- Vũ hiệp sĩ.... Có người từ Hạnh Hoa Thôn tới....

Anh Kiệt biết ngay là kẻ dọ thám nên cho dời vào ngay. Đó là một thiếu phụ hơi trọng tuổi, ăn vận theo lối Á«thầy cúngÁ», vẻ mặt sắc sảo đến dễ sợ. Thiếu phụ nhìn thấy Anh Kiệt, chấp tay cúi đầu:

- Bẩm chủ tướng ! Kẻ hèn này xin ra mắt chủ tướng.

- Có việc gì quan trọng mà mụ đích thân về đây ?

- Bẩm chủ tướng ! Chẳng rõ vì sao quân binh Hán triều từ Phiên Ngưng Thành, mấy hôm nay kéo về huyện Châu Diên rất đông ! Chúng nhớn nhợ cùng khắp Hạnh Hoa Thôn.

Anh Kiệt nhìn Phi Hồng Yến nói:

- Hiền muội nghe rõ chưa ? Chắc chúng đã hay tin anh qui tụ hào kiệt bốn phương ở trong núi Phục Sơn này rồi.

Anh Kiệt hỏi thiếu phụ:

- Có còn tin gì nữa chẳng ?

Thiếu phụ đáp ngay:

- Dạ có tin cho biết một tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đã bị Đỗ Kế bắt giữ trong dinh. Hình như tráng sĩ đó đã bị Ngọc Lan tiểu thư giết chết.

Phi Hồng Yến lẩm bẩm:

- Ngọc Lan ?

Thiếu phụ nói:

- Ngọc Lan tiểu thư là con gái của Đỗ Kế, một thiếu nữ rất đẹp và gian xảo quỷ quyệt không ai bì....

Anh Kiệt lẩm bẩm:

- Mà tráng sĩ nào mới được chớ ?
- Người của phái Hạnh Hoa.... Tên gọi.... tên gọi.... Trời ! Tức quá, tôi quên mất rồi....
- Chắc mù lắm rồi.... tướng sĩ của ta không một ai bị bắt cả....

Bổng có tiếng nói:

- Có lẽ là Thái Phong đó....

Anh Kiệt và Hồng Yến quay lại. Người vừa nói là Tần Ngọc chớ không ai khác.

Tần Ngọc hỏi thiếu phụ:

- Có phải là Thái Phong chăng ?

Thiếu phụ reo lên:

- Đúng rồi ! Tráng sĩ đó đó....

Anh Kiệt lắc đầu buồn bảo:

- Tội nghiệp Thái Phong !

Sau khi mù do thám đi rồi, Lê Hồng bảo chồng:

- Em định cải trang sửa dạng, cùng một số anh em đến viếng Hạnh Hoa Thôn, xem thử quân binh Hán triều toan tính việc chi. Nếu có thể chúng ta sẽ đánh chiếm lại làng xưa, trước khi bọn chúng tấn công.

Phi Hồng Yến mở to đôi mắt nhìn Lê Hồng:

- Chị liệu mình có đủ sức không ?
- Chúng ta chỉ thử thách thôi, chớ quân số chưa hơn hai trăm người, ta có chiếm cứ Hạnh Hoa Thôn cũng không giữ được khi chúng phản công.

Anh Kiệt nhìn vợ, nói:

- Anh chỉ sợ thử thách như thế sẽ có hại thôi.... Lỡ em và các bạn bị vây bắt thì khó thoát lắm đó !
- Không sao đâu anh ! Em sẽ hết sức cẩn thận trước khi vào đất quân thù ! Lúc này, em đã hỏi dò mù ấy, chủ quán Đào Nguyên.

Phi Hồng Yến vụt nói:

- Mù ấy là người thế nào mà xem chừng anh chị tin tưởng quá vậy ?

Anh Kiệt nói:

- Trong hoàn cảnh hiện tại, chúng ta không biết tin ai mà cũng chẳng biết ngờ ai ? Họ giúp ta thì ta cứ tin, nhưng vẫn phải đề phòng.

Phi Hồng Yến hỏi Lê Hồng:

- Như vậy là chị định nhờ thiếu phụ đó, đưa về Hạnh Hoa Thôn ư ?
- Đúng thế ! Trước tiên, chị nhờ mù đã đưa đến gặp Chu Ngân Ngọc ! Chị tin chủ quán Đào Nguyên giúp đỡ được bọn ta.
- Trời ơi.... Với hạng người đó, chúng ta làm sao tin được.

Anh Kiệt chặn lời Phi Hồng Yến:

- Hiền muội đừng nghĩ thế mà làm ? Tuy đời sống của họ xấu xa, nhưng nhiều người cũng có tâm hồn cao đẹp lắm ! Họ cũng dám chết với quân giặc như bọn ta....

Lê Hồng nói thêm:

- Quân Hán tràn sang, tàn sát dân lành, bao nhiêu gia đình phải tan nát, nhiều người đành sống với cái nghề hèn hạ kia cũng chỉ vì hoàn cảnh đó thôi.

Phi Hồng Yến lặng thinh không nói nữa, nhưng nàng vẫn chưa đồng ý với Anh Kiệt, Lệ Hồng ! Trong bọn Ấ «bán phần buôn hươngẤ» làm sao có người tốt được.

Tấm thân của họ, họ còn không biết lo, nói chi đến những chuyện cao quý.

Lệ Hồng hỏi Anh Kiệt:

- Anh đồng ý cho em thử thách một lần chứ ?
- Tùy ý em.... Bao giờ em lên đường và với những ai ?
- Em cần Tần Ngọc theo giúp đỡ em và khoảng hai mươi tráng sĩ tinh thông kiếm thuật....

Phi Hồng Yến hỏi Lệ Hồng:

- Chị không cần đến em sao ?
- Sao lại không ? Được Hồng Yến tiếp tay còn gì bằng ! Chỉ sợ Anh Kiệt đại huynh không bằng lòng thôi !

Hồng Yến nhìn Anh Kiệt:

- Sao vậy đại huynh ?
- Tôi cần hiền muội đón những tráng sĩ lân la đến vùng Hạnh Hoa Thôn này. Số anh em cùng thoát ngục với tôi vẫn chưa đến đủ mà.

Phi Hồng Yến nín lặng, trong lòng buồn bã lắm ! Bao ngày qua, nàng cứ chờ đợi mòn mỏi không thấy Hà Minh tới. Hiện giờ chàng ở đâu ? Có về dinh thự của cha nàng không ? Liệu ông có để cho chàng được an toàn chăng ? Phi Hồng Yến chỉ biết hy vọng như thế thôi, chứ nàng rất hiểu tánh cha. Ông đâu có nghĩ gì đến tình ruột thịt:

dù gì Hà Minh cũng là con rể của ông. Anh Kiệt đoán chừng Hồng Yến đang nghĩ đến Hà Minh, nên khẽ an ủi nàng:

- Hiền muội đừng quá âu sầu, anh tin tưởng thế nào Hà Minh cũng tới mà.

Trước khi chia tay nhau, anh đã dặn dò Hà Minh rất kỹ vì anh cũng ngờ quan Đô Thống không còn giữ lòng trung kiên như cũ....

Phi Hồng Yến gục đầu xuống:

- Thật khổ cho thân em.

Lệ Hồng bước tới ôm vai Phi Hồng Yến nói:

- Cái cảnh của em thật đáng buồn, nhưng mọi người ai ai cũng hiểu rõ tấm lòng của em.

Rồi nàng bảo Anh Kiệt:

- Em sẽ cùng các bạn đến Hạnh Hoa Thôn ngay bây giờ đây.
- Em có nhớ chỗ ở của thiếu phụ lúc nãy không ?
- Dạ nhớ chứ ! Anh đừng lo cho em ! Em sẽ tùy cơ ứng biến được mà.

Nàng nói xong mỉm cười từ giả mọi người ra cửa hang.

!

!!

Bóng tối lan tràn phủ xuống đồi Hạnh Hoa Thôn. Giang hồ quán rục ánh đèn, nhưng thực khách lại vắng tanh. Bà chủ quán ra vào, cẩn nhần chổng:

- Tôi đã nói trước với ông mà ! Bọn Đào Nguyên Quán còn ở đây là mình dẹp quán.

Chủ quán Giang Hồ thấy sự thiệt hại của mình, nhưng gắt vợ:

- Vậy chứ bà muốn tôi phải làm gì ?

- Ông mà không biết phải làm gì ? Cả vùng Hạnh Hoa Thôn này, từ trước đến nay, có hàng quán nào thiết lập được với ông đâu ? Ông biết cách phá hoại họ lắm mà. Tại sao ông chưa Đào Nguyên quán ? Có phải tại ông mê đám Á«quỷ cáiÁ» đó không ?

- Đồ điên mà.... Ai bày biểu cho bà như vậy ?

- Không ai bày biểu cho tôi cả ! Tôi biết mà. Thiên hạ đều đề quyết ông mê con Chu Ngân Ngọc nên mới nhường nhịn nó đó.... Phải dè như vậy, hồi ông bị Lục Ôn Hầu bắt dẫn đi, tôi để cho ông chết rục xương trong nhà ngục. Chớ có hơi đâu mà đi lạy lục Đỗ tri huyện cho một xác.

Lão chủ quán cả giận, thét:

- Bà im ngay đi. Đừng nhiều lời nữa tôi nhức óc lắm rồi.

Mụ vợ vẫn còn lải nhải:

- Nhưng chẳng được cái Á«tích sựÁ» gì đâu ông ơi ! Đêm nay mụ Chu Ngân Ngọc khoản đãi lũ Lục Ôn Hầu đó.... Nó dựng cái thân cho lão Hầu thì quán này cũng đến phải dẹp thôi.

Lão chủ quán bước tới:

- Bà nói nữa tôi vỡ hộc máu mồm đó.

Mụ vợ sợ hãi chạy thụt vào trong. Lão chủ quán vẫn chưa đã nư giận, đá tung chiếc ghế trước mặt, rồi bước ra cửa quán. Nghĩ cũng ức thật ! Con bé Chu Ngân Ngọc mới thiết lập quán Đào Nguyên đây mà thu hết khách hàng của lão ! Ban đầu lão không để ý vì bị sắc đẹp mê hồn của họ Chu ám nhãn.... Cho đến bây giờ, mất hết khách, lão mới biết mình thua trí. Vợ lão nói phải chứ không ngoa đâu, nhưng đã lỡ thấp trí hơn đàn bà, kêu than với ai bây giờ ?

Trong khi đó, bên kia quán Đào Nguyên, đèn lồng giăng mắc khắp trong vườn, ánh sáng rực rỡ. Hàng đoàn giai nhân lũ lượt vào ra, trên môi họ lúc nào cũng nở một nụ cười tươi như hoa, làm say lòng thực khách. Tiếng đàn sáo văng ra dịu dặt, xen lẫn với tiếng hát buồn buồn của một nàng ca nữ không tên. Thực khách lũ lượt ra vào, ai nấy cũng đều ngẩn ngơ, mê mẩn theo cung đàn, giọng hát và sắc đẹp diễm kiều của đoàn thiếu nữ quán Đào Nguyên. Khách lọt vào đây thật không khác chi nơi tiên cảnh.... Bốn bề như phảng phất một màu huyền ảo. Ở giữa quán, một dãy bàn dài còn trống, rượu thịt ề ề để chờ đám cận tướng của Lục Ôn Hầu.

Chu Ngân Ngọc thật tài tình ! Cô ta nghĩ muốn làm ăn lâu thế nào cũng phải mua chuộc họ Lục. Được Lục Ôn Hầu đến viếng, Chu Ngân Ngọc vui mừng không xiết kể và tin tưởng ở sắc đẹp, ở tài hoa của mình, có thể thu phục được Hầu ! Buổi chiều, Chu Ngân Ngọc hợp các nàng ca nữ lại, nói:

- Các bạn đã hiểu rõ ý ta lập Đào Nguyên Quán để làm gì rồi ! Đêm nay là đêm đầu tiên giáp mặt bọn cận tướng của Lục Ôn Hầu, ta hy vọng các bạn làm vừa lòng chúng.... Phải cố gắng dùng nụ cười, khéo mắt để mua chuộc từng người.

Các thiếu nữ dạ ran rồi mạnh ai lo phận sự nấy.... Chu Ngân Ngọc vừa dặn dò xong, trở về phòng riêng, chưa kịp ngồi xuống đã thấy mảnh giấy nhỏ ghim trên án thư.

Á«Kính gửi Chu cô nương !Á» Chu Ngân Ngọc giật mình không hiểu ai cả gan dám lên vào phòng riêng của mình. Nàng nhìn dáo dác thấy bốn bề vắng lặng, không một bóng người. Đáng lý Ngân Ngọc tri hô lên cho các bạn chạy vào, nhưng nàng dần lòng kịp, từ từ mở thư ra đọc:

Á«Chu Ngân Ngọc cô nương nhâ giámÁ» Á«Thành thật khen tặng hành động của cô nương. Nhưng phải ráng thận trọng.

Lục Ôn Hầu không phải tay vừa đâu ! Coi chừng cả Đào Nguyên quán phải tiêu tan.Á» Á«Hẹn ngày gặp mặtÁ» Phía dưới bức thư không có chữ ký mà chỉ vẽ một cành hoa mai. Chu Ngân Ngọc ngẩn ngơ trước bức thư lạ lùng đó. “Ai mà biết rõ hành động của nàng và viết thư dặn dò như vậy ? Không tên họ mà chỉ vẽ một cành mai ?” Chu Ngân Ngọc nghĩ ngợi bần khoản, càng lúc càng thêm lo lắng. “Nếu vậy hành động

của nàng từ bao lâu nay, đều bị người theo dõi dò la. Nhưng kẻ bí mật thuộc về phe nào ? Hẳn ủng hộ việc làm của nàng hay định âm mưu gì khác ?” Chu Ngân Ngọc đứng lên đi qua, đi lại trong phòng, trong lòng bức bối lắm ! “Đã tưởng không ai biết được những việc riêng tư của nàng và các bạn, nào ngờ vẫn không lọt qua mắt những kẻ tò mò. Bọn Lục Ôn Hầu sắp đến đây rồi ! Tâm hồn nàng không được bình tĩnh làm sao tiếp đãi chúng được....” Có bóng một thiếu nữ bước vào phòng. Chu Ngân Ngọc giật mình ngẩng lên:

- Kìa.... Mộng Xuân ! Em làm chị hết hồn....

Chu Ngân Ngọc ngồi phịch xuống giường. Mộng Xuân ngạc nhiên thấy mặt nàng tái hẳn đi, mồ hôi rịn dài trên trán. Nàng hỏi ngay:

- Chị làm chi thế ? Sao mặt chị thất sắc vậy ?

Chu Ngân Ngọc chỉ bức thư cho Mộng Xuân xem, rồi nói:

- Một kẻ bí mật vừa gửi bức thư kia cho chị. Thật đáng ngại quá !

Mộng Xuân xem qua bức thư lộ vẻ suy nghĩ. Chu Ngân Ngọc hỏi:

- Em thấy chưa ? Thật lạ lùng ! Kẻ kia là ai mà không chịu ghi rõ tên họ ?

Mộng Xuân bảo Chu Ngân Ngọc:

- Em biết người này ? Một nữ hiệp sĩ kỳ tài đã từng vang danh một thời ở Hạnh Hoa Thôn.

- Nàng là người trong phái Hạnh Hoa ?

- Đúng thế ! Nàng là cháu của Tiêu Hà lão hiệp, từng làm chủ quán Chiêu Anh.. Chu Ngân Ngọc gật đầu, nói:

- Chị từng nghe danh tiếng họ, chớ chưa lần nào được giáp mặt. Thế là Hạnh Hoa đã hiểu rõ hành động của bọn chúng ta....

Mộng Xuân lắc đầu:

- Điều đó cũng chưa hẳn là đúng, vì phái Hạnh Hoa ngày nay gần như tan rã cả rồi....

Chu Ngân Ngọc hỏi:

- Nhưng nữ hiệp sĩ là ai, sao không tên họ gì cả ?

Mộng Xuân nói:

- Tên họ của nàng ở dưới bức thư đó.

- Nào có gì đâu ? Chỉ là một cành hoa !

- Hoa Mai ! Nàng tên Hoa Mai đó !

Chu Ngân Ngọc sững sờ nhìn kỹ bức thư rồi nói:

- Hoa Mai ! Hoa Mai chính là nàng.... Một nữ hiệp đã từng xuất hiện ở Phiên Ngưng trong việc phò Kiến Đức phế Ái Vương và lật đổ Cù Thái Hậu....

- Chính nàng đó ! Ngày xưa lúc còn sống, chồng em là đệ tử của Tiêu Hà lão hiệp. Người rất phục tài Hạnh Hoa Mai. Chính chàng đã kể cho em nghe những chuyện riêng tư của nàng....

- Chuyện gì hả em ?

- Hoa Mai tuy tài giỏi nhưng tanh tình kiêu hãnh lắm ! Lúc Hạnh Hoa Thôn còn cầm đầu các phái võ trong nước thì hàng năm ở Chiêu Anh Quán đều có cuộc tỉ thí lôi đài. Nàng vẫn thường thủ đài và thách cả anh hùng hào kiệt trong nước.

- Ghê đến thế kia à ?

- Thế mà không ai thắng nổi Hoa Mai đó chị. Bởi đường kiếm Á «thu hồn Á» của nàng do Tiêu Hà lão hiệp truyền dạy nguy hiểm lắm. Bao nhiêu hiệp sĩ đến Hạnh Hoa Thôn đều phải khiếp phục. Do đó, Hạnh Hoa Mai càng kiêu hãnh hơn và làm mất lòng hầu hết anh hùng hào kiệt.

Mộng Xuân nùng nói. Những lời nàng vừa kể đều do chồng nàng thuật lại....

Người chồng thân yêu đó đã chết rồi chết trong trận chống giữ Phiên Ngưng Thành. Bây giờ thuật lại chuyện cũ, nàng buồn ngủ trong dạ ! Chu Ngân Ngọc thấy bạn đột nhiên nín lặng, liền hỏi tiếp:

- Thế rồi sao hả em ?

- Cho đến khi Anh Kiệt hiệp sĩ, con trai của Vũ Anh Tùng từ Phiên Ngưng trở về, liền lên đài tử thí với Hoa Mai. Anh Kiệt làm thế là cốt sửa trị Hoa Mai để lấy lòng anh hùng hào kiệt. Hoa Mai không biết mặt Anh Kiệt vì chàng rời Hạnh Hoa Thôn từ lúc nhỏ....

- Ai thắng, ai bại ?

- Hoa Mai làm sao thắng nổi Anh Kiệt và chính nhờ trận đó mà nàng thay đổi hẳn tính tình:

Biết khiêm nhường trước mặt mọi người, nên ai ai cũng quý mến.

Khổ nỗi từ đó nàng đem lòng yêu thương Anh Kiệt.

- Trời ! Anh Kiệt hiệp sĩ là chồng của Lệ Hồng cô nương mà....

- Thế mới có chuyện thương tâm ! Sau khi lật đổ Ai Vương rồi thì Mai Hoa biệt tích, chẳng ai rõ nàng về đâu !

Chu Ngân Ngọc nhìn lại lá thư lắm bầm:

- Thế mà hôm nay, Hoa Mai lại xuất hiện nơi này ! Ta có thể yên lòng mà lo tính việc mình. Có thể nàng tiếp giúp bọn ta....

- Đúng thế ! Được thêm Hoa Mai tiếp tay còn gì bằng !

Ngay trong khi đó, có tiếng người cất lên:

- Chị Chu Ngân Ngọc.... Có mục Tiểu Phùng muốn gặp chị đó.

Chu Ngân Ngọc quay lại nhìn thiếu nữ mới vào, hơi cau mày:

- Cho mời vào !

Mộng Xuân bảo Ngân Ngọc:

- Mục Tiểu Phùng xem chừng thâm hiểm lắm ! Chị chớ quá tin mà có hại.

- Em không lo ! Chị rất dè dặt với mục ta.... Vả lại mục ta chưa hiểu được mục đích của chúng mình. Tưởng đâu thiết lập Đào Nguyên quán là chỉ cốt lấy tiền quân binh nhà Hán....

Có tiếng động ở phía cửa phòng, rồi mục Tiểu Phùng - cũng chính là thiếu phụ do thám cho Anh Kiệt - bước vào.

- Xin chào.... Xin chào.... quý cô !

Chu Ngân Ngọc nghiêm nghị, hỏi:

- Có chuyện gì, mục tới đây ?

Mục Tiểu Phùng liếc nhìn Mộng Xuân như e ngại. Ngân Ngọc vội nói:

- Không hề gì ! Em tôi đó. Mục cứ nói đi....

Tiểu Phùng ngó ngay Chu Ngân Ngọc, nói:

- Lát nữa có phải cô nương đãi đằng bọn Lục Ôn Hầu không ?

- Đúng thế ! Có chuyện gì lạ đâu ?

- Có người muốn gặp cô ngay bây giờ, có tiện chăng ?

Chu Ngân Ngọc nhìn Mộng Xuân như ngằm bảo:

“Không lẽ Hoa Mai nữ hiệp lại nhờ mụ này tới đây !” Tuy nhiên, Ngân Ngọc cũng hỏi:

- Ai muốn gặp ta ? Đàn ông hay đàn bà ? Mà gặp để làm gì ?

Tiểu Phùng cười nheo mắt:

- Gặp để tính chuyện riêng với cô !

- Ta hiện còn phải tiếp Lục Ôn Hầu, đâu còn thì giờ nói chuyện với ai nữa....

- Hệ trọng lắm ! Các cô đừng bỏ qua.... Họ tha thiết muốn gặp các cô. Nhất là cô Chu Ngân Ngọc....

- Mà họ là ai ?

- Những người này rất mến tiếng các cô.

Chu Ngân Ngọc đứng lên gắt:

- Mà ta đã nói không muốn tiếp ai nữa hết. Mến tiếng, mến tài ta cũng mặc....

Để hôm khác đi mụ mồi ạ ! Chị em ta đâu có từ chối lòng hâm mộ của một ai !

Nhưng chiều nay có Lục Ôn Hầu và các cận tướng đến đây. Không lý họ dám Â«tranh đuaÂ» với các tướng nhà Hán sao ?

Mụ Tiểu Phùng mỉm cười bí mật:

- Họ chẳng sợ gì ai đâu !

Chu Ngân Ngọc chú ý đến lời nói đó và liếc nhìn Mộng Xuân, mụ Tiểu Phùng tiếp lời:

- Hãy tiếp bọn họ đi ! Mà không cần nhiều người, chỉ một thiếu nữ.

Chu Ngân Ngọc và Mộng Xuân đều ngạc nhiên kêu lên:

- Một thiếu nữ ! Mà là ai ?

Mụ Tiểu Phùng nhìn trước nhìn sau rồi cất tiếng:

- Người cầm đầu phái võ Hạnh Hoa....

Chu Ngân Ngọc nhìn Mộng Xuân tỏ ý dè dặt. Mụ Tiểu Phùng thật không đáng tin. Biết chừng đâu mụ giả bộ để dò xét bọn mình. Chu Ngân Ngọc nghiêm giọng hỏi:

- Phái võ Hạnh Hoa Thôn là phái võ nào ? Ta không biết.

Mụ Tiểu Phùng trừng mắt nhìn Chu Ngân Ngọc:

- Trời ! Các cô ở tại Hạnh Hoa Thôn mà không biết phái võ Hạnh Hoa. Nơi này là giang sơn của họ.... Chính những người đó trước đây đã giúp Lữ Quốc Côn lo việc phù Kiến Đức phế Ai Vương.

Mộng Xuân đã hội kiến với Chu Ngân Ngọc, nên nói:

- Bọn ta không cần biết ai là ai nữa hết. Chuyện Lữ Quốc Công phế Ai Vương đã xa xôi quá rồi. Bây giờ bọn ta chỉ biết có kiếm tiền để sinh sống thôi !

Chu Ngân Ngọc nói thêm:

- Ta tưởng đâu mụ đem Â«mồiÂ» đến cho ta. Ai dè mụ bàn chuyện khác. Lần này ta nín thinh cho, lần sau chớ trách. Ta nói qua với Lục Ôn Hầu thì mụ xong mạng đó.

Mụ Tiểu Phùng ngạc nhiên nhìn Chu Ngân Ngọc và Mộng Xuân, không ngờ họ lại thốt ra lời đó.... Theo sự dò xét của mụ thì chồng Chu Ngân Ngọc trước kia là đội trưởng cận vệ quân của Lữ Quốc Công. Trong trận đánh Phiên Ngưng Thành, chồng Chu Ngân Ngọc bị giết chết, nên nàng phải thất lạc bơ vơ, song trong

lòng lúc nào cũng căm thù quân Hán. Hôm nay, đến đây mụ tin chắc Chu Ngân Ngọc sẽ niềm nở đón tiếp mình. Ai ngờ.... Tuy nhiên, mụ Tiểu Phùng cũng ráng nói:

- Nhị vị cô nương đừng ngờ vực mụ, tội nghiệp mà. Mụ hiểu hết, biết hết....

- Mụ biết gì ?

- Mụ biết rõ cô nương còn mang trong lòng mối thù bất cộng đái thiên với quan quân nhà Hán. Có phải đội trưởng Tử Bình, xưa kia ở dưới quyền Lữ Quốc Công chẳng ?

Mộng Xuân và Chu Ngân Ngọc đến hải kinh trước câu nói đó. Nếu vậy, mụ Tiểu Phùng đã biết rõ tung tích cả bọn ! Mặc dù thế, Chu Ngân Ngọc vẫn cố giữ vẻ điềm nhiên, hỏi:

- Đội trưởng Tử Bình là ai ? Mụ muốn nói gì ta không hiểu ?

Mụ Tiểu Bình cười gằn than:

- Thôi mà Chu cô nương ! Giấu giếm mụ mà làm gì ? Đội trưởng Tử Bình trước kia là chồng của cô nương đó ! Mụ hiểu rõ hết mà.

- Mụ kia ! Đừng có hàm hồ. Mụ định phao vu cho ta ư ? Ra mau.... Đừng nhiều lời nữa....

Mụ Tiểu Phùng run sợ thối lui ra cửa, trong lòng hết sức hoang mang. Mộng Xuân nhìn theo mụ nghĩ vẩn vơ. Mụ Tiểu Phùng tự nhiên trở thành kẻ nguy hiểm !

Một là mụ ta tòng đảng với Hạnh Hoa Thôn, không nói làm gì, còn ngược lại,, nếu mụ là người của Lục Ôn Hầu thì nguy lắm ! Đào Nguyên Quán sớm muộn gì cũng phải tiêu tan. Mụ Tiểu Phùng đi xa rồi, Mộng Xuân không nói gì hết khiến Chu Ngân Ngọc lo ngại !

- Thế nào em ? Mụ ta muốn gì ?

- Em cũng đang băn khoăn như chị ! Một điều đáng ngại là mụ ta hiểu rõ tung tích của chị....

Chu Ngân Ngọc nói:

- Chị nghi ngờ mụ là tay do thám của Lục Ôn Hầu.... Có thể nguy lắm đó em.

Bên ngoài bỗng có tiếng nhạc ngựa rộn ràng, tiếng hô dẹp đường vang dậy.

Mộng Xuân nhìn chị, nói:

- Chết rồi ! Bọn Lục Ôn Hầu tới....

Chu Ngân Ngọc đứng lên, hỏi em:

- Chúng ta phải làm thế nào bây giờ ?

Mộng Xuân nghĩ rất nhanh:

- Cũng chưa chắc gì mụ Tiểu Phùng là người của Lục Ôn Hầu. Theo ý em ta cứ tiếp đãi chúng xem như không có chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên, phải mật báo cho chị em cùng biết, nếu nhận được hiệu lệnh phải sẵn sàng ứng chiến.

Chu Ngân Ngọc gật đầu nói:

- Được rồi ! Em tính như thế rất ổn. Vậy em nên cho các bạn hay kế hoạch của mình. Còn chị phải ra cửa ngay bây giờ, để tiếp bọn chúng.

Hai chị em liền chia tay nhau. Nhưng cả hai đều không ngờ trên nóc Đào Nguyên Quán, một bóng người mặc toàn màu trắng nép mình nghe ngóng tự nãy giờ. Khi hai chị em Chu Ngân Ngọc, Mộng Xuân ra khỏi cửa phòng, bóng trắng ngồi dậy, lăm bắm:

- Là chưa ! Mụ Tiểu Phùng đó là hạng người nào ? Sao lại biết rõ cả tung tích Chu Ngân Ngọc ? Ta phải theo dõi mụ ta mới được.

Bóng trắng dứt lời, đuổi theo kịp mụ Tiểu Phùng. Mụ ta đang đi nhanh về phía xóm Đông, chỗ có nhiều khu vườn rậm mát. Tiểu Phùng vụt rẽ sang tay phải, đi thẳng vào một tòa miếu cổ bỏ hoang. Bóng trắng

nhANH NHẸN CHUYỀN MÌNH LÊN NGỌN CÂY THOẢN THOÁT VÀO TRONG. NHƯNG MỤ TIỂU PHÙNG BỔNG MẮT DẠNG. BÓNG TRẮNG CỔ ĐẢO MẮT NHÌN QUANH QUẢN KHÔNG NGHE MỘT TIẾNG ĐỘNG HAY THẤY MỘT BÓNG NGƯỜI.

Bóng trắng lảo bẫm:

- Không lẽ nơi miếu hoang này lại có đường hầm ?

Bóng trắng chuyỀN NHẹ NHÀNG LÊN NÓC NHÀ RỒI GỖ NGÓI NHÌN XUỐNG. TRONG TOÀ MIẾU CỔ TỐI, NHƯNG BÓNG TRẮNG CŨNG NGHE ĐƯỢC NHỮNG TIẾNG THÌ THẦM:

- Thế nào mụ ?

- Nguy lắm ! Chu Ngân Ngọc không nhận lời cho gặp mặt !

- Sao lạ vậy ?

- Họ nghi ngờ tôi là quân do thám của Lục Ôn Hầu....

- À ra thế !

Bóng trắng cau mày nhủ thầm:

"Ai nói chuyện với mụ Tiểu Phùng vậy kia ?

Giọng nói quen quen !" Bóng trắng chợt nghe có tiếng càu nhàu:

- Hay là Á«bạn gái đóÁ» đã theo quân Hán ?

Có tiếng mụ Tiểu Phùng:

- Không đâu ! Mụ biết chắc Chu Ngân Ngọc là vợ của đội trưởng Tử Bình mà....

Họ chưa tin tôi, có thể thôi.

Bóng trắng chợt kêu lên:

- Ồ.... Chị Lệ Hồng đây mà ! Thì ra phái Hạnh Hoa Thôn vẫn âm thầm hoạt động, đánh chiếm lại làng xưa.

Bóng trắng nhòm mình toan nhảy xuống đất, nhưng vụt ngưng lại, lảo bẫm:

- Không vội gì !

Ở dưới tòa cổ miếu, Lệ Hồng chợt ngẩng đầu lên. Nàng thoáng nghe có tiếng động đâu đây. Bóng trắng nín hơi thở, nhủ thầm:

"Chị Lệ Hồng ghê gớm thật !

Mình vừa trở mình thì chị đã nghi ngờ." Dưới kia, mụ Tiểu Phùng lại nói:

- Cô nương định liệu thế nào ?

Lệ Hồng nhìn lên nóc cổ miếu, không thấy gì khác lạ, liền bảo mụ ta:

- Được rồi ! Mụ không phải lo nữa. Ta buộc lòng phải đến Đào Nguyên Quán để gặp mặt Chu Ngân Ngọc ! Thôi mụ về đi.

Tiểu Phùng chấp tay xá dài các tráng sĩ phái Hạnh Hoa rồi ra khỏi miếu. Tần Ngọc nhìn Lệ Hồng, hỏi:

- Chị định một mình lẻn vào Đào Nguyên Quán ư ?

- Đúng thế ! Các bạn không lo, cứ ở lại đây chờ ta. Phải gặp Chu Ngân Ngọc mới tính kế lâu dài được....

- Nhưng.... Ở Hạnh Hoa Thôn này, ai ai cũng biết mặt chị.... Sợ khó khăn lắm !

Lệ Hồng mỉm cười:

- Chú Tần Ngọc không phải lo.... Chị đã từng cải nam trang về Phiên Ngưng Thành để cứu cha xưa kia ! Bọn do thám của An Quốc Thiếu Ủy ghê gớm bậc nào mà chị còn không xem ra gì ? Thôi các bạn xuống hầm nghỉ đỡ. Ta đi đây.

Các tráng sĩ và Tần Ngọc vâng dạ theo đường hầm đi xuống. Còn lại một mình, Lệ Hồng liền lấy bọc quần áo, cải trang sửa dạng. Chỉ một lúc sau, bóng trắng ở trên nóc miếu nhìn thấy, một trang tu mi nam tử từ trong miếu bước ra. Bóng trắng mỉm cười một mình:

“Chị Lệ Hồng tài tình thật ! Với tài cải trang sửa dạng đó, quân Hán làm sao biết được.... Nhưng được rồi, ta sẽ làm cho chị giết mình một phen chơi.” Bóng trắng xuống đất, đuổi theo sau. Nhưng cả bóng trắng và Lệ Hồng đều không ngờ, trong khi ấy, một lão đạo sĩ đang ngồi thu hình sau tượng Thổ Thần. Lão ta chứng kiến tất cả những chuyện xảy ra, luôn cả lúc Lệ Hồng cải trang sửa dạng.... Lão thấy rõ hết, nhưng vẫn ngồi yên chờ nàng đi xa rồi, mới nhẹ nhàng đến bên nắp hầm bí mật, đẩy kín lại, nhốt bọn Tần Ngọc và các tráng sĩ trong phái Hạnh Hoa. Xong xuôi, đạo sĩ mỉm cười một mình:

- Phen này ta sẽ tóm trọn cả lũ bây !

Đạo sĩ không ai khác hơn Thất Điền. Từ lúc không dùng Thái Phong được, lão quyết tự mình khám phá ra sào huyệt bọn Hạnh Hoa Thôn. Lão đi lang thang khắp cùng nơi, nghe ngóng động tĩnh. Và cũng chính nhờ cái miệng của mục Tiểu Phùng mà lão đoán biết Lệ Hồng dẫn các tráng sĩ xâm nhập lên đồi. Tuy nhiên, lão không vội báo tin cho tri huyện Đỗ Kế hay mà tự mình đến do thám tòa miếu cổ. Lão nghe rõ cả chuyện Chu Ngân Ngọc, chủ quán Đào Nguyên, là vợ của đội trưởng Tử Bình nữa. Bởi thế, sau khi đẩy nắp hầm bí mật trong toà cổ miếu, nhốt bọn Tần Ngọc, Thất Điền liền đến thẳng dinh thự Lục Ôn Hầu, để báo tin chẳng lành.

Nhưng đạo sĩ đến nơi thì Lục Ôn Hầu và bọn cận tướng đã đến quán Đào Nguyên, chỉ còn các cận vệ quân canh gác trong ngoài.... Lão đạo sĩ liền gọi đội trưởng cận vệ ra, truyền lệnh:

- Ta đã nhốt hơn mười tên trong phái Hạnh Hoa, dưới hầm cổ miếu thờ Thổ Thần. Người đem quân đến đó, bắt chúng về đây.

Đội trưởng cận vệ quân chỉ biết mặt Thất Điền đạo sĩ, chớ chưa lần nào được lệnh phải theo lời lão, nên chần chờ nói:

- Bẩm đạo nhơn ! Chủ tướng vắng mặt làm sao tôi dám tự tiện thi hành lệnh đó.

Thất Điền cau mày, nói:

- Lệnh ta không đủ bọn bay vâng lời sao ?

- Dạ không phải vậy ! Nhưng bọn tôi mắc canh phòng dinh thự, sợ bỏ đi sẽ bị quở trách.

Thất Điền biết lũ cận vệ quân không muốn thi hành mạng lệnh của mình thì tức giận lắm:

- Được rồi ! Bây không nghe lời ta, sau này chớ trách.

Đạo sĩ nói xong, đi ngay. Bọn cận vệ quân sợ hãi nhìn nhau không ai dám nói một lời. Viên đội trưởng cúi mặt nhìn xuống, hết sức khổ tâm. Nghe theo lời Thất Điền, Lục Ôn Hầu có thể xử tử chúng về tội bỏ gác dinh thự. Còn không nghe lời, biết đâu đạo sĩ sẽ đổ trút tội lỗi cho chúng.

Trong khi đó, Thất Điền đạo sĩ thẳng đường đến quán Đào Nguyên. Lão nhất định bắt cho được Lệ Hồng, để tiêu diệt toàn phái Hạnh Hoa.

5. Người Chết Trở Về (5)

Đào Nguyên quán lúc bấy giờ đang tưng bừng náo nhiệt. Tiếng đàn hát, ca xướng hoà lẫn với tiếng cười đùa vang dậy. Bọn Lục Ôn Hầu say rượu mà cũng say tình. Chu Ngân Ngọc, Mộng Xuân và các nàng ca nữ lả lơi, cười cợt ngồi sát bên bọn chúng. Thực khách đã lữ vào quán, ngồi ăn ở bàn mình, nhưng mắt cứ lăm lăm nhìn về phía bàn ăn của Lục Ôn Hầu. Họ không dè có mặt họ Lục ở đây ! Bỏ đi thì thật bất tiện vì Lục Ôn Hầu có thể nghi ngờ họ khi dễ, mà lại cũng rất có thể nguy hiểm đến tính mạng. Bọn Lục Ôn Hầu, một khi đã chè chén say sưa thì không còn biết nể nang gì ai nữa.... Chúng giết người theo cơn tức giận, nếu lỡ một ai chạm vào chúng. Toàn thể thực khách trong quán, tuy đang ngồi ăn, nhưng trong bụng pháp phồng, đồ cao lương mỹ vị gì, đối với họ hiện giờ cũng như là đá sạn.

Ấy thế mà trong giờ phút đó, còn có người đi vào quán....

Đó là Lệ Hồng chứ không ai khác, nàng cải trang sửa dạng không khác nào một đấng tu mi nam tử. Lệ Hồng từ giã các bạn, quyết đến đây để dò xét các cô ca nữ quán Đào Nguyên. Theo lời mụ Tiểu Phùng thì Chu Ngân Ngọc nhất định không cho nàng gặp mặt mà còn hăm dọa sẽ tố cáo với Lục Ôn Hầu. Lệ Hồng không tin Chu Ngân Ngọc là hạng người hèn hạ như thế vì trước kia chồng nàng đã chết về tay quân Hán mà.... Tuy nhiên, Lệ Hồng chưa muốn gặp mặt họ Chu một cách đột ngột ! Phải dò xét trước đã, rồi sau sẽ liệu. Nàng mới bước vào quán đã nghe tiếng cười đùa vang dậy của quân cướp nước trong lòng nàng khó chịu lắm. Nhưng nàng vẫn cố giữ vẻ mặt điềm nhiên, Lệ Hồng tìm tới một chiếc bàn trống ngồi xuống.

Chiếc bàn của nàng đặt gần cửa sổ, nhưng bên ngoài hành lang lại còn một chiếc bàn khác, không có ai ngồi. Lệ Hồng yên tâm ngồi xuống, đưa mắt nhìn sang chiếc bàn của bọn Lục Ôn Hầu. Nàng thấy một thiếu phụ đẹp tuyệt trần, mặc một bộ đồ hàng thật trong đang ngồi trong lòng Lục Ôn Hầu, tay cầm chung rượu dâng lên miệng họ Lục cất giọng ngả ngớn:

- Uống đi mà.... Lục Tướng quân.... Ngài phụ lòng em sao ?

Lệ Hồng đoán chừng thiếu phụ ấy là Chu Ngân Ngọc. Nàng cau mày, nhủ thầm:

“Bọn bây ngả ngớn thật ! Không còn biết nhục nhã gì cả....” Một ca nữ trong quán Đào Nguyên lả lướt bước đến bên Lệ Hồng:

- Tráng sĩ dùng chi ?

Lệ Hồng giật mình nghiêm giọng nói:

- Cho tôi một vò rượu nóng.

Thiếu nữ liếc mắt đưa tình với Lệ Hồng rồi bước nhanh ra nhà sau. Lệ Hồng bức bối lắm và có cảm tưởng như toàn thể các thiếu nữ trong quán này đều được tập luyện lối chiêu đãi khách như nhau. Bỗng có tiếng nói cất lên:

- Đùng Á «mê mê» mà lâm nguy đó Á «tráng sĩ»....

Lệ Hồng quay ra ngoài cửa sổ. Chỗ bàn trống lúc nãy đã có một người ngồi xây lưng về phía nàng. Lệ Hồng chắc chắn người ấy vừa mới thốt ra những lời xác xược đó chứ không ai khác. Nàng nhìn kỹ kẻ lạ mặt ! Đó là một chàng thanh niên chít khăn võ sinh, tuy không nhìn rõ mặt nhưng Lệ Hồng đoán chắc là người khôi ngô tuấn tú, vì nước da trắng nõn nà.... Lệ Hồng làm như không nghe thấy gì cả, cứ đưa mắt nhìn về phía bàn giữa của bọn Lục Ôn Hầu. Nàng nghe rõ ràng tiếng nói từ bên ngoài đưa vào:

- Ta đã bảo đừng có nhìn.... Mê mê ai chứ mê mê Chu Ngân Ngọc thì vong mạng đó....

Lệ Hồng bức tức lắm, không còn nhịn được nữa:

- Thì việc gì đến nhà ngươi ?

Bên ngoài tiếng nói vọng vào:

- Sao lại không ? Ta lo cho các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn ở miếu Thổ Thần. Họ chờ người đến mơn con mắt đó !

Lệ Hồng hoảng kinh trước những lời nói đó.... “Trời ơi ! Kẻ kia là ai mà biết hết chuyện riêng tư của nàng hết vậy ? Nếu hắn là quân do thám của Hán triều, chắc nàng khó thoát ! Nhưng đã là quân do thám, sao hắn không tố cáo nàng ngay đi, còn chờ gì nữa ?” Lệ Hồng đang phân vân, đã nghe kẻ lạ mặt tiếp lời:

- Phen này, người bị bắt thì nguy lắm đó ! Tội do thám cũng đủ bêu đầu, còn cái tội cải nam trang, chắc chúng băm thây nát hết !

Lệ Hồng không còn bình tĩnh được nữa ! Nàng nhìn trước nhìn sau định tìm kế thoát thân. Đàng kia nàng ca nữ quán Đào Nguyên đang mang vò rượu nóng tới.

Đôi mắt cô ta chăm chú nhìn vào mặt Lệ Hồng. Nàng càng hồi hộp hơn lên. Ca nữ đến bên Lệ Hồng đặt bình rượu xuống, nói:

- Tráng sĩ hãy dùng ngay đi. Rượu còn nóng đó....

Lệ Hồng định tỉnh được tâm thần, khẽ đáp:

- Vâng ! Xin cảm ơn cô.

Ca nữ liếc mắt nhìn Lệ Hồng rồi bước sang bàn khác. Ngoài cửa sổ, khách lạ vẫn ngồi yên chỗ cũ, nhưng không nói gì thêm. Lệ Hồng rót rượu vào chung rồi đánh bạo cất tiếng:

- Người là ai mà sao biết rõ hành động của bọn ta như vậy ?

Khách lạ khẽ đáp:

- Ta là Á «người nhà trờiÁ» phải xuống xem xét chuyện thế gian....

Lệ Hồng rất bức tức trước những lời ngạo mạn đó ! Nếu ở vào một chỗ khác, nàng đã thách thức kẻ kia so tài cao thấp. Hiện tại ở đây nàng còn bận lo nhiều việc khác. Lỡ bại lộ, các bạn ở Miếu Thổ Thần lâm nguy mất. Lệ Hồng nghĩ thế nên bảo khách lạ:

- Ta với người không thù không oán, tại sao kiếm cách làm hỏng việc ta ?

- Lệ Hồng đừng phao vu ! Ta nào có ý đó.

- Nếu vậy nhà ngươi nên xéo đi nơi khác, để ta lo tròn phận sự. Nhà ngươi muốn thách thức việc gì xin hẹn lúc khác vậy.

Khách lạ hình như cố chọc tức Lệ Hồng:

- Ta không hẹn hò gì cả !.... Lữ Vũ Anh Kiệt biết được Á «ghen tuôngÁ» phải xấu hổ cho ta chăng ?

Lệ Hồng giật nảy mình, nhủ thầm:

”Lạ thật ! Ten nào mà ghê gớm như vậy ?

Hắn biết rõ ta là vợ của Anh Kiệt nữa ?!” Đột nhiên Lệ Hồng nghĩ:

“Hay là người cùng môn phái với mình ! Chỉ muốn trêu chọc thôi, chứ không có ý gì khác !” Nàng vội nói:

- Ta chưa biết người là ai, nhưng chắc chắn đã từng gặp nhau ! Bây giờ ta đang gặp chuyện khó khăn, không hầu chuyện với người được nữa. Xin hẹn lúc khác....

Khách lạ vẫn lải nhải:

- Ta không rảnh để hầu chuyện lúc khác.

Lệ Hồng cười gằn:

- Vậy ta liệt người cùng phe với bọn Lục Ôn Hầu....

Nàng vừa dứt lời thì có nhiều tiếng la thất thanh, bọn ca nữ chạy dồn về phía bàn Lục Ôn Hầu. Lệ Hồng giật mình nhìn lại thấy một lão đạo sĩ từ đâu vụt hiện ra đứng giữa quán, rồi lớn tiếng hét:

- Mọi người không được lôn xộn ! Ở đâu ngồi đó.... Ai nhúc nhích sẽ bay đầu.

Lệ Hồng còn đang phân vân thì khách lạ bỗng nói vọng vào:

- Chết rồi ! Thất Điện đạo sĩ, người thân tín nhất của tri huyện Đỗ Kế.... sắp có chuyện không lành.

Đang kia Lục Ôn Hầu đang vui đùa với Chu Ngân Ngọc, chợt thấy Thất Điện làm vậy, liền hỏi:

- Đạo sĩ muốn gì ? Chỗ đang vui chơi sao làm ồn vậy ?

Thất Điện đạo nhơn liếc nhìn quanh một lượt rồi bảo Lục ôn Hầu:

- Lục tướng quân hạ lệnh bắt hết người trong quán này luôn cả Chu Ngân ngọc và bọn ca nữ ! Chúng đều là quân phản nghịch, bè phái của Hạnh Hoa Thôn....

Mọi người trong quán đều khiếp sợ nhón nháo cả lên. Chu Ngân Ngọc cũng thất kinh hồn vía, liếc nhìn Mộng Xuân như ngậm bảo nàng sẵn sàng để ra tay đối phó. Lục Ôn Hầu cau mày hỏi:

- Sao có chuyện lạ vậy ? Đạo sĩ có bằng cứ gì ?

- Lục tướng quân hành động ngay đi kéo trẻ. Quán Đào Nguyên này thông đồng với phái võ Hạnh Hoa đó. Mộng Xuân thấy rõ cơn nguy của bọn mình, nên thét bảo Thất Điền:

- Đạo sĩ điên cuồng kia ! Bộ mi muốn trả thù bọn ta chăng ?

Mọi người đều giật mình quay lại nhìn Mộng Xuân. Cô gái bước tới chỉ mặt Thất Điền:

- Mi đến đây gạ gẫm bọn ta không được, bây giờ định phao vu hả ?

Chu Ngân Ngọc biết rõ ý Mộng Xuân, muốn đánh lạc hướng các tướng Hán triều, liền nũng nịu bảo Lục Ôn Hầu:

- Tướng quân nghĩ có giận không ? Lão đạo sĩ Ầ«già còmẦ» như vậy mà đến đây định bày trò Ầ«yêu đươngẦ» với các em.... Chúng cự tuyệt nên lão oán hận phao vu đó....

Đạo sĩ bực tức lắm, không còn nhường nhịn được nữa, quát lớn:

- Lục Ôn Hầu ! Đừng nghe bọn Ầ«quỉ quáiẦ» đó mà vong mạng. Ngay trong quán này, hiện thời cũng có bọn cầm đầu phái Hạnh Hoa nữa đó. Con bé Lệ Hồng đã cải nam trang tới đây.

Lệ Hồng thất sắc nhìn quanh quẩn. Ngoài cửa sổ, khách lạ đã mất dạng tự bao giờ. “Đúng hẳn là người của Đỗ Kế rồi ! Chắc hẳn đã tố cáo mình với bọn kia ?” Trong khi đó, Lục Ôn Hầu đứng phất dậy nhìn toàn thể các thực khách, lộ vẻ nghi ngờ. “Có đúng như lời Thất Điền đạo nhân vừa tố giác không ? Lệ Hồng đã cải trang sửa dạng đến đây ?” Mọi người trong quán Đào Nguyên lúc bấy giờ đều nhón nháo cả lên.... Thực khách liếc nhìn nhau như ngầm dò xét người ở kế cận bên mình:

người này nghi ngờ người khác.... Riêng Chu Ngân Ngọc và Mộng Xuân vẫn bình tĩnh đưa mắt nhìn nhau. Nếu vậy, lời mụ mới lúc chiều đúng sự thật:

phái võ Hạnh Hoa muốn bàn chuyện với họ mà. Lục Ôn Hầu khẽ hỏi Thất Điền đạo nhân:

- Có đúng là con bé Lệ Hồng đã cải trang đến đây chăng ?

- Bần đạo không bịa chuyện đâu ! Bè lũ của chúng còn ở tại Miếu Thổ Thần, dưới hầm sâu.

Các tướng hầu cận Lục Ôn Hầu đều đứng phất dậy:

-Ồ.... Bọn phản loạn đã xâm nhập vào Hạnh Hoa Thôn rồi ư ?

Các thực khách trong quán đều thất kinh hồn vía trước những tin bất ngờ đó.

Phái Hạnh Hoa trở về, thế nào cũng xảy ra trận xô xát. Ai nấy đều muốn trở về nhà trong giờ phút này. Thấy khách trong quán lao nhao muốn thoát chạy. Thất Điền đạo sĩ quát:

- Hãy ngồi im ! Ai nhúc nhích hay tìm cách bỏ trốn, sẽ chết ngay.

Mộng Xuân và Chu Ngân Ngọc cũng điếng hồn, biết lời nói của mình trong giờ phút này đâm ra vô ích, mà rất có thể làm cho Lục Ôn Hầu nghi ngờ.... Lệ Hồng biết mình khó thoát vì không chừa tên lạ mặt lúc này đang bố trí thủ hạ bên ngoài, chờ nàng thoát chạy là chặn bắt ngay. Nàng nắm chặt lấy chuôi kiếm, trong lòng rất ân hận. “Phải chi mình đừng liều lĩnh vào Đào Nguyên Quán thì đâu có gây nên tai hại thế này. Tự mình không biết làm sao thoát thân, đừng nói chi việc giải cứu cho các tráng sĩ dưới Miếu Thổ Thần. Thất Điền đạo nhân biết rành mạch như vậy, chắc là các bạn của nàng đã bị bắt tất cả....” Trong giờ phút đó, Lệ Hồng chỉ nghĩ đến Vũ Anh Kiệt. Lục Ôn Hầu bỗng truyền các thủ hạ:

- Hãy kéo quân đến Miếu Thổ Thần bắt hết bọn chúng mang về dinh.

Thất Điền đạo sĩ chặn lại:

- Hãy khoan ! Lục tướng quân lo việc vây bắt con bé Lệ Hồng trước đã. Bọn kia đã bị bần đạo nhốt dưới hầm cả rồi, không thoát được đâu.

Chu Ngân Ngọc rất lo ngại cho Lệ Hồng, một nữ hiệp mà nàng chỉ nghe danh, chớ chưa từng biết mặt. Nàng liều lĩnh bảo Lục Ôn Hầu:

- Thật phiền quá ! Ngay trong đêm vui của Quán Đào Nguyên mà lão đạo sĩ Thất Điền lại quấy phá.

Lục Ôn Hầu nghiêm giọng bảo nàng:

- Rất có thể bọn Hạnh Hoa Thôn đã xâm nhập lên ngọn đồi này rồi cũng nên !

Nàng và các ca nữ hãy trở về phòng riêng, đừng can thiệp vào chuyện này mà mang lụy.

Chu Ngân Ngọc biết mình không giúp gì được cho Lệ Hồng, nên thét bảo các bạn rút lên lầu.... Nàng Mộng Xuân và các ca nữ hấp tấp theo chân Chu Ngân Ngọc. Trong quán lúc bấy giờ chỉ còn các thực khách, ai nấy mặt cắt không còn chút máu.... Lục Ôn Hầu nhìn qua một lượt rồi bảo các tướng cận vệ:

- Hãy xét từng người, tra hỏi cặn kẽ.... mau lên !

Thất Điền đạo sĩ ra đứng phía cửa, đưa cặp mắt cú vọ dò xét từng người một.

Chu Ngân Ngọc và Mộng Xuân đứng trên lầu nhìn xuống, Trong lòng lấy làm lo ngại cho số phận Lệ Hồng.... Mộng Xuân hỏi Chu Ngân Ngọc:

- Mình không có cách nào cứu giúp Lệ Hồng sao chị ?

Chu Ngân Ngọc lắc đầu:

- Biết tính sao bây giờ ? Nếu chị em ta ra tay thì bại lộ tất cả. Công trình xây dựng Quán Đào Nguyên từ bao lâu nay, phút chốc tiêu tan.

- Chị tính sao, chớ em không đành lòng nhìn bọn Lục Ôn Hầu bắt Lệ Hồng nữ hiệp.

Ngay trong khi đó, bỗng có tiếng nói phía sau hai nàng:

- Hai cô đứng yên, đừng quay mặt lại và bình tĩnh nghe ta hỏi.

Chu Ngân Ngọc và Mộng Xuân đều chết khiếp, đứng lặng yên, kẻ lạ lại cất tiếng:

- Trong quán này có hầm bí mật chẳng ? Phải nói thật !

Chu Ngân Ngọc gật đầu:

- Dạ có.... Nhưng chưa dùng tới bao giờ....

- Không quan hệ lắm ! Hãy chỉ cho ta biết con đường xuống ngay đi !

Mộng Xuân đáp:

- Phía sau bức bình phong kia có một cái án thư. Đẩy án thư sang bên sẽ lộ nắp hầm bí mật.

- Được rồi ! Bây giờ phiền các cô đẩy án thư sang bên giúp ta.

Chu Ngân Ngọc hỏi:

- Chúng ta chưa từng quen biết nhau, nên buộc lòng phải hỏi:

người định dùng gian hầm bí mật để làm gì ?

- Ta lãnh phần giải cứu Lệ Hồng cho các cô, không được sao ?

Mộng Xuân mừng rỡ nói:

- Được thế thì còn gì bằng ! Tôi sẵn sàng giúp người.

Chu Ngân Ngọc dè dặt nói:

- Chúng tôi còn cần Đào Nguyên Quán này trong ít lâu. Xin đừng làm chúng nghi ngờ.

- Không sao đâu ! Ta hiểu rõ mưu định của các cô mà.... Lúc này, Lục Ôn Hầu truyền các cô lên lầu, tức nhiên sẽ không nghi ngờ gì nếu có chuyện xảy ra trong quán. Thôi ta đi đây. Cô Mộng Xuân đừng quên lời đã hứa.

Chu Ngân Ngọc và Mộng Xuân vừa quay đầu lại thì kẻ lạ đã mất dạng. Mộng Xuân nói:

- Lạ thật ! Kể nào mà biết rõ cả tên em ?

Chu Ngân Ngọc nhìn xuống dưới quán thấy quân cận vệ của Lục Ôn Hầu đang tra xét từng người một. Ngọn đèn lồng to lớn ở giữa nhà đột nhiên lay động rồi rơi xuống đất tắt ngấm. Nàng biết kẻ lạ mặt đã hành động, liền bảo Mộng Xuân:

- Em đi mở nắp hầm bí mật ngay đi.

Trong quán Đào Nguyên lúc bấy giờ thật là nhốn nháo cả lên, tiếng la hét vang trời. Lục Ôn Hầu thét quân cận vệ:

- Hãy bao vây bốn phía, đừng cho một tên nào chạy thoát....

Các thực khách biết thân ngồi thụp xuống đất, chịu trận. Lệ Hồng thừa dịp nhảy phốc ra ngoài hành lang. Thật tình nàng cũng chưa rõ ai đã giúp mình. Nhưng Lệ Hồng vừa đặt chân xuống đất đã nghe tiếng nói:

- Đừng thoát chạy không được đâu ! Thất Điền đạo nhân đang đứng trên nóc quán Đào Nguyên kia....

Lệ Hồng nghe rõ tiếng người lạ mặt đã trêu chọc mình lúc nãy. Nàng cả giận nói:

- Nhà ngươi muốn gì ?

Kẻ lạ đứng trong bóng tối, đáp:

- Lệ Hồng hãy bình tĩnh, theo ta đến một nơi có thể tạm ẩn được. Xô xát bây giờ không có lợi đâu.

Lệ Hồng hơi bất ngờ trước lời dụ dỗ đó. Nàng nghiêm giọng hỏi:

- Ta có thể tin được ngươi không ?

Kẻ kia nghe tiếng chân người đi tới, vội nắm tay Lệ Hồng kéo đi nhanh:

- Tin hay không Lệ Hồng cũng phải trốn đã.... Mình còn nhiều chuyện hàn huyên mà....

Lệ Hồng riu riu vâng lời kẻ bí mật, nhưng trong lòng không phải phân vân.

"Người này là ai mà bàn tay mềm mại như một cô gái.... Một trang nữ kiệt chăng ?

Mà là ai ?" Rồi giữa lúc bọn Lục Ôn Hầu đốt đèn sáng lên trong quán thì Lệ Hồng đã được đưa đến chỗ nắp hầm bí mật. Nàng toan quay nhìn lại mặt kẻ lạ đã giải cứu mình thì nghe tiếng nói:

- Hãy xuống hầm tạm trú. Rồi sẽ lại gặp, không cần phải biết ta là ai.

Lệ Hồng bước xuống mấy nấc thang. Nắp hầm từ từ đóng lại. Nàng mò mẫm trong bóng tối, một lúc mới xuống tới chỗ bằng phẳng. Lệ Hồng nhớ đến gian hầm ở Miếu Long Vương mà ngày xưa nàng đã cùng các bạn ẩn trú chống lại Cù Thái Hậu và bọn do thám của An Quốc Thiếu Úy ở giữa Phiên Ngung Thành. Trong khi đó, Lục Ôn Hầu tiếp tục khám xét các thực khách trong quán và không lưu tâm đến sự mất dạng của Lệ Hồng. Thất Điền đạo sĩ cũng trở vào quán, trong lòng hết sức bồn chồn. Lúc này khi thấy chiếc đèn to lớn ở giữa bị phá hỏng, ông nghi ngờ chúng định tìm đường thoát chạy nên đã phóng mình lên mái ngói, tuốt kiếm cầm tay đón đánh quân phản loạn. Nhưng chờ đợi mãi ông không thấy một ai chạy ra, nên đành trở vào quán. "Thế là nghĩa lý gì ? Chúng phá hư chiếc đèn to lớn ở giữa nhà với dụng ý gì mà không lợi dụng để thoát thân ?" Thất Điền trở vào, đến bên Lục Ôn Hầu, nói:

- Lạ thật ! Bọn chúng định làm gì mà không lợi dụng lúc đèn tắt để thoát chạy....

Lục Ôn Hầu hỏi ngay đạo sĩ:

- Mà đạo sĩ có chắc con bé Lệ Hồng cải nam trang tới đây chăng ?

- Bần đạo quả quyết như vậy, vì chính mắt bần đạo trông thấy nó cải trang sửa dạng mà.... Hiện giờ bộ hạ của nó còn bị bần đạo giam giữ ở dưới hầm Miếu Thổ Thần đó.

Thất Điền vừa nhắc đến gian hầm ở Miếu Thổ Thần liền kêu:

- Á.... Đúng rồi.... Chắc trong quán này có hầm bí mật ! Vì vậy khi tắt đèn, bọn chúng mới không thoát thân. Bây giờ ! Bắt mụ chủ quán ra đây, mau lên.

Lục Ôn Hầu ngạc nhiên, đưa tay chặn lại:

- Hãy khoan ! Sao lạ vậy đạo nưon ?

- Tướng quân hãy cho bắt ngay Chu Ngân Ngọc và bọn ca nữ trong quán Đào Nguyên này ! Chúng là bè đảng của phái Hạnh Hoa.

Lục Ôn Hầu nhớ ngay lời tố cáo của Chu Ngân Ngọc lúc nầy, nghiêm giọng hỏi Thất Điền:

- Đạo nưon có bằng cứ gì không ?

- Lúc nầy, bản đạo có mặt ở Miếu Thổ Thần và nghe rõ chuyện bí mật của bọn chúng:

Chính mục Tiểu Phùng hẹn hò cho Lệ Hồng gặp Chu Ngân Ngọc đó.

Lục Ôn Hầu rất hoang mang ! Hắn ta háo sắc lại rất thích sự chiều chuộng của Chu Ngân Ngọc, nên trong lòng không một chút nghi ngờ. “Nay Thất Điền đề quyết như vậy, biết hành động sao đây ?” Trong khi đó, Chu Ngân Ngọc và Mộng Xuân đứng trên lầu. Họ nghe rõ những lời tố cáo của Thất Điền. Mộng Xuân bảo nhỏ vào tai Chu Ngân Ngọc:

- Chị làm thế nào, chớ để Lục Ôn Hầu nghi ngờ thì nguy lắm đó.

Chu Ngân Ngọc liền hỏi Mộng Xuân:

- Nắp hầm đã đầy kỹ càng chưa ?

- Em đã xem xét lại rồi.... Án thư đã kéo lại chỗ cũ.

Chu Ngân Ngọc bảo em:

- Được rồi.... Phen nầy, chị phải mắng vào mặt tên đạo sĩ già Thất Điền mới được !

Nàng dứt lời, chạy tuông xuống lầu, điểm mặt Thất Điền:

- Nhà ngươi hèn hạ thật.... Đến đây gạ gẫm chị em ta không được, bây giờ muốn phao vu hả ?

Lục Ôn Hầu và Thất Điền đều giật mình, nhìn họ Chu. Về mặt đạo sĩ đỏ hồng lên vì xấu hổ:

- Con tiện tì kia.... Mi không được nói càn.... Ai gạ gẫm mi ?

Chu Ngân Ngọc đứng sát vào mình Lục Ôn Hầu nói như phân trần:

- Tướng quân có tin lời lão đạo sĩ sàm sỡ này không ? Nếu tin thì cứ bắt ngay thiếp đi....

Lục Ôn Hầu thật tình cũng không ưa gì Thất Điền, vì lão đạo sĩ là người của Đỗ Kế ! Lục Ôn Hầu khẽ bảo Chu Ngân Ngọc:

- Nàng hãy bình tĩnh, chuyện đâu còn có đó.... Chẳng ai uy hiếp nàng đâu ?

Rồi họ Lục hỏi Thất Điền:

- Lời tố cáo của lão đạo sĩ không rõ ràng, thiếu minh chứng ta không thể vì vậy mà bắt Chu Ngân Ngọc được.

Thất Điền đạo sĩ tức bực, nói:

- Lục tướng quân chẳng chịu suy xét tận tường, sẽ nguy hại lắm. Bản đạo chắc chắn trong quán này có hầm bí mật và Lệ Hồng hiện đang trốn lánh ở dưới đó.

Chu Ngân Ngọc kêu to lên:

- Thật là hết nói ! Lão đạo sĩ nầy gàn dở quá ! Chỗ Á «người ta Á» làm ăn mà hết doa. chuyện này đến chuyện khác....

Rồi nàng nghiêm sắc mặt, hỏi Thất Điền:

- Đạo sĩ dám quả quyết như vậy không ? Nếu không có hầm bí mật thì ông tính sao ?

Lục Ôn Hầu đứng yên, mặc tình cho Chu Ngân Ngọc chất vấn đạo sĩ. Thất Điền cả giận, thét:

- Ta không nói với mi.... Bậy đâu ! Khám xét gian quán này ngay đi.

Lục Ôn Hầu thấy Thất Điền chẳng biết nể trọng mình thì tức giận, thét:

- im ngay ! Ai cho quyền đạo sĩ ra lệnh đó ? Ta còn cầm quyền ở chỗ này mà....

Chu Ngân Ngọc mừng rỡ đứng sát vào mình Lục Ôn Hầu hơn. Riêng Thất Điền đạo sĩ tức giận bầm gan. Lão bị hạ nhục thái quá nên không còn chịu đựng được.

Lão bảo Lục Ôn Hầu:

- Ta chỉ lo cho đại cuộc, lo cho uy thế của Hán triều, nhưng không ngờ ngài chỉ vì tình riêng. Được rồi, ta không cần phải nói thêm nữa. Ta về dinh Đỗ Tri huyện giải bày hết mọi chuyện cho người nghe.

Lục Ôn Hầu cau mặt hỏi:

- Đạo sĩ doa. ta đó à ?

- Không phải doa. ! Nhưng ta cần một người trên trước phê phán hành động của Lục Ôn Hầu....

Thất Điền nói xong, ra cửa phút chốc mất dạng. Lục Ôn Hầu nhìn theo hẩn lẩm bẩm:

- Ta thách đó.... Bậy tướng ta sợ Đỗ Kế lắm sao ?

Chu Ngân Ngọc chứng kiến hết mọi việc và lần đầu tiên nàng thấy rõ sự mâu thuẫn giữa Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế.... Nàng liền quì xuống cảm tạ họ Lục:

- Đa tạ tướng quân ! Nếu không có ngài chắc lão đạo sĩ Thất Điền đã giết hết bọn thiếp và huỷ diệt Đào Nguyên Quán rồi.

Lục Ôn Hầu thoa? ý nói:

- Đời nào lão lại dám làm thế ! Thôi nàng truyền mang rượu thịt ra đây, chúng ta tiếp tục vui say....

Phó tướng Trần Bính e ngại hỏi:

- Bẩm chủ tướng !

Lục Ôn Hầu cau mày hỏi:

- Việc gì ?

- Thất Điền đạo sĩ cho biết bọn Hạnh Hoa Thôn đang bị giam giữ dưới Miếu Thổ Thần. Ta nên đến đó chẳng ?

Lục Ôn Hầu như sức nhớ ra, ngẫm nghĩ:

“Nếu chuyện kia là thật, chúng lên vào Hạnh Hoa Thôn thì ta khó trở tay.” Trong khi đó Chu Ngân Ngọc bảo các ca nữ tiếp tục trình bày các cuộc vui. Đột nhiên, Lục Ôn Hầu đứng phắt dậy rồi bảo họ Chu:

- Thôi ! Ta xin hẹn lần khác. Bây giờ có việc cần phải đi ngay.

Chu Ngân Ngọc ngạc nhiên làm bộ nững nịu:

- Kìa tướng quân Sao lại đi liền ? Mà ngài đi đâu ?

- Ta cần đến Miếu Thổ Thần !

Nói xong hẩn truyền phó tướng kéo bọn cận vệ, rần rộ ra khỏi Đào Nguyên Quán. Mộng Xuân từ trên lầu bước xuống, đến bên Chu Ngân Ngọc, hỏi:

- Sao vậy chị ?

- Bọn chúng đến Miếu Thổ Thần Không biết có đúng các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn bị giam giữ dưới đó chẳng ?

Trong Quán Đào Nguyên bây giờ không còn khách lạ. Các thực khách được thả đều trở về nhà. Đêm dần về khuya, Chu Ngân Ngọc nghĩ đến Lệ Hồng hiện còn đang ở dưới hầm sâu, liền bảo các ca nữ:

- Đêm cũng đã khuya rồi, thôi các em đóng cửa quán, dọn dẹp đi nghỉ.

Riêng nàng và Mộng Xuân thì đi vào chỗ án thư, để xuống hầm đưa Lệ Hồng lên. Cả hai nàng, nhìn dáo dác tìm kiếm Á «người bí mật» đã nhờ họ đem giấu Lệ Hồng, nhưng không thấy ai cả. Mộng Xuân nói:

- Hay là người đó cũng vào trong hầm ?

Chu Ngân Ngọc cũng nghĩ như thế nên đẩy án thư sang bên để lộ nắp hầm, rồi cất tiếng:

- Quân Hán đã đi rồi. Lệ Hồng cô nương có thể trở lên đó.

Lệ Hồng từ nãy giờ vẫn ngồi lặng yên dưới hầm sâu, trong lòng hồi hộp. Nàng cũng không hiểu sao mình dễ nghe lời kẻ lạ mặt như vậy. Lỡ ra hẳn theo phe Lục Ôn Hầu, lợi dụng lúc bất cập, nhốt mình dưới này thì thật uổng công. Ở trên kia, dù gì mình cũng còn chống cự được với bọn chúng. Nàng đang phân vân, lo nghĩ như vậy, chợt nghe tiếng gọi nên mừng rỡ đáp:

- Tôi đây. Nàng bước lần lên thang, nắp hầm vụt mở. Lệ Hồng phóng mình nhảy vọt ra ngoài, Chu Ngân Ngọc và Mộng Xuân đều giật mình lùi lại. Lệ Hồng nhìn thấy hai nàng thì phân vân hỏi:

- Xin lỗi cô nào là Chu Ngân Ngọc ?

- Dạ tôi. Còn đây là Mộng Xuân, em tôi.

Mộng Xuân cúi đầu chào Lệ Hồng:

- Nghe tiếng cô nương đã lâu, bây giờ mới được diện kiến. Lệ Hồng tưởng lầm Mộng Xuân là người đã đưa mình xuống hầm, nên đáp:

- Đa tạ Ôn cô, không có cô chắc tôi nguy rồi. Mộng Xuân vội lắc đầu:

- Không phải tôi cứu cô nương đâu ? Đó là một người khách bí mật. Đến bây giờ, chúng tôi cũng không rõ là ai ?

Lệ Hồng ngạc nhiên nói:

- Thế ư ? Vậy mà tôi tưởng cô đã cải trang sửa dạng.

Chu Ngân Ngọc đẩy nắp hầm lại, kéo án thư về chỗ cũ rồi hỏi Lệ Hồng:

- Có phải lúc chiều cô nương cho mụ Tiểu Phùng đến đây chăng ?

Lệ Hồng gật đầu:

- Vâng ! Nhưng vì các cô không tin, buộc lòng tôi phải tới. - Mụ Tiểu Phùng nham hiểm lắm sao cô nương tin được ? Không chừng đêm nay chính tại mụ mà Thất Diện mới biết rõ ngọn ngành.

Chu Ngân Ngọc nói thêm:

- Vì là chuyện đại sự, nên chúng tôi phải dè dặt. Cô nương cảm phiền.

- Ta không trách gì các cô đâu ! Thật tình ta cũng đâu có tin mụ Tiểu Phùng.

Chẳng qua là mụ quen biết nhiều, dễ len lỏi đến các nơi, không ai lưu ý.

Mộng Xuân nói:

- Mụ Tiểu Phùng quen nhiều mà nói cũng lắm ! Dùng mụ ta chỉ có hại thôi.

- Ta cũng vừa thấy thế ! Nhưng có một điều rất lạ là ai đã chỉ đường cho ta đến đây nếu không phải là người trong quán ?

Chu Ngân Ngọc ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Thiếp ngờ một người, không biết có đúng chăng ?

Mộng Xuân hỏi ngay:

- Chị nghi ai ?

- Em quên bức mật thư hồi xế chiều ư ?

Mộng Xuân nói:

- Hoa Mai ư ? Chị ngồi nàng.

Lệ Hồng sững sốt kêu lên:

- Ai ? Hoa Mai !Ồ nàng ở đâu ?

Chu Ngân Ngọc và Mộng Xuân đưa mắt nhìn nhau, như ngẫm cảm thông trước chuyện đó. Lệ Hồng hấp tấp nói:

- Trời ơi ! Hoa Mai đã trở về Hạnh Hoa Thôn rồi ư ? Thật là may mắn Nàng là em của thiếp đó. Nàng ở đâu bây giờ ?

Mộng Xuân cảm động trước sự náo nức của Lệ Hồng, khẽ đáp:

- Chính chúng tôi cũng không biết Hoa Mai nữ hiệp bây giờ ở đâu ? Lúc chiều, có người bí mật gửi đến một phong thư, dưới bức thư không ký tên mà lại vẽ một cành mai. Chúng tôi dự đoán thế thôi.

Lệ Hồng mười phần đã tin chắc Hoa Mai trở về, nhưng dè dặt hỏi:

- Bức thư hiện giờ ở đâu ?

Chu Ngân Ngọc nói:

- Thiếp để trên phòng trên. Xin mời cô nương lên gác.

Ba người đến phòng trên, Chu Ngân Ngọc tìm phong thư đưa cho Lệ Hồng xem. Nàng nhìn qua nét chữ liền kêu lên:

- Thôi đúng rồi ! Hoa Mai đã trở về Lệ Hồng buông bức thư xuống, nét vui mừng hiện rõ trên khuôn mặt. Thật là bất ngờ. Sau ngày đánh chiếm Phiên Ngung Thành, Hoa Mai bỏ đi mất dạng từ bao năm qua, không nghe ai nhắc nhở đến tên nàng. Tự dưng, Hoa Mai lại quay về chốn cũ. Nhưng sao nàng không tìm gặp mình và Anh Kiệt ? Lệ Hồng nhớ đến mối tình ngang trái ngày xưa, giữa mình Anh Kiệt và Hoa Mai. Nàng yêu Anh Kiệt mà Hoa Mai cũng đã yêu chàng. Thế rồi, Hoa Mai lại hy sinh cho nàng và rồi bỏ đất nước, đi chu du thiên hạ, suốt bao năm trời. Không lẽ đã trở về đây, Hoa Mai vẫn còn buồn chuyện cũ ?

Chắc chắn không phải vậy, vì trước khi đi, Hoa Mai đã nhờ Phi Hồng Yến nói rõ cho nàng biết mà. Và nàng còn để bức thư vĩnh biệt, trong lòng ước mong Anh Kiệt và Lệ Hồng sớm tác hợp với nhau. Chuyện xưa hầu như chìm trong quên lãng, nàng và Anh Kiệt đã nên nghĩa vợ chồng và Vũ Hồng Nhi đã được bảy tuổi.

Chắc là Hoa Mai đã phơi pha chuyện cũ, chớ có lý đầu vẫn mang mối hận tình ?

Thấy Lệ Hồng không nói gì thêm, Chu Ngân Ngọc vội bảo:

- Cô nương ! Có đúng các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn hiện đang ở Miếu Thổ Thần không ?

Lệ Hồng giật mình nhớ ra:

- Chết rồi Ta phải đến đó mới được. Sẽ gặp lại sau.

Nàng vừa dứt lời liền ra hành lang chuyển xuống đất, phút chốc mất dạng. Chu Ngân Ngọc, Mộng Xuân chạy theo ra ngoài, chỉ còn thấp thoáng một bóng mờ trong sương khuya. Chu Ngân Ngọc gật đầu cảm phục:

- Lệ Hồng tiểu thư tài thật ! Thảo nào danh tiếng không dậy cả kinh thành Phiên Ngung khi xưa ?

Mộng Xuân trở vào nói:

- Bây giờ em thấy lo lắm.

- Em lo việc gì ?

- Đành là Lục Ôn Hầu tin tưởng bọn ta, nhưng rất ngại Thất Điền đạo sĩ ! Lão ta dám về dinh Đỗ Kế trần tình thì gian quán này khó tồn tại Chu Ngân Ngọc nói:

- Em khỏi phải lo ! Nàng Ái Cơ hầu thiếp của Đỗ Kế ngày xưa mang ơn chị rất nặng. Nếu chị nhấc gỏi một lời thì chẳng hại gì đâu - Ngày xưa khác bây giờ khác ! Biết đâu mụ ta chẳng còn nhớ mình là ai ?

- Không sao ! Chị tin không bao giờ Ái Cơ quên được ơn của chị. Ngày xưa ở Phiên Ngưng Thành, lúc cô ta còn bé dại, bà mẹ mù lòa, chị vẫn thường cho tiền sắm sửa cả mẹ lẫn con. Lúc mẹ cô ta qua đời, cũng chỉ một mình chị lo việc chôn cất - Ái Cơ đã từng nghèo đói như em ư ? Em không ngờ.

Chu Ngân Ngọc mỉm cười chua chát:

- Ở cái thời loạn lạc này, quân xâm lăng giày xéo lên đất nước, thì có gì lại không xảy ra được ? Vợ lia chồng, con khóc cha. Kẻ hiền hóa dữ, kẻ dữ trở thành hung bạo. Ví như chị em ta, xưa kia là gì ? Có nhà cửa, sống yên ấm với chồng con. Thế mà ngày nay phải mang thân cười cợt với lũ tham bạo ! Nếu không có mục đích để mà sống chắc chị đã tự tử lâu rồi. Mộng Xuân rửa nước mắt nghĩ đến cái cảnh của mình ! Chu Ngân Ngọc cười to lên:

- Mà thôi ! Hôm nay bộ chị điên rồi chắc ! Tự nhiên nhắc đến chuyện cũ làm gì cho khổ lòng nhau thêm.

Mộng Xuân cũng lau khô nước mắt mỉm cười, bảo chị:

- Em cũng vô lý hết sức ! Từ lâu tưởng lòng mình đã chai cứng đi rồi.

Chu Ngân Ngọc bước đến bên án thư, thảo nhanh một phong thư rồi đưa cho Mộng Xuân nói:

- Em cho người đưa thư này đến dinh Đỗ Kế, xin vào gặp Ái Cơ. Ta tin nàng sẽ nghĩ tình cũ nghĩa xưa mà lo liệu giúp ta.

Mộng Xuân vâng dạ rồi từ giả chị ra khỏi phòng, cho người ngựa đi thẳng qua dinh thự Đỗ Kế, để dâng thư cho Ái Cơ.

!

!!

Tần Ngọc và các tráng sĩ ở Hạnh Hoa Thôn đang ngồi bàn bạc kế hoạch phục hận chiếm lại Hạnh Hoa Thôn, chợt nghe tiếng động mạnh trên nắp hầm, rồi bóng tối cũng dày bịt hơn. Có tiếng nói nhỏ:

- Thôi nguy rồi ! Có kẻ đẩy nắp hầm.

Mọi người đều xông vào cả lên. Tần Ngọc cất tiếng:

- Các bạn hãy im. Chờ xem sao !

Chàng phóng mình vọt lên thang, đưa tay sờ tới trước, chạm nắp hầm bằng đá, nặng chình chịch. Chàng trở xuống bảo các bạn:

- Nguy thật rồi ! Có kẻ hại chúng ta !

- Bây giờ phải làm sao ? Còn Lê Hồng tiểu thư ?

Tần Ngọc trấn an các bạn:

- Không lo ! Ta bình tĩnh tìm cách thoát thân.

Một bạn thân của Tần Ngọc, cũng là một tay cử đánh có sức mạnh hơn người, khê bảo bạn:

- Tần huynh để em nâng nắp hầm lên xem.

Tần Ngọc lắc đầu chặn lại:

- Hãy khoan !

- Tần huynh sợ em không làm nổi ư ?

- Chẳng phải vậy đâu. Nhưng ta lo ngại không biết ở trên đó chúng có bao nhiêu người. Có phải là lưới rập chăng ?

- Dù gì chúng ta cũng nguy rồi. Bị nhốt dưới hầm này có khác gì hang chuột.

Bọn chúng chỉ cần đốt lửa lên là chúng ta bị thiêu xác. Tần Ngọc tuy không nói ra, nhưng trong lòng rất lo ngại cho số phận của Lệ Hồng. Kẻ nào đó đã đẩy kín nắp hầm thì nhất định đã biết Lệ Hồng lên đến Quán Đào Nguyên. Nếu chúng đã theo dõi chắc nàng khó thoát ! Mà không chừng Lệ Hồng đã lọt vào tay bọn chúng rồi cũng nên.. Trong khi đó, một nghĩa quân bỗng kéo áo Tần Ngọc:

- Kìa anh. Mọi người cùng lắng nghe. Hình như có tiếng vó câu rộn rịp trước sân miếu, rồi im bật. Bọn chúng đã tìm đến đây rồi chăng ? Nắp hầm tự nhiên chuyển động rồi ánh sáng bên ngoài lọt vào. Tần Ngọc làm hiệu cho các bạn tốt kiểm cầm tay.

Nhưng bốn bề vắng lặng. Tần Ngọc toan phóng mình lên, vụt nghe một giọng trong trẻo cất lên:

- Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn ! Hãy thoát thân ngay.. Lục Ôn Hầu sắp kéo quân tới đó.

Tần Ngọc liền nhanh nhẹn phóng mình ra khỏi hầm, tay kiểm trùm lên đầu phòng khi có ám khí. Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn cũng vội vã theo chàng. Khi cả bọn lên khỏi hầm rồi thì nhìn nhau, chẳng biết ai đã giải cứu cho họ.

Bỗng có tiếng thét vang lên:

- A. Bậy định trốn hả ? Vô ích lắm, có ta trở lại đây rồi.

Tần Ngọc giật mình quay lại thấy đạo sĩ vạm vỡ, thì biết ngay là Thất Điền đạo sĩ. Chàng bảo các bạn lùi lại rồi hỏi:

- Thất Điền đó ư ? Bọn ta với người chưa từng thù oán, sao lại xử tệ như vậy ?

Thất Điền bủi môi:

- Thằng oắt con ! Ta là người của Hán triều, bọn bậy âm mưu phản loạn thì sao lại không thù oán với ta được. Thôi biết điều hãy bỏ tay nạp mạng cả đi !

Tần Ngọc hét lớn:

- Đạo sĩ chó hồ đồ. Hãy xem đây !

Nói xong chàng phóng vọt tới, vùng kiếm lia ngang cổ họng Thất Điền. Đạo sĩ bị tấn công bất thành linh, thối lui trở lại nói:

- Thằng bé con này ghê gớm thật ! Suýt nữa ta đã vong mạng vì người rồi. Nhưng hãy liệu mà giữ mình. Ầ«conẦ» !

Đạo sĩ dứt lời, liền vùng kiếm bay vun vút. Tần Ngọc biết ngay là đường kiếm Ầ«Thu hồnẦ», khi xưa Tiêu Hà lão hiệp đã truyền dạy cho Hoa Mai, dành để thủ đài ở Chiêu Anh Quán. Tại sao Thất Điền đạo sĩ cũng biết đường kiếm đó ? Chàng còn đang phân vân thì Thất Điền đạo sĩ cười khanh khách:

- Mi là đệ tử của Hạnh Hoa Thôn mà không biết đường kiếm này sao ? A ha. tội nghiệp hông ! Tần Ngọc cả giận, nói:

- Tên khốn khiếp ! Anh em đâu ! Hạ tên đạo sĩ này ngay đi. Đừng chần chờ lâu có hại.

Các nghĩa sĩ tràn vào vùng kiếm chém nhầu, nhưng Thất Điền đạo sĩ nào phải tay vừa. Hắn đánh rộng đường kiếm ra, ánh kiếm bay vun vút khắp thân mình. Bao lưỡi kiếm chém bổ xuống đều bị đỡ bật ra, nhiều người ngã lộn nhào ra phía sau. Tần Ngọc thất kinh hồn vía, không ngờ Thất Điền lại ghê gớm như vậy ! Chàng toan nung chí anh em, thì thấy nhiều người loạng choạng té, tay kiếm buông rơi.

Thất Điền đạo sĩ đắc chí hơn:

- A ha ! Ông đã bảo các con bỏ tay chịu trói, nhưng chẳng nghe lời. Bây giờ có chết cũng đừng trách.

Hắn dứt lời, phóng chân đá mạnh vào cánh tay Tần Ngọc. Chàng thanh niên bất ngờ buông rơi thanh kiếm báu, ngã đi mấy vòng. Thất Điền phóng vọt tới, vùng kiếm chém bổ xuống đầu chàng. Mạng sống của Tần Ngọc như chỉ mảnh treo chuông. Nhưng từ trong bóng tối, một giọng nói trong trẻo cất lên:

- Thất Điền không được hành hung. Một tiếng roảng phát ra, Thất Điền chùng tay, nhảy vọt ra phía sau. Dưới bóng đêm mờ, một giai nhân tuyệt sắc, trong lớp áo võ sinh đang chống kiếm nhìn Thất Điền. Tần

Ngọc thoát chết lồm cồm bò dậy, không biết ai đã cứu mình. Chừng nhìn kỹ nữ lang, chàng buột miệng kêu lên:

- Trời chị Hoa Mai !

Nữ lang mỉm cười bảo Tần Ngọc:

- Em Tần Ngọc đó à ! Mau lớn dũ vậy. Hãy gọi các bạn dậy để ta đối phó tên đạo sĩ này cho.

Thất Điện cũng vừa nhận được Hoa Mai:

- À Cháu gái Tiêu Hà lão hiệp đây mà. Hèn chi Nhưng nàng có còn nhớ ta chăng ?

Hoa Mai mỉm cười khinh bỉ:

- Đạo sĩ Thất Điện tay chân bộ hạ của bọn Kỳ Hồ, Kỳ Phúc. Ta đâu có lạ gì lũ do thám của Cù Thái Hậu.

Lão đạo sĩ cười khanh khách:

- A ha ! Giỏi lắm đó. Thì ra bao nhiêu năm cố bé vẫn không quên ta. Nếu vậy, còn chờ gì nữa không chịu qui phục cho rồi.

- Thất Điện ăn nói hồ đồ thật ! Tài nghệ của bọn Kỳ Hồ, Kỳ Phúc khi xưa ta còn chẳng xem ra gì mà. Xá chi một tên đạo sĩ lang thang. Thất Điện cười gằn:

- Hừ ! Chớ khinh thường ta mà mang hại đó. Ngày xưa khác, bây giờ khác lắm rồi. Cô bé nên thận trọng lời nói.

Hoa Mai liếc nhìn các bạn, thấy Tần Ngọc đã đỡ họ đứng lên được tất cả, thì yên lòng hơn. Nàng nói to lên cốt để Tần Ngọc và các tráng sĩ nghe rõ:

- Mi tưởng đe dọa được ta ư ? Không đâu Thất Điện ! Mi chưa được lòng binh Hán triều mà, bằng chứng là lúc này Lục Ôn Hầu có nghe lời mi đâu. Và Lệ Hồng vẫn ung dung ở Quán Đào Nguyên đó.

Thất Điện giận điên lên, hấn quát to:

- im mồm ngay, ta bằm xác mi ra.

Hoa Mai bước lui lại thủ thế rồi nói:

- Ồ Thất Điện ! Nóng nảy làm gì ? Còn lâu lắm mi mới thắng ta được. Hãy hẹn khi khác gặp lại đi, chớ một mình trong tay bọn ta chắc là bỏ xác.

Bọn Tần Ngọc nghe rõ tin tức của Lệ Hồng thì mừng rỡ lắm ! Nhưng nhiều người chưa biết Mai Hoa liền hỏi Tần Ngọc:

- Nữ lang là ai vậy ? Sao nàng lại xả thân giải cứu cho bọn ta ?

Tần Ngọc liền đáp:

- Hạnh Mai Hoa đó ! Nàng là cháu ruột của Tiêu Hà lão hiệp. Toàn thể các tráng sĩ đều vui mừng kêu lên:

- Ồ, Hoa Mai !

Đang kia, Thất Điện đạo sĩ đã vung kiếm báu, nhắm thẳng đầu Hoa Mai chém xuống. Nữ lang chỉ cần né tránh sang bên, rồi cất tiếng:

- Thất Điện ! Cái trò múa rối đó chẳng làm hại được ta đâu ! Ta bảo trước cho mà biết, trong vòng năm nay, một thân một mình ta chu du thiên hạ, bọn ác tăng hay cường sơn thảo khấu ta đã gặp nhiều, mi chẳng thấm gì bọn chúng đâu.

Thất Điện như điên tiết lên, không còn suy nghĩ gì nữa. Hấn nhảy tới trước mặt Hoa Mai, vung kiếm chém nhào. Hoa Mai không đưa kiếm đỡ mà chỉ lùi lại rất nhanh, rồi bất thành lình nhảy vọt khỏi đầu hấn, uốn mình chém bổ xuống. Thất Điện đạo sĩ bị Hoa Mai thay đổi lối đánh bất thành lình, lúng túng đưa kiếm lên đỡ.

Nhưng lạ thay, hắn chỉ đỡ vào khoảng không, Hoa Mai đã rút kiếm lại tự bao giờ và chân vừa chấm đất, nàng đã chém phạt ngang lưng Thất Điền. Lão đạo sĩ hồn phi phách tán không hiểu Hoa Mai dùng những thế kiếm gì lạ lùng như vậy. Hắn lặn tròn xuống đất thoát khỏi vòng chiến, nhưng vừa ngồi thẳng dậy đã thấy ánh kiếm của Hoa Mai bay vụt tới. Thoáng một giây, Thất Điền định dùng độc thủ, phóng ám khí vào mình Hoa Mai. Bỗng đâu, hắn nghe tiếng reo hò vang dậy:

- Giết ngay tên khốn khiếp đó đi !

Hắn nhảy tránh lưỡi kiếm của Hoa Mai liếc nhìn quanh thấy các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đang vây chặt. Thất Điền thấy mình thế cô, liền bảo Hoa Mai:

- Thôi Ta nhường mi lần này ! Lúc khác gặp lại Đừng tưởng đã thắng được ta mà lắm.

Đạo sĩ nói xong, chém bậy một nhát kiếm vào mình Hoa Mai rồi chạy đi trong bóng tối. Tàn Ngọc toan đuổi theo, nhưng Hoa Mai chặn lại:

- Tàn Ngọc ! Đừng đuổi theo hắn mắc công. Chúng ta còn phải gặp chị Lệ Hồng nữa.

Tàn Ngọc nghe nhắc đến Lệ Hồng liền đứng dừng lại. Các tráng sĩ đều chạy đến ra mắt Hoa Mai. Nữ lang bỡ ngỡ trước những người không quen biết. Tàn Ngọc bước tới mỉm cười, nói:

- Chị Hoa Mai ! Đây là các tráng sĩ trong môn phái của mình, đã theo chị Lệ Hồng đến đây ! Còn chị, đi đâu từ bao lâu nay ?

Hoa Mai bảo Tàn Ngọc:

- Chị đã đi khắp bốn phương trời, đổ về phương Nam. Khi trở về đất nước, lại được tin quân Hán tràn sang chiếm cứ nước ta. Chị trở về Hạnh Hoa Thôn thì không còn gặp ai nữa hết ! Chị đi tìm kiếm các bạn khắp nơi. Bất ngờ đêm nay lại gặp chị Lệ Hồng và các bạn nơi này.

Nhiều tiếng kêu lên:

- Lệ Hồng tiểu thư đâu rồi nữ hiệp ?

- Hiện tại chị Lệ Hồng còn đang ở dưới hầm Đào Nguyên Quán.

Tàn Ngọc hỏi ngay:

- Sao lại ở dưới hầm ?

Hoa Mai liền thuật lại chuyện Lệ Hồng đến Đào Nguyên Quán rồi gặp Thất Điền đạo sĩ. Có người nói:

- Nếu vậy, Thất Điền đã có mặt ở đây khi mục Tiểu Phùng mang tin tới chúng ta?

Hoa Mai gật đầu nói:

- Đúng thế ! Chính ta cũng phải bất ngờ trước những lời tố cáo của Thất Điền.

Hắn biết rành mục Tiểu Phùng hẹn hò cho chị Lệ Hồng gặp gỡ Chu Ngân Ngọc.

- Thế thì nguy lắm ! Làm sao chị Lệ Hồng thoát được ?

Hoa Mai liền kể chuyện mình giả làm người bí mật trêu chọc Lệ Hồng. Sau đó, mới giúp đưa nàng xuống hầm Đào Nguyên Quán. Xong xuôi, nàng tới đây để giải cứu cho bọn Tàn Ngọc, nào ngờ Thất Điền đạo sĩ lại theo kịp Tàn Ngọc vội nói:

- Nếu vậy, chúng ta phải đến Đào Nguyên Quán ngay. Biết đâu chừng Lục Ôn Hầu đã nghi ngờ mà khám xét Quán Đào Nguyên thì nguy lắm đó ! Cả bọn đồng ý. Bỗng đâu có tiếng vó câu rộn rịp từ xa vọng lại. Hoa Mai bảo mọi người im lặng:

- Coi chừng ! Chắc là quân Hán triều tới đây đó Tàn Ngọc và các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đều tuốt kiếm cầm tay. Hoa Mai nhanh nhẹn khác thường phóng mình lên nóc Miếu Thổ Thần. Thấp thoáng trong bóng đêm mờ, một đoàn người ngựa đang thẳng tới. Nàng lăm lăm:

- Thôi đúng rồi ! Toán cận vệ quân của Lục Ôn Hầu chó không ai khác ! Không biết chị Lệ Hồng đã ra sao ?

Nhưng Hoa Mai không dám chậm trễ một phút nào, nàng nhảy xuống đất bảo Tần Ngọc:

- Lục Ôn Hầu kéo quân đến đây đó ! Ta hãy lánh mặt là vừa.

Mọi người đều lao nhao:

- Sao lại lánh mặt ? Hãy thử một trận xem sao ?

Tần Ngọc bảo Hoa Mai:

- Các bạn xin đến Hạnh Hoa Thôn lần này là để giáp chiến với quân cận vệ của Lục Ôn Hầu ! Xin chị cho phép họ thử sức với bọn này một lần đi.

Hoa Mai thấy mọi người ai ai cũng đều hăng hái thì bằng lòng, nói:

- Được rồi ! Các bạn muốn thế, hãy nghe lệnh ta truyền.

Các tráng sĩ mừng rỡ chạy tới bên nàng. Hoa Mai nhìn quanh xem địa thế rồi bảo Tần Ngọc:

- Em và các bạn hãy tìm chỗ ẩn, lên các ngọn cây hay nép mình trên nóc ngói cũng được. Không được hành động nếu chưa có lệnh ta truyền. Tần Ngọc và các tráng sĩ đều vâng dạ, toan quay đi thì Hoa Mai lại dặn:

- Các bạn có cung tên thì hãy sẵn sàng trương cung. Có lẽ chúng đông hơn bọn ta, phải tiêu diệt bớt, khi giáp chiến mới mong thắng được.

Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn vâng dạ rồi lấy cung tên ra, sẵn sàng sử dụng. Họ tìm những chỗ ẩn mình thật kín đáo chung quanh tòa cổ miếu. Riêng Hoa Mai, nàng leo lên ngọn cây, ngồi vắt vẻo trên một cành ba, chờ quân giặc.

Lục Ôn Hầu kéo quân đến nơi, truyền bọn chúng vây quanh Miếu Thổ Thần.

Hắn bảo viên phó tướng:

- Hãy cẩn thận, đừng cho một tên nào chạy thoát. Không bắt sống được thì giết ngay đi.

Bọn cận vệ vâng dạ, xách gươm giáo xuống ngựa tràn vào miếu cổ. Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn vẫn im lặng không nhúc nhích. Họ đều hướng mắt nhìn về phía ngọn cây, chỗ Hoa Mai đang ngồi. Lục Ôn Hầu chờ cho quân cận vệ tràn vào trong miếu rồi mới bước theo. Nhưng bốn bề vẫn vắng lặng như tờ. Lục Ôn Hầu bỗng thét vang lên:

- Đốt đuốc lên !

Hàng mấy mươi ánh đuốc bùng cháy sáng rực cả tòa cổ miếu. Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn càng núp sát vào chỗ ẩn. Lục Ôn Hầu hỏi viên phó tướng:

- Có biết nắp hầm ở chỗ nào chăng ?

Viên phó tướng liền đến sau lưng tượng Thổ Thần cất tiếng:

- Dạ Ở đây ! Nắp hầm mở rộng chắc bọn chúng còn ẩn mình phía dưới.

Lục Ôn Hầu đến bên miệng hầm thét lên:

- Quân khốn kiếp ! Đừng trốn tránh vô ích ! Ta biết cả rồi. Hãy bó tay chịu trời, nếu muốn được toàn mạng.

Dưới hầm không có tiếng động. Lục Ôn Hầu liền bảo phó tướng:

- Cho liệng chà khô xuống rồi nổi lửa đốt xem chúng có chịu ra không ?

Quân cận vệ vâng dạ rồi thi hành ngay. Chà nổi chất lên rồi Lục Ôn Hầu lại thét lớn:

- Bọn bây có chịu ra mặt không ? Hay lại muốn chết thiêu ?

Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đều mỉm cười nhìn nhau trước những lời đe dọa đó. Nhưng họ vẫn không hiểu tại sao Hoa Mai chưa hạ lệnh giáp chiến.

Viên phó tướng khẽ hỏi Lục Ôn Hầu:

- Bẩm chủ tướng ! Hay là bọn chúng không có ở dưới hầm ?

Lục Ôn Hầu cau mày nói:

- Nghĩa là Thất Điền đạo sĩ dối gạt bọn ta ?

- Có lẽ thế ! Vì xem chừng chẳng có bóng dáng quân Hạng Hoa Thôn héo lánh tới đây. Lục Ôn Hầu nhìn đồng cây khô chất đầy hầm đá, liền truyền lệnh:

- Cứ nổi lửa đốt xem sao !

Quân cận vệ y lệnh truyền, lửa bốc cháy rần rần. Quân Hán triều đứng canh chừng, nhưng không thấy một ai chạy ra cả ! Viên Phó tướng khẽ nói:

- Đúng là Thất Điền bịa chuyện rồi ! Phải lúc này nghe lời ông ta bắt Chu Ngân Ngọc hay phá Quán Đào Nguyên thì bậy quá.

Lục Ôn Hầu tuy không bắt được quân giặc, nhưng cảm thấy khoan khoái. Nếu thế này thì đúng Thất Điền vì mê gái mà phao vu cho Chu Ngân Ngọc. Họ Lục cười, nói:

- Đúng thế ! Tên đạo sĩ già đó hèn hạ quá ! Hèn gì Chu Ngân Ngọc không khinh ghét lão sao được ?

Hoa Mai đã nghe rõ mọi chuyện. Nàng do dự chưa muốn ra hiệu cho các tráng sĩ Hạng Hoa Thôn đánh úp Lục Ôn Hầu. Tại sao bọn nàng không tương kế tựu kế gây mâu thuẫn giữa Lục Ôn Hầu và Thất Điền đạo sĩ ? Cứ lặng yên để cho họ Lục tưởng lầm Thất Điền bịa chuyện ! Hoa Mai nghĩ thế nên ngồi không động dậy !

Lục Ôn Hầu thấy không bắt được một tên phản loạn nào cả, liền truyền các tướng kéo về dinh thự, vì đêm cũng đã khuya lắm rồi. Tần Ngọc và các tráng sĩ đều cảm hận nhìn theo chúng và không hiểu sao Hoa Mai chẳng truyền lệnh. Bọn chúng vừa kéo ra khỏi tòa cổ miếu thì Hoa Mai cũng vừa nhảy xuống đất. Tần Ngọc hỏi ngay:

- Tại sao vậy chị ? Các em nóng lòng chờ Hoa Mai nhìn mọi người, đáp:

- Các bạn đừng buồn ! Không phải ta sợ bọn Lục Ôn Hầu đâu, nhưng ta nhường cho chúng trận này rất có lợi cho ta.

Một tráng sĩ Hạng Hoa Thôn hỏi:

- Lợi gì đâu nữ hiệp ?

Hoa Mai nhìn chàng mỉm cười:

- Tráng sĩ đây nóng nảy không khác ta khi xưa. Cần phải suy nghĩ cho cận kề chứ. Lúc này các bạn không thấy Lục Ôn Hầu cho là Thất Điền đạo sĩ dối gạt sao ?

Nếu chúng ta xuất đầu lộ diện thì bọn chúng đâu còn Á «gay cần Á» với nhau nữa.

Tần Ngọc và các tráng sĩ chợt hiểu dụng ý của Hoa Mai. Tuy không được chém giết quân Hán triều một phen cho hả giận, nhưng ai nấy cũng thầm khen sự khôn khéo của Hoa Mai. Bỗng thiếu nữ cất tiếng bảo mọi người:

- Hãy trở về chỗ ! Hình như có kẻ lạ tới đây ! Nàng vừa dứt lời, vụt nghe tiếng nói:

- Hoa Mai tài tình thật ! Nhưng đã trễ rồi em. Không trốn lánh chị được đâu !

Mọi người đều giật mình nhìn dáo dác. Lệ Hồng từ trên một tầng cây cổ thụ nhảy xuống đất. Hoa Mai mừng rỡ reo lên:

- Chị Lệ Hồng !

Rồi nàng nghẹn ngào không nói được, Lệ Hồng cũng xúc động bồi hồi. Nàng bước đến bên Hoa Mai rồi hai chị em ôm chặt lấy nhau:

- Chị - Em Tần Ngọc và các tráng sĩ Hạng Hoa Thôn đều vui mừng trước giờ phút đoàn tụ bất ngờ đó. Lệ Hồng nghẹn ngào nói:

- Em đi đâu từ đó tới giờ mà không có tin tức gì cả ? Bao năm trời cách biệt Hoa Mai nhìn chị với đôi mắt yêu thương:

- Em đi chu du khắp vùng phương Nam, qua bao nhiêu xứ lạ quê người, gian truân cũng nhiều lắm chị ạ. Khi trở về nước, nghe tin quân Hán tràn sang:

Vua bị giết, Lữ Quốc Công cũng không còn, em đau lòng lắm !

Lệ Hồng bùi ngùi tiếp lời:

- Đau thương gieo rắc khắp cùng nơi ! Đến như Hạnh Hoa Thôn ngày nay cũng nằm trong tay giặc đó em !

Hoa Mai nhìn mọi người rồi bảo chị:

- Bọn ta còn đông không chị ? Và trú ẩn nơi nào ?

Lệ Hồng biết là Hoa Mai chưa hay tin nhà, nên đáp ngay:

- Chúng ta qui tụ về rừng Phục Lâm, vào sâu trong núi lo việc luyện quân, số người đã lên đến mấy trăm. Tất cả đều do anh Anh Kiệt điều khiển.

Hoa Mai mừng rỡ nói:

- Vũ huynh vẫn bình thường hả chị ?

Câu hỏi rất tự nhiên, không ẩn chứa sự xót xa hay oán hận gì cả. Lệ Hồng vui mừng đáp:

- Vâng ! Anh cũng vẫn được mạnh ! Sao bao năm trời bị quân Hán giam giữ ngoài bờ Nam Hải.

- Trời anh Anh Kiệt cũng bị bắt nữa sao ?

Lệ Hồng gật đầu, kể lại chuyện Anh Kiệt vượt ngục về đây giữa lúc mình đã tuyệt vọng muốn giải tán các tráng sĩ trong môn phái. Sau cùng, nàng nói:

- Chính Hà Minh cũng bị bắt đó em ! Chàng rời khỏi ngục về nhà thì Phi Hồng Yến lại đến đây Rồi Lệ Hồng hỏi Hoa Mai:

- Có phải chính em đưa chị xuống hầm ở Đào Nguyên Quán không ?

Hoa Mai gật đầu nói:

- Vâng ! Xin chị tha lỗi cho em. Lâu ngày gặp chị, em định quấy phá chơi, không ngờ là Thát Điền đạo sĩ đã dò biết được sự có mặt của chị Ở Đào Nguyên Quán.

- Em không phải bận lòng về chuyện đó ! Cũng không dễ gì bọn chúng bắt được chị đâu ! Nhưng sao bỏ chị xuống hầm, em lại không cho chị lên ?

Hoa Mai đáp lời ngay:

- Em thấy chị đã ở dưới hầm, mới nghĩ đến cách giải cứu cho các bạn ở Miếu Thổ Thần.

- À ra thế ! Chị nhờ Chu Ngân Ngọc đưa lên khỏi hầm và cho xem bức thư có vẽ cảnh hoa mai của em !

Hoa Mai mỉm cười:

- Nhờ vậy, chị biết em đã trở về nước chứ gì ?

Tần Ngọc thấy đã sang canh tư, liền bảo Lệ Hồng và Hoa Mai:

- Thưa hai chị ! Trời cũng sắp sáng rồi ! Ta có nên trở về núi Phục Sơn chăng ?

Lệ Hồng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đáng lý ra phải trở về núi để Vũ huynh đỡ phải lo, nhưng trong tình cảnh này, chị rất lo cho Chu Ngân Ngọc và các nàng ca nữ ở Đào Nguyên Quán. Lão đạo sĩ Thát Điền nham hiểm lắm ! Thế nào lão cũng mách với tri huyện Đỗ Kế. Dù cho Lục Ôn Hầu có tận tình bênh vực, chị vẫn sợ Đào Nguyên Quán không an toàn được !

Hoa Mai nói:

- Tôi cũng đồng ý với chị Lệ Hồng ! Phải giúp đỡ Chu Ngân Ngọc ! Tuy bọn họ đều trở thành ca nữ, nhưng lòng vẫn nghĩ đến thù nhà, nợ nước ! Tôi tin tưởng họ sẽ giúp được mình.

Lệ Hồng hỏi nàng:

- Có đúng họ lập Đào Nguyên Quán để âm mưu giết lần hồi quân binh nhà Hán, trả thù chồng chăng ?

Hoa Mai gật đầu:

- Đúng thế ! Chu Ngân Ngọc có mộng to lớn lắm. Nàng định qui tụ những quả phụ có nhan sắc thành lập ở khắp các thị trấn những hàng quán tương tự như thế. Tần Ngọc kêu lên:

- Trời ! Các nàng gan dạ đến thế kia à ?

Hoa Mai cười:

- Kìa bộ em cho chỉ có những chàng trai mã thượng như em là biết yêu nước thương nòi sao ?

- Em nào có ý ngạo mạn như thế !? Chẳng qua em thấy lạ mà kêu lên vậy thôi !

Từ xưa nay chưa từng thấy đàn bà dùng sắc đẹp để đánh giặc như thế bao giờ ?

Lệ Hồng ngó Tần Ngọc nói:

- Vậy thì càng nên giúp đỡ họ. Chị nghĩ thế này là tiện nhất ! Em đưa các bạn trở về núi Phục Sơn ra mắt Vũ huynh, thuật rõ tình hình ở Hạnh Hoa Thôn này.

Còn chị và Hoa Mai ở Đào Nguyên Quán phòng bảo vệ cho Chu Ngân Ngọc và các bạn nàng.

Hoa Mai cũng liền đồng tình:

- Em rất đồng ý với chị ! Em Tần Ngọc nên sửa soạn đưa các bạn về núi Phục Sơn đi.

Tần Ngọc nhìn hai người toan nói lời gì rồi lại thôi. Chàng thấy hai chị em đều cả quyết, mình có bàn vào cũng vô ích ! Thôi thì đưa các bạn về núi Phục Sơn trước đã. Chàng từ từ quay sang các tráng sĩ:

- Thôi chúng ta về núi ! Ý hai chị đã quyết định như thế rồi.

Các tráng sĩ vâng dạ rồi lần lượt từ già Lệ Hồng và Hoa Mai, băng mình vùn vụt đi trong đêm. Tần Ngọc dặn dò hai chị trước khi lên đường:

- Hai chị nhớ bảo trọng lấy thân ! Trong giờ phút nghiêm trọng này, ngoài Vũ huynh ra, hai chị là linh hồn của các dũng sĩ Hạnh Hoa Thôn. Hai chị có bề gì, mọi người sẽ mất tinh thần ngay. Lệ Hồng và Hoa Mai cùng nói một lượt:

- Em yên tâm - Không hề gì đâu !

Tần Ngọc băng mình vào bóng đêm đuổi theo các bạn. Hoa Mai nhìn theo bảo Lệ Hồng:

- Tần Ngọc mau lớn quá ! Khi em ra đi, cậu ta còn là một tửu bảo trong quán Chiêu Anh mà.

Lệ Hồng gật đầu:

- Đúng thế !

Mặt nàng có vẻ buồn ! Từ nãy giờ, nàng chưa muốn báo tin không lành về Tiêu Hà lão hiệp cho Hoa Mai nghe, sợ nàng khổ tâm ! Nay nhân nhắc đến Chiêu Anh Quán, Lệ Hồng biết thế nào Hoa Mai cũng hỏi đến thúc phụ mình. Hoa Mai bỗng nhìn Lệ Hồng, hỏi:

- Chị Còn Tiêu thúc phụ ! Người vẫn được mạnh khỏe ? Em có lỗi với người nhiều lắm, không biết người có tha thứ cho chăng ?

Lệ Hồng thở ra nói:

- Tiêu thúc phụ ngày nay không còn được như xưa nữa.

- Trời ơi thúc phụ của em - Người bị trọng thương trong trận phòng giữ Hạnh Hoa Thôn. Hiện giờ....

Hoa Mai nắm lấy tay chị:

- Hiện giờ, thúc phụ em ra sao hả chị ?

- Người không còn thấy ánh sáng như xưa.

- Trời ơi ! Thúc phụ của em đã bị mù mắt ?

Lệ Hồng cúi đầu nói:

- Phải ! Chị rất đau lòng mà phải báo tin cho em nghe như vậy.

Hoa Mai nghiêm giọng hỏi:

- Ai đã làm hại thúc phụ em ?

- Ngày xưa, khi Đỗ Kế kéo quân tràn xuống đây. Hắn nhờ anh em Thất gia trang ở bên Tàu sang giúp sức. Bọn chúng toàn là những tay đao sĩ, kiếm khách kỳ tài ! Ở Hạnh Hoa Thôn, chỉ còn có Tiêu Hà thúc phụ và chị thôi. Tiêu thúc phụ bị Tam Điền hãm hại, suýt chết ! Chị liều mạng mang thúc phụ ra khỏi vòng vây. May mắn là Hồng Nhi đã được mấy chú nó bỗng đi trước.

- Hồng Nhi ?

Lệ Hồng cười nói:

- Em không biết là chị đã có cháu rồi sao ?

Hoa Mai mừng rỡ nói:

- Thế ư ? Cháu trai hả chị ? Bao nhiêu tuổi rồi ?

- Hồng Nhi đã tuổi rồi đó em ! Suốt ngày theo mấy chú nó luyện kiếm cung binh pháp. Tiêu thúc phụ lại nuông chiều nó, nên không làm sao dạy dỗ nó được.

Hoa Mai thoáng ý buồn trong thâm tâm, nhưng nàng vội xua đuổi ý nghĩ đen tối ấy ngay. Lệ Hồng nhìn về phía chân trời, thấy ánh hồng ló dạng thì giật mình bảo Hoa Mai:

- Trời sắp sáng rồi ! Thôi chị em ta trở lại Đào Nguyên Quán kéo trẻ.

Hoa Mai gật đầu rồi hai chị em phóng mình vụt đi, phút chốc mất dạng.

6. Người Chết Trở Về (6)

Khách Ái Cơ vừa thức giấc, đã nghe con hầu báo cáo:

- Bẩm lệnh bà ! Có người lạ đến xin ra mắt.

- Ai ? Gặp ta làm gì ?

- Bẩm bà con không rõ ! Họ bảo muốn gặp bà để dâng thơ.

- Thơ của ai ?

- Dạ nghe đâu, từ Đào Nguyên Quán ở Hạnh Hoa Thôn gửi sang.

Nàng ái thiếp của tri huyện Đỗ Kế cau mày lẩm bẩm:

- Thơ từ Đào Nguyên Quán gửi sang. Nhưng của ai mới được chớ ? Ta có quen với ai ở Hạnh Hoa Thôn bao giờ ?

- Dạ ! Người đưa thơ là một thiếu nữ rất đẹp ! Chắc cô ta là ca nữ ở Quán Đào Nguyên !

- Mời vào ngay !

Con hầu lui ra, một lúc đưa một thiếu nữ vào. Thiếu nữ nhìn thấy Ái Cơ cúi đầu chào. Ái thiếp của Đỗ Kế đồng dặc hỏi:

- Nàng là ai ? Đến đây có việc gì ?

Nàng ca nữ đứng là ở Quán Đào Nguyên được lệnh Chu Ngân Ngọc sang đây.

Nàng nghe Ái Cơ hỏi, liền đáp:

- Thưa bà ! Tôi vâng lời chị Chu Ngân Ngọc mang thơ sang cho bà Ái Cơ lắm lắm một mình:

- Chu Ngân Ngọc ! À ta nhớ mang máng tên này Nàng ca nữ liền nhắc nhở:

- Thưa bà ! Khi xưa chị Chu Ngân Ngọc đã quen biết với bà lúc còn ở Phiên Ngưng Thành Ái Cơ giật nảy mình đứng phắt dậy:

- À, ta nhớ ra rồi ! Cô Chu Ngân Ngọc ân nhân của ta.

Ái Cơ vụt nín bật khi nhận thấy mình nói lỡ lời. Nàng nhìn quanh quán không thấy mấy con hầu đứng gần, liền bảo nhỏ:

- Chu Ngân Ngọc ! Ta nhớ ra rồi ! Cô ấy ở đâu bây giờ ?

- Dạ Chị Chu Ngân Ngọc hiện giờ là chủ Quán Đào Nguyên ở Hạnh Hoa Thôn. Vì có chuyện không may xảy ra nên chị tôi mong nhờ bà giúp đỡ - Chuyện gì ? Nàng nói mau cho ta biết !

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách Nàng ca nữ liền lấy phong thơ trong áo ra trao cho Ái Cơ:

- Dạ đây là thơ của chị Chu Ngân Ngọc Trong đó, nói rõ hoàn cảnh hiện tại của chúng tôi.

Ái Cơ cầm lấy bức thư, mở ra xem ngay:

«Hạnh Hoa Thôn, Ái Cơ nương nương nhà giám, Từ khi rời khỏi Phiên Ngưng Thành tới giờ, thì vật đổi sao dời, cuộc đời biến đổi. Tôi không ngờ mình phải trải qua bao cảnh đời ngang trái, để rồi ngày nay phải sống dang dở một mình. Tôi và các bạn đồng cảnh ngộ mới hợp nhau dựng nên quán Đào Nguyên, để tìm kế sinh nhai. Quán dựng lên không được bao lâu mà quân binh tướng sĩ Hán triều đến mua vui, nghe đàn hát, thật là tấp nập. Nhưng hôm nọ, tự nhiên Thất Diên đạo sĩ đến ve vãn chị em trong quán nhưng không được, hấn trở mặt căm thù rồi tìm cách hãm hại. Đêm hôm qua, nhưn lúc Lục Ôn Hầu dẫn các tướng đến Đào Nguyên Quán vui chơi, Thất Diên tìm đến phao vu chị em tôi thông đồng với môn phái Hạnh Hoa Thôn và đề quyết có Lệ Hồng nữ hiệp lên vào quán ! Một cuộc xét bắt làm náo loạn cả lên nhưng cuối cùng chẳng thấy Lệ Hồng đâu cả.

Lục Ôn Hầu chứng kiến rõ tự sự mới không tin lời tố cáo của Thất Diên. Đạo sĩ tức giận bỏ đi. Chắc chắn lão ta sẽ về thót mét lại với quan tri huyện. Được biết nương nương hiện giờ là người yêu quý của Đỗ tri huyện, nên tôi vội vã gửi thơ này đến nương nương. Nếu còn nhớ chỗ quen biết cũ, xin chú ý nói giúp với quan huyện vài lời, kéo Thất Diên đạo sĩ lại phao vu chúng tôi nhiều chuyện khác Đa tạ Ôn nương nương.

Kính thơ, CHU NGÂN NGỌC» Ái Cơ cảm động lắm ! Từ bao lâu nay, nàng vẫn có ý tâm kiếm vị ân nhân ngày xưa nhưng không gặp. Bất ngờ mà nàng được biết nơi trú ngụ của họ Chu. Nàng vui mừng, bảo thiếu nữ mang thơ:

- Cô về Hạnh Hoa Thôn ngay đi ! Nhớ bảo Chu Ngân Ngọc cô nương là không phải lo gì hết ! Mọi việc đều có ta lo liệu.

Nàng ca nữ chấp tay chào Ái Cơ toan ra cửa, nhưng hầu thiếp của Đỗ Kế bỗng cất tiếng:

- Hãy khoan ! Nhớ bảo Chu Ngân Ngọc cô nương là hôm nào rảnh ta sẽ viếng thăm.

- Thưa vâng !

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách Thiếu nữ cúi đầu chào một lần nữa rồi lên ngựa phóng nhanh về Hạnh Hoa Thôn. Ái Cơ cất bức thư của Chu Ngân Ngọc dưới gối và vừa trang điểm xong thì tì nữ vào báo:

- Bẩm bà ! Quan huyện tới Nữ tì vừa lui ra thì Đổng tri huyện bước vào, vẻ mặt tươi tỉnh hơn mọi hôm. Đổng Kế hỏi ái thiếp:

- Ái nương thức dậy tự bao giờ ?

Ái cơ nũng nịu:

- Em thức từ lâu rồi ! Đợi mãi không thấy tướng công sang.

- Sáng sớm ta còn bận công việc, làm sao sang ngay được ! Lúc này, môn phái Hạnh Hoa khởi sự đột nhập vào huyện định phá rối, không lo diệt ngay đi, sau này có hại lắm.

- Thiếp biết rồi ! Thiếp có dám phiền giận chi đâu.

Đổng Kế ngồi xuống bên nàng, tiếp lời:

- Ái nương có biết không ? Đêm qua chúng dám lẻn vào Hạnh Hoa Thôn đó.

- Thật sao tướng công ?

- Sao lại chẳng thật ! Chính Thất Điện đạo sĩ bắt gặp chúng tụ họp dưới Miếu Thổ Thần. Cả con bé Lệ Hồng cũng có mặt nữa.

Ái Cơ nhủ thầm:

“Đúng là tên Thất Điện định gieo tai họa cho Chu Ngân Ngọc rồi !” Nàng nghĩ thế nên hỏi gần Đổng Kế:

- Có bắt được chúng chăng ?

- Hiện Thất Điện đang điều động binh tướng đi bắt chúng.

Ái Cơ bỗng lắc đầu nói:

- Tướng công cũng không nên quá tin lời Thất Điện ! Biết chừng đâu chỉ là chuyện bịa đặt - Ái nương nói gì lạ vậy ? Thất Điện đạo sĩ là đệ tử anh hùng Thất gia trang mà Họ đã từng giúp ta chiếm lấy Hạnh Hoa Thôn, phá tan hàng ngũ của môn phái đó. Ta không tin Thất Điện còn biết tin ai ?

- Tin thì cũng nên tin, nhưng phải đề phòng. Nhiều khi Thất Điện lợi dụng lòng tin cẩn của tướng công để trả thù riêng, sẽ gây nhiều oán hận - Nàng khuyên rất phải, nhưng việc này khác hẳn !

Ái Cơ lựa lời khôn khéo:

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách - Sao lại khác hẳn tướng công ?

- Vì Thất Điện đã chứng kiến sự hiện diện của chúng mà, cả con bé Lệ Hồng cũng có mặt ở Đào Nguyên Quán !

Ái Cơ chắc Thất Điện chẳng bắt được ai, nên hỏi gần lại:

- Thế là đạo sĩ đã bắt được con bé Lệ Hồng ?

- Không ! Theo lời Thất Điện thì Lục Ôn Hầu đã cản ngăn, nên đạo sĩ không hành động được - Lại Lục Ôn Hầu Nhưng thiếp thấy trong câu chuyện đó có nhiều điểm vô lý - Vô lý thế nào Ái nương ?

- Lục Ôn Hầu có phận sự canh chừng quân phản loạn. Tại sao lại chứa chấp bè đảng phái Hạnh Hoa ?

- Thất Điện đạo sĩ cho biết họ Lục quá mê con bé Chu Ngân Ngọc.

- À ra thế ! Nhưng sao đạo sĩ biết rành như vậy ? Riêng thiếp, thiếp lại nghi ngờ chuyện khác.

Đổng Kế nhìn nàng ái thiếp thoáng vẻ ngạc nhiên:

- Ái nương nghi ngờ chuyện gì ?

Mục đích của Ái Cơ là chỉ gây hoang mang trong lòng Đổng Kế thôi ! Nàng quyết làm cho quan tri huyện nghi ngờ sự sốt sắng của Thất Điện. Nàng nói:

- Thiếp nghi ngờ lão đạo sĩ ganh ghét Lục Ôn Hầu rồi bịa chuyện như thế !

- Ganh ghét vì chuyện gì mới được chứ ?

- Thiếp nghe bọn quân canh đồn dãi là Thất Điền đạo sĩ thường lui tới Quán Đào Nguyên lắm ! Hình như nơi đó có rất nhiều gái đẹp - Thất Điền đạo sĩ cũng mê gái nữa sao ?

Đỗ Kế kêu lên như vậy. Ái Cơ cười nhạo báng:

- Ồi trời ! Đạo sĩ cũng là đàn ông mà Tướng công sao xem thường lão ta quá vậy ?

Đỗ tri huyện cười rú lên, như vừa khám phá một chuyện hết sức lạ đời. Ái Cơ biết họ Đỗ đã tin lời mình, nên nói thêm vào:

- Thiếp chắc chắn Thất Điền đạo sĩ vì ganh gái đẹp mà phao vu cho Quán Đào Nguyên.

Trong khi đó, có tiếng vó câu rầm rộ vào trong sân. Đỗ Kế nói:

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách - Chắc Thất Điền đã trở về Đỗ kế nói xong liền bước ra hành lang, Ái Cơ theo sau, trong lòng bồn chồn hồi hộp. Đúng là Thất Điền đạo sĩ và đoàn kỵ sĩ trở về, nhưng Đỗ Kế không thấy bóng một tên Hạnh Hoa Thôn nào cả. Người đứng trên lầu hất hàm hỏi Thất Điền:

- Thế nào ? Đạo sĩ có bắt gặp bọn chúng chăng ?

Thất Điền lắc đầu:

- Dạ Chúng đã kéo đi cả rồi !

Ái Cơ vội nói vào tai Đỗ Kế:

- Tướng công thấy không ? Thiếp biết ngay là chuyện bịa đặt mà Thất Điền từ dưới lầu nói to lên để tự gỡ tội:

- Đêm hôm qua, bọn chúng còn tụ tập ở đó mà Chính bản đạo có giao đấu với bọn chúng nữa.

Ái Cơ vụt cất tiếng:

- Thế đạo sĩ có bắt được tên nào chăng ? Tài nghệ của ông phi thường lắm mà.

Thất Điền cúi mặt lắc đầu. Một lúc hần nói:

- Quan tri huyện nên thận trọng ! Môn phái Hạnh Hoa sắp làm khó dễ cho chúng ta rồi đó Có tiếng cười vang lên:

- A ha ! Hết dọa ta bây giờ Thất Điền đạo sĩ lại dọa quan tri huyện nữa sao ?

Cả bọn giật mình nhìn ra cửa dinh thự thấy Lục Ôn Hầu đang cho ngựa chậm rãi đi vào. Đoàn tùy tùng của họ Lục đều trở về doanh trại. Đỗ Kế nhìn thấy Lục Ôn Hầu, một người một ngựa sang thắm viếng mình cũng ngạc nhiên. Riêng Thất Điền, lão nhìn thấy Lục Ôn Hầu thì biết mình gặp phải điều khó khăn ! Giữa lúc Đỗ Kế đang hoang mang, nếu họ Lục nói thêm vài lời, thế nào đạo sĩ cũng bị khiển trách. Lục Ôn Hầu xuống ngựa nhìn Đỗ Kế nói:

- Đỗ huynh đã thấy sự dóc láo của đạo sĩ này chưa ?

Thất Điền giận lắm, chận lời Lục Ôn Hầu:

- Lục tướng quân đừng nên mặt sát thái quá ! Ta vì lợi ích chung mà theo dõi bọn Hạnh Hoa Thôn. Chính mắt ta đã trông thấy chúng hội họp trong Miếu Thổ Thần mà. Đêm qua, ta còn giao đấu với chúng nữa.

- Đạo sĩ giao đấu với chúng vào khoảng nào ?

- Vào khoảng canh ba, sau khi ta rời Đào Nguyên Quán Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách Lục Ôn Hầu bửu môi:

- Thôi đi ông ! Đừng bịa chuyện nữa ! Chính ta đã kéo cận vệ quân đến vây tòa cổ miếu cũng vào khoảng canh ba. Nào có thấy ai đâu ?

Thất Điền đạo sĩ dậm chân:

- Thật tức chết đi được ! Chính con Hoa Mai đã trở về Hạnh Hoa Thôn và giao đấu với ta nữa. Lục Ôn Hầu chỉ tay vào mặt đạo sĩ, bảo Đỗ Kế:

- Đỗ huynh đừng tin lão này mà có ngày mang họa ! Lão ta sinh lòng tà, ve vãn bọn ca nữ ở Quán Đào Nguyên không được, rồi căm thù, bịa chuyện hại người.

Thất Điền la lên:

- Đừng nghe lời Chu Ngân Ngọc ! Ta không phải hạng người như thế đâu !

Ái Cơ thừa dịp bảo nhỏ vào tai Đỗ Kế:

- Tướng công thấy không ? Thiếp đoán không sai mà ! Chỉ vì ganh ghét mà làm bận lòng quân binh tướng sĩ như vậy !

Đỗ Kế cũng nghi ngờ thái độ của Thất Điền đạo sĩ nhưng ông không muốn làm bận lòng bọn Thất gia trang nên bảo mọi người:

- Thôi ! Chuyện không có gì đừng làm mất lòng nhau. Xin mời Lục hiền đệ và Thất đạo huynh vào sảnh đường, ta đàm đạo.

Thất Điền đạo sĩ chịu khinh miệt nhiều rồi, chỉ còn chờ xem ý kiến của Đỗ Kế.

không ngờ họ Đỗ thốt ra những lời đó, khiến đạo sĩ không đành lòng được:

- Trời ! Đỗ tri huyện. Ngài cũng tin lời Lục Ôn Hầu sao ?

- Không phải ta tin lời, nhưng ta không muốn cho đôi bên gây gổ với nhau như vậy !

Thất Điền đạo sĩ gầm lên:

- Thật ta không ngờ Đỗ tri huyện lại xử sự như thế ! Từ nay đừng mong anh hùng hào kiệt giúp đỡ người !

Đỗ Kế hơi bất ngờ trước câu nói xấc xược đó ! Thất Điền vẫn chưa nguôi, quay sang Lục Ôn Hầu:

- Còn mi nữa ! Bộ tưởng đâu ta đến đây để tranh quyền với mi sao ? Đừng xấc láo với ta có ngày mang họa đó. Lục Ôn Hầu bủ môi:

- Rồi mi làm gì ta ? Bộ mi tưởng ta sợ bọn Thất gia trang sao ?

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách Đỗ Kế thấy Lục Ôn Hầu nói quá lời liền chặn lại:

- Lục hiền đệ ! Thất Điền nóng nảy nói càn, đừng nên chấp nhứt rồi xúc phạm đến chư vị anh hùng Thất gia trang.

Thất Điền bảo Đỗ Kế:

- Vô ích ! Đỗ tri huyện đừng mong vuốt ve bọn ta nữa ! Đã giúp người nên công nghiệp, ngày nay người trả ơn đây ! Được rồi ! Ta hẹn có ngày gặp lại các người. Thất Điền dứt lời phóng mình nhảy vọt lên nóc đình thự rồi chuyển mình đi mất dạng. Lục Ôn Hầu chậm rãi bước vào sảnh đường, trong lòng thâm nhủ:

“Thất Điền nói thế là sẽ kiếm cớ gây sự đây ! Nhưng lo gì ? Ta chưa từng chịu thua ai mà. Kể cả bọn Thất gia trang ta cũng chưa có dịp thử tài thử sức.” Trong khi đó, Đỗ Kế cùng Ái Cơ bước xuống lầu. Họ Đỗ không nói ra, chớ trong lòng lo âu lắm ! Vô cớ mà đi gây sự với bọn Thất gia trang thật là điên rồ !

Phải chi chúng là kẻ thù cũng cam, đằng này người ta giúp đỡ mình tiêu diệt môn phái Hạnh Hoa Thôn mà bây giờ lại làm mất lòng cả bọn ! Chung qui cũng tự Lục Ôn Hầu nóng nảy nói càn khiến Thất Điền tức giận ! Rồi đây, nếu bọn Hạnh Hoa Thôn nổi lên biết trông cậy vào ai để tiếp tay ? Đỗ Kế và Ái Cơ xuống sảnh đường thì gặp Lục Ôn Hầu. Quan tri huyện có ý trách họ Lục:

- Hiền đệ nóng nảy quá chỉ làm mất lòng bọn Thất gia trang thôi.

- Việc gì đại huynh sợ hãi bọn chúng như vậy ?

- Không phải sợ ! Nhưng người ta đã từng giúp mình đánh tan bọn Hạnh Hoa Thôn mà - Đành vậy ! Song có phải giúp ta như vậy rồi muốn làm gì thì làm sao ? Tên đạo sĩ ấy xấu xược từ lâu ! Đệ đã lưu ý đại huynh.

Ái Cơ thường khi vẫn không ưa Lục Ôn Hầu vì hắn là em vợ lớn của Đỗ Kế !

Nhưng trong việc này vì muốn giúp đỡ Chu Ngân Ngọc và các nàng ca nữ Quán Đào Nguyên, nên Ái Cơ nói thêm vào:

- Đúng như lời Lục tướng quân nói. Thất Điện đạo sĩ quả tình rất xấu xược !

Đến như thiếp cũng không ưa !

Đỗ Kế hơi bất ngờ về chuyện Ái Cơ tỏ ra thân thiện với Lục Ôn Hầu ! Và quan tri huyện cảm thấy vui mừng lắm ! Từ lâu ông vẫn mong mỗi Lục Ôn Hầu và Ái Cơ bớt gay gắt với nhau ! Chớ họ học hặc gây gổ chỉ làm khổ ông thôi ! Lục Ôn Hầu thấy Ái Cơ đồng ý với mình như vậy cũng đâm ra có cảm tình với nàng. Hắn nói với Đỗ Kế:

- Đỗ huynh thấy không ? Đến như chị Ái Cơ cũng không ưa hắn mà Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh
Typed By Lam Sơn Khách Đỗ Kế gật đầu, nói:

- Ta biết thế từ lâu rồi ! Thôi được ! Để rồi xem các đạo sĩ Thất gia trang sẽ có thái độ nào đối với chúng ta Ái Cơ mừng rỡ vì đã giúp được Chu Ngân Ngọc. Nàng nhìn Lục Ôn Hầu và muốn hỏi dò xem cách sinh sống của các nàng ca nữ Quán Đào Nguyên như thế nào ? Nàng khẽ cất tiếng:

- Lục tướng quân ! Thật sự các nàng ca nữ ở Quán Đào Nguyên có đẹp lắm không ?

Lục Ôn Hầu liếc nhìn Đỗ Kế rồi cười, đáp:

- Chị hỏi chuyện đó làm gì ?

Ái Cơ cũng cười nói:

- Thiếp tò mò muốn biết vậy mà !

Đỗ Kế nhìn ái thiếp lộ vẻ suy nghĩ. “Tại sao tự nhiên Ái Cơ lưu ý nhiều đến Quán Đào Nguyên như vậy ?” Chính ông là người ưa thích gái đẹp mà vẫn chưa biết gì về các cô đó. Lục Ôn Hầu đành đáp:

- Họ toàn là những giai nhân tuyệt sắc, sinh sống bằng nghề buôn bán rượu thịt, tổ chức ca múa để giúp vui mọi người Ái Cơ hỏi vặn lại:

- Chỉ có thể thôi ư ?

Lục Ôn Hầu phì cười:

- Chị này lạ thật ! Còn nhiều chuyện khác, nhưng ai đi nói cho các bà nghe.

Ái Cơ lộ vẻ suy nghĩ. Thế là nàng hiểu Chu Ngân Ngọc ngày nay đã làm nghề gì rồi ! Thật là chua xót ! Khi xưa ở Phiên Ngưng Thành, gia đình Chu Ngân Ngọc khá giả, nền nếp vô cùng ! Có đâu nàng lại xuống mau như vậy ! Nàng nhớ rõ họ Chu có chồng làm đội trưởng quân hộ thành mà Đỗ Kế bỗng hỏi Lục Ôn Hầu:

- Ta không mấy tin lời Thất Điện nhưng hiền đệ cũng phải cho hiểu rõ sự thật.

- Đại huynh hỏi việc chi ?

- Theo lời Thất Điện thì bọn Chu Ngân Ngọc có thông đồng với phái Hạnh Hoa ! Có đúng vậy chăng ?

- Đời nào có chuyện đó ! Thất Điện đến quán Đào Nguyên ve vãn bọn ca nữ không được, rồi mới thù oán phao vu !

Ái Cơ kêu lên:

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách - Đúng thế !

Đỗ Kế giật mình quay nhìn vợ:

- Kìa ! Làm sao Ái nương biết được ?

Ái Cơ ngập ngừng vì biết mình lỡ lời một cách tai hại, nhưng cũng nhanh trí đáp:

- Kìa ! Tướng công đã quên lời suy đoán của thiếp lúc nãy sao ? Chỉ có vậy, Thất Điền mới oán hận phao vu cho người ta chứ - À, ta nhớ ra rồi Nhưng Đỗ Kế lại bảo Lục Ôn Hầu:

- Thất Điền nói rành mạch là chính mục Tiểu Phùng đã thông đồng giữa đôi bên!

Lục Ôn Hầu kêu lên:

- Mục Tiểu Phùng ! Mục đàn bà thường lo việc cúng kiến trong làng đó ư ?

- Phải ! Ta rất nghi ngờ hành động của mục đó. Theo ý ta, Lục hiền đệ nên cho quân cận vệ bắt mục đó về dinh tra hỏi xem sao ?

Lục Ôn Hầu gật đầu nói:

- Được rồi ! Đệ sẽ cho kiểm soát mục đó ngay.

Ái Cơ cảm thấy lo sợ băng quơ. “Liệu Chu Ngân Ngọc có thông đồng với bọn Hạnh Hoa Thôn chăng ?” Nếu có thật, chính nàng cũng không biết làm thế nào để giải cứu cho họ.

Trong khi đó, Lục Ôn Hầu truyền quân cận vệ đi tìm bắt mục Tiểu Phùng. Mục kia nào có hay biết gì đâu, đang ở tring nhà bỗng thấy quân lính ập vào, bắt dẫn đi.

Mục Tiểu Phùng kêu vang đường:

- Trời đất ơi ! Tôi có làm gì mà các ông bắt ! Tôi chưa hề xúc phạm đến Thiên triều mà....

Bọn cận vệ quân của Lục Ôn Hầu cứ lạnh lùng cất bước, kéo lê mục theo sau !

Bọn chúng chỉ biết thi hành theo lệnh trên mà thôi. Đến khi bọn cận vệ đưa Tiểu Phùng đến trước mặt Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu, mục ta liền sụp đầu xuống lạy:

- Trăm lạy, ngàn lạy nhị vị thượng quan:

Con ăn hiền ở lành, nào có tội tình gì mà quân lính đến bắt thế này ?

Lục Ôn Hầu quát to lên:

- Hãy im đi ! Nghe ta hỏi.

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách Mục Tiểu Phùng lấm lét nhìn, im thin thít. Ái Cơ nhìn mục càng lúc càng hồi hộp hơn lên. Nếu mục này khai cho Chu Ngân Ngọc thì ân nhân của nàng sẽ phải khổ !

Lục Ôn Hầu bỗng cất tiếng:

- Mi nhớ khai cho thật, đừng giấu giếm mà mang hại.

Tiểu Phùng lắc nhai:

- Bẩm tướng quân ! Mục không từng phạm tội thì có gì phải giấu.

- Được lắm ! Vậy hãy nghe cho rõ:

Mục có quen biết với Chu Ngân Ngọc ở Hạnh Hoa Thôn chăng ?

Mục Tiểu Phùng điếng hồn, nhưng không dám chối:

- Bẩm.... Mục làm nghề Á «thầy cúngÁ», ai ở Hạnh Hoa Thôn cũng đều quen biết cả.

Lục Ôn Hầu liếc nhìn Đỗ Kế như ngầm bảo “Mục này trả lời khôn khéo lắm.” Đỗ Kế khẽ cất tiếng hỏi mục Tiểu Phùng:

- Đúng rồi ! Ai mà mục lại không quen ! Nhưng ta muốn hỏi chuyện khác nữa !

Chắc mục có quen với Lê Hồng, môn phái Hạnh Hoa ?

-Ồ không ! Tôi.... đâu biết con bé đó.

Đỗ Kế cười nham hiểm:

- Kìa ! Mụ nói ai ở Hạnh Hoa Thôn, mụ cũng quen biết mà.

Mụ Tiểu Phùng lắc đầu, miệng méo xệch:

- Tôi có biết Lệ Hồng là đứa nào đâu ?

Lục Ôn Hầu thét:

- Đứng láo ! Có người gặp mụ nói chuyện với Lệ Hồng ở Miếu Thổ Thần mà....

Mụ Tiểu Phùng run sợ không biết nói sao. Thế là chết rồi ! Thì ra bọm do thám của Lục Ôn Hầu có mặt trong Miếu Thổ Thần, đêm hôm qua.... Bây giờ biết liệu sao ? Đỗ Kế thấy mụ chết sững liền hỏi:

- Có đúng vậy chẳng ?

Tiểu Phùng lắc đầu:

- Dạ.... Họ phao vu cho tôi đó.... Tôi có đến Miếu Thổ Thần bao giờ đâu ?

Đỗ Kế cười gằn:

- Được rồi ! Mụ đã muốn Á «nhọc xác Á» mới chịu khai mà.... Bây giờ ! Đem mụ này qua phòng, đánh ba mươi trượng. mụ không khai đánh thêm nữa cho ta.

Mụ Tiểu Phùng chết khiếp khi quân cận vệ vào lôi mụ đi. Mụ vùng vẫy la lớn:

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách - Thôi ! Tôi chịu khai rồi ! Đừng tra khảo.

Lục Ôn Hầu ra hiệu bảo quân cận vệ để mụ lại, rồi hỏi:

- Thế nào ? Mụ có nhận là đã gặp Lệ Hồng đêm hôm qua ở Miếu Thổ Thần chẳng ?

- Dạ có....

- Mụ gặp chúng để làm gì ?

- Dạ chúng bắt tôi đến đó, chứ nào tôi muốn gặp chúng đâu ?

Đỗ Kế cười gằn:

- Lại lẻo mép nữa ! Ta biết rõ hết rồi. Hỏi mụ mà chơi thôi đó Tiểu Phùng vẫn một mực khai:

- Dạ thật mà ! Chúng đem quân bắt tôi đến Miếu Thổ Thần, một thân một mình làm sao dám chống cự ?

Lục Ôn Hầu quát:

- im ngay ! Mụ là kẻ trung gian dẫn đường cho Lệ Hồng quen biết với Chu Ngân Ngọc Quán Đào Nguyên mà ? Còn bịa chuyện để nói láo nữa hả ?

Mụ Tiểu Phùng xám mặt, ú ớ không nói ra lời. Đỗ Kế nạt lớn:

- Có đúng vậy không ?

Mụ Tiểu Phùng run rẩy:

- Dạ đúng !

Ái Cơ lo sợ lắm ! Thế này thì nguy cho Chu Ngân Ngọc và các ca nữ ở Đào Nguyên Quán rồi ! Đỗ Kế quay sang Lục Ôn Hầu:

- Đó hiền đệ thấy không ! Thất Diện đạo sĩ đã nói thật mà ta lại không tin !

Rồi ông thét gọi quân cận vệ:

- Bây giờ !

Quân cận vệ dạ ran. Đỗ Kế truyền lệnh:

- Hãy kéo sang Hạnh Hoa Thôn bắt hết bọn ca nữ ở Quán Đào Nguyên đem về đây !

Ái Cơ điếng hồn. Thế thì nguy cho Chu Ngân Ngọc rồi, nhưng nàng không biết làm sao can thiệp ! Lục Ôn Hầu bỗng khoát tay bảo bọn cận vệ quân:

- Hãy khoan ! Chờ lệnh ta Đỗ Kế ngạc nhiên nhìn họ Lục:

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách - Hiền đệ còn dặn dò gì nữa ?

Lục Ôn Hầu lắc đầu:

- Đại huynh quá nóng giận không nên ! Nhiều khi tại Tiểu Phùng khiếp vía mà khai bậy cũng nên. Ta đã ngờ thì bọn Đào Nguyên Quán không thoát được đâu !

- Theo ý hiền đệ ta hành động thế nào bây giờ ? Đã có đủ bằng cứ, cứ đưa mụ Tiểu Phùng ra thì bọn chúng làm sao chối được ?

Mụ Tiểu Phùng vẫn lặng thinh, trong lòng ân hận lắm ! Chưa chi mụ đã làm đổ bể hết rồi ! Thế nào mụ cũng gây liên lụy cho Chu Ngân Ngọc và Lệ Hồng !

Chừng nghe Lục Ôn Hầu ngăn cản không cho quân cận vệ bắt các ca nữ Đào Nguyên Quán, mụ thấy đỡ lo hơn. Nhưng vẫn không biết làm sao mật báo cho Chu Ngân Ngọc rõ sự tình để trốn đi nơi khác. Lục Ôn Hầu nhìn mụ Tiểu Phùng rồi lắc đầu bảo Đỗ Kế:

- Đệ không tin được mụ này ! Lỡ giáp mặt Chu Ngân Ngọc, mụ ta chối phăng đi làm sao ? Ta đâu có quyền phá tan Đào Nguyên Quán mà không có bằng cứ ?

Ái Cơ ngập ngừng hỏi:

- Vậy Lục tướng quân có ý gì ?

- Đệ sẽ đích thân sang Đào Nguyên Quán để tìm hiểu bọn Chu Ngân Ngọc rõ ràng hơn.

Đỗ Kế nhìn họ Lục cười nói:

- Hiền đệ không sợ mỹ nhân kế sao ?

- Đối với ai thì sợ chứ mình đã phòng rồi thì sợ gì nữa Họ Lục dứt lời liền truyền bọn cận vệ quân:

- Đem giam mụ ấy vào ngục !

Mụ Tiểu Phùng sụp xuống lạy như tể sao:

- Trăm lạy ngàn lạy Lục tướng quân ! Đừng giam giữ mụ tội nghiệp ! Mụ có tội tình gì đâu Sự thật mụ đã khai hết cả rồi Lục Ôn Hầu thét bảo:

- Hãy im ! Đừng nhiều lời. Bậy đâu ! Lôi cổ mụ ấy đi.

Quân cận vệ vội vã trói chặt cả hai tay, hai chân Tiểu Phùng rồi khiêng thẳng vào nhà giam. Lục Ôn Hầu bảo Đỗ Kế:

- Đỗ huynh đừng bận tâm ! Vụ Đào Nguyên Quán cứ giao cho ngu đệ lo.

Nói xong, Lục Ôn Hầu chưa kịp đi bỗng hụp xuống thét:

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách - Cui chừng thích khách !

Hắn chợt thấy ngói trên nóc nhà động đập liền thét quân cận vệ:

- Vây chặt bên ngoài ! Nó ở trên nóc ngói.

Quân Hán ủa ra sân, nhưng không gặp một ai cả. Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế trở vào thì thấy Ái Cơ đang cầm một bức thư lên xem. Ngọn dao buộc phong thư của kẻ bí mật còn ghim ở giữa án thư. Đỗ Kế ngạc nhiên hỏi Ái Cơ:

- Thư của ai vậy ?

Ái Cơ đáp:

- Thơ của các đạo sĩ Thất gia trang !

Ái Cơ liền đọc lớn lên:

Â «Đỗ tri huyện, Bọn ta không ngờ nhà ngươi lại đối xử tàn tệ với Thất Điền như vậy ! Bao nhiêu công khó của Thất gia trang giúp ngươi, ngày nay hóa ra vô ích. Ngươi đã nhu nhược nghe lời tên thất phu Lục Ôn Hầu còn làm bỉ mặt bọn ta ! Bức thư này là bức thư cuối cùng, bọn ta kể như không hề quen biết với ngươi. Trên đường đi, nếu lỡ gặp mặt các lão gia thì hãy tránh cho xa, đừng nghênh ngang mất mạng đó!

THẤT GIA TRANG» Lục Ôn Hầu nghe xong bức thư gầm lên:

- Bọn khốn khiếp ! Xác xược đến thế là cùng ! Tài nghệ của chúng đến đâu mà phách lối như vậy !

Đỗ Kế cầm lấy phong thơ trên tay Ái Cơ, lộ vẻ suy nghĩ. “Bọn Thất gia trang cũng đã nhiều lần gửi thơ cho ta nhưng đâu có cái giọng xác xược như thế ? Thế này thì khó có thể hàn gắn được với bọn Thất gia trang.” Lục Ôn Hầu nào hiểu được nỗi lo âu trong lòng Đỗ tri huyện, lại cất tiếng bảo:

- Bọn chúng xác quá ! Có ngày đệ sẽ cho chúng một bài học. Bây giờ, đệ xin từ biệt, đến Đào Nguyên Quán để dò xét bọn Chu Ngân Ngọc.

Lục Ôn Hầu cúi chào Đỗ Kế và Ái Cơ rồi ra khỏi sảnh đường. Đỗ Kế nhìn theo hẩn nghĩ thầm:

“Tài nghệ Lục Ôn Hầu có nhằm gì so với các đạo sĩ Thất gia trang !” Riêng Ái Cơ, nàng đang khổ tâm lắm ! Nàng thấy rõ cơn nguy của Chu Ngân Ngọc, nhưng không biết làm sao báo tin chẳng lành Đỗ Kế bỗng hỏi nàng:

- Ái nương thấy sao ? Ta làm phật lòng bọn Thất gia trang có lợi hay có hại ?

Ái Cơ đành đáp:

- Nhất định là có hại rồi !

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách - Thế sao lúc này chính Ái nương cũng có vẻ không bằng lòng Thất Điền ?

- Tại vì hẩn quá xác xược ! Đáng lý, các đạo sĩ ở Thất gia trang phải quả trách hẩn, chứ lẽ nào lại bênh vực, nhục mạ tướng công ?

Đỗ Kế nói:

- Ta cần phải gặp các đạo sĩ ở Thất gia trang mới được ! Họ là những người biết lẽ phải mà. Có lẽ nào vì nghe lời Thất Điền mà tuyệt giao với ta ?

7. Hội Hợp Ở Quán Đào Nguyên

Lệ Hồng, Hoa Mai và Chu Ngân Ngọc đã hiểu thấu lòng nhau, sau một đêm hàn huyên mọi nỗi. Dù cuộc sống cách biệt, dù tài năng kiếm thuật khác nhau, họ vẫn cùng chung ý chí tiêu diệt quân Hán để phục thù cho những người thân yêu đã chết. Lệ Hồng và Hoa Mai được toàn thể các ca nữ trong quán kính mến vì họ đã từng nghe danh tiếng hai nàng trong môn phái Hạnh Hoa.

Riêng Hoa Mai nàng vẫn lo ngại cho số phận Đào Nguyên Quán nên hỏi Chu Ngân Ngọc:

- Liệu Thất Điền có để yên cho ta chẳng ? Hay là hẩn sẽ về dinh quan huyện Đỗ Kế vận động kéo quân sang, bắt chấp uy quyền của Lục Ôn Hầu.

Chu Ngân Ngọc đáp:

- Cũng có thể như thế lắm ! Nhưng đêm qua, em đã lo xong cả rồi. Em viết một bức thư thật dài cho nàng Ái Cơ, ái thiếp yêu quý nhất của Đỗ Kế.

Hoa Mai cũng sốt nhìn Chu Ngân Ngọc:

- Sao lại gửi thư cho Ái Cơ ?

- Vì trước kia nàng là người thợ Ôn sêu của em ở Phiên Ngưng Thành....

Lệ Hồng cau mày hỏi:

- Có tin được mụ đó chẳng ?

Chu Ngân Ngọc đáp nhanh:

- Cũng chẳng rõ thế nào tin. Em chỉ nhắc tình quen biết cũ và nhờ Ái Cơ giúp giùm, một khi Thất Điền tìm cách phao vu....

Lệ Hồng hỏi:

- Nghĩa là cô nương không thú thật với Ái Cơ:

mình nuôi mộng phục thù quân binh Hán triều chứ ?

- Dĩ nhiên là không ! Đời nào em điên rồ như vậy ? Nếu Ái Cơ còn nhớ đến nghĩa cũ tình xưa thế nào nàng cũng giúp mình ! Em tin tưởng như vậy....

Hoa Mai hỏi:

- Nếu nàng không nhớ đến ?

Chu Ngân Ngọc cười buồn bã:

- Thì các em lại bỏ nơi này mà đi. Cũng không phải lần thứ nhứt mới gầy dựng nên cơ nghiệp !

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách Lệ Hồng và Hoa Mai liếc nhìn nhau, sau lời nói đó. Bỗng có tiếng gọi ở dưới nhà:

- Chu Ngân Ngọc ? Chị....

- Gì vậy Mộng Xuân ? Chị đang ở trên này....

Có tiếng chân chạy lên thang gác, Lệ Hồng và Hoa Mai đều đứng dậy nhìn ra.

Mộng Xuân lên tới nơi, nhìn thấy hai người liền cúi đầu chào. Chu Ngân Ngọc bảo nàng:

- Đây Lệ Hồng cô nương và Mai Hoa nữ hiệp.

Mộng Xuân cúi đầu chào một lần nữa, rồi nói:

- Dạ, em từng nghe danh nhị vị cô nương.

Chu Ngân Ngọc hỏi ngay:

- Em gọi chị có việc gì ? Sao mà hốt hoảng như vậy ?

Mộng Xuân vội nói:

- Bọn quân cận vệ của Đỗ Kế vừa đến bắt mụ Tiểu Phùng....

- Trời ! Mụ Tiểu Phùng đã bị chúng bắt ?

Chu Ngân Ngọc ngồi xuống lộ vẻ suy nghĩ:

- Đúng là Thất Điền quyết tâm làm hại bọn ta. Chúng bắt mụ Tiểu Phùng là biết rõ tất cả....

Hoa Mai nói:

- Có thể mụ Tiểu Phùng không khai bọn ta.

Lệ Hồng lắc đầu:

- Không hy vọng lắm ! Chị biết rõ mụ đó mà.

- Thế sao chị còn tin dùng mụ ta ?

Hoa Mai có ý trách chị. Lệ Hồng cười nói:

- Đó là ý của Anh Kiệt đại huynh nào đâu phải của chị ! Nhưng không có mẹ ấy cũng khó bề làm quen với người này, người nọ ! Bao lâu nay, mẹ giúp bọn ta cũng nhiều.

Chu Ngân Ngọc hỏi Mộng Xuân:

- Em có nghe gì nữa chẳng ?

- Dạ có ! Lục Ôn Hầu đã kéo quân sang dinh thự tri huyện Đỗ Kế và Thất Điền đã bỏ chúng.

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách Lệ Hồng nói:

- Nếu vậy giữa bọn Thất gia trang và Đỗ Kế đã có chuyện không thuận nhau rồi!....

Mộng Xuân nhắc nhở:

- Điều quan trọng cần bàn hiện giờ là Đỗ Kế biết rằng chúng ta có liên lạc với nhau, sau khi tra khảo mẹ Tiểu Phùng.

Chu Ngân Ngọc nói:

- Chị bối rối quá ! Không lẽ bỏ Đào Nguyên Quán mà đi ? Biết chừng đâu, chưa có gì nguy hiểm như mình tưởng....

Ngay trong khi đó, các ca nữ từ dưới nhà chạy lên báo tin:

- Các chị Oi ! Quân Hán triều....

Mộng Xuân liếc nhìn xuống sàn nói lớn:

- Chết rồi Lục Ôn Hầu đó....

Lệ Hồng, Hoa Mai đều tuốt gươm cầm tay. Chu Ngân Ngọc nhìn xuống thấy Lục Ôn Hầu từ từ xuống ngựa, không có vẻ hùng hổ thì ngăn hai nàng lại:

- Hãy khoan nhậm vị cô nương ! Em xem chừng Lục Ôn Hầu không phải đến đây để gây sự đâu.

Mộng Xuân cũng đã nhận thấy thái độ của họ Lục, nên gạt đầu:

- Đúng rồi.... em cũng nghĩ như chị ! Nhưng không rõ chúng có âm mưu gì không ?

- Dù gì ta cũng phải tiếp đãi chúng một cách đàng hoàng. Em truyền các bạn sẵn sàng rượu thịt, đào hát. Tuy nhiên cũng không nên xem thường bọn chúng.

Mộng Xuân vâng dạ lui ra. Lệ Hồng tra kiếm vào vỏ, hỏi Chu Ngân Ngọc:

- Tôi và Hoa Mai phải làm gì bây giờ cô nương ?

- Nhậm vị cô nương muốn rời khỏi nơi đây cũng không thể được. Quân Hán đều có mặt chung quanh Đào Nguyên Quán.

Hoa Mai nói:

- Vậy hai chị em tôi nằm ở phòng này !

Chu Ngân Ngọc cúi đầu đáp nhỏ:

- Đây là Đào Nguyên Quán ! Một chốn Á «ăn chơi» dưới mắt quân binh tướng sĩ Hán triều. Không có phòng nào có thể nói là phòng riêng, cấm chúng vào được.

Em ngại nhậm vị cô nương sẽ lộ mặt.

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách Lệ Hồng chợt nhớ ra điều gì vội nói:

- Hay là để chúng tôi xuống hầm bí mật ?

Chu Ngân Ngọc gật đầu khen phải, nhưng Hoa Mai lại cất tiếng:

- Chị Lệ Hồng xuống hầm đi, em ở lại trên này....

Lệ Hồng ngạc nhiên:

- Em muốn giao đấu với Lục Ôn Hầu ư ?

- Dạ không ! Em hầu rượu chúng như các ca nữ xem sao ?

Lệ Hồng nhìn em nhủ thầm :

“Cô bé này cũng vẫn giữ cái tính liều lĩnh như trước !” Nàn mỉm cười bảo Hoa Mai:

- Được rồi ! Chị cũng không cần phải xuống hầm nữa ! Chúng mình hầu rượu Lục Ôn Hầu một lần xem sao !

Chu Ngân Ngọc lo sợ nói:

- Không nên đâu ! Lỡ chúng nhìn được mặt nhị vị cô nương thì nguy lắm đó !

Hoa Mai lắc đầu bảo họ Chu:

- Cô nương đừng lo ! Chị em tôi nhiều lúc còn liều mạng hơn !

Chu Ngân Ngọc không biết liệu sao, đành gọi các bạn mang xiêm y cho Lệ Hồng và Hoa Mai cải trang sửa dạng. Còn nàng thì bước xuống lầu để hầu tiếp bọn Lục Ôn Hầu. Nàng vừa thấy mặt họ Lục đã nung nịu, nói:

- Đêm qua, tướng quân về vội vàng thật thiếp buồn hết sức.

Lục Ôn Hầu tuy mang trọng trách theo mình, nhưng trước nụ cười như hoa nở của Chu Ngân Ngọc, hấn thích ý vô cùng:

- Thôi đừng buồn ! Hôm nay, ta đến đây, mình tiếp tục cuộc vui say.

Chu Ngân Ngọc tươi cười với hấn rồi truyền cho ca nữ:

- Các em cho mang rượu thịt ra và phải hết lòng khoản đãi các tướng đó....

Bọn cận vệ quân ban đầu còn ngỡ, chưa biết ý định của Lục Ôn Hầu như thế nào, chùng thấy chủ tướng của chúng vui đùa, cởi nhả với Chu Ngân Ngọc, thì chúng cũng a vào các bàn rượu thịt, chén tạc, chén thù.

Trong khi đó, Lệ Hồng và Hoa Mai đã trang điểm xong. Xem hai nàng lộng lẫy khác thường, sắc đẹp có phần lấn lướt các nàng ca nữ trong Quán Đào Nguyên.

Các cô đều chắc lưỡi thì thầm:

- Nhị vị cô nương thật sắc tài đúng thực, không ai sánh bằng.

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách Hoa Mai và Lệ Hồng liếc mắt nhìn nhau và mỉm cười ra khỏi phòng. Lệ Hồng khẽ hỏi Hoa Mai:

- Em định đến chúc rượu Lục Ôn Hầu thật tình đó ư ?

- Vâng !

- Vậy thì chị nhường em ! Chị tìm một viên tướng khác để hỏi dò xem tại sao tên Thất Điện đạo sĩ bỏ đi ?

Nói xong, nàng đứng dừng lại. Hoa Mai ngạc nhiên hỏi:

- Kìa ! Sao chị không đi xuống ?

- Chị nhường em tới trước để được Lục Ôn Hầu gọi tới....

Quả đúng như lời dự đoán của Lệ Hồng, Hoa Mai vừa xuống lầu là Lục Ôn Hầu liếc thấy ngay. Hấn trở mặt nhìn rồi hỏi Chu Ngân Ngọc:

- Ai mà đẹp thế ?

Chu Ngân Ngọc quay lại nhìn thấy Hoa Mai cũng phải sững sờ, không ngờ điểm trang xong, nữ lang còn đẹp hơn cả mình nữa. Lục Ôn Hầu hỏi tiếp:

- Kìa.... Ai thế ? Sao ta hỏi nàng không đáp ?

Chu Ngân Ngọc quay lại mỉm cười:

- Em gái thiếp đó. Tướng quân có muốn làm quen không ?

Lục Ôn Hầu sung sướng nói:

- Được rồi.... Mời tới đây cho vui.

Chu Ngân Ngọc liền đưa tay vẫy vẫy Hoa Mai. Thiếu nữ vội vàng tới nơi, cúi đầu chào Lục Ôn Hầu, nụ hoa nở trên môi ! Mới nhìn nàng, tâm hồn Lục Ôn Hầu đã ngây ngất. Chu Ngân Ngọc nói nhanh:

- Ngân Lang ! Đây là Lục tướng quân ! Người muốn biết em đó....

Hoa Mai thấy Chu Ngân Ngọc đặt tên mình là Ngân Lang thì biết ngay nàng đã giới thiệu mình là em ruột. Nàng mỉm cười cúi mặt:

- Dạ.... Em hân hạnh được biết thượng quan !

Giọng nàng trong như tiếng chuông ngân càng làm đẹp dạ Lục Ôn Hầu. Hắn nhìn hai chị em, tuy không mấy giống nhau, nhưng cùng đẹp như nhau. Bao nhiêu đó, cũng đủ cho Lục Ôn Hầu thỏa ý rồi. Hắn bảo Hoa Mai:

- Nàng ngồi xuống đây ! Đêm qua, nàng ở đâu mà ta không gặp ?

Hoa Mai nhớ đến vụ Chu Ngân Ngọc phao vu cho Thất Điền đạo sĩ, liền tương kế tựu kế nói:

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách - Dạ.... đêm qua, em ở trên lầu, chớ không dám xuống.

Lục Ôn Hầu hỏi nhanh:

- Sao lạ vậy ! Nàng không muốn tiếp bọn ta ư ?

Hoa Mai đưa mắt nhìn Lục Ôn Hầu, rồi nói:

- Đâu phải vậy ! Tướng quân nói oan cho em. Chỉ vì đêm qua, có tên đạo sĩ khốn khiếp ở đây nữa đó. Hắn gặp em thì ve vãn lố lăng lắm....

Chu Ngân Ngọc không ngờ Hoa Mai nhanh trí như vậy, nên phụ họa thêm:

- Cũng chỉ tại Thất Điền muốn Ngân Lang không được mà làm tình làm tội bọn thiếp ! Hắn còn phao vu cho bọn thiếp thông đồng với phái Hạnh Hoa nữa. Nếu Lục tướng quân thiếu sáng suốt thì nguy cho Đào Nguyên Quán rồi !

Lục Ôn Hầu nhìn Hoa Mai gật đầu:

- À ra thế....

Lục Ôn Hầu chợt nhớ đến lời tố cáo của mục Tiểu Phùng, nên nhìn Hoa Mai và Chu Ngân Ngọc. Họ Lục hỏi chủ Quán Đào Nguyên:

- Nàng có quen biết với mục Tiểu Phùng chẳng ?

Chu Ngân Ngọc biết Lục Ôn Hầu hỏi dò mình, nên điềm tĩnh đáp:

- Dạ ! Mục Tiểu Phùng thì còn ai lạ gì ở vùng Hạnh Hoa Thôn này ! Nhưng....

tướng quân hỏi đến mục Tiểu Phùng làm gì ?

- Ta muốn rõ nàng có thân với mục ấy chẳng ?

Chu Ngân Ngọc nghĩ thầm:

“Chắc mẹ Tiểu Phùng đã khai sự thật với quân Hán rồi ! Phải làm thế nào, chớ không Lục Ôn Hầu sẽ nghi ngờ mình ngay” Họ Chu nghĩ thật nhanh, rồi bảo Lục Ôn Hầu:

- Mẹ đó ai mà dám quen thân ? Chỉ biết thôi mà mẹ còn làm hại nữa đó....

Hoa Mai nhìn Chu Ngân Ngọc chưa rõ nàng định nói gì ! Lục Ôn Hầu lạnh lùng hỏi:

- Tiểu Phùng làm hại gì nàng ?

- Thì đó, tướng quân không thấy sao ? Chính mẹ ta làm mối lái cho Thất Điền đạo sĩ đến đây ve vãn em Ngân Lang mới gây hại cho Đào Nguyên Quán.

Lục Ôn Hầu nhìn sững Chu Ngân Ngọc:

- À ra vậy ! Hèn chi....

Họ Chu hỏi ngay:

- Sao tướng quân ?

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách Biết mình lỡ lời, Lục Ôn Hầu vội nói:

- Không có gì ! Ta hơi bất ngờ về chuyện đó ! Thì ra chính mẹ Tiểu Phùng làm mối cho Thất Điền đạo sĩ ve vãn Ngân Lang ?

Hoa Mai hiểu ý Chu Ngân Ngọc nên cất tiếng bảo Lục Ôn Hầu:

- Mẹ Tiểu Phùng ăn tiền của lão đạo sĩ đó mà. Nhưng không xong mẹ ta lại đâm ghét bọn thiếp....

Lục Ôn Hầu đã tin lời Chu Ngân Ngọc và Hoa Mai ! Hắn ta đã có cơ giải thích cho Đỗ tri huyện rõ rồi ! Thực tình trong thâm tâm Lục Ôn Hầu không nghi ngờ bọn ca nữ này thông đồng với phái Hạnh Hoa. Thông đồng thế nào được khi bọn chúng chỉ là phường Ả «bán phần, buôn hương» chỉ muốn có tiền để sống một cuộc đời sang cả. Khi còn ở bên Tàu, Lục Ôn Hầu rất ưa thích những nơi có Ả «trà đình tửu điểm» bây giờ có chỗ như Đào Nguyên Quán, hắn ta vừa bụng lắm ! Có cơ gì chứng tỏ bọn Chu Ngân Ngọc vô tội là hắn tin ngay.

Trong khi đó Lệ Hồng đã xuống lầu và đến gần Trần Bính, viên phó tướng của Lục Ôn Hầu. Tên này đang chăm chú nhìn Hoa Mai, trong lòng ham thích lắm.

Phải chi Lục Ôn Hầu chọn Chu Ngân Ngọc và nhường Hoa Mai lại cho hắn thì hay quá. Hắn đang nghĩ ngợi vẩn vơ, bỗng có tiếng gọi nhỏ:

- Tướng quân ! Nhìn ai vậy ?

Trần Bính giật mình quay lại, chợt thấy Lệ Hồng thì hắn sững sờ không nói nên lời.

- Ta.... ta đâu.... nhìn ai.

Họ Trần không ngờ từ nãy giờ, một ca nữ tuyệt trần như vậy ở kề cận bên hắn.

Sắc đẹp có phần lấn lướt hơn cả con bé ngồi cạnh Lục Ôn Hầu. Lệ Hồng hiểu rõ tâm trạng của hắn, nên cất tiếng:

- Thiếp ngồi từ nãy giờ, chẳng ai đoái hoài tới, thật là buồn ! Thôi thiếp xin từ giã tướng quân....

Lệ Hồng nói xong làm bộ đứng dậy. Trần Bính vội vã nắm lấy tay nàng:

- Hãy khoan ! Kia.... Sai nàng lại bỏ đi ?

- Vì tướng quân không thiết tha gì đứa ca nữ nghèo hèn, xấu xa này thì còn ở làm chi nữa.

- Đừng ! Nàng hiểu lầm ý ta rồi ! Ta không nhìn thấy nàng đó chớ có phải là lạnh nhạt đâu. Thôi đừng giận mà....

Lệ Hồng nhủ thầm:

“Bọn cận tướng của Đỗ Kế phần đông đều háo sắc ! Nội nhược điểm đó, ta cũng đủ thắng rồi.” Trần Bình lúi nhúi ngồi xuống bên hần ! Lệ Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách Hồng khó chịu lắm, nhưng cũng phải chiều theo. Nàng chợt nghĩ đến Anh Kiệt.

Nếu giờ phút này, có chàng ở đây không biết Anh Kiệt sẽ nghĩ sao ? Lệ Hồng nhìn Trần Bình làm bộ ngây ngô hỏi:

- Tướng quân và ông ngồi trên kia, ai quyền tước to hơn ?

Nàng chỉ tay về phía Lục Ôn Hầu. Trần Bình lo sợ giữ tay nàng lại:

- Suyt ! Đừng hỏi bậy bạ ! Chủ tướng của ta đó.... Lục Ôn Hầu, nàng không biết sao ?

- Không biết ! Nhưng theo thiếp thì tướng quân oai vệ hơn. Sao tướng quân lại sợ Lục Ôn Hầu như vậy ?

Trần Bình lộ vẻ suy nghĩ nhưng vội khoát tay bảo Lệ Hồng:

- Thôi đừng nói đến chuyện đó nữa ! Nàng tên gì ?

Lệ Hồng nhìn hần, lắc đầu:

- Thiếp không có tên !

- Sao lạ vậy ?

- Sống một cuộc đời như thế này thiếp còn nhớ đến tên mình làm gì nữa ! Chỉ làm tủi lòng cha mẹ thêm.

Viên tướng Tàu chừng như cảm động trước những lời của Lệ Hồng, khẽ hỏi:

- Nàng là người ở đâu ? Cha mẹ có còn không ?

Lệ Hồng bịa chuyện:

- Thiếp là người ở Phiên Ngưng Thành, cha mẹ đều chết hết trong lúc đế đô thất thủ.

- Tội nghiệp hông ! Vì vậy mà nàng phải trôi dạt đến chốn này chứ gì ?

Lệ Hồng gạt đầu, nước mắt ràn rụa. Nàng quyết làm xiêu lòng tên phó tướng của Lục Ôn Hầu, để có lợi về sau. Trần Bình đã chết vợ, nên theo đoàn quân Hán sang đây, nhiều khi lòng cũng trống trải. Sắc đẹp của Lệ Hồng đã làm rung động tâm hồn Trần Bình, nên cảnh của nàng dễ khiến hần thương vậy ! Trần Bình bảo Lệ Hồng:

- Cảnh nàng bơ vơ đáng thương thật ! Ta muốn giúp đỡ nàng không biết có được chăng ?

Lệ Hồng biết Trần Bình có tính tốt, nên làm bộ ngập ngừng:

- Dạ ! Đa tạ tướng quân ! Thiếp đâu dám làm phiền lòng tướng quân.

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách - Không sao đâu ! Ta chỉ có một mình, không bà con thân thuộc.... Ta muốn nói với nàng điều này ! Có muốn sống với ta chăng ?

Lệ Hồng biết Á «cá đã cắn câu»», nhưng còn làm bộ:

- Thôi đi !.... Tướng quân đừng đẩy đưa mà thêm khổ cho thiếp !

- Ta nói thật đó. Ta có nhà riêng trong vòng dinh thự của Lục Ôn Hầu. Nếu nàng đồng ý, cứ đến ở với ta.

Lệ Hồng mừng lắm ! Như vậy thì nàng sẽ có dịp lên vào dinh thự Lục Ôn Hầu mà không sợ chúng tra xét. tuy nhiên, nàng cũng dè dặt bảo hần:

- Chúng em làm ở Đào Nguyên Quán này, điều kiện khó khăn lắm ! Phải lén gặp mặt nhau, chứ không thì chị Chu Ngân Ngọc sẽ đuổi thiếp đi nơi khác....

- Thì nàng về sống với ta....

- Thôi đi ông ơi ! Chừng ông không thích, ông đuổi người ta ra đường ư ?

Trần Bình lắc đầu:

- Đời nào có chuyện nhớ....

Hắn nói xong, ôm choàng ngang vai Lệ Hồng, kéo sát vào mình. Trong khi đó, trên nóc ngói có một bóng đen ngồi im lìm trở mắt nhìn xuống. Bóng đen thấy cảnh đó, thì lẩm bẩm:

- Lệ Hồng làm gì lạ vậy kia ?

Rồi chợt nhìn thấy Hoa Mai đang ngả nghiêng chuốc rượu Lục Ôn Hầu, bóng đen sững sờ kêu lên:

- Lại cả Hoa Mai nữa ! Không lý hai chị em đã rời bỏ môn phái Hạnh Hoa để đi làm ca nữ sao ?

Dưới kia, Lệ Hồng gọi chuyện hỏi Trần Bính:

- Này.... Thiếp lại sợ tướng quân giống tính của lão đạo sĩ Thất Đìnê thì nguy.

Trần Bính phản đối ngay:

- Không đâu.... Ta đâu ưa thích gì tên đó !

- Mà lão đạo sĩ đâu rồi tướng quân ?

Trần Bính vô tình đáp:

- Lão ta bị Lục Ôn Hầu hạ nhục bỏ đi rồi.

- Thế ư ? Cho đáng đời lão già khốn khiếp đó ve vãn người ta không được lại còn phao vu nữa....

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách - Từ đây, Đào Nguyên Quán không lo nữa. Lục Ôn Hầu đã chịu giúp đỡ rồi thì chẳng ai làm gì được đâu.

Lệ Hồng nắm lấy tay hắn:

- Còn tướng quân nữa chi !

Trên nóc ngói, bóng đen đã rời khỏi chỗ ẩn, lên xuống phòng riêng của Chu Ngân Ngọc. Đó là Anh Kiệt chứ không ai khác. Chàng ở trong núi Phục Sơn chờ đợi tin tức Lệ Hồng mà không được mới nóng lòng đi tìm giữa lúc Tần Ngọc đang kéo anh em về núi. Chàng không gặp được Tần Ngọc nên càng lo sợ hơn.

Anh Kiệt đến Đào Nguyên Quán không gặp Lệ Hồng mới tới dinh thự Đỗ Kế và biết rõ sự mâu thuẫn giữa bọn Thất gia trang và quan tri huyện. Tương kế tựu kế, chàng thảo nhanh một bức thư, mạo danh bọn Thất gia trang gửi cho Đỗ Kế mật sát hắn và mắng nhiếc Lục Ôn Hầu. Vì bức thư đó mà bọn Lục Ôn Hầu càng căm hận các đạo sĩ Thất gia trang hơn. Xong xuôi, Anh Kiệt mới trở lại Đào Nguyên Quán. Bất ngờ chàng gặp lúc Lệ Hồng và Mai Hoa ngã nghiêng cười cợt với quân giặc. Anh Kiệt phiền lòng lắm, nhưng vẫn chưa hiểu vì sao hai nàng làm thế. Lần đầu tiên từ khi sống chung nhau, Anh Kiệt mới thấy khó chịu trước hành động của vợ. Ở dưới nhà, rượu đã ngà ngà say, Lục Ôn Hầu chăm chú nhìn Hoa Mai với đôi mắt thêm thuông. Chu Ngân Ngọc đã từng giao tiếp với bọn sói lang đó, nên hiểu thấu được ý muốn của họ Lục. Nàng lo sợ băng quơ. Lỡ ra, Lục Ôn Hầu đòi đem Hoa Mai về dinh thự để hầu tiếp hắn đêm nay, thì mới làm sao ? Hoa Mai là một nữ hiệp tài trí hơn người, nhưng chưa từng sống cảnh nhơ nhớp như nàng và các bạn. Chắc chắn là Hoa Mai sẽ tự vệ không cho Lục Ôn Hầu chạm đến tấm thân ngọc của nàng. Hành động của Hoa Mai chắc chắn sẽ gây nhiều tai biến cho Đào Nguyên Quán !

Lục Ôn Hầu bỗng nắm lấy bàn tay trắng muốt của Hoa Mai, cất giọng lè nhè:

- Đêm đã khuya lắm rồi ! Ta muốn về dinh thự. Nàng có bằng lòng về với ta, vui hưởng suốt đêm nay chăng ?

Hoa Mai chưa kịp trả lời, Chu Ngân Ngọc đã lên tiếng:

- Khoan ! Kìa Lục tướng quân nỡ lòng nào bỉ mặt thiếp sao ? Dù gì mình cũng quen biết với nhau trước mà.

Chu Ngân Ngọc nghĩ thầm:

“Chỉ còn cách làm ra vẻ ganh tị với Hoa Mai mới giúp được nàng thoát khỏi cảnh khó khăn.” Lục Ôn Hầu thích ý vì được những giai nhân tuyệt sắc tranh nhau về dinh thự của hắn ! Hắn cười hềnh hếch:

- Hà hà được rồi ! Nàng không mất phần đâu. Đêm nay ta chọn Ngân Lang. Lúc khác sẽ đến phiên nàng.
Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách Chu Ngân Ngọc làm bộ giận giữ, quay sang Hoa Mai nói lớn:

- Ngân Lang giỏi thật ! Em không còn xem chị ra gì nữa phải không ? Đi lên lầu ngay.

Ngân Ngọc tưởng đâu nói thế là Hoa Mai hiểu ý mình, bỏ chạy lên lầu. Nào ngờ, nữ lang lại sừng sộ với nàng:

- Chị này lạ thật ! Bộ tính bắt ép người ta mãi sao ? Tôi về dinh của Lục tướng quân xem chị làm gì cho biết !

Nàng nói xong, xít tới ôm chầm cánh tay Lục Ôn Hầu giữa sự ngạc nhiên của Chu Ngân Ngọc và toàn thể ca nữ. Ngân Ngọc nghĩ thầm:

”Hoa Mai điên rồi chắc !

Sao tự dưng lại mang thân đến hang hùm. Một là nàng sẽ thất thân với hủn, hai là nàng sẽ gây liên lụy cho Đào Nguyên Quán.” Chính Lệ Hồng đang ngồi với tên Trần Bính cách đó mấy bàn, cũng đâm ra hoang mang trước thái độ của Hoa Mai.

Em nàng đã hành động tùy hứng mà không bàn bạc trước. Tính khí Hoa Mai cũng vẫn ngang ngạnh như xưa ! Trần Bính thấy Hoa Mai chịu về dinh thự của Lục Ôn Hầu, liền bảo Lệ Hồng:

- Con bé kia dám cãi lời Chu Ngân Ngọc đó. Mà ta có làm gì đâu ! Sao nàng lại sợ ?

Lệ Hồng bĩu môi:

- Thế là nó biết luôn, chứ không đời nào trở về Đào Nguyên Quán được nữa.

- Thì cần gì ! Lục Ôn Hầu nuôi dưỡng săn sóc nó đầy đủ có hơn không ! Ta sẽ chu toàn cho nàng đến suốt đời.

- Thôi đi ông ơi ! Để tôi dàn xếp lại đã. Nhưng tôi hứa sẽ đến thăm ông.

Đang kia Lục Ôn Hầu ôm ngang hông Hoa Mai, đứng dậy truyền quân sĩ:

- Thôi hãy kéo quân về ! Ta còn bận suốt đêm nay mà.

Hắn nói xong liếc nhìn Hoa Mai cười tình, rồi tiếp bảo Chu Ngân Ngọc:

- Nàng tính tiền bạc cho kỹ, ta sẽ cho quân cầm đến.

Trần Bính và bọn cận vệ quân đã ra trước sân lên ngựa. Lục Ôn Hầu dìu Hoa Mai đi phía sau. Cả bọn giục ngựa đi rồi thì Chu Ngân Ngọc chạy đến bên Lệ Hồng lo ngại hỏi:

- Hoa Mai nữ hiệp hành động gì lạ vậy cô nương ? Lọt vào dinh thự của Lục Ôn Hầu, nào phải chuyện đùa.

Lệ Hồng lắc đầu, nói:

- Hoa Mai không bàn qua với tôi một lời, cứ tự tiện hành động. Thật lạ quá !

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách Mộng Xuân nói chen vào:

- Nếu Hoa Mai nữ hiệp làm phật lòng Lục Ôn Hầu thì hắn sẽ nghi ngờ ngay.

Bỗng có tiếng nói từ trên lầu vọng xuống:

- Tại sao không tính trước. Để đến bây giờ mới biết lo ?

Mọi người đều giật mình quay lại. Một thanh niên đầu chít khăn võ sinh, lưng mang trường kiếm, đang đứng trên đầu cầu thang khoanh tay nhìn xuống. Chu Ngân Ngọc chưa biết là ai, tại sao lại len vào quán một cách dễ dàng như vậy, thì Lệ Hồng đã kêu lên:

- Kìa anh Anh Kiệt !

Anh Kiệt vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng từ từ bước xuống thang. Chu Ngân Ngọc, Mộng Xuân và các nàng ca nữ đều nhón nháo cả lên. Không ngờ họ lại được diện kiến với bậc kỳ tài trong phái Hạnh Hoa, mà từ lâu họ chỉ nghe danh. Lệ Hồng bước đến bên cầu thang hỏi chồng:

- Anh đến đây bao giờ ? Tần Ngọc bảo các em ở đây à ?

Vũ Anh Kiệt lắc đầu:

- Anh chưa gặp Tần Ngọc. Thấy đi mãi không về anh đi tìm đây - Tần Ngọc đã về núi Phục Sơn rồi, chỉ có em và Hoa Mai ở nán lại đây thôi.

Chu Ngân Ngọc vừa bước tới, Lệ Hồng chỉ nàng, bảo Anh Kiệt:

- Đây là Chu Ngân Ngọc cô nương, người mà chúng ta vẫn hằng nhắc nhở tới.

Vũ Anh Kiệt cúi đầu chào Chu Ngân Ngọc, thì nàng đã nói:

- Nghe danh hiệp sĩ đã lâu, hôm nay mới được diện kiến. Chẳng hay hiệp sĩ đến đây có điều chi dạy bảo ?

Anh Kiệt nhìn Lệ Hồng khẽ cất tiếng:

- Chắc Lệ Hồng đã nói rõ ý định của chúng tôi là đánh Hạnh Hoa Thôn với sự giúp sức của các cô.

- Dạ chúng tôi đang bàn kế hoạch, bất ngờ bọn Lục Ôn Hầu tìm tới. Nghe đâu chúng đã bắt mẹ Tiểu Phùng.

Vũ Anh Kiệt gật đầu:

- Đúng thế ! Mẹ Tiểu Phùng đã bị bắt và đã khai hết mọi việc.

Lệ Hồng kêu lên:

- Trời ! Nếu vậy Lục Ôn Hầu đã biết rõ âm mưu của mình ?

Chu Ngân Ngọc nói:

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách - Thiếp cũng nghĩ thế, nên đã tương kế tựu kế vu cho mẹ Tiểu Phùng âm mưu với Thất Điền đạo sĩ làm hại bọn ta. Lục Ôn Hầu xem chừng tin tưởng lắm.

Vũ Anh Kiệt cười nói:

- Điểm thắng lợi đầu tiên của chúng ta là gây được mâu thuẫn giữa tri huyện Đỗ Kế và bọn Thất gia trang. Từ đây, nếu gặp nhau, chúng sẽ chém giết nhau như hai phe thù nghịch.

Rồi chàng thuật lại chuyện mình mạo danh Thất gia trang, gửi thư cho Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu, khiến ai nấy đều vui mừng. Lệ Hồng bỗng nghiêm sắc mặt, nói:

- Em thật giận Hoa Mai. Đương không lại theo Lục Ôn Hầu về dinh thự của hắn làm gì không biết nữa ! Lỡ ra có hại vô cùng.

Anh Kiệt nhìn vợ, hỏi:

- Tại sao em không tính trước ? Việc gì phải chường mặt tiếp kiến bọn Lục Ôn Hầu ?

Lệ Hồng thấy chàng có vẻ phật ý, thì lo sợ nói:

- Em muốn biết rõ lý do Thất Điền đạo sĩ rời bỏ Đỗ Kế, nên tìm cách làm thân với tên Trần Bính.

Anh Kiệt nói:

- Lúc này ở trên nóc quán, anh thấy rõ cử chỉ của em mà Lệ Hồng xấu hổ nhìn xuống. Lúc này chính nàng cũng có nghĩ đến Anh Kiệt, và chắc biết thế nào chàng cũng khó chịu nếu chứng kiến hành động của mình.

Chu Ngân Ngọc khẽ bảo Anh Kiệt:

- Điều mà thiếp đang lo là Hoa Mai đã lọt vào vòng dinh của Lục Ôn Hầu.

Không khéo nàng sẽ làm bại lộ tất cả. Họ Lục tưởng lầm Hoa Mai nữ hiệp chính là Ngân Lang, em ruột của thiếp !

Lệ Hồng bảo chồng:

- Hay là anh để em đến viếng dinh thự của Lục Ôn Hầu ! Có gì em tìm cách giúp sức Hoa Mai.

Anh Kiệt lắc đầu:

- Việc đó em để anh lo liệu. Bây giờ em ở đây đợi anh rồi về núi Phục Sơn, một mình Phi Hồng Yến sợ không đủ sức điều khiển các bạn.

Lệ Hồng vâng dạ, nhưng trong lòng không khỏi nghi ngại băn khoăn !

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách Sở dĩ Hoa Mai dám liều lĩnh theo Lục Ôn Hầu về dinh thự của hắn là vì nàng tin tưởng ở tài trí của mình. Bao nhiêu năm trời lưu lạc, bao lần lọt vào tay bọn cường sơn hắc điểm, nàng vẫn thoát thân một cách dễ dàng thì đối với Lục Ôn Hầu, nàng có xem ra gì đâu. Hơn nữa, Liêu Cốc đạo nhân khi xưa có trao cho nàng một thứ Á«phấn mê hồnÁ» rất hiệu nghiệm. Gặp lúc bất cập, nàng để thứ phấn đó vào móng tay, búng nhẹ vào mặt kẻ đối diện cũng đủ làm kẻ ấy mê man như chết.

Dụng ý của Hoa Mai khi đến dinh thự của Lục Ôn Hầu là lợi dụng tình thế đó dò xét bên trong. Nàng muốn biết dinh thự đó được phòng thủ kiên cố đến bậc nào.

Đã sẵn có ý định, cho nên khi Lục Ôn Hầu đưa nàng vào dinh thự, nàng cười nói ngả nghiêng với hắn, bắt chước những cặp mắt tò mò của bọn lính canh. Lục Ôn Hầu thích ý vô cùng. Hắn không ngờ đêm nay mình lại có diễm phúc được một giai nhân tuyệt sắc như Hoa Mai hầu hạ. Bây giờ thì hắn không còn nhớ gì nữa hết, luôn cả lời tố cáo của Thất Điền đạo sĩ và lời khai của mụ Tiểu Phùng. Hắn chỉ còn thấy đôi mắt sáng như sao, đôi má đỏ hồng, đôi môi cười như hoa nở. Lục Ôn Hầu truyền lệnh cho nữ tì bày tiệc rượu trong phòng riêng của hắn, rồi tất cả đều lui ra, để mặc hắn với Hoa Mai.

Trong lúc đó, Anh Kiệt qua hào sâu, nhảy khỏi hàng rào lên vào bên trong dinh thự. Chàng thấy bốn bề vắng lặng thì không biết phòng riêng của Lục Ôn Hầu ở chốn nào ? Anh Kiệt còn đang băn khoăn, bỗng nghe tiếng cười lanh lảnh phát ra từ một chái lầu ở hướng tây dinh thự. Giọng cười nghe thật kỳ lạ ! Chàng vừa ngước nhìn lên thì ánh đèn cũng vụt tắt trong phòng. Anh Kiệt sinh nghi lắm lắm:

- Không chừng Lục Ôn Hầu đưa Hoa Mai vào gian phòng đó !

Chàng vội vã phóng lên nóc dinh thự, nhẹ nhàng chèo đèo đi. Đến phía trên gian phòng ở chái tây, Anh Kiệt cúi xuống gõ ngói. Trong phòng vắng lặng như tờ và tối đen như mực. Anh Kiệt cố vận nhãn quang nhưng không thấy gì cả, chỉ lờ mờ những đồ vật trong phòng. Bỗng Anh Kiệt cảm thấy như muốn hắt hơi. Chàng hoảng hốt đập ngói xây mặt lên trời hít lấy không khí. Con hắt hơi như tan biến ngay ! Chàng nhủ thầm:

“Đúng là chất Á«mê hồn hươngÁ» rồi ! Ai đã bỏ thuốc mê trong phòng này ?” Anh Kiệt còn đang phân vân bỗng có tiếng động phía dưới phòng. Chàng lấy tay áo che khuất miệng mũi rồi gõ ngói nhìn vào trong. Rõ ràng một người vừa mở cửa và vác một bọc vải trên vai. Anh Kiệt kêu nhỏ:

- Trời ! Hoa Mai !

Phải rồi ! Chính Hoa Mai chứ không ai khác. Nàng búng phấn Á«mê hồnÁ» vào mặt Lục Ôn Hầu, làm cho hắn mê như chết rồi định bắt hắn mang đi. Anh Kiệt lắm lắm:

- Hoa Mai hành động không suy xét. Sáng ra, mắt tích Lục Ôn Hầu, thế nào Đào Nguyên Quán cũng mang họa.

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách Chàng còn suy nghĩ thì Hoa Mai đã ra khỏi phòng, chèo đèo lên nóc ngói. Tên cận vệ quân ngồi trên đài canh thấy bóng nàng liền tri hô lên:

- Thích khách ! Anh em ơi ! Quân gian lên vào phòng Lục tướng công. Tiếng trống nổi lên, tiếng thanh la vang dậy, quân canh nhốn nháo cả lên. Bọn võ sư từ phòng riêng chạy ra dáo dác. Anh Kiệt thấy cơn nguy của Hoa Mai, liền chặn nàng lại:

- Hoa Mai ! Em liều lĩnh quá !

Hoa Mai đang phóng mình đi chợt thấy có người chặn đường, hoảng hốt thối lui. Chừng nghe tiếng Anh Kiệt, nàng vui mừng reo lên:

- Vũ huynh ! Anh đi đâu vậy ?

- Em liều mạng bắt Lục Ôn Hầu đi như thế này thì nguy rồi ! Bọn chúng đã báo động khắp nơi. Chẳng những liên lụy tới mình mà còn có hại cho Đào Nguyên Quán - Để gì chúng bắt được em Vũ huynh ! Đã lỡ vào đây mà không bắt Lục Ôn Hầu thì uổng quá ! Em muốn cho bọn quân binh nhà Hán phải chấn động lên tất cả.

- Không được đâu ! Thôi để mặc anh. Bây giờ, em liệu thoát vòng vây được chăng ?

Hoa Mai nhìn trước nhìn sau rồi quả quyết:

- Không khó khăn gì đâu !

Anh Kiệt móc trong áo ra chiếc khăn trắng bảo Hoa Mai:

- Em hãy trùm lên đầu cho chúng không nhìn rõ mặt rồi thẳng đường về núi Phục Sơn ngay đi. Phía sau đã có anh Hoa Mai chưa biết Anh Kiệt toan tính việc gì nhưng cũng làm theo lời. Nàng vừa trùm khăn lên mặt thì bọn võ sư của Lục Ôn Hầu cũng vừa lên tới nơi. Nàng vội bảo anh:

- Thôi em đi đây ! Tên tướng Tàu này nặng xác quá. Nàng dứt lời lẩn mình đi phút chốc mất dạng. Anh Kiệt đã có sẵn ý định, nên tuốt kiếm chắn ngang đường bọn võ sư:

- A ha ! bây giờ các con mới tới thì trễ lắm rồi. Bọn võ sư có tên nhìn được Anh Kiệt nên kêu lên:

-Ồ Vũ Anh Kiệt ! Phái Hạnh Hoa. Bầy gan dạ thật ! Lần này, không sống được đâu con. Anh Kiệt cười vang lên:

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách - Còn lâu lắm bọn bây mới chạm đến gót chân của ta ! Hãy vào phòng kia mà xem. Lục Ôn Hầu đã giận bỏ bầy mà đi rồi.

Trong khi đó, quân canh dưới nhà la vang dậy:

- Lục tướng công ! Lục tướng công đã bị bắt. Tướng công mất tích rồi !

Bọn võ sư lo sợ nhìn nhau. Anh Kiệt được thể bảo bọn chúng:

- Đó bây thấy chưa ? Ta đã nói mà. Hãy nhẩn với Đỗ Kế là ta mượn tạm Lục Ôn Hầu ít hôm nhé !

Bọn võ sư Tàu còn đang hoang mang, Anh Kiệt lại tiếp:

- Ta không giết bọn bây đâu ! Ta chỉ nhờ bọn bây nói lại với Đỗ Kế là ta đã trở về Hạnh Hoa Thôn rồi. Hắn khôn hồn thì trả ngọn đuôi này lại cho ta, rồi rút quân đi nơi khác. Bằng trái lệnh sẽ có nhiều điều tai hại sau này cho hắn. Việc đầu tiên mà hắn chứng kiến sẽ là chiếc đầu của Lục Ôn Hầu. Ta kỳ hạn trong ba hôm nữa, nếu không thả hết những tráng sĩ đã đến Hạnh Hoa Thôn viếng mộ cha ta mà bị bắt, ta sẽ cắt đầu Lục Ôn Hầu gửi về cho hắn. Còn gì khác, ta sẽ nói sau. Bây giờ ta xin kiếu !

Anh Kiệt nói xong đá mạnh vào hông một tên võ sư đứng gần nhất. Hắn hét lên:

- Ồi trời ơi ! Bọn võ sư hoảng hốt nhìn theo thân gã đang lặn tròn trên mái ngói. Đến khi chúng nhìn lại thì Anh Kiệt đã mất dạng tự bao giờ. Bọn võ sư tiu nghỉu như lũ chó bị cắt đuôi. Khi chúng vào sảnh đường rồi thì bọn tì nữ cấp báo:

- Bẩm chư vị ! Nàng ca nữ ở Đào Nguyên Quán cũng mất tích. Nhiều tiếng lao nhao:

- Là chưa ? Không lẽ bọn Hạnh Hoa Thôn lại bắt luôn cô gái ấy ? Cô ta có làm gì đâu ?

- Chúng ta nào thấy ai khác hơn ngoài Anh Kiệt và kẻ bắt Lục Ôn Hầu ?

Trong khi đó, phó tướng Trần Bính bước vào sảnh đường hỏi:

- Việc gì mà nhốn nháo lên cả đây ?

Bọn võ sư phần tức bực không bắt được Anh Kiệt, nên cự Trần Bính:

- Tự này giờ, phó tướng ở đâu mà không hay biết gì cả vậy ?

- Việc gì ? Ta bận đi tuần, các võ sư không biết sao ? Vừa mới về với chủ tướng là ta phải đem quân cận vệ rảo quanh thôn xóm. Bọn Hạnh Hoa Thôn rất có thể đột nhập dễ dàng - Thì chúng đột nhập vào tận trong dinh này rồi còn gì nữa.

Hạnh Hoa Thôn Phục Hận Sơn Linh Typed By Lam Sơn Khách - Bọn Hạnh Hoa Thôn mới vào đây ?

- Phải ! Và chúng đã bắt Lục tướng quân mang đi rồi !

Trần Bính điếng hồn đứng chết sững:

- Lạ lùng chưa ? Lục tướng quân vừa đem con bé Ngân Lang ở Đào Nguyên Quán về mà.

- Cả con bé ấy cũng đã bị chúng bắt đi Vũ Anh Kiệt đã đến đây đó.

Trần Bính ngồi phịch xuống ghế không thốt nên lời. Thế là hết nói rồi ! Bọn Hạnh Hoa Thôn lộng hành thái quá. Tưởng chúng đốt kho lương hay làm gì còn có thể tin được ! Đàng này chúng dám bắt cả Lục Ôn Hầu ! Nhưng qua phút đột ngột ban đầu, Trần Bính hỏi gằn lại:

- Chớ các võ sư ở đâu, mà để chúng lộng hành như vậy ?

- Thì nghe báo động chúng tôi liền lên nóc nhà giao đấu với Vũ Anh Kiệt.

- Thắng bại lẽ nào ?

- Tài nghệ hần phi phạm, bọn ta không thắng được. Hần hẹn trong ba ngày, nếu không thả những tráng sĩ đã đến Hạnh Hoa Thôn thăm viếng mộ cha hần, thì chúng ta sẽ đón nhận chiếc đầu của Lục Ôn Hầu.

Trần Bính đứng phắt dậy, đôi mắt trợn ngược:

- Hần dám ra lệnh như vậy à ?

Toàn thể các võ sư đều gật đầu. Trần Bính giận quá thét lên:

- Các ông thật là một lũ hèn nhát ! Không ai dám đứng ra để cứu chủ tướng ư ?

- Chủ tướng đã bị chúng đem đi xa rồi, còn đâu ở đó mà cứu ? Chỉ có mỗi một mình Vũ Anh Kiệt ở lại chặn đường bọn ta.

Trần Bính tuyệt vọng ngồi xuống:

- Bây giờ chắc phải cấp báo cho Đỗ tri huyện hay để người liệu tính. Lần này thì không thoát khỏi bị quở trách không chừng bị đày ra biển mò châu nữa là khác ! Bao nhiêu quân sĩ, bao nhiêu võ sư đây mà không bảo vệ được Lục tướng quân !

Thật là nhục nhã.

Một võ sư nói:

- Nhưng dù gì cũng phải tính gấp, đừng để trễ, nguy cho tính mạng của Lục Ôn Hầu.

8. Nghĩa Quân Trong Núi Phục Sơn

Hoa Mai vừa đặt chân đến địa phận núi Phục Sơn thì chạm mặt với cánh quân tuần tiễu của phái Hạnh Hoa ngay. Họ rất ngạc nhiên khi thấy một nữ lang vác một xác người to lớn. Cả bọn chuyển dãy, nhảy xuống đất, vây chặt Hoa Mai. Viên trưởng toán hỏi:

- Nàng là ai ? Từ đâu đến ?

Hoa Mai biết họ chẳng rõ tên mình, nên nhỏ nhẹ đáp:

- Chắc các bạn chưa gặp ta lần nào ? Vào gọi Tần Ngọc hay Phi Hồng Yến cô nương giùm ta. Phải gấp lên mới được, kéo Lục Ôn Hầu tỉnh dậy thì khó lòng.

Quân tuần tiểu thật tình chưa rõ Hoa Mai là ai, nhưng nghe nói đến Lục Ôn Hầu thì vội vã đi cấp báo. Tuy nhiên, trưởng toán và hơn mười người khác vẫn đứng canh chừng Hoa Mai. Một lúc sau, Tần Ngọc chạy ra gọi:

- Kìa chị Hoa Mai anh em dẹp đường, người nhà đây mà. Các tráng sĩ đi tuần vội tra kiếm vào vỏ, vệt đường sang bên rồi lẫn mất trong bóng đêm. Hoa Mai theo Tần Ngọc vào hang núi, Tần Ngọc hỏi nhanh:

- Chị Lệ Hồng đâu rồi ? Kể nào đây hả chị ?

Hoa Mai đáp nhanh:

- Chắc chị Lệ Hồng còn ở Đào Nguyên Quán còn đây là Lục Ôn Hầu - Lục Ôn Hầu ! Trời ơi ! Sao chị bắt được hắn ?

Hoa Mai thuật lại tự sự rồi tiếp:

- Chính anh Anh Kiệt đã tiếp tay với chị.

Hai người vừa vào đến bên trong, Phi Hồng Yến và Tiêu Hà lão hiệp nghe tiếng Hoa Mai, liền chạy ra:

- Ai vậy kia ? Hoa Mai trời ơi ! - Thúc phụ !

- Hoa Mai cháu.

Rồi nàng quá mừng, liệng đại Lục Ôn Hầu xuống sạp tre, ôm chầm lấy Tiêu Hà lão hiệp nghẹn ngào:

- Thúc phụ ! Chị Hồng Yến Bao nhiêu năm xa cách, bây giờ mới gặp lại nhau mừng mừng tủi tủi. Nhất là giờ đây Tiêu Hà lão hiệp đã mù mắt. Tần Ngọc vụt thấy tên Lục Ôn Hầu cựa mình liền kêu lên:

- Chị Hoa Mai ! Hắn tỉnh lại rồi kìa.

Hoa Mai vụt quay lại. Phi Hồng Yến hỏi nhanh:

- Làm sao bắt được hắn ?

- Em dùng Á«phấn mê hồnÁ». Chắc hắn sắp tỉnh lại.

Trong khi đó Lục Ôn Hầu cựa mình vươn vai như vừa tỉnh giấc ngủ dài. Hắn đảo mắt nhìn quanh, vụt thấy Hoa Mai liền kêu lên:

- Kìa Nàng Sao bỏ ta một mình vậy ?

Tần Ngọc đứng cạnh hắn, cất tiếng nạt:

- Khốn khiếp ! Còn mê ngủ ư ?

Lục Ôn Hầu giật mình lồm cồm bò dậy nhưng tứ chi rũ liệt, hắn gục xuống.

Bây giờ thì hắn thấy rõ mình không còn ở trong dinh thự nữa. Nhưng đây là đâu ?

Lục Ôn Hầu còn đang phân vân chưa biết hỏi ai thì Hoa Mai cất tiếng:

- Lục Ôn Hầu ! Mi đã lầm kế ta rồi ! Mi vẫn chưa biết ta là ai sao ?

Lục Ôn Hầu ngơ ngác nhìn nàng ca nữ Quán Đào Nguyên. “Nếu vậy Đào Nguyên Quán đúng là sào huyệt của lũ phản bội ư ? Chắc chúng thông đồng với phái Hạnh Hoa chứ gì ?” Hoa Mai bước đến gần hắn nói:

- Đặt chân lên đất nước này, chưa hiểu mối căm thù của dân Nam đối với bọn bây đến mức độ nào thì bây lắm lắm ! Bỏ xác không biết lúc nào !

Lục Ôn Hầu bị Hoa Mai mắng nhiếc tới tấp, cả giận thét:

- Ngân Lang Ta thật không ngờ lắm mưu chị em bây.

Phi Hồng Yến và cả Tần Ngọc ngạc nhiên không hiểu vì sao Lục Ôn Hầu lại gọi Hoa Mai là Ngân Lang. Hoa Mai cười bảo hắn:

- Ta có phải là Ngân Lang như mi tưởng đâu ? Lục Ôn Hầu, mi chưa từng nghe ai nói đến tên Hoa Mai của Chiêu Anh Quán ngày xưa ư ?

Lục Ôn Hầu tròn xoe đôi mắt:

- Ô ! Mi là Hoa Mai ? Thật ta không ngờ ! - Đúng rồi ! Nếu mi ngờ thì đâu có bị bắt mang đi một cách nhục nhã như vậy ! Mai đây toàn thể quân sĩ Hán triều sẽ phải run sợ cho số phận của mi ! Lục Ôn Hầu ôm lấy đầu:

- Trời ơi ! Ta thật vô tâm. Bây giờ biết làm sao ?

Tần Ngọc cả cười:

- Chẳng còn làm gì được nữa hết ! Hãy ráng nằm đây mà chờ quyết định của Vũ huynh ta - Vũ Anh Kiệt !

Phi Hồng Yến gật đầu nói:

- Phải ! Chính người đó ! Lục Ôn Hầu biết mình đã rơi vào tay quân giặc, nên bực tức lắm, song trong tay không còn một tác sắt, hắn đâu có thể thoát thân dễ dàng được ! Đang định vây bắt bọn Hạnh Hoa Thôn, họ Lục không ngờ phải rơi vào tay chúng. Mai đây, toàn thể quân binh tướng sĩ đều hay tin thì hắn còn chi là mặt mũi ! Hoa Mai thừa với Tiêu Hà lão hiệp:

- Bây giờ tạm thời, chúng ta giam giữ tên Lục Ôn Hầu, chờ Vũ huynh đã ! Tần Ngọc nghe nói thế trong lòng rất âu lo. Đây là sào huyệt tạm bợ của nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn, đâu có nơi giam giữ tù nơnh chắc chắn ! Nhất là Lục Ôn Hầu, hắn đâu phải tay vừa, không khéo hắn trốn đi thì mang lụy ! Tuy nhiên, Tần Ngọc cũng đưa Lục Ôn Hầu vào một hang đá khác, phía trong kín mít, chỉ có một cửa hang ! Họ Tần không dám giao cho ai canh giữ mà tự mình xiềng xích Lục Ôn Hầu rồi lo việc canh phòng ! Trong khi đó, Lệ Hồng và Anh Kiệt cũng về tới nơi, ai nấy đều mừng rỡ. Nhất là Hoa Mai, nàng hỏi Anh Kiệt:

- Vũ huynh làm sao thoát khỏi được ?

Anh Kiệt mỉm cười:

- Tài nghệ của chúng có nhằm gì đâu ? Anh chỉ dùng đường kiếm họ Hoàng là đủ hạ tên võ sư giỏi nhất của chúng.

Lệ Hồng nhìn chồng sung sướng khi nghe chàng nhắc tới đường kiếm vô địch của dòng họ nàng, nhất là thanh kiếm duy nhất của giòng họ Hoàng, Anh Kiệt vẫn còn mang bên mình. Nàng hỏi Hoa Mai:

- Tên Lục Ôn Hầu đâu rồi em ?

Hoa Mai đáp:

- Tần Ngọc đem giam hắn rồi ! Em chờ chị và Vũ huynh về xem nên xử trí với hắn ra sao ?

Anh Kiệt nói:

- Anh đã ra điều kiện cho chúng là nội trong ba ngày, Đỗ Kế không thả các tráng sĩ đến viếng Hạnh Hoa Thôn bị bắt từ trước thì Lục Ôn Hầu sẽ chết ! Phi Hồng Yến gật đầu nói:

- Nếu vậy ta có cơ cứu được các bạn rồi.

Anh Kiệt quay sang hỏi nàng:

- Phí cô nương ! Chẳng hay có tin tức gì của Hà Minh hiền đệ chẳng ?

Phi Hồng Yến lộ vẻ buồn:

- Không thấy bóng dáng gì của anh ấy cả Vũ huynh ạ. Hôm qua, có ba tráng sĩ tìm về Hạnh Hoa Thôn. Họ có cho biết đã chia tay với Hà Minh khi về gần dinh thự cha em. Em lo quá !

Lệ Hồng an ủi bạn:

- Chắc không có gì đâu Hồng Yến !

- Em nóng lòng quá chị ạ ! Và muốn xin phép anh chị trở về bờ Nam Hải tìm cho ra tung tích anh ấy !

Hoa Mai nhìn bạn, nói:

- Hồng Yến nên chờ ít lâu ! Chúng ta đánh chiếm được Hạnh Hoa Thôn rồi sẽ tính. Anh Kiệt cũng nói thêm vào:

- Tôi cũng nóng lòng không kém gì Phi Hồng Yến, nhưng trong lúc này ta thiếu người tài giỏi, sợ khó thắng quân binh của Đỗ Kế ! Phải chờ Hà Minh tới đây tiếp chúng ta một tay. Lệ Hồng lo ngại nhìn chồng:

- Anh định đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn ngay bây giờ ư ?

- Cái đó còn tùy Đỗ Kế ! Nhưng sớm muộn gì chúng ta cũng phải chiếm Hạnh Hoa Thôn. Hoa Mai hành động tuy liều lĩnh, nhưng mang lợi thế rất nhiều về phía ta.

Lệ Hồng lặng im không nói nữa. Nàng nghĩ đến số phận của Chu Ngân Ngọc và các nàng ca nữ. Không biết Lục Ôn Hầu bị bắt đi thế này họ có được ở yên không ? Hoa Mai cũng chợt nghĩ như vậy nên bảo Anh Kiệt:

- Vũ huynh ! Chắc em phải trở lại Hạnh Hoa Thôn ngay bây giờ !

Ai nấy đều ngạc nhiên nhìn nàng. Vũ Anh Kiệt hỏi:

- Em đến đó làm gì ?

- Vũ huynh quên mất Chu Ngân Ngọc rồi sao ? Ta phải đưa họ về sào huyệt chứ !

- Không cần ! Anh đã cho bọn chúng tưởng lầm chính nàng ca nữ Đào Nguyên Quán cũng bị phái Hạnh Hoa Thôn bắt đem theo !

Hoa Mai nhìn Vũ Anh Kiệt thăm phục tài trí của chàng nhưng lại nói:

- Tuy nhiên em phải giúp Chu Ngân Ngọc kéo nàng khai không khéo sẽ bại lộ tất cả. Vả lại, em còn nhiều việc phải nói rõ cho Chu Ngân Ngọc và các ca nữ khỏi hiểu lầm ! Xin để em đi, không khéo họ lại oán ghét em nữa là khác !

Lệ Hồng cũng nghĩ ra điều đó nên gật đầu ưng thuận:

- Thôi em đi ngay đi. Rồi trở về cho kịp trời sáng.

Hoa Mai cười bảo chị:

- Lần này, em không đi luôn đâu chị đừng sợ.

!

Đỗ Kế tri huyện vừa tỉnh giấc thì nghe tiếng xôn xao ở trước sân dinh thự. Ông nhồm dậy hỏi:

- Việc gì thế ?

Ái Cơ đã thức dậy trước ông từ lâu và nàng đang đứng ở chỗ cửa sổ nhìn xuống sân. Nghe tiếng hỏi Ái Cơ liền quay lại, tươi cười nói:

- Kìa. Tướng công !

- Chuyện gì ồn ào thế Ái nương ?

- Thiếp không rõ nữa. Hình như bọn cận vệ quân của Lục Ôn Hầu vừa sang đó.

Đỗ Kế nghi ngờ có chuyện không lành, liền nhảy phốc xuống giường mặc đồ vào. Trong khi đó quân vào báo:

- Bẩm, có phó tướng Trần Bính xin cấp báo - Đưa phó tướng vào sảnh đường ! Ta xuống ngay. Ái Cơ cũng theo họ Đỗ xuống sảnh đường. Đỗ Kế vừa thấy Trần Bính liền hỏi:

- Người sang đây có chuyện gì ?

Trần Bính hấp tấp nói:

- Bẩm tướng công ! Nguy rồi ! Lục tướng quân đã bị bắt !

Đỗ Kế chồm tới hỏi:

- Người bảo sao ? Lục Ôn Hầu đã bị bắt ? Mà ai bắt ? Kẻ nào dám ngang nhiên như vậy ?

Trần Bính từ từ cất tiếng:

- Bẩm tướng công ! Chính Vũ Anh Kiệt và bè lũ Hạnh Hoa Thôn ! Bọn chúng đến dinh thự lúc nửa đêm rồi bắt mất Lục tướng quân. Đỗ Kế bán tín bán nghi:

-Ồ ! Thật lạ lùng ! Dinh thự kiên cố như vậy làm sao chúng lọt vào được ?

- Bẩm tướng công ! Vũ Anh Kiệt tài giỏi lắm. Xưa kia một tay hắn giúp Lữ Gia đánh phá Phiên Ngưng Thành.

Đỗ Kế lắc đầu nói:

- Ta từng nghe danh thằng oắt con đó ! Nhưng làm sao nó có thể thắng Lục Ôn Hầu được ? Ta không tin. Nếu nó giết chết họ Lục thì còn có lý, đằng này người báo nó bắt đi mà.

- Bẩm tướng công ! Đúng thế. Theo lời của các võ sư thì chúng ngang nhiên vào phòng và bắt Lục tướng quân đi.

- Còn nhà người ở đâu ?

- Dạ, tiểu tướng đi tuần !

- Thế các võ sư không đương cự nổi với Vũ Anh Kiệt sao ?

Trần Bính lắc đầu không đáp. Đỗ Kế tức giận nói:

- Thật là quân ăn hại.. Nuôi chúng bây cho mập thây, lúc cần dùng tới thì toàn là quân hèn nhát.

Ái Cơ lo ngại hỏi Trần Bính:

- Ý bọn Hạnh Hoa Thôn bắt Lục Ôn Hầu để làm gì ?

Trần Bính đáp nhanh:

- Bẩm bà ! Chúng ra điều kiện phải thả tất cả tráng sĩ đã đến Hạnh Hoa Thôn viếng mộ Vũ Anh Tùng mà bị bắt xưa nay, thì chúng sẽ thả Lục Ôn Hầu ! Bằng không, quá ba ngày chúng sẽ gửi chiếc đầu của Lục tướng quân làm tin.

Đỗ Kế kêu lên:

-Ồ ! Bọn chúng xác láo như vậy à ? Ta thề sẽ diệt hết.

- Bẩm tướng công ! Lũ chúng đều rút cả vào núi Phục Sơn, thật khó bề tiêu diệt cho hết.

Đỗ Kế sực nhớ ra điều gì vội hỏi:

- Đêm qua ! Lục tướng quân có phận sự đến Đào Nguyên Quán để dò xét bọn Chu Ngân Ngọc mà.

- Vâng ! Chúng tôi đã đến Đào Nguyên Quán !

Ái Cơ hỏi:

- Bọn ca nữ có nhìn nhận quen biết với mụ Tiểu Phùng không ?

- Dạ có ! Theo lời họ thì mụ Tiểu Phùng nhận tiền của Thất Điện đạo sĩ để làm mối lái con bé Ngân Lang, em Ngân Ngọc cho hắn !

Ái Cơ lộ vẻ suy nghĩ. Khi còn ở Phiên Ngưng Thành, nàng biết rõ gia đình Chu Ngân Ngọc mà. Nàng ta có em gái nào tên là Ngân Lang đâu ! Chắc có điều bí ẩn trong việc này. Trần Bính nói thêm:

- Tội nghiệp cho cô Ngân Lang ! Đêm qua Lục tướng quân đưa về dinh dâng hầu rượu, không ngờ bị bọn Hạnh Hoa Thôn bắt theo luôn.

Đỗ Kế lặng thinh không nói gì hết. Ái Cơ hỏi quan tri huyện:

- Tướng công định định liệu lẽ nào bây giờ ? Có thả bọn tráng sĩ đến viếng Hạnh Hoa Thôn để chuộc Lục Ôn Hầu không ?

Đỗ Kế nói:

- Ta không tin bọn phản loạn ấy ! Lỡ ra chúng không giữ lời thả Lục Ôn Hầu mới làm sao ?

Ái Cơ lo ngại nói:

- Nếu ta không thả bọn tù nhân ra, sợ Lục tướng quân khó sống được.

Trần Bính cũng nói thêm:

- Bẩm tướng công ! Vũ Anh Kiệt có vẻ quả quyết lắm ! Muốn Lục Ôn Hầu được toàn mạng, chắc là ta phải nhượng bộ chúng.

Đỗ Kế nói:

- Ta kéo đại quân vây chặt chân núi Phục Sơn phá tan sào huyệt của chúng là xong chuyện.

- Bẩm tướng công ! Không dễ dàng như vậy đâu ! Từ đây đến núi Phục Sơn cách bao nhiêu dặm đường, rừng thiêng dày bịt, kéo cả đại binh càng khó. Chúng ít người lại thường chui rúc trong rừng sâu núi thẳm có thể trốn đi dễ dàng. Ta kéo đại binh đi đã mệt mỏi mà không chắc gặp được chúng. Hơn nữa lại kéo dài thời gian, chúng giết mất Lục Ôn Hầu thì nguy.

Đỗ Kế nghe lời phân giải hữu lý của Trần Bính thì lặng thinh. Một lúc lâu ông mới hỏi:

- Theo ý tướng quân, ta phải trao trả bọn tù nhân để cứu Lục Ôn Hầu ?

- Vâng ạ ! Ta đành nhượng bộ chúng một lần để thắng trận về sau - Lúc này ta đã bảo tướng quân là lỡ bọn Hạnh Hoa Thôn không giữ lời hứa thì mới làm sao ?

- Tiểu tướng đã có cách ! Bao giờ chúng thả Lục Ôn Hầu thì ta mới thả hết bọn tù nhân.

- Được lắm ! Nhưng ai có thể đi thương lượng với chúng việc đó ?

Ái Cơ khẽ bảo chồng:

- Tướng công quên mục Tiểu Phùng rồi sao ? Thế nào mục ta cũng tìm được cách giao thiệp với quân gian. Đỗ Kế y lời, truyền quân cận vệ đưa mục Tiểu Phùng đến ! Sau một đêm nằm trong nhà ngục, mục đã sợ lắm rồi nên vừa thấy Đỗ Kế, Ái Cơ, mục lạy như tế sao:

- Trăm lạy, ngàn lạy tướng công ! Con biết tội nhiều rồi. Con không dám tái phạm nữa. Con xin khai thật hết chẳng dám dấu giếm một điều gì cả.

Đỗ Kế nói:

- À Mục biết khôn như vậy là tốt lắm ! Bây giờ, ta muốn nhờ mục việc này, mục có thuận giúp không ?

Mục Tiểu Phùng hơi bất ngờ trước những lời dịu ngọt của Đỗ Kế, chẳng bù hôm qua chúng vừa đánh đập vừa chửi rủa. Mục đáp ngay:

- Bẩm tướng công ! Đừng nói một chuyện mà giúp tướng công mãi đời, con cũng xin hết lòng.

- Được lắm ! Vậy nghe ta hỏi:

Mục có thể nào liên lạc với bọn Hạnh Hoa Thôn cho ta không ?

Mục Tiểu Phùng phân vân lắm ! “Không hiểu sao tự nhiên Đỗ Kế lại muốn liên lạc với bọn Hạnh Hoa Thôn. Hay là quan tri huyện muốn mục dẫn đường đưa vào sào huyệt của chúng ? Thật tình mục có vào chân núi Phục Sơn một lần, nhưng không phải tự mục tìm đường đến, mà chính bọn chúng dắt mục tới ” Mục Tiểu Phùng thật tình nói:

- Bẩm tướng công ! Trước kia, con có đến chân núi Phục Sơn một lần nhưng hẹn với chúng ở Miếu Thổ Thần rồi được đưa đi.

- Nghĩa là bây giờ mục không giúp ta được ?

Đột nhiên thấy Đỗ Kế nghiêm sắc mặt. Mụ Tiểu Phùng lo sợ nói:

- Bẩm tướng công ! Sự thật thế nào thiếp khai ra, chớ chẳng dám khuất lấp.

Trần Bính nói:

- Nhưng mụ liệu có thể tìm gặp bọn chúng một lần nữa chăng ?

Mụ Tiểu Phùng chợt nghĩ đến Đào Nguyên Quán ! “Thế nào Chu Ngân Ngọc cũng còn giao tiếp với Lệ Hồng mà ? Mụ tới có lẽ sẽ tìm ra manh mối. Bề nào cũng đánh liều một phen, chớ không mụ phải chết trong nhà ngục thôi !” Nghĩ thế nên mụ Tiểu Phùng cất tiếng:

- Dạ bẩm các quan ! Thế nào con cũng tìm ra bọn chúng ! Nhưng để làm gì xin các quan cho biết phận sự của con !

- Chẳng có gì hệ trọng ! Ta cần mụ trao một phong thư cho bọn Hạnh Hoa Thôn thôi.

Mụ Tiểu Phùng ngạc nhiên hỏi lại:

- Trao một phong thư ?

- Phải ! Ta cần thương lượng với bọn chúng về việc trao trả Lục Ôn Hầu.

Ái Cơ muốn mụ ta khỏi hồi lòng vòng nên nói mau:

- Lục Ôn Hầu đã bị Vũ Anh Kiệt lên vào dinh bắt đi rồi !

Mụ Tiểu Phùng kinh hãi kêu lên:

- Trời !

Đỗ Kế nói:

- Mụ dám lãnh phong thư của ta để đi gặp bọn Hạnh Hoa Thôn chăng ?

Mụ Tiểu Phùng đình ninh ở Đào Nguyên Quán chưa ai hay tin mụ bị bắt nên nhận lời ngay:

- Bẩm tướng công ! Con xin lãnh mạng lệnh và nguyện sẽ làm tròn.

- Được rồi ! Bấy lâu ! Hãy mở trói cho mụ Quân cận vệ liền y lời. Mụ Tiểu Phùng mừng rỡ lấy tạ thêm lần nữa. Đỗ Kế truyền quân sĩ lấy giấy bút, nghiền mực thảo nhanh một bức thư rồi trao cho mụ Tiểu Phùng ! Ông nói:

- Sinh mạng của Lục Ôn Hầu hiện nằm trong tay quân phản loạn. Ta giao phó cho mụ ! Nếu xong việc, chẳng những ta tha cho tội chết mà còn thưởng thêm tiền bạc nữa.

Mụ Tiểu Phùng mừng rỡ cầm lấy phong thư nói:

- Đa tạ Ôn tướng công ! Con xin hết lòng lo cho xong việc.

Mụ cúi chào mọi người rồi bước nhanh ra cửa. Trần Bính cũng vòng tay cúi đầu trước Đỗ Kế:

- Bẩm tướng công ! Cho phép tiểu tướng kéo quân về Hạnh Hoa Thôn để lo việc canh phòng.

- Khoan đã ! Tướng quân hãy nghe theo lệnh ta. Cấp tốc đuổi theo mụ Tiểu Phùng, dò xem mụ đến đâu để gặp bọn Hạnh Hoa Thôn rồi trở lại cho ta biết.

Ái Cơ lo ngại nói:

- Tướng công vẫn nuôi ý định bao vây bọn chúng ư ?

- Chớ đời nào ta nhượng bộ cho chúng sao ? Nên dò biết sào huyệt của chúng rồi ta đánh úp thành linh, sẽ bắt được cả bọn chớ gì ?

Trần Bính nói:

- Bẩm tướng công ! Lỡ chúng giết mất Lục tướng quân mới làm sao ?

Trần Bính và cả Ái Cơ đều không ngờ Đỗ Kế thốt ra câu này:

- Chúng giết mất thì thôi ! Không lẽ vì sự hờ hênh của Lục Ôn Hầu mà ta thả cả ngàn tội nhân sao ?

Trần Bính cúi mặt nhìn xuống ! “Lục Ôn Hầu kể như hàng em út của Đỗ Kế mà ông còn không xem ra gì nói chi mình !?” Đỗ Kế chùng như đọc được ý nghĩ trong đầu Trần Bính nên tiếp lời:

- Lục Ôn Hầu bắt tài ! Từ lâu ta cũng thấy ! Đã thế còn thêm nóng tính làm mất lòng bọn Thất gia trang ! Trần tướng quân hãy ráng lên. Xong việc này ta sẽ cho thay Lục Ôn Hầu mà trấn giữ vùng Hạnh Hoa Thôn.

Trần Bính ngược mắt nhìn Đỗ Kế mừng rỡ vô cùng. Từ bao lâu nay hắn vẫn ao ước có ngày được cầm binh khiển tướng ! Dịp may đã đến rồi, hắn đâu bỏ qua !

Trần Bính cúi đầu nói:

- Bẩm tướng công ! Một lời đã dạy, tiểu tướng xin hết lòng.

Rồi họ Trần truyền quân sĩ cấp tốc đuổi theo mục Tiểu Phùng, nhưng Đỗ Kế chặn lại:

- Hãy khoan ! Tướng quân đi rồi sao ?

Trần Bính ngơ ngác nhìn Đỗ Kế. Quan tri huyện cau mày nói:

- Đi dò xét mục Tiểu Phùng mà kéo quân rần rộ như vậy là hỏng hết mọi việc !

Cứ để quân sĩ ở lại đây, tướng quân một mình một ngựa ra đi thôi. Bao giờ biết rõ chỗ tụ họp của chúng hãy quay về Trần Bính chợt hiểu ra, gạt đầu vâng dạ rồi phóng mình lên ngựa ra rôi, chỉ phút chốc mất dạng. Đỗ Kế truyền bọn cận tướng sẵn sàng đội ngũ, chỉ chờ tin của Trần Bính là lên đường ngay.

!

Chị em Chu Ngân Ngọc ở Đào Nguyên Quán chờ đợi mãi mà không thấy Anh Kiệt và Hoa Mai trở về thì lo ngại vô cùng. Họ đoán có chuyện không lành đã xảy ra. Lệ Hồng cũng nóng lòng bỏ đi. Mộng Xuân bảo Chu Ngân Ngọc:

- Chắc không xong rồi chị ạ ! Ta nên tính trước là hơn.

Chu Ngân Ngọc hỏi:

- Em tính thế nào ?

- Chúng ta nên rời bỏ chốn này vào rừng theo phái Hạnh Hoa, hoặc tìm nơi khác mở quán ! Chu Ngân Ngọc lắc đầu nói:

- Lấy gì mở quán nữa em ! Bao nhiêu tiền dành dụm bấy lâu đều trút cả vào đây rồi !

Mấy chị em đang lo ngại, bỗng một bóng người nhảy vụt vào trong quán. Các ca nữ đều la hoảng lên. Chu Ngân Ngọc bình tĩnh thấy rõ người mới đến là Hoa Mai chớ không ai khác. Nàng kêu lên:

- Hoa Mai nữ hiệp !

- Xin thứ lỗi cho Hoa Mai về sự xuất hiện quá đột ngột này. Các ca nữ đều vây quanh nàng, Chu Ngân Ngọc hỏi ngay:

- Làm sao nữ hiệp thoát về đây được ?

Hoa Mai thấy mọi người đều lo sợ nhìn mình liền nói nhanh:

- Không sao cả, các chị đừng sợ ! Hoa Mai không làm hại các chị đâu !

Mộng Xuân nóng lòng hỏi:

- Nhưng sao nữ hiệp trở về ?

Hoa Mai vội đáp:

- Chẳng những thiếp thoát thân mà còn bắt cả tên Lục Ôn Hầu mang về núi Phục Sơn nữa !

Toàn thể các ca nữ đồng kêu lên:

- Trời ơi !

- Nếu thế thì nguy cho Đào Nguyên Quán rồi Chu Ngân Ngọc nhìn Hoa Mai, không hiểu tại sao nàng hành động kém suy nghĩ như vậy ? Hoa Mai đưa tay tới trước bảo nhanh:

- Các chị đừng sợ ! Tôi đã nói là không hại gì cả mà.

Mộng Xuân lắc đầu, nói:

- Đã thế, nữ hiệp còn nói là không hại, thật tôi chẳng biết nói làm sao nữa ! Nữ hiệp bắt Lục Ôn Hầu đi như thế, tức nhiên bọn cận vệ quân biết rõ Đào Nguyên Quán có thông đồng với môn phái Hạnh Hoa Thôn rồi ! Sớm muộn gì chúng cũng kéo tới đây Hoa Mai cau mày nói:

- Mộng Xuân cô nương đừng suy luận thêm nữa, để cho tôi nói hết đã. Đêm qua tôi mang Lục Ôn Hầu ra khỏi dinh thự, bọn võ sư rần rộ đuổi theo nhưng không nhìn rõ mặt tôi ! Anh Vũ Anh Kiệt đã chặn chúng lại và cho biết phái Hạnh Hoa đến bắt Lục Ôn Hầu !

Chu Ngân Ngọc chợt hiểu nói:

- Nghĩa là đối với bọn cận vệ Lục Ôn Hầu, chúng đinh ninh Á«Ngân Lang» cũng bị bắt theo chủ tướng của chúng ! Có phải vậy chăng ?

- Đúng thế ! Tôi đến đây nói rõ cho cô nương và mấy chị em cùng biết để dễ dàng đối phó với quân Tàu.

Mộng Xuân vẫn lo ngại hỏi:

- Liệu chúng có tin cô nương cùng bị bắt với Lục Ôn Hầu không ?

Hoa Mai cười nói:

- Mộng Xuân quá dè dặt ! Nếu chúng nghi ngờ thì đã kéo đến đây vây quán Đào Nguyên rồi.

Mộng Xuân cúi đầu lặng thinh. Ngay trong khi đó, một nàng ca nữ chạy vào báo tin:

- Chị Chu Ngân Ngọc. Mụ Tiểu Phùng đột nhiên trở lại quán ta kìa - Mụ Ở đâu bây giờ ?

- Mụ đi ngang qua Đào Nguyên Quán, lăm lét nhìn vào như tìm kiếm ai.

Họ Chu bảo các bạn:

- Thôi, mấy cô ai về phòng nấy, để mặc chị và Mộng Xuân ở đây với Hoa Mai tiểu thư.

Các ca nữ đều tản ra theo lệnh Chu Ngân Ngọc. Hoa Mai vẫn còn mặc đồ ca nữ, nên yên lòng ngồi bên Chu Ngân Ngọc. Mộng Xuân nhìn nàng hỏi:

- Mụ Tiểu Phùng đã biết mặt nữ hiệp lần nào chưa ?

Hoa Mai lắc đầu:

- Chưa lần nào giáp mặt, nhưng tôi có biết mụ đêm hôm trước ở Miếu Thổ Thần.

Chu Ngân Ngọc hỏi Mộng Xuân:

- Em nghĩ mụ Tiểu Phùng trở lại đây để làm gì ?

- Đêm qua mụ bị Đỗ Kế bắt đem về dinh có lý nào lại thả ra mau chóng như vậy ?

Hoa Mai lắc đầu nói:

- Chu cô nương không nhớ Lục Ôn Hầu đã dò hỏi chúng ta về mụ Tiểu Phùng sao ? Hẳn hỏi thế tức nhiên mụ Tiểu Phùng đã khai hết sự thật rồi !

- Thế tại sao chúng lại thả mụ ta dễ dàng như vậy ?

Hoa Mai trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

- Điều đó mới thật đáng ngờ ! Chắc mụ Tiểu Phùng theo giặc và đang lãnh mạng lệnh dò xét bọn ta đó Mộng Xuân nói nhanh:

- Mụ ta gan thật ! Lọt vào quán này chắc không sống được đâu !

Hoa Mai nói:

- Cô nương đừng nóng nảy. Bắt giết mụ Tiểu Phùng là mang hại đó. Chắc chắn bọn Đỗ Kế vẫn cho người theo dõi mụ này. Để tôi lên nóc ngói, xem thử có đúng vậy chăng ?

Nàng ca nữ lúc này bỗng chạy vào nói:

- Chị Ngân Ngọc ! Mụ Tiểu Phùng đã vào quán rồi kìa.

Hoa Mai bảo Chu Ngân Ngọc:

- Cô nương hãy xuống tiếp mụ Tiểu Phùng đi. Làm như không có chuyện gì xảy ra cả ! Để tôi lên nóc ngói dò xem.

Nàng nói xong ra cửa sổ, chui mình lên nóc ngói nhìn dáo dác. Hoa Mai chợt thấy từ hướng Tây một bóng người đang chui qua các mái nhà. Nữ lang liền nép mình trên một tàng cây cổ thụ lắm bầm:

- Ta đoán không sai mà ! Nhất định Đỗ Kế vẫn cho người theo dõi mụ Tiểu Phùng !

Bóng người tới gần, Hoa Mai nhận ra tên Trần Bính. Hẩn dảo mắt nhìn quanh, Hoa Mai càng nép sát mình vào thân cây không dám thở mạnh. Trần Bính độ chừng không có ai nên khòm sát xuống gỡ ngói nhìn vào trong. Hoa Mai rợn người. Nếu lúc này nàng ở nán lại trong quán, thế nào cũng bị lộ mặt. Tên Trần Bính bắt gặp nàng ngồi chung với Chu Ngân Ngọc thì thế nào Đào Nguyên Quán cũng bị tiêu tan. Nàng nghi ngờ thật không sai mấy ! Đúng là bọn chúng thả mụ Tiểu Phùng để dò xét Chu Ngân Ngọc mà. Hoa Mai lo ngại không biết Ngân Ngọc và Mộng Xuân có đủ khôn khéo đối đáp với mụ Tiểu Phùng chăng ?

Trong khi đó, Chu Ngân Ngọc đã xuống thang lầu, mụ Tiểu Phùng vừa nhìn thấy nàng liền kêu lên:

- Ngân Ngọc cô nương ! Trời ơi ! Mụ tưởng đâu không còn gặp nhau nữa ?

Mụ Tiểu Phùng làm ra vẻ lấm lét, nhìn trước nhìn sau rồi nói:

- Mụ bị quân Tàu bắt đi đêm hôm qua. Cô nương không hay sao ?

Chu Ngân Ngọc cau mày hỏi:

- Sao mụ lại bị bắt ?

- Thì sau khi gặp cô nương, mụ liền đến Miếu Thổ Thần báo cho Lê Hồng tiểu thư biết. Thế mà quân Hán hay tin được. Chu Ngân Ngọc nạt:

- Tiểu Phùng ! Mụ đừng nói bậy bạ, ta không dung đâu ! Mụ nhận tiền của Thát Điền đạo sĩ, định đến đây phao vu để làm hại Đào Nguyên Quán phải chăng ?

Đừng nhiều lời, ta không để yên cho đâu !

Mụ Tiểu Phùng đứng phắt dậy sợ sệt:

- Cô nương đừng nóng giận ! Mụ chẳng nhận tiền bạc của ai hết ! Hãy nghe lời mụ một lần thôi. Thật tình Đỗ tri huyện muốn được liên lạc với phái võ Hạnh Hoa Thôn về chuyện Lục Ôn Hầu đó. Cô nương đừng sợ.

Chu Ngân Ngọc trừng mắt nhìn mụ ta:

- À Mụ này lạ thật ! Ta đã bảo không biết gì hết, sao lại cứ lải nhải mãi vậy ?

Tri huyện Đỗ Kế muốn liên lạc với phái Hạnh Hoa Thôn thì việc gì đến ta ?

Mụ Tiểu Phùng lại nói:

- Mụ biết cô nương nghi ngờ mụ, nhưng thật tình mụ chỉ có bốn phận mang bức mật thư của Đỗ Kế tri huyện gửi cho môn phái Hạnh Hoa. Bức mật thư đây nè. cô nương cứ xem thử. Mụ Tiểu Phùng liền lấy phong thư trong áo ra đưa cho Chu Ngân Ngọc. Họ Chu tuy rất muốn xem bức thư nói gì, nhưng lại ngại bọn do thám của Đỗ Kế đang theo dõi hành động của mình ! Nghĩ thế, Chu Ngân Ngọc liền hất tay Mụ Tiểu Phùng cho văng bức mật thư xuống đất rồi nói:

- Ta đã bảo là không biết ai hết, sao mụ cứ nói lảm nhảm mãi vậy ? Hãy ra khỏi quán ngay. Ta không muốn mụ tới đây nữa.

Mụ Tiểu Phùng sợ hãi, vừa sợ hãi, vừa lùi lại nói nhanh:

- Mụ biết cô nương không tin mụ nhưng hãy xem bức thư kia sẽ rõ, Đỗ Kế muốn liên lạc với phái Hạnh Hoa Thôn thật mà.

Mộng Xuân đứng lên đuổi mụ ra cửa. Nàng chợt nghe có tiếng động nhẹ trên mái ngói nên quay lại, ra dấu cho Chu Ngân Ngọc rõ biết. Họ Chu liền giả bộ hằm hằm bước lên lầu. Trên nóc ngói, Trần Bính đã nghe hết lời đối đáp giữa đôi bên và khi thấy rõ thái độ của Chu Ngân Ngọc hẳn càng tin hơn họ Chu chẳng dính líu gì với phái Hạnh Hoa. Thấy mụ Tiểu Phùng bị đuổi ra khỏi quán, hẳn cũng vội vã rời chỗ núp trở về dinh thự Đỗ Kế phục lệnh. Hoa Mai chờ hẳn đi xa rồi mới trở vào Quán Đào Nguyên, trong lúc Chu Ngân Ngọc vừa lên lầu. Hoa Mai thấy họ Chu liền bảo nhanh:

- Chính Trần Bính đã theo dõi mụ Tiểu Phùng đó.

Chu Ngân Ngọc hỏi:

- Hắn đâu rồi ?

- Đã rời khỏi quán từ lúc nãy, mụ Tiểu Phùng đến đây có ý gì ?

Chu Ngân Ngọc chưa kịp đáp thì Mộng Xuân đã mang phong thư vào.

- Mụ Tiểu Phùng mang mật thư của Đỗ Kế, gửi cho phái Hạnh Hoa.

Chu Ngân Ngọc lấy phong thư đưa cho Hoa Mai, nói:

- Nữ hiệp mở thư ra xem. Hoa Mai y lời cầm bức thư khẽ đọc:

Â«Thư gửi môn phái Hạnh Hoa, Các người thắng thế bắt được Lục Ôn Hầu, ta nhượng bộ một lần, nên chiều theo lời yêu cầu của các người sẽ tha hết các tội nhân.

Vậy hãy cho biết ngày giờ và địa điểm trao trả Lục Ôn Hầu, ta sẽ thả chúng !

Ta đang chờ tin.

Đỗ Kế tri huyện.Â» Hoa Mai chưa kịp nói gì thì Mộng Xuân đã reo lên:

- Nếu vậy bọn Đỗ Kế đã chịu xuống nước rồi. Đây là lần đầu tiên môn phái Hạnh Hoa đã làm chúng khiếp sợ - Không dễ dàng như Mộng Xuân cô nương tưởng đâu ! Đỗ Kế rất nham hiểm !

Chắc hẳn định âm mưu gì đây - Sao tiểu thư lại nghĩ thế ?

- Vì nếu muốn thả các tội nhân hẳn cứ mở các cửa nhà ngục ! Cần gì phải chờ giao trả. Tôi nghĩ chúng muốn dùng kế phục binh - Phục binh ? Mà phục binh thế nào ?

- Có gì lạ đâu ? Chúng hẹn ta tới một điểm nào đó rồi kéo đại binh tới bao vây xung quanh. Thế nào cũng bắt được bọn ta. Chu Ngân Ngọc gật đầu:

- Nữ hiệp suy luận rất đúng. Mộng Xuân lắc đầu:

- Em thì em nghĩ khác. Hoa Mai hỏi:

- Cô nương nghĩ sao ?

- Có lẽ Đỗ Kế muốn trao trả các tội nhân thật tình đó. Vì hắn đang sợ phái Hạnh Hoa giết chết Lục Ôn Hầu !

- Thế tại sao chúng không thả liền các tội nhân, còn hẹn chờ làm gì ?

Mộng Xuân cười nói:

- Nữ hiệp thử đặt mình vào địa vị Đỗ Kế sẽ thấy ngay ! Nếu hắn thả các tội nhân mà phái Hạnh Hoa vẫn giữ Lục Ôn Hầu, hẳn mới làm sao ?

Hoa Mai lặng thinh ! Lời suy luận của Mộng Xuân cũng có lý, nhưng chưa chắc nàng đã nghĩ sai ! Chu Ngân Ngọc hỏi Hoa Mai:

- Bây giờ nữ hiệp liệu sao ?

Hoa Mai ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Thật khó tính ! Không lẽ trở về núi Phục Sơn để cho Vũ Anh Kiệt hay tin sao ? Vả lại ta đâu dám dùng bức mật thư này. Nếu ta trả lời chúng, không khác nào ta tự thú nhận giữa Đào Nguyên Quán và núi Phục Sơn có liên lạc với nhau. Chu Ngân Ngọc gật đầu:

- Đúng thế ! Hãy để cho bọn chúng cứ lầm tưởng Đào Nguyên Quán chỉ là chốn ăn chơi thôi.

Mộng Xuân lắc đầu:

- Chị Ngân Ngọc và Hoa Mai nữ hiệp có sợ cũng vô ích ! Một khi tên Lục Ôn Hầu được giải thoát thì hắc cũng biết rành âm mưu của bọn ta. Hoa Mai giật mình ! Bây giờ, nàng mới thấy rõ sự sơ xuất của mình. Lục Ôn Hầu rõ tất cả âm mưu của Quán Đào Nguyên rồi ! Thả hắc ra thì Chu Ngân Ngọc và các ca nữ sẽ bị hạ ngay. Hoa Mai ngồi phịch xuống, lộ vẻ bối rối ! Đúng là chui vào bao rồi tự mình rút dây thắt lại. Chỉ vì húng chí một lúc mà hành động không suy nghĩ, bây giờ mới gặp hậu quả không hay. Chu Ngân Ngọc thấy Hoa Mai lộ vẻ âu lo, liền nói:

- Nữ hiệp nghĩ xem ! Ta có nên giữ tên Lục Ôn Hầu đó và đừng trả hắc trở về không ?

Có tiếng cất lên ở cửa sổ:

- Đúng thế ! Thả hắc ra làm sao được. Mọi người giật mình quay lại thì thấy Vũ Anh Kiệt đứng đó tự bao giờ. Hoa Mai mừng rỡ nói:

- Vũ huynh ! Em đang bối rối quá. Rồi nàng đưa thư của Đỗ Kế cho Anh Kiệt xem và thuật rõ ràng mọi việc. Anh Kiệt nói:

- Tên Đỗ Kế nham hiểm thật ! Thế nghĩa là nó đã thấu rõ dụng ý của ta. Đời nào anh trả Lục Ôn Hầu cho hắc ! Ba điều kiện cho chúng thả các tráng sĩ bị bắt ở Hạnh Hoa Thôn chẳng qua là muốn gạt Đỗ Kế thôi. Ai ngờ hắc lại hẹn một nơi để giao trả. Thế là khi ta thả Lục Ôn Hầu, hắc mới chịu thả các tráng sĩ đã bị bắt.

Hoa Mai nói:

- Như vậy là hỏng bét.

Anh Kiệt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Cũng chẳng sao ! Không thành công keo này, ta bày keo khác. Chúng ta chỉ có mỗi một mục đích là đánh chiếm lại Hạnh Hoa Thôn để làm nơi qui tụ anh hùng hào kiệt cứu nước !

Chu Ngân Ngọc hỏi Anh Kiệt:

- Vũ hiệp sĩ ! Đối với bức mật thư này, chúng ta phải làm thế nào ?

- Coi như là không đến tay bọn tôi ! Cô nương muốn định thế nào cũng được.

Chu Ngân Ngọc cầm lấy thư, phong bao lại như trước, dằn suy nghĩ. Trong khi đó, Anh Kiệt bảo Hoa Mai:

- Mọi việc đã xong, chúng ta nên trở về núi, hiền muội. Hoa Mai hỏi chàng:

- Liệu quý vị cô nương ở Đào Nguyên Quán có được yên ổn không ?

- Chắc chắn là không hề hắc gì rồi ! Chỉ có mỗi một mình Lục Ôn Hầu hiểu được âm mưu của ta, nhưng đời nào hắc còn trở về với quần hắc nữa.

-Ồ ! Vũ huynh nói gì lạ vậy ? Anh thử thả hắc ra xem hắc có trở về chẳng ?

Anh Kiệt mỉm cười:

- Anh sẵn kế hoạch làm cho Lục Ôn Hầu oán ghét Đỗ Kế. Để rồi hiền muội xem. Thôi chúng ta nên rời khỏi chốn này để quý cô nương được yên.

Chu Ngân Ngọc vội bảo Anh Kiệt:

- Cám ơn hiệp sĩ biết lo cho bọn tôi. Bây giờ thì chúng tôi không còn ngại gì nữa hết !

Anh Kiệt và Hoa Mai liền cúi đầu chào các ca nữ ra cửa. Mộng Xuân bỗng nói:

- Nhị vị đừng quên là lúc nào chúng tôi cũng sẵn sàng giúp sức phái Hạnh Hoa.

Anh Kiệt và Hoa Mai cùng gật đầu mỉm cười rồi nhảy ra sân mất dạng. Mộng Xuân quay nhìn Chu Ngân Ngọc thấy nàng mân mê phong thư của Đỗ Kế, liền nói:

- Chị còn suy tính chuyện gì mà chưa chịu xé bỏ phong thư đó đi. Vũ hiệp sĩ bảo là không cần nữa mà - Chị cũng biết vậy, nhưng chị đang tính có nên gửi trả bức thư này cho Đỗ Kế chăng ?

Mộng Xuân mở ta đôi mắt nhìn chị:

- Sao lại gửi cho Đỗ Kế ? Mà gửi trả như thế làm gì ?

- Để chứng thực cho chúng biết là ta không hề liên lạc với phái Hạnh Hoa !

- Em sợ chị quá cẩn thận, hấn đâm ra nghi ngờ - Không sao đâu em ! Chị diên đại gì gửi thư cho hấn ! Chị chỉ cần nàng Ái Cơ tin tưởng chị là được rồi !

Chu Ngân Ngọc nói xong liền thảo một bức thư gửi kèm phong thư của Đỗ Kế cho nàng ái thiếp của hấn. Bức thư này cũng do nàng ca nữ lần trước mang đến dinh thự quan tri huyện.

9. Nghĩa Quân Trong Núi Phục Sơn (2)

Hai người đi một hồi xa rồi Hoa Mai mới hỏi Anh Kiệt:

- Vũ huynh ! Từ nãy giờ em vẫn thắc mắc không hiểu anh làm cách nào cho Lục Ôn Hầu oán hận Đỗ Kế mà không trở về nữa - Không có gì khó ! Anh chỉ tương kế tựu kế mà hành động thôi. Đây này Hiện tại Lục Ôn Hầu đang trông đợi Đỗ Kế thả các tráng sĩ của ta để được trở về dinh thự. Nhưng theo bức mật thư vừa rồi chắc chắn Đỗ tri huyện sẽ chẳng thi hành lời yêu cầu của ta - À Em đã hiểu ý anh ! Anh mượn cớ đó, vạch cho Lục Ôn Hầu thấy rõ tâm địa hèn hạ của Đỗ Kế:

đối với người thân như họ Lục mà hấn chẳng coi ra gì phải không ?

- Đúng như thế đó ! Ta sẽ đem Lục Ôn Hầu ra giả bộ hành quyết như đã nói trước, nhưng đến phút chót - Đến phút chót anh ra lệnh thả hấn ra ?

- Không ! Nếu làm thế hấn sẽ nghi ngờ ngay Đến phút chót ta làm như có chuyện gì xảy ra phải đình hoãn cuộc hành quyết ! Chừng giam giữ hấn lại, ta sẽ cho người nói ra, nói vào để làm xiêu lòng hấn.

Hoa Mai dè dặt nói:

- Lỡ ra hấn giả bộ đầu hàng, rồi ta làm sao biết được ?

Anh Kiệt mỉm cười:

- Bộ hiền muội tưởng chỉ có thể là ta tin dùng hấn sao ? Ít ra Lục Ôn Hầu cũng phải giúp ta đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn trước đã Hoa Mai ngẫm nghĩ rồi nói:

- Kế hoạch rất hay nhưng không biết có thành công chăng ? Lục Ôn Hầu cũng thuộc vào hàng tướng lãnh của quân Hán triều. Ta không khéo bị hại ngay.

- Hiền muội không lo ! Anh sẽ đặc biệt theo sát bên hấn để phòng ngừa những chuyện bất trắc.

- Tài nghệ của Lục Ôn Hầu cũng ghê khiếp lắm đó Vũ huynh ! Nhờ phần Ái «mê hồn Ái» mới bắt được hấn chờ giao đấu, chưa chắc gì em thắng họ Lục dễ dàng.

- Anh hiểu rõ Lục Ôn Hầu mà ! Em không lo Hai người về đến núi Phục Sơn thì trời đã xế chiều. Lệ Hồng và Phi Hồng Yến đều mừng rỡ hỏi thăm tình hình quân giặc. Khi nghe rõ chuyện Đỗ Kế định giáp mặt môn phái Hạnh Hoa Thôn mới chịu trao trả tù nhân, hai nàng cũng thấy rõ dã tâm của hắn ! Vũ Anh Kiệt liền bảo Tần Ngọc đưa Lục Ôn Hầu lên sảnh đường cho mình nói chuyện. Qua một đêm bị giam giữ, Lục Ôn Hầu mất hẳn vẻ oai vệ !

Trông hắn bơ phờ, hốc hác như người bị bệnh lâu ngày. Phần hắn không quen lối sống chốn núi rừng nên xem chừng đuối sức lắm ! Anh Kiệt bảo hắn:

- Ta vừa ở Hạnh Hoa Thôn về đây !

Lục Ôn Hầu nhìn chàng dịu giọng:

- Các người đã gặp Đỗ tri huyện chưa ?

Anh Kiệt cười nhạt:

- Sao ta lại phải bận lòng đi tìm hắn ? Lục Ôn Hầu khôn ngoan đã không hỏi ta câu đó !

Lục Ôn Hầu biết mình thất thế, nên cúi đầu lặng thinh. Vũ Anh Kiệt từ từ cất tiếng:

- Nếu là một viên tướng biết thương yêu kẻ dưới tay, Đỗ Kế phải tìm đủ cách để chuộc mạng nhà ngươi chứ ? Có phải vậy không ? Ta nghĩ thế mà chẳng cần tìm gặp hắn !

Vũ Anh Kiệt dọn đường để về sau này để mua chuộc Lục Ôn Hầu ! Họ Lục vụt hỏi Anh Kiệt:

- Đêm qua, người có nói rõ với các võ sư về điều kiện chuộc ta chăng ?

- Nói rõ lắm ! Chính bọn võ sư thân tín của người đã sang dinh thự Đỗ Kế báo tin rồi đó !

- Làm sao nhà ngươi biết được ? Bộ người có gặp chúng sao ?

Vũ Anh Kiệt phì cười:

- Bọn ta tai mắt khắp cùng nơi, chỗ nào cũng có. Chúng bày làm việc gì cũng đều hay biết cả. Lục Ôn Hầu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Người xem chừng Đỗ tri huyện có nóng lòng về việc ta bị bắt chăng ?

Anh Kiệt nhận thấy Lục Ôn Hầu hỏi rất khôn khéo ! Đáng lý phải dò xem Đỗ Kế có ưng chịu điều kiện chuộc mạng hắn không, Lục Ôn Hầu lại hỏi quanh quẩn. Nghĩ thế, Anh Kiệt liền chặn họng hắn:

- Chắc mi muốn biết rõ Đỗ Kế có chịu thả tù nhân hay không chứ gì ?

Lục Ôn Hầu thấy kẻ địch nói trúng ý mình thì cúi mặt không đáp. Anh Kiệt mỉm cười, nói:

- Ta biết mi nóng lòng muốn về dinh lắm nên cũng không hẹp lượng giấu giếm sự thật.

Lục Ôn Hầu ngược nhìn lên:

- Sự thật thế nào ?

- Ta rất buồn khi hay tin Đỗ Kế dừng dừng trước sự mất tích của mi.

Lục Ôn Hầu trầm mắt, nói:

- Người bảo sao ? Đỗ Kế dừng dừng trước tin ta bị bắt ? Ồ vô lý ! Người định bịa chuyện để lung lạc tinh thần ta ư ?

- Không đâu ! Ta có cần gì phải dùng biện pháp đó. Mi tin hay không cũng chẳng ăn thua gì ! Vả lại còn có thời gian để chứng minh lời nói của ta. Lục Ôn Hầu lặng thinh, trong lòng rối như tơ vò. Một lúc hắn hỏi:

- Người có bằng cứ gì nói ra cho tôi biết ?

- Không cần bằng cứ ! Đúng hai hôm nữa, cũng vào buổi chiều như thế này, nếu các tráng sĩ phái Hạnh Hoa không được thả ra khỏi nhà ngục thì chiếc đầu của mi sẽ là món quà của ta gửi tặng cho viên tri huyện hiểu sát đó.

Lục Ôn Hầu nhận thấy giọng nói của Anh Kiệt rất đanh thép ! “Hắn dám nói tức dám làm. Tuy nhiên, không biết có đúng như lời họ Vũ nói chăng ? Có lý nào Đỗ Kế lại chẳng nghĩ gì đến sinh mạng của mình ? Ngoài tình đồng liêu, mình còn là em vợ của họ Đỗ mà !” Lục Ôn Hầu nghĩ thầm như vậy và càng tin tưởng Anh Kiệt đã bịa đặt những chuyện kia để lung lạc mình. Anh Kiệt bỗng nói:

- Bây giờ, ta có nói gì mi cũng không tin ! Phải chờ vài hôm nữa mới rõ hư thực ! Nhưng ta cũng không tiếc gì mà không nói cho mi biết điều này:

Hiện tại Đỗ Kế chẳng còn nghĩ gì đến mi đâu !

Ngừng lại một chút, Anh Kiệt nhìn thẳng vào mặt Lục Ôn Hầu, tiếp:

- Nếu còn nghĩ đến mi Đỗ Kế không chờ đến ngày hẹn của ta mà đã thả tất cả tội nhân rồi. Mi nghe rõ chưa ? Đến trưa hôm nay, vẫn chưa có người nào thoát ra khỏi nhà ngục của lũ này.

Trần Bính về đến tới dinh thự Đỗ Kế liền vào xin ra mắt. Đỗ Kế đang ngủ trưa nghe quân hầu vào báo tin, liền chỗi dậy hỏi:

- Trần Bính đâu rồi ?

- Dạ Trần tướng quân còn ở sảnh đường.

Đỗ Kế liền xuống ngay. Nàng Ái Cơ đang trang điểm, hay tin Trần Bính trở về cũng theo sau ông. Quan tri huyện vừa thấy Trần Bính đã hỏi:

- Thế nào ? Có theo dõi mục Tiểu Phùng chăng ?

- Dạ có ! Mục ta đến Đào Nguyên Quán chớ đâu xa.

-Ồ ! Nếu vậy bọn Đào Nguyên Quán theo quân Hạnh Hoa Thôn sao ?

- Dạ không ! Mục ta liệu đến đó, nhưng sự thật Chu Ngân Ngọc chẳng nhận thơ của mục. Tiểu Phùng chỉ bịa đặt thôi, chớ Đào Nguyên Quán đâu hề liên lạc với quân phiến loạn.

Đỗ Kế ngồi lặng yên, Ái Cơ cũng nói thêm vào:

- Thiếp cũng đoán như vậy mà Nhưng, mình hy vọng mục còn cách khác liên lạc với quân Hạnh Hoa Thôn chớ Đỗ Kế ngẩng đầu lên:

- Bây giờ phải làm sao đây ?

Trần Bính được Đỗ Kế hứa hẹn cho lên thay Lục Ôn Hầu nên hắn không còn thiết đến việc giải cứu cho chủ tướng nữa. Hắn nói với vẻ chán nản:

- Tiểu tướng cũng chẳng biết làm sao ! Không lẽ mình thả hết bọn tội nhân ư ?

Làm như vậy chưa chắc bọn Hạnh Hoa Thôn chịu trả Lục tướng quân Đỗ Kế suy nghĩ nhiều lắm ! Thật ra hắn có tình gia đình với Lục Ôn Hầu, nhưng từ lâu họ Lục thường tỏ vẻ bất phục hắn. Đỗ Kế muốn diệt họ Lục đi nhưng chưa có dịp; hơn nữa còn nể vợ, hắn chưa dám thi hành. Sẵn dịp quân Hạnh Hoa Thôn bắt mất Lục Ôn Hầu, Đỗ Kế muốn tương kế, hạ luôn kẻ dưới tay ngang ngạnh. Vì vậy, hắn bảo Trần Bính:

- Ta cũng nghĩ như tướng quân, nên còn chần chờ đó thôi.

Trần Bính hiểu được thâm ý của Đỗ Kế, liền nói:

- Bây giờ muốn tìm bọn Hạnh Hoa Thôn không phải dễ Chỉ còn cách này !

- Cách nào ?

- Tiểu tướng biết Lục Ôn Hầu có đưa quân do thám vào núi Phục Sơn lâu lắm rồi. Ta nên liên lạc với bọn chúng sẽ biết rõ số phận của Lục tướng quân !

Đỗ Kế kêu lên:

- Việc đó rất hợp lẽ, sao ngươi không nói ngay lúc này ?

- Vì sẽ làm buồn lòng tướng công lắm !

Đỗ Kế không hiểu gì hết kêu lên:

- Sao lại buồn lòng ta ?

- Vì chỉ có một người hiểu rõ kế hoạch của Lục tướng quân và cầm đầu bọn do thám đó - Ai ? Người đó là ai ?

- Bẩm tướng công ! Đó là tiểu thư ở nhà.

- Con gái ta ? Ồ có lý nào ?

Trần Bính nói:

- Đỗ tiểu thư, tuy cùng ở chung với tướng công nhưng lại do thám giúp Lục Ôn Hầu. Vì vậy mà tiểu tướng không dám nói ra, sợ buồn lòng tướng công.

Đỗ Kế thật bất ngờ ! “Nếu vậy con gái ông lại mền cậu ruột của nó là Lục Ôn Hầu hơn mình sao ? Tại sao nó không giúp mình lại đứng đầu bọn do thám của họ Lục ?” Trần Bính nói tiếp:

- Tiểu tướng biết nói ra câu chuyện này tướng công sẽ giận lắm ! Nhưng từ lâu, Lục tướng quân rất lấy làm thích ý vì tiểu thư quý trọng ông ta hơn tướng công !

Trần Bính biết lựa chỗ yếu của Đỗ Kế, nên làm cho ông ta ghét Lục Ôn Hầu hơn. Thật đúng với mưu định của hắn, Đỗ Kế nghe nói vậy liền bảo:

- Ta thật không ngờ con ta muốn qua mặt cả cha nó nữa ! Lục Ôn Hầu cũng không hề cho ta biết về việc lập bọn do thám. Đã thế, ta cho hắn chết rục xương trong sào huyệt quân Hạnh Hoa Thôn cho biết chừng.

Ngay trong khi đó, một con tì nữ chạy vào nói nhỏ với Ái Cơ mấy câu. Nàng ái thiếp của Đỗ Kế vội vã trở vào trong, vì được tin một ca nữ Đào Nguyên Quán sang tìm. Ái Cơ vừa thấy thiếu nữ đưa thơ lần trước liền hỏi:

- Việc gì đó em ?

- Dạ em mang thơ của chị Chu Ngân Ngọc sang đây Ái Cơ hỏi ngay:

- Đâu ? Thơ của chị Chu Ngân Ngọc đâu ?

Thiếu nữ liền lấy trong túi áo ra một phong thư niêm kín trao cho Ái Cơ rồi nói:

- Chị Chu Ngân Ngọc dặn để bà xem kỹ rồi cho biết ý kiến.

Ái Cơ liền mở phong thư. Ngoài mảnh giấy gói cho Ái Cơ, Chu Ngân Ngọc còn kèm theo bức thư mật của Đỗ Kế Ái Cơ khẽ đọc:

- Ầ«Công nương nãi giám, Thiếp không rõ vì lý do gì mụ Tiểu Phùng mang bức mật thư này đến Đào Nguyên Quán trao cho thiếp, bảo liên lạc với quân Hạnh Hoa Thôn. Không biết mụ ta có định phao vu cho thiếp những chuyện tày trời chẳng mà lại làm thế ?

Thiếp hoang mang lắm và xin gửi bức mật thư này cho công nương xem để bày biểu cho thiếp phải làm gì ? Tha thiết chờ tin công nương !

Kính CHU NGÂN NGỌC Ầ» Ái Cơ xem xong bức thư thì càng tin tưởng tấm lòng trung thành của họ Chu hơn. Nàng hiểu rõ mọi việc, nên bảo nàng ca nữ mang thơ:

- Cô cứ bảo Chu Ngân Ngọc cứ yên lòng đi, đừng lo sợ gì hết ! Mọi việc gì cũng có ta. Nàng ca nữ cúi chào Ái Cơ rồi ra cửa, lên ngựa trở về Hạnh Hoa Thôn. Đã tin cần Chu Ngân Ngọc, bây giờ Ái Cơ càng tin tưởng hơn ! Nếu cô thông đồng với quân Hạnh Hoa Thôn, Ngân Ngọc đã lưu bức mật thư đi rồi, có đâu lại gửi trả cho mình. Ái Cơ trở ra sảnh đường trong lúc Đỗ Kế đang giận giữ thét quân cận vệ:

- Bậy đâu ! Đi mời tiểu thư Đỗ Ngọc Lan sang đây ta dạy việc.

Trần Bính lo sợ nói:

- Bẩm tướng công ! Nếu ngài hỏi Đỗ tiểu thư bây giờ thì nguy hiểm cho tiểu tướng lắm đó. Tiểu thư có thể cho tiểu tướng là một kẻ thót mét hèn hạ.

Ái Cơ vừa ra đến nơi, nghe hai câu đối đáp như thế liền hỏi Đỗ tri huyện:

- Việc gì vậy tướng công ?

- Con Đỗ Ngọc Lan lại trọng Lục Ôn Hầu hơn cha nó ! Nàng nghĩ có tức lòng không ? Ta nuôi nó từ nhỏ đến lớn, nó không giúp ta mà lại theo Lục Ôn Hầu cầm đầu bọn do thám của hắc. Ta đòi nó ra để hỏi cho ra lẽ - Thiếp xin tướng công một điều, đừng nặng lời với Ngọc Lan mà thiếp mang tiếng. Từ bao lâu nay, ai trong dinh này lại không biết Ngọc Lan quý mẹ hơn quý cha. Nàng giúp Lục Ôn Hầu là phải lẽ rồi.

Đỗ Kế càng giận hơn:

- Thôi ! Nàng đừng nói gì nữa hết ! Để ta đòi nó đến đây trước đã.

Quan huyện Châu Diên dứt lời liền hạ lệnh cho quân hầu đi đòi Ngọc Lan. Chỉ một lúc sau, tiểu thư tới nơi. Nàng nhìn thấy Ái Cơ thì sa sầm ngay nét mặt, nhủ thầm:

“Sao hôm nay cha ta lại gọi đến trước mặt con mụ kia ?” Ngọc Lan không thềm chào Ái Cơ mà chỉ hỏi Đỗ Kế:

- Thưa cha ! Cho đòi con có chuyện chi ?

Đỗ Kế dần bớt cơn tức giận từ từ hỏi:

- Lục Ôn Hầu đã bị môn phái Hạnh Hoa Thôn bắt đi rồi ! Con chưa biết sao ?

- Con nào hay biết gì đâu ? Thúc phụ bị bắt từ bao giờ ?

- Từ đêm qua !

Trần Bính vọt miệng trả lời như thế. Đỗ Kế tiếp lời:

- Bọn chúng xác xược hèn trong ba ngày nếu không thả hết các tội nhân, chúng sẽ hành quyết Lục Ôn Hầu !

Ngọc Lan kêu lên:

- Trời ! Bây giờ cha tính sao ?

- Cha đang bối rối lắm ! Nếu thả các tội nhân rồi chúng không chịu thả Lục Ôn Hầu mới làm sao ?

Ngọc Lan lẩm bẩm như nói với mình:

- Một điều lạ là sao con chưa có tin tức gì kìa ?

Đỗ Kế nghiêm sắc mặt, hỏi:

- Tin tức gì ?

Ngọc Lan biết mình lỡ lời nên ấp úng:

- Đáng lý ra Con cũng được báo tin từ đêm hôm qua chứ Đỗ Kế nghiêm giọng nói:

- Con đừng nói tránh sang chuyện khác Chắc bọn do thám chẳng cho con biết tin tức gì hết chứ gì ?

Ngọc Lan lẩm bẩm:

- Bọn do thám !

Rồi nàng liếc nhìn Trần Bính hiểu ra mọi việc. Đúng là tên này đã thót méc với cha nàng. Ngọc Lan đành nói:

- Thưa cha đúng thế ! Nếu Lục thúc phụ bị bắt về núi Phục Sơn thì con đã có tin rồi.

Đỗ Kế gần giọng:

- Nghĩa là con có cho người đi vào sào huyệt bọn chúng ?

- Vâng ! Có tất cả ba người thân tín của con đã trà trộn được vào hàng ngũ quân giặc Đỗ Kế nghiêm sắc lặng thinh. Thế là hết nói rồi, còn nghi ngờ gì nữa. Chính miệng Ngọc Lan đã thú thật với ông việc nàng đứng đầu ban do thám của Lục Ôn Hầu. Ông giận lắm nhưng cũng dần lòng hỏi Ngọc Lan:

- Con đã lãnh việc quan trọng đó từ bao giờ ?

Ngọc Lan ấp úng đáp:

- Dạ có hơn hai tháng nay !

- Vì lẽ gì con không cho cha biết ?

Nữ lang biết cha giận mình nên đáp nhỏ:

- Dạ con sợ cha ngăn cản không cho con làm việc nguy hiểm đó. Đỗ Kế nói:

- Con đừng dối ! Có phải con muốn cho Lục thúc phụ chiếm đầu công với triều đình không ?

Ngọc Lan sợ hãi lắc đầu:

- Thưa cha ! Con nào có ý đó - Đừng dối ! Nếu biết lo cho cha, tại sao con không lập một ban do thám trong huyện Châu Diên. Cha có bao giờ cấm cản việc làm của con đâu ?

Ngọc Lan cúi mặt không dám ngẩng lên. Nàng Ái Cơ được dịp chia rẽ hai cha con Đỗ Kế, nên nói thêm vào:

- Thiếp biết mà. Chắc tiểu thư sợ tướng công làm vua, làm chúa thiếp được hưởng lây chớ gì ?

Ngọc Lan đang tức bực vì những lời trách mắng của cha, nên không dần lòng được. Nàng quắc mắt nhìn Ái Cơ, cất tiếng:

- Bà nên im đi là hơn ! Tôi không muốn bà xen vào chuyện riêng của tôi.

Ái Cơ khiếp sợ im thin thít, nhưng cũng liếc nhìn Đỗ Kế xem ông có bênh vực mình không ? Đỗ Kế tuy thương ái thiếp nhưng chẳng dám mở lời. Ngọc Lan bảo cha:

- Con là con của cha ! Cha thương con nhờ, ghét con chịu ! Con chỉ xin thưa với cha một điều là chẳng bao giờ con nghĩ là cha giận con về việc này. Sở dĩ con giấu cha vì ngại cha ngăn cản con làm chuyện nguy hiểm. Bây giờ con xin cáo biệt để tìm cách dò tin Lục thúc phụ.

Đỗ Kế chưa kịp nói gì thì Ngọc Lan đã phóng mình nhảy vọt ra sân mất dạng.

Ông tức giận nói:

- Con bé này lạ thật ! Ta chưa kịp dặn dò gì cả ! Bây giờ làm thế nào ?

Trần Bính lo sợ nói:

- Không khéo Đỗ tiểu thư làm động chúng giết mất Lục Ôn Hầu. Đỗ Kế bỗng dưng xuống nhủ thầm:

"Mà chúng giết mất Lục Ôn Hầu cũng chẳng sao !" ông ngược lên bảo Trần Bính:

- Dù gì cũng phải chờ tin Ngọc Lan ! Tạm thời ta trao quyền cho người chỉ huy các đội cận vệ quân ở Hạnh Hoa Thôn. Hãy ráng canh phòng coi chừng bọn phản loạn đột nhập.

Trần Bính mừng rỡ lắm ! Đường không mà hấn nắm cả quyền binh trong tay !

Đỗ Kế bảo tiếp:

- Tướng quân nhớ kỹ điều này:

Bao giờ bị vây hãm không chống cự nổi cứ đốt lửa lên báo hiệu, ta sẽ cho quân tới cứu. Trần Bính chỉ biết vâng dạ rồi lạy tạ Đỗ Kế, kéo quân về Hạnh Hoa Thôn. hấn vừa đi, thì nàng Ái Cơ nhào đại xuống đất kêu khóc như rí. Đỗ Kế hết hồn lật đật đỡ nàng dậy hỏi:

- Chuyện gì vậy Ái nương ?

Ái Cơ lắc đầu nói:

- Thiếp biết thân phận của thiếp mà. Tướng công còn làm bộ hỏi gì nữa. Thiếp có bằng ai đâu. Thiếp là kẻ tạm bợ mà. Đỗ Kế cau mày hỏi:

- Mà chuyện gì ? Sao lại đổi giọng hờn dỗi thế ?

Thật ra, Đỗ Kế cũng đã biết Ái Cơ làm nũng với mình về chuyện Ngọc Lan đã nạt nàng lúc nãy. Lão nói thế để Á «hoãn binh» chứ chưa biết nói sao cho vừa lòng Ái Cơ ? Ái Cơ càng phiền lòng hơn:

- Nói vậy tướng công cũng không thấy thiếp bị hạ nhục sao ? Thiếp biết mà Á «ông» bệnh vực con riêng của Á «ông» ! Á «Ông» sợ vợ Á «ông» còn tôi có nghĩa gì ?

Đỗ Kế vỗ về:

- Thôi mà Ái nương ! Nó trẻ dại nóng nảy, lỡ lời xúc phạm cũng cho ta xin - Xin gì ? Cha, lỡ lời xúc phạm ! Có ngày con Ngọc Lan nó xé xác tôi, ông cũng đứng nhìn chứ gì ? Tôi biết cái mừng của ông rồi Đỗ Kế hết sức vỗ về, nhưng Ái Cơ vẫn kêu khóc. Cả hai đều không ngờ, trong khi đó ba lão đạo sĩ đã vào trong sảnh đường. Đứng trước cảnh đó họ liếc nhìn nhau mỉm cười. Bọn họ không ai khác hơn là bọn đạo sĩ Thất gia trang, sư huynh của Thất Điền đạo sĩ. Ba vị đạo sĩ đó là Nhất Điền, Nhị Điền, Tam Điền cầm đầu bọn Thất gia trang mà Thất Điền đạo sĩ là em út. Qua trận đánh Phiên Ngưng Thành, Tứ Điền và Lục Điền đều vong mạng, riêng Ngũ Điền đang giúp Phi Hồng Cầm ở bờ Nam Hải. Bọn Nhất, Nhị, Tam Điền thường không ở một chỗ mà chu du khắp cùng nơi. Hôm nay, qua ngang huyện Châu Diên, chợt nhớ đến Thất Điền, bọn chúng tạt vào dinh Đỗ Kế để thăm viếng ! Khi đến nơi, chúng gặp nàng Ái Cơ đang nhõng nhẽo với quan tri huyện. Đỗ Kế rồi trí nên chẳng nhìn thấy ai, chừng nghe Nhất Điền cất tiếng:

- Á «Xin chào quan tri huyện Á» Lão mới giật mình quay lại. Ái Cơ thấy ba vị đạo sĩ đứng nhìn mình thì xấu hổ chạy lên lầu, trong khi Đỗ Kế ngại ngần chào hỏi:

- Kính chào tam vị Chẳng hay gió nào đưa tam vị tới đây ?

Nhị Điền cười, đáp:

- Đã lâu không gặp, nhưng Đỗ tri huyện cũng không đổi khác. Lúc nào cũng có giai nhân ở bên mình Đỗ Kế cười nói:

- Nào có ai xa lạ ! Một mình Ái Cơ lão cũng đủ khổ trí rồi Cả ba vị đạo sĩ cùng cười. Đỗ Kế nghĩ rất nhanh:

“Nhất, Nhị, Tam Điền đến đây với vẻ thân ái thế này thì chắc là chưa gặp Thất Điền đạo sĩ ! Thế còn bức thư nào của Thất gia trang gửi đến cho ta đêm trước ?” Đỗ Kế còn đang phân vân thì Tam Điền hỏi:

- Đỗ tướng công ! Chẳng hay Thất Điền hiền đệ đâu rồi ? Sao không thấy ?

Đỗ Kế ấp úng nói:

- Dạ tam vị ngồi chơi. Trà nước xong xuôi đã. Câu chuyện còn dài Nhất Điền cau mày, hỏi:

- Chuyện gì ? Ủa Bộ có chuyện xảy ra cho Thất Điền ư ?

- Dạ không ! Chẳng có gì xảy ra cả. Chẳng qua vì một sự hiểu lầm mà Thất Điền dạo như giận dỗi bỏ đi.

Ba vị đạo sĩ đang tươi cười vụt nghiêm sắc mặt. Họ thật không ngờ có chuyện đó. Dù gì đi nữa Đỗ Kế cũng đâu có quyền làm mất lòng Thất Điền. Nghe chuyện hẩn bỏ đi là họ không thích rồi. Đỗ Kế cũng biết vậy, nên vội vã nói:

- Tam vị đừng phiền lòng Thật tình không phải lỗi ở bản chức. Bản chức mang ơn sâu của chư vị mà, đâu bao giờ dám quên. Chẳng qua Thất Điền nóng nảy, chưa kịp cho bản chức giải bày.

Rồi quan huyện Châu Diên liền thuật rõ những chuyện đã xảy ra cho bọn Thất gia trang nghe. Ông không giấu hành động của Lục Ôn Hầu đã làm mất lòng Thất Điền. Nhị Điền nghiêm giọng nói:

- À Thì ra Lục Ôn Hầu lên mặt, định làm nhục Thất Điền chứ gì ?

Đỗ Kế muốn tránh tiếng cho mình, liền đổ trách nhiệm cho Lục Ôn Hầu:

- Vâng ! Bản chức đã khiển trách Lục Ôn Hầu nhiều lần Nhị Điền cười gằn:

- Như vậy chưa đủ đâu Đỗ tri huyện ! Trong hàng binh tướng nhà Hán chưa ai dám làm mất lòng bọn ta. Lục Ôn Hầu khinh thường Thất gia trang là hẩn không biết điều. Ta muốn gặp mặt hẩn !

Đỗ Kế lắc đầu, nói:

- Họ Lục không còn ở đây nữa ! Đạo nhơn có muốn gặp bản chức cũng không biết làm sao ?

Nhất Điền nghiêm sắc mặt hỏi:

- Đồ tri huyện ! Bây giờ ông lại ra mặt bênh vực cho Lục Ôn Hầu ?

Đỗ Kế phiên giận lắm vì thấy bọn Thất gia trang chẳng xem mình ra gì. Tuy nhiên, ông cũng nén lòng nói:

- Bản chức nói thật chứ chẳng có ý che giấu ai cả - Vậy Lục Ôn Hầu ở đâu ? Đồ tri huyện nên nói ngay ra đi.

- Lục Ôn Hầu đã bị bọn Hạnh Hoa Thôn bắt đi rồi - Bọn Hạnh Hoa Thôn nào ? Chúng đã bị tiêu diệt từ lâu rồi mà ! Đồ tri huyện nói gì lạ vậy ?

Đỗ Kế lắc đầu, nói:

- Không phải bản chức bịa chuyện đâu ! Sự thật thì bọn chúng vẫn còn ẩn núp ở trong núi Phục Sơn và rừng Phục Lâm Nhị Điền nói:

- Lạ chưa ! Ngày đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn này, chúng ta có đến đây mà.tieur Hà lão hiệp bị mù mắt chạy trốn chết. Bè lũ của chúng đều tan rã.

Đỗ Kế nói:

- Vũ Anh Kiệt, con trai của Vũ Anh Tùng đã thoát ngục. Việc làm đầu tiên của hắn là bắt mất Lục Ôn Hầu Tam vị đạo sĩ ở Thất gia trang đều yên lặng nhìn nhau ! Trong trận đánh chiếm Phiên Ngưng Thán trước kia, chính Liêu Cốc đạo nhơn, một lão tăng trong môn phái Hạnh Hoa Thôn, sư huynh của Vũ Anh Tùng hiệp sĩ đã giết chết Tứ Điền và Lục Điền. Mối thù vẫn canh cánh, nên chúng mới lùng Liêu Cốc đạo nhân khắp bốn phương trời, nhưng chưa gặp. Nay tới đây bè đảng Hạnh Hoa đầy loạn, chúng tin tưởng Liêu Cốc đạo nhân ẩn trốn trong núi Phục Sơn chứ không đâu xa. Nhất Điền nhìn hai em, rồi nói:

- À thì ra thế ! Bọn Liêu Cốc đạo nhân muốn lộng hành như xưa. Bọn ta đành ở lại đây rồi Đồ Kế mừng rỡ nói:

- Tam vị Ở lại đây thật không gì bằng ! Bọn Hạnh Hoa Thôn đã lộng lắm rồi, chúng định đánh chiếm lại ngọn đồi trước kia Nhị Điền nghĩ đến Thất Điền đạo sĩ liền hỏi:

- Đồ tri huyện ! Bây giờ Thất hiền đệ Ở đâu ? Ngài có biết chăng ?

- Dạ không ! Đạo sĩ tức giận bỏ đi một cách bất ngờ, bản chức cản không kịp.

Nhưng có điều lạ này Thất Điền đạo sĩ đi khỏi dinh thự độ một lúc thì bản chức nhận được một lá thư của Thất gia trang.

Nhất Điền kêu lên:

- Thư của bọn ta ? Lạ chưa ? Trong thư nói gì ?

- Chỉ những lời trách cứ và hăm dọa !

Nhất Điền, Nhị Điền nhìn nhau ngơ ngác:

“Không lẽ Thất Điền đến bờ Nam Hải gặp Ngũ Điền và hai anh em gửi thơ trách cứ Đồ Kế ! Hay bọn Hạnh Hoa Thôn lại mượn uy danh chúng ta để gây thêm mâu thuẫn !” Đồ Kế hỏi gần bọn Thất gia trang:

- Không phải tam vị viết thư cho bản chức sao ?

Nhất Điền lắc đầu giọng nghiêm khắc:

- Không phải đâu ! Đối với anh em bản đạo, chỉ có hành động thôi chứ không hăm dọa ! Chắc chắn bọn Hạnh Hoa Thôn đã lợi dụng tình thế để gây rối thêm !

Tam Điền bảo hai anh:

- Nhị vị sư huynh đã quyết định ở lại đây rồi ! Vậy cho phép đệ đi dò xem sào huyệt của chúng ở đâu ?

Nhất Điền gật đầu nói:

- Được rồi ! Sự dè nên hỏi rõ đường đi vào núi Phục Sơn. Hãy xem qua trang trại của chúng và quân số độ bao nhiêu ! Nếu có thể nên cứu tên Lục Ôn Hầu, mang về đây ta xem thử hắn xác xược đến bậc nào ?

Tam Điền vâng dạ, từ biệt hai anh và Đỗ Kế, ra trước sân phóng mình đi mất dạng.

Ba ngày trôi qua rất nặng nề đối với Lục Ôn Hầu. Hắn chờ đợi trong sự tuyệt vọng vì chắc chắn Đỗ Kế đã bỏ rơi hắn. Đến quá giờ Thân, bầu trời dịu bớt nắng.

Từ trên một vọng lâu cất trên chằng ba một tầng cây cổ thụ, tiếng trống đổ liên hồi, tiếng chiêng vang động cả khu rừng. Lục Ôn Hầu thấy rợn tóc gáy, hần nhủ thầm:

“Không lẽ đã đến giờ hành quyết mình sao ?” Từ ngoài cửa hang, tiểu tướng Trần Ngọc bước vào, vẻ mặt nghiêm nghị, cất lệnh truyền:

- Lục Ôn Hầu ! Giờ hành quyết đã tới, xin mời ngài Lục Ôn Hầu sợ hãi, nói:

- Thật sao tướng quân ?

- Ta vâng lệnh Vũ hiệp sĩ, tới đây báo cho Lục tướng quân biết rằng:

Đỗ Kế không thi hành đúng theo sự đòi hỏi của phái Hạnh Hoa. Hắn không thả một tội nhân nào cả, buộc lòng Vũ hiệp sĩ phải hạ lệnh hành quyết tướng quân, đúng như đã định. Lục Ôn Hầu đứng lên, tay chân run rẩy. Hắn nói:

- Vũ hiệp sĩ không còn cách nào bao dung ta được sao ?

Tần Ngọc thấy mặt Lục Ôn Hầu thất sắc như vậy thì cười thầm:

“Cái ngữ này làm hùng làm hổ chán chê bây giờ mới biết sợ chết đây.” Chàng đáp lời hắn:

- Để ta đưa tới trước mặt Vũ hiệp sĩ rồi người muốn nói gì thời nói !

Lục Ôn Hầu bước chầm chậm ra cửa hang, bỗng hần nghe tiếng la vang dậy:

- Lục Ôn Hầu kia rồi ! Giết hắn đi ! Họ Lục kinh hãi lùi lại. Vì mặt trời chiếu lấp lóa, hần không nhìn thấy được ai cả. Hần không biết binh tướng Hạnh Hoa Thôn độ bao nhiêu người nhưng nghe tiếng la, cũng đủ khiếp sợ rồi. Tần Ngọc thúc giục hần:

- Lục Ôn Hầu ! Hãy ra mắt Vũ hiệp sĩ ngay đi.

Trên một đài cao, Vũ Anh Kiệt đồng dục cất tiếng:

- Các bạn hãy bình tĩnh chờ lệnh ta. Không ai được quyền làm rối trật tự.

Toàn thể các nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn đều im phăng phắc. Lục Ôn Hầu hướng mắt nhìn về phía Vũ Anh Kiệt rồi đi tới. Tần Ngọc chậm rãi theo sau. Tuy đã có lời nghiêm cấm của Vũ Anh Kiệt, nhưng nghĩa quân cũng không giấu được vẻ căm hờn. Phần đông, cha mẹ, anh em của họ đều bị giết trong trận Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn. Họ không la hét nhưng nghiêng rặng bực tức:

- Còn chần chờ gì nữa mà chẳng xé xác hắn ra - Tên khốn khiếp này nên giết ngay đi !

Lục Ôn Hầu đi ngang qua hàng tướng sĩ của Vũ Anh Kiệt nghe giọng hần học của họ thì chết khiếp. Trong giờ phút này, hần chỉ còn mong mỗi ở lượng khoan hồng của Vũ Anh Kiệt. Lục Ôn Hầu đi gần tới đài vụt nhìn thấy một hàng cọc đóng thấp thì hiểu ngay:

“Bọn Hạnh Hoa Thôn sẽ xử chém đầu mình.” Hần thấy rợn ở sau gáy. Anh Kiệt vừa thấy Lục Ôn Hầu bảo:

- Đã đúng kỳ hạn rồi. Người có biết chăng ?

Lục Ôn Hầu ngược mắt nhìn Anh Kiệt rồi cúi xuống gập đầu. Họ Vũ tiếp lời:

- Thế là Đỗ Kế không trọng sinh mạng của nhà người. Hắn bỏ mặc cho người chết mà không đoái hoài tới.

Lục Ôn Hầu cất tiếng van nài:

- Vũ hiệp sĩ. Có thể hoãn cuộc hành quyết này vài hôm nữa chăng ?

Vũ Anh Kiệt mỉm cười hỏi lại hắn:

- Người còn hy vọng Đỗ Kế sẽ thả tù nhân để chuộc mạng cho sao ?

Lục Ôn Hầu gật đầu, nhưng không dám ngẩng lên. Vũ Anh Kiệt bảo nhanh:

- Hy vọng của người chỉ hão huyền thôi, vì kể từ đây Đỗ Kế không còn bao giờ biết đến nhà người nữa.

- Sao lạ vậy ? Hiệp sĩ có bằng cớ gì ?

Vũ Anh Kiệt vội đáp:

- Người có nhớ viên phó tướng Trần Bính chăng ?

- Nhớ lắm chứ - Chính hắn đã thay thế người để cầm binh khiến tướng ở Hạnh Hoa Thôn rời.

Thế nghĩa là Đỗ Kế đã xem người như đã chết. Lục Ôn Hầu gầm lên:

- Khốn nạn thật ! Ta còn sống sẽ trả hận thù này. Vũ Anh Kiệt làm như không nghe thấy những lời đó, điềm nhiên thét các vệ sĩ:

- Anh em đâu ! Hãy đưa tội nhân ra hành quyết. Bọn vệ sĩ của chàng nhảy vọt xuống đài, trói chặt Lục Ôn Hầu lại, lôi ra chỗ hàng cọc. Họ Lục hồn phi phách tán, van xin Vũ Anh Kiệt:

- Hiệp sĩ đừng giết mặt tướng ! Đỗ Kế tàn nhẫn. Mặt tướng thề sẽ phục thù.

Nét mặt Vũ Anh Kiệt vẫn lạnh lùng, trong khi bọn đao phủ sắp hàng cầm đao sáng chói, bước rảo quanh mình Lục Ôn Hầu. Họ Lục vẫn gào thét:

- Hiệp sĩ ! Vũ hiệp sĩ ! Giết chết mặt tướng chẳng ích lợi gì đâu !

Đúng theo kế hoạch đã định trước, ngay trong lúc đó có tiếng trống thúc liên hồi báo hiệu có kẻ lạ mặt lảng vảng gần chân núi. Vũ Anh Kiệt hạ lệnh cho mọi người giải tán, ai về vị trí nấy, rồi bảo Lục Ôn Hầu:

- Ta hoãn việc hành quyết đến sáng mai. Đó là ta nghĩ thương tình nhà người !

Nếu đến chiều có tin tức gì của Đỗ Kế ta sẽ tha chết cho.

Rồi chàng cùng Lê Hồng, Hoa Mai lên ngựa đi ngay. Tần Ngọc truyền bọn vệ sĩ mở trói cho Lục Ôn Hầu, rồi đích thân đưa hắn về hang đá. Lục Ôn Hầu thoát chết nhưng tâm thần bấn loạn. Dù chưa bị hành quyết, nhưng án tử vẫn còn treo đó, hắn càng khổ tâm hơn. Tần Ngọc khẽ nói:

- May phước cho người. Nếu không thì đầu đã lia khỏi cổ rồi. Lục Ôn Hầu ngáp ngừng bảo:

- Chỉ còn sống một ngày một đêm nữa thôi. Vì không hy vọng gì Đỗ Kế nghĩ đến ta. Rồi hắn nhìn Tần Ngọc hỏi:

- Tướng quân nghĩ xem ta có còn hy vọng gì cầu xin Vũ hiệp sĩ tha chết cho không ? Ta hận Đỗ Kế nhiều quá, chỉ muốn giết hắn rồi trở lại chịu tử hình.

Tần Ngọc lắc đầu:

- Khó lắm ! Không làm sao tin được lời hứa của người. Tha chết rồi, nhà người trở mặt mới làm sao ?

- Ta xin thề !

- Ai tin lời thề một viên tướng nghịch. Lục Ôn Hầu chợt nghĩ đến ban do thám mà hắn cho trà lên lỗi trong hàng ngũ Hạnh Hoa Thôn từ lâu tại sao ba hôm nay không thấy bọn do thám hoạt động gì hết vậy ? Ít ra, chúng cũng phải giúp mình thoát thân chứ ! Có lý đâu lại im lìm. Một ý nghĩ thoáng qua làm cho Lục Ôn Hầu khổ tâm hơn:

"Hay là bọn do thám bỏ rơi mình theo mệnh lệnh của Ngọc Lan ? Nếu sự thật là thế, Lục Ôn Hầu quyết không tha bọn chúng. Cả ba tay do thám đến núi Phục Sơn này, hắn đều biết rõ tên họ.

Chúng phản bội họ Lục thì cũng không sống được đâu !" Tần Ngọc đưa Lục Ôn Hầu vào trong hang đá rồi trói tay chân hắn lại. Suốt ba ngày đêm túc trực ở đây, chàng thấy một mối lo lắng rồi, nhưng không biết giao phó trách nhiệm cho ai ?

Chàng vừa ra cửa hang thì thấy từ xa Hồng Nhi và Mạc Tuyết Lan đang đi tới.

Mấy hôm nay chàng để ý thấy cậu bé con của Vũ Anh Kiệt và Lê Hồng rất thích theo chân họ Mạc. Cô gái kia, hình như cũng quyến luyến Hồng Nhi. Chính Lê Hồng để ý đến điều đó và đã bảo qua cho Anh Kiệt. Tần Ngọc còn đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì Hồng Nhi đã chạy đến bên chàng, nói:

- Chú Tần Ngọc ! Tên Lục Ôn Hầu đâu rồi ? Chú cho cháu xem mặt hấn với - Lúc nãy đem hấn ra hành quyết, cháu ở đâu mà bây giờ muốn xem mặt ?

Hồng Nhi chỉ Mạc Tuyết Lan, nói:

- Cháu bận vô rừng với cô Mạc Tuyết Lan. Nghe trống đổ liên hồi mà về không kịp, tiếc quá. hấn ta có tái mặt không hả chú ?

Tần Ngọc gật đầu:

- Ai lại không sợ chết, mà sao cháu hỏi vậy ?

- Chắc bây giờ hấn ta vẫn còn tái mặt ! Chú cho cháu và cô Tuyết Lan gặp hấn đi.

Tần Ngọc nhìn Mạc Tuyết Lan. Nàng nhoẻn miệng cười rồi bảo Tần Ngọc:

- Hồng Nhi cứ náo nức đòi xem mặt Lục Ôn Hầu lúc sắp chết Thiếp nói mãi không được Tần Ngọc hơi bất ngờ về chỗ cô ta tỏ ra thân thiện với mình ! Tần Ngọc tươi cười bảo Tuyết Lan:

- Ý cô nương cũng muốn gặp Lục Ôn Hầu nữa chứ gì ?

Mạc Tuyết Lan bình tĩnh mỉm cười:

- Vâng ! Từ lâu nghe hành động ác độc của hấn, nhưng chưa lần nào được gặp mặt Tần Ngọc liền chỉ tay vào trong, rồi nói:

- Xin mời cô nương vào ! Cháu Hồng Nhi đi trước dẫn đường.

Hồng Nhi vâng dạ chạy trước, Mạc Tuyết Lan hấp tấp theo sau. Tần Ngọc tuy mệt mỏi, nhưng cũng ráng định tâm thần cho sáng suốt. Lục Ôn Hầu đã nghe tiếng Mạc Tuyết Lan từ nãy giờ. Hấn mừng rỡ lắm ! Có thể chờ. Lẽ nào bọn do thám đều trở mặt hết sao ? Mạc Tuyết Lan là người đầu tiên hấn và Ngọc Lan cho lên vào sào huyết phái Hạnh Hoa Thôn ! Đây là một dịp để cho Mạc Tuyết Lan thi thố tài năng của mình. Khi nghe tiếng chân bước vào cửa hang, Lục Ôn Hầu rất náo nức trong lòng. Tuy chân tay bị trói chặt, nhưng hấn hi vọng sẽ thoát thân dễ dàng. “Thế nào Mạc Tuyết Lan cũng giúp mình mà !” Lục Ôn Hầu đinh ninh như thế ! Bỗng hấn nghe tiếng Hồng Nhi reo lên:

- Kìa Hấn kia rồi Lục Ôn Hầu nhìn lên thấy ba người đang đứng trước mặt mình, nhưng ánh sáng bên ngoài làm chói mắt, hấn không thấy rõ Tuyết Lan. Một lúc, hấn nghe tiếng cô ta cất lên:

- Ở trong này tối như ban đêm !

Mạc Tuyết Lan không nói gì nữa. Lục Ôn Hầu mừng rỡ vô cùng ! Và hấn thậm đoán Mạc Tuyết Lan hẹn mình “đêm nay” sẽ trở lại ! Nếu không, tự nhiên nàng nói làm gì câu đó ? Tần Ngọc đứng lặng yên và chỉ mỉm cười một mình, chàng nhủ thầm:

“Mạc Tuyết Lan bộ tưởng mình là trẻ nít như Hồng Nhi. Đưa cô ta vào đây để nghe nói có mỗi một câu gần như vô nghĩa lý Đúng là ám hiệu rồi !” Hồng Nhi khẽ bảo chàng:

- Xem Lục Ôn Hầu cũng như thường, có sợ sệt gì đâu chú !

- Hấn sợ lúc ra pháp trường, chờ bây giờ nằm yên ở đây còn sợ gì nữa !

- Bao giờ hành quyết hấn hả chú ?

- Có lẽ ngày mai ! Mà cũng không biết chừng giữa đêm nay.

Tần Ngọc để ý nhìn vẻ mặt Mạc Tuyết Lan sau câu nói của mình, nhưng cô ta vẫn điềm nhiên không biểu lộ một cử chỉ nào khác lạ. Nàng bỗng cất tiếng bảo Hồng Nhi:

- Thôi mình về ghen chú bé ?

- Cô đi trước, cháu theo sau.

Mạc Tuyết Lan cúi chào Tần Ngọc rồi dẫn Hồng Nhi đi về phía gian trại lớn.

Tần Ngọc nhìn theo nàng đến khi khuất dạng. Chàng nhìn thấy hai người từ xa đi đến, liền làm ám hiệu cho họ mau tới gần rồi truyền lệnh:

- Phiên hai người canh chừng Lục Ôn Hầu. Ta đến sảnh đường gặp Vũ Anh Kiệt đại huynh rồi trở lại ngay.

10. Ban Do Thám Của Ngọc Lan

Đêm lần về khuya, núi rừng chìm trong bóng tối hãi hùng. Trời chuyển cơn mưa, nên thỉnh thoảng nhiều lần chớp lóe dài trên không trung gây cảnh huyền bí của chốn rừng sâu núi thẳm. Lục Ôn Hầu vẫn còn thức.

Ông chờ đợi mỏi mòn, nhưng vẫn không thấy Mạc Tuyết Lan trở lại. "Tại sao thế ?

Lúc trưa này có đúng là ám hiệu của nàng chăng ? Hay là có sự gì không may xảy ra cho họ Mạc ?" Lục Ôn Hầu càng nghĩ càng thêm lo lắng ! Mạc Tuyết Lan đúng là nguồn hy vọng cuối cùng của lão. Nếu nàng thất bại thì sáng mai nhất định môn phái Hạnh Hoa Thôn sẽ hành quyết lão ngay !

Nhưng vào giờ đó, không phải chỉ một mình Lục Ôn Hầu còn thức mà đến trên mười tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn, Vũ Anh Kiệt và Tần Ngọc cũng đang ẩn mình trong kẹt đá theo dõi từng cử động của y. Trưa nay, Tần Ngọc đến sảnh đường tin cho Vũ Anh Kiệt biết sự viếng thăm bất thành linh của Mạc Tuyết Lan. Vũ Anh Kiệt cũng đồng ý với em là chắc chắn đêm nay họ Mạc sẽ đến giải thoát cho Lục Ôn Hầu. Chàng nghi ngờ họ Mạc lắm ! Do đó mà hai người mới đem kỵ sĩ đến đây rình rập để bắt quả tang Mạc Tuyết Lan. Đêm càng khuya, Tần Ngọc càng nóng ruột. Phần sợ Vũ Anh Kiệt đổ trách nên chàng nói:

- Lạ thật ! Sao mãi đến giờ này không thấy Mạc Tuyết Lan hành động gì hết kia ?

Vũ Anh Kiệt bảo Tần Ngọc:

- Hiền đệ chờ nóng nảy. Lục Ôn Hầu còn sốt ruột hơn ta nhiều. Biết chừng đâu, họ Mạc chờ đến gần sáng mới thi hành. Cứ bình tĩnh mà chờ. Có thức suốt đêm nay cũng không sao mà !

Tần Ngọc yên tâm ngồi đợi, nhưng thời khắc qua rất mau, hết canh tư rồi sang canh năm, vẫn không thấy bóng dáng Mạc Tuyết Lan lảng vảng tới. Vũ Anh Kiệt nhìn lên trời, mỉm cười:

- Thế là chúng ta mất công toi !

- Em lấy làm lạ quá ! Tại sao Mạc Tuyết Lan không tới ?

- Có thể là chúng ta đoán lầm câu nói của nàng chăng ?

Bỗng hai người thấy Lệ Hồng chạy tới với vẻ mặt hốt hãi. Anh Kiệt chạy ra hỏi ngay:

- Việc gì đó em ?

Lệ Hồng bảo chàng:

- Hồng Nhi đâu ? Anh có thấy chăng ?

- Kia. Đêm qua nó không về sao ?

- Nó có về nhưng lúc gần sáng, em tỉnh dậy thì nó đi đâu mất. Tần Ngọc đến gần Anh Kiệt bàn vào:

- Chị à ! Hay là cháu nó đi rừng với Mạc Tuyết Lan ? Thường thường đi săn, cháu cũng đi sớm lắm. Vũ Anh Kiệt nghe nhắc đến Mạc Tuyết Lan vụt nảy ra một ý nghĩ. Chàng vội bảo vợ:

- Mình tìm Mạc Tuyết Lan xem sao ?

Mọi người liền đi thẳng đến hang lớn, chỗ Mạc Tuyết Lan ở chung với Phi Hồng Yến. Họ chưa kịp tới nơi thì Phi Hồng Yến từ bên trong chạy ra, kêu lên:

- Nguy rồi Vũ huynh !

Vũ Anh Kiệt hỏi nhanh:

- Việc gì em ?
- Mạc Tuyết Lan đã trốn mất rồi ! Đây là thư cô ta để lại.

Vũ Anh Kiệt lo lắng nhìn Lệ Hồng rồi cầm thư lên đọc:

À «Vũ Anh Kiệt và các hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn nhả giám, Ta rất tiếc là không được ở chung với các người lâu hơn nữa. Chớ trong lòng ta còn yêu tích chốn rừng xanh hoang dã này lắm ! Ra đi, ta rất phiền lòng, nhưng không làm sao khác được ! Tuy nhiên, ta tin tưởng sẽ có ngày trở lại chốn này !

Phải chi Vũ Anh Kiệt nương tay với Lục Ôn Hầu một chút thì ta đâu có cực lòng đến thế ! Nếu ta không hành động ngay bây giờ, Lục Ôn Hầu sẽ cho là ta có ý bội phản. Hôm qua bọn ta sẵn sàng cướp pháp trường, nhưng cũng may là Anh Kiệt tạm ngưng cuộc hành quyết, bằng không máu đã chảy dưới núi Phục Sơn này rồi.À» Tần Ngọc kêu lên:

- Con bé này láo thật ! Bọn chúng độ bao nhiêu người mà dám cướp pháp trường ?

Có tiếng cất lên, từ bên ngoài:

- Mạc Tuyết Lan không bịa đặt đâu Tần hiền đệ Mọi người quay nhìn lại, thấy Hoa Mai đang đi vào, theo sau là mấy tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn, nhưng tất cả đều cúi mặt nhìn xuống. Vũ Anh Kiệt ngừng đọc thư, hỏi Hoa Mai:

- Những người này là ai vậy ?

Hoa Mai cười nói:

- Đến anh còn không biết họ là ai, thảo nào bọn do thám của Đỗ Kế chẳng len lỏi vào hàng ngũ quân ta sao được ? Họ là những tráng sĩ được cất đặt theo chân đao phủ thủ trưa hôm qua đó.

Lệ Hồng hỏi:

- Có việc gì em đưa họ tới đây ?
- Khổ nỗi, họ có mặt ở pháp trường hôm qua đâu ?
- Sao lạ vậy ?
- Vì họ đã bị Mạc Tuyết Lan phục rượu say mềm rồi trối gô lại bỏ nằm trong hang đá hướng Tây Lệ Hồng hỏi:
- Thế những ai đã đi bên cạnh đao phủ thủ trưa hôm qua ?
- Toàn những người trong ban do thám của Mạc Tuyết Lan Vũ Anh Kiệt nhìn các tráng sĩ cất giọng nghiêm nghị:
- Sao các người lơ hổng như vậy ?

Một người ấp úng đáp:

- Bẩm hiệp sĩ ! Mạc Tuyết Lan và công tử Hồng Nhi đã mang rượu đến và bảo là của hiệp sĩ gửi cho. Sự có mặt của công tử làm cho chúng tôi tin ngay.

Lệ Hồng dậm chân nói:

- Tức chết đi được ! Chỉ tại ta quá tin Hồng Nhi, cứ để nó tự do đi chơi với Mạc Tuyết Lan, mới ra nông nỗi.

Vũ Anh Kiệt thở dài, nói:

- Thế là lỗi ở ta không biết trông chừng con. Các người chẳng có lỗi gì cả.

Nhưng có điều này:

từ nay ta cấm không cho ai gọi Hồng Nhi là công tử nữa hết !

Cứ gọi là bé Hồng Nhi. Các người tăng bốc nó là làm hại cho cuộc đời nó. Thôi hãy lui !

Mấy tráng sĩ riu ríu vâng lời. Hoa Mai hỏi anh:

- Hiện giờ Mạc Tuyết Lan ở đâu ?

Vũ Anh Kiệt lắc đầu:

- Không một ai biết ! Đang đọc thư để lại của con bé ấy đây. Rồi chàng tiếp tục:

«Lần này thì ta giải quyết êm xuôi hơn, sẽ tránh được chuyện đổ máu ! Trước đây, Hoa Mai đã dùng phần mê hồn bắt cóc Lục Ôn Hầu mang về đây, bây giờ ta cũng tạm dùng cách đó để đưa Vũ Hồng Nhi đi nơi khác ! Á» Lệ Hồng kêu lên:

- Trời ơi ! Quân khốn khiếp đã bắt con tôi đi rồi.

Vũ Anh Kiệt cũng khổ tâm lắm, nhưng cố giữ vẻ điềm tĩnh đọc cho hết bức thư:

«Thú thật ta cũng không ghét bỏ gì cậu bé Hồng Nhi, nhưng vì quá cần thiết ta phải mượn tạm cậu ta trong ít lâu ! Ta chỉ có mỗi một điều kiện:

bao giờ các người thả Lục Ôn Hầu ra là cậu bé Hồng Nhi sẽ trở về. ta hứa chắc và sẽ không sai lời. Ít hàng gửi lại các người.

MẠC TUYẾT LAN:» Tần Ngọc bứt đầu bứt tóc:

- Thật tức chết đi được ! Tại sao ta không nghĩ rằng Mạc Tuyết Lan có thể hành động như thế. Lệ Hồng rưng rưng nước mắt nhìn chồng:

- Làm thế nào bây giờ anh ? Tội nghiệp con em. Vũ Anh Kiệt cau mày bảo vợ:

- Em không nên rối trí. Phải bình tĩnh để đối phó với quân giặc. Hằng ngày bao nhiêu người phải chết vì quân cướp nước, chớ có phải riêng ta đâu. Đừng làm mất nhuệ khí chung của nghĩa quân.

Hoa Mai, Phi Hồng Yến, Tần Ngọc đều cảm phục ý chí của Vũ Anh Kiệt. Tuy chàng nói thế, nhưng họ đều biết trong lòng chàng đang đau xót lắm ! Con mà ai lại không thương! Hơn nữa chàng chỉ có mỗi đứa con duy nhất. Phi Hồng Yến nói:

- Mạc Tuyết Lan chắc chưa đi xa ! Xin Vũ huynh cho quân tuần tiễu rượt theo con bé đó. Anh Kiệt lắc đầu:

- Vô ích ! Tôi độ chừng có sào huyết ngay trong núi này chớ chẳng đâu xa. Hãy xem chuyện chúng định cướp pháp trường cũng đủ rõ. Chắc chắn bọn do thám đã len lỏi vào hàng ngũ của chúng ta đông lắm.

Tần Ngọc nói:

- Bây giờ chúng ta họp quân sĩ xem mặt từng người tức khắc rõ.

Lệ Hồng lắc đầu:

- Quân ta đã có trên nghìn người từ các nơi tìm tới, làm sao biết được ai ngay ai gian. Có những người thật xa lạ với phái Hạnh Hoa. Anh Kiệt khẽ nói:

- Đối với bọn do thám mới sớm muộn gì ta cũng tìm ra, chỉ sợ những kẻ vì ham lời đường mật của chúng mà sinh lòng bội phản thì ta khó biết được. Những người đó nếu là thân cận với chúng ta còn nguy hiểm hơn.

Hoa Mai nhìn Anh Kiệt không nói gì hết ! Thật là rối rắm ! Chỉ vì quá tin lòng những người tìm tới đây, nên quân do thám mới len lỏi vào được. Bây giờ làm thế nào gạt lọc được hàng ngũ ? Sự nghi ngờ lan tràn khắp nơi, làm sao các nghĩa quân còn đầy đủ tinh thần để chiến đấu. Không khéo họ lại thua, buồn bỏ đi hết thì nguy. Vũ Anh Kiệt cũng bối rối lắm, nhưng suy nghĩ một lúc chàng bảo Lệ Hồng, Hoa Mai, Phi Hồng Yến, Tần Ngọc:

- Đây là lúc khó khăn của bọn ta ! Không khéo ta tự gây ra nhiều tai hại. Làm gì thì chúng cũng có mặt trong hàng ngũ ta nhiều rồi. Có nóng nảy chỉ gây xôn xao cho các bạn.

Hoa Mai hỏi:

- Bây giờ, mình hành động ra sao Vũ huynh ?

Vũ Anh Kiệt chậm rãi đáp:

- Điều quan trọng là không được loan tin quân do thám len lỏi vào hàng ngũ quân ta ! Cứ âm thầm tìm bắt bọn chúng Phi Hồng Yến từ này giờ vẫn lặng thinh khẽ cất tiếng:

- Còn số phận cháu Hồng Nhi ? Ta để cháu trong tay Mạc Tuyết Lan sao ?

Anh Kiệt lặng thinh nhìn vợ. Lệ Hồng ràn rụa nước mắt nói:

- Em không dám làm phiền anh và các bạn. Em chỉ xin phép anh, cho em đi tìm con. Chớ sống xa nó, em làm sao chịu nổi.

Hoa Mai nhìn Lệ Hồng trong lòng chua xót ! Nàng nói:

- Hai chị em ta cùng đi. Em sẽ giúp chị một tay Lệ Hồng cảm động nói:

- Cám ơn em ! Nhưng để một mình chị đi được rồi. Em hãy ở lại trang trại giúp Vũ huynh và các bạn lo đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn.

Phi Hồng Yến bỗng cất tiếng:

- Em nghĩ có giết Lục Ôn Hầu cũng không ích lợi gì bao nhiêu ! Hay là ta nhượng bộ con bé Mạc Tuyết Lan, thả hần ra để cháu được trở về.

Lệ Hồng lắc đầu nói:

- Không nên đâu ! Ta hành động như vậy làm sao nghĩa quân kính phục được ?

Ai nấy đều oán hận Lục Ôn Hầu, nay thả hần ra, đổ khối các bạn sẽ cho Vũ huynh vì tình riêng mà làm hỏng việc lớn.

Hoa Mai nói:

- Em tin là không ai có ý đó đâu !

Từ bên ngoài bỗng có tiếng xôn xao. Nhiều nghĩa quân chạy tràn vào, mặt mày hốt hãi:

- Bẩm hiệp sĩ ! Có kẻ đã giải thoát cho Lục Ôn Hầu rồi.

Anh Kiệt điên hồn. Rồi mọi người ra khỏi trại lớn, phóng mình chạy về phía hang đá giam giữ Lục Ôn Hầu. Một cảnh tượng đau đớn hiện ra trước mắt:

Hai tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn bị chém đứt làm đôi, máu tuôn lênh láng. Bên trong hang đá trống trơn, xiềng xích gãy vụn nằm dưới đất. Tần Ngọc uất hận, nói:

- Quân khốn kiếp ! Thế này là chúng còn xem ta ra gì nữa Vũ Anh Kiệt trầm tĩnh bảo Tần Ngọc:

- Em đừng nóng, không có lợi gì đâu ! Thế này thì nguy cho Hồng Nhi rồi Chàng quay lại tìm vợ thì không thấy Lệ Hồng đâu nữa. Anh Kiệt lo sợ hỏi Hoa Mai:

- Chị em đâu rồi ?

Hoa Mai và Phi Hồng Yến ra khỏi hang đá nhìn ngược nhìn xuôi không thấy Lệ Hồng đâu cả. Anh Kiệt cũng theo hai người ra ngoài trong lòng buồn bã khác thường. Chàng nhủ thầm:

“Chắc Lệ Hồng nóng lòng vì con nên đã đi rồi.” Hoa Mai bảo chàng:

- Em phải đi tìm chị Lệ Hồng để tiếp tay mới được !

Anh Kiệt suy nghĩ rồi nói:

- Muốn tìm Lệ Hồng cũng không phải dễ Thôi cứ để nàng lo lắng cho Hồng Nhi. Chúng ta còn bao nhiêu việc ở đây. Không khéo quân do thám sẽ gây cảnh xôn xao trong hàng ngũ rồi chiếm núi Phục Sơn cũng nên.

Tần Ngọc từ nãy giờ vẫn đi lẩn quẩn trong hang đá, tìm xem bọn do thám có để thư từ gì lại chẳng ? Nhưng chẳng tìm khắp nơi không thấy gì cả. Hay là không có ai đến cứu mà tự Lục Ôn Hầu phá xích xiềng thoát ngục ? Chàng ra khỏi cửa hang thấy Anh Kiệt, liền hỏi:

- Vũ huynh ! Em ngờ không phải bọn do thám đến giải cứu cho Lục Ôn Hầu !

- Vậy chờ ai ?

Tần Ngọc lắc đầu:

- Em không rõ, nhưng chắc chắn không phải là bọn do thám của Mạc Tuyết Lan đã giải cứu Lục Ôn Hầu ! Vì nếu Mạc Tuyết Lan định hành động như thế thì còn bắt cóc Hồng Nhi làm gì ? Nó ra điều kiện, ta chưa trả lời mà. Hơn nữa bọn chúng đâu có tài xuất quỷ nhập thần như vậy ? Chỉ thoáng một lúc mang Lục Ôn Hầu đi mất. Vũ Anh Kiệt và Phi Hồng Yến không nói gì, nhưng Hoa Mai lắc đầu bảo:

- Sự suy đoán của Tần hiền đệ không được đúng. Điểm thứ nhất, Mạc Tuyết Lan là quân hèn mọn, nó đâu cần gìn giữ lời hứa với chúng ta. Điểm thứ hai, chưa chắc chúng đã đem Lục Ôn Hầu đi xa, mà chỉ ẩn náu đâu đó ! Như vậy, cần gì phải có tài xuất quỷ nhập thần.

Anh Kiệt gật đầu bảo Hoa Mai:

- Lời em phân rất hữu lý ! Bây giờ, chúng ta chia nhau lùng kiếm dấu vết chúng ở các ngõ ngách dưới chân núi Phục Sơn vậy.

Cả bọn ưng thuận rồi cùng chia tay.

!

!!

Mạc Tuyết Lan ngồi yên lặng nhìn chú bé Hồng Nhi đang thiêm thiếp giấc nồng. Từ sáng đến giờ, nàng vẫn chưa rời khỏi hang đá Long Vân, nơi tạm làm sào huyệt của bọn do thám. Đêm qua, thật tình nàng muốn giải thoát cho Lục Ôn Hầu nhưng đến nơi đã thấy thấp thoáng bóng Tần Ngọc và Vũ Anh Kiệt. Mạc Tuyết Lan biết họ rình bắt mình liền trở lộn về gian trại của Lệ Hồng, tìm cách đánh thuốc mê để mang Hồng Nhi đi nơi khác. Xong xuôi, họ Mạc mới viết thư ra điều kiện với phái Hạnh Hoa về việc Lục Ôn Hầu. Nàng nhanh trí thay đổi kế hoạch, nên Vũ Anh Kiệt trở tay không kịp. Mạc Tuyết Lan đã làm hiệu mời các bạn đến họp ở hang đá Long Vân để bàn việc hệ trọng. Nhưng chờ mãi vẫn không thấy một ai tới cả. Nàng còn đang phân vân vì sợ Hồng Nhi tỉnh lại bất ngờ, thì chợt có tiếng động ngoài cửa hang. Mạc Tuyết Lan vừa ngược nhìn lên thì thấy hai người mặc áo chên, đầu chít khăn xanh của phái Hạnh Hoa bước vào. Họ Mạc nói:

- Mời các bạn vào ! Sao trễ vậy ? Còn ai nữa không ?

Hai người cùng cất tiếng:

- Bọn Vũ Anh Kiệt đang náo loạn cả lên, làm sao chúng tôi đi ngay được !

- Chỉ có hai chúng tôi, không còn ai nữa hết. Mạc Tuyết Lan nói:

- Hãy ngồi xuống đã.

Hai tên kia vừa ngồi xuống thì Mạc Tuyết Lan hỏi ngay:

- Có phải bọn Anh Kiệt đang hoảng hốt về chuyện mất tích Hồng Nhi chẳng ?

- Không ! Chúng đang điên lên vì Lục Ôn Hầu đã được giải thoát. Mạc Tuyết Lan sùng sờ:

- Các anh nói sao ? Lục Ôn Hầu đã được giải thoát ? Mà ai giải thoát cho người ?!

- Cũng chẳng rõ ai đã giải thoát cho Lục Ôn Hầu ! Nhưng người đó tài nghệ cũng ghê gớm lắm. Chỉ trong nháy mắt đã chém gục hai tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn và chặt đứt xiềng xích cứu Lục Ôn Hầu. Bọn Vũ Anh Kiệt đang xôn xao, chẳng biết ra làm sao cả và cùng đề quyết chính chúng ta đã giải thoát cho Lục Ôn Hầu.

Mạc Tuyết Lan lắc đầu nói:

- Thật là lạ lùng. Từ hồi khuya tới giờ ta vẫn ngồi trong hang đá này ! Nào có đi đâu ! Ai đã giải thoát cho Lục Ôn Hầu ?

- Chính chúng tôi cũng hoang mang không rõ ai làm việc đó - Bọn Vũ Anh Kiệt hành động ra sao ?

- Chúng chia nhau lùng kiếm ở các hang đá vì nghi ngờ kẻ bắt cóc Hồng Nhi, giải thoát cho Lục Ôn Hầu vẫn chưa đi xa.

- Nghĩa là chúng tưởng lầm chính ta đã bắt Lục Ôn Hầu ?

- Đúng thế Mạc Tuyết Lan nhìn về phía Hồng Nhi lo ngại, nói:

- Không khéo chúng tìm tới đây thì khó có thể giấu Hồng Nhi.

Bọn kia lắc đầu nói:

- Tuyết Lan đừng lo ! trước khi vào đây, bọn tôi lấp kín cửa hang. Dù cho bọn Vũ Anh Kiệt có tới đây cũng không biết đường mà vào !

Mạc Tuyết Lan nhìn lên, thấy một lỗ hổng trở lên trời thì lo ngại nói:

- Nếu chúng lên trên núi nhìn xuống mới làm sao ?

Một tên do thám nói:

- Chúng sẽ không thấy gì đâu ! Tôi đã thử lên núi nhìn xuống một lần rồi, chỉ một màu đen tối.

Mạc Tuyết Lan yên lòng hơn, nhưng nàng vẫn còn phân vân chuyện Lục Ôn Hầu được giải thoát. “Ai đã làm việc đó ? Không lẽ Ngọc Lan tiểu thư đã cho thêm người vào núi Phục Sơn để hành động như thế sao ? Không ! Nàng tin là nữ chủ tướng không phí công như vậy. Dù gì cũng phải cho nàng biết qua chớ.” Mạc Tuyết Lan bỗng hỏi tên cao lớn hơn hết:

- Trần Cơ ! Bây giờ tính sao ?

- Tùy sự quyết định của cô thôi !

- Ta đã bắt Hồng Nhi mang về đây là cốt ý trao đổi với Lục Ôn Hầu. Nhưng nay đã có kẻ mang lão tướng đi rồi thì không cần nữa - Sao lại không cần hả cô ? Bọn Vũ Anh Kiệt, Lệ Hồng đều mất hết tinh thần sau khi Hồng Nhi mất tích. Đây là một thắng lợi của bọn ta mà.

Mạc Tuyết Lan nhìn về phía cậu bé, trong lúc cậu đang thiêm thiếp giấc nồng, khẽ nói:

- Nhưng ta cảm thấy tội nghiệp cho cậu bé con kia. Nào có tội tình gì mà ta đầy đọa hấn như vậy ?

Trần Cơ lắc đầu, nói:

- Không ngờ cô còn tình cảm nhiều đến thế. Nếu Vũ Anh Kiệt, Lệ Hồng bắt được bọn ta không biết chúng có tội nghiệp chăng ?

Mạc Tuyết Lan nghiêm sắc mặt đáp:

- Ta hơn thua với Vũ Anh Kiệt, Lệ Hồng chớ nào phải cậu bé con kia ! Đêm qua, gặp lúc bất đắc dĩ ta mới liều như vậy !

Bạn của Trần Cơ, tên Trịnh Tuế bỗng lên tiếng:

- Mạc cô nương đừng nghĩ như thế mà lầm. Đã lên vào đất giặc thì đừng nghĩ ngại xa xôi. Ta phải dùng đủ mọi cách, miễn sao tiêu diệt được bọn Hạnh Hoa Thôn thì thôi. Nếu không, có ngày chúng cũng giết ta.

Mạc Tuyết Lan vẫn giữ ý mình:

- Ta có nói gì khác đâu ! Nhất định là phải diệt cho hết phái Hạnh Hoa Thôn.

Tuy vậy, ta không nỡ lòng làm khổ trẻ con.

Vũ Hồng Nhi bỗng trở mình rên ư hư rồi từ từ mở mắt. Mạc Tuyết Lan, Trần Cơ và Trịnh Tuế quay lại nhìn nhau. Nhất là họ Mạc, nàng chưa biết phải nói thế nào với cậu bé bây giờ. Hồng Nhi vụt ngồi dậy nhìn đảo dác:

- Ủa Sao tôi ở đây ?

Cậu ta vừa nhìn thấy Mạc Tuyết Lan nên mừng rỡ nói:

- Kìa cô Tuyết Lan ! Mình ở đâu thế này ?

Mạc Tuyết Lan cố làm ra vẻ nghiêm nghị, nói:

- Hồng Nhi ! Hãy ngồi yên ! Không được hỏi gì hết Hồng Nhi quen tánh thường ngày nên bước tới gần Tuyết Lan, hỏi:

- Sao vậy cô ?

Nhưng cậu vụt hoảng hốt lùi lại khi thấy Trần Cơ tuốt kiếm cầm tay, quát bảo:

- Đã bảo ngồi yên còn chạy tới làm gì ? Muốn mất mạng hả ?

Hồng Nhi chưng hửng nhìn hai người rồi ngó Mạc Tuyết Lan hỏi:

- Kìa cô Mấy người này là ai ? Sao không cho cháu lại gần cô ?

Mạc Tuyết Lan rất khó chịu trước những lời nói đó. Thật ra nàng cũng mến Hồng Nhi, nay chỉ vì hoàn cảnh mà phải trở mặt. Nàng đành nói mau cho cậu bé được hiểu:

- Vũ Hồng Nhi, ta không còn là người thân của người nữa. Đừng hiểu lầm !

Chính ta đã bắt cóc người đem qua mang tới đây đó.

Hồng Nhi mở to đôi mắt, nhìn nàng:

- Cô Tuyết Lan ! Sao vậy ? Cô bắt cóc cháu để làm gì ? Thôi cô đừng nói vậy nữa. Nghe kỳ quá hà Mạc Tuyết Lan quay mặt đi nơi khác. Trần Cơ liếc nhìn nàng, bước tới nắm vai cậu bé kéo về chỗ ngồi lúc nãy, xô té xuống rồi nói:

- Mày hãy nghe cho kỹ ! Bọn ta không phải là người cùng môn phái với cha con mày đâu. Mạc Tuyết Lan và bọn ta là những người trong ban do thám Lục Ôn Hầu.

Sớm muộn gì phái Hạnh Hoa cũng bị tiêu diệt. Bọn ta đã bắt được mày thì đừng mong trốn chạy. Bây giờ hãy ngồi yên, nếu rục rịch mất mạng.

Hồng Nhi bàng hoàng nhìn về phía Mạc Tuyết Lan. “Trời ! Có thể như vậy được sao ? Thế mà mấy hôm nay, cô ta vẫn tỏ ra thương yêu, trù mến mình !” Thật Hồng Nhi không thể nào tin được ! Cậu chỉ muốn Mạc Tuyết Lan thốt ra những lời đó, nên hỏi lớn:

- Cô Tuyết Lan Có đúng như vậy không ? Cô đã lợi dụng tình thương của cháu sao ?

Mạc Tuyết Lan ngược nhìn cậu bé rồi gạt đầu. Hồng Nhi đứng phắt dậy, quát mắt nhìn Mạc Tuyết Lan:

- Trời ! Sao cô nỡ lòng như vậy ? Cha mẹ cháu quý mến cô lắm mà. Vì lẽ gì cô lại trở mặt ?

Trần Cơ bước tới quát:

- Thằng oắt con này cứng đầu thật ! Mày có im mồm đi không ?

Hồng Nhi không nói không rằng, nhanh như luồng gió tung hai gót chân vào giữa ngực Trần Cơ ! Tên do thám bất ngờ bị ngọc độc cứa không tránh kịp, kêu một tiếng đau đớn rồi lộn nhào ra phía sau đầu đập vào vách đá bất tỉnh. Mạc Tuyết Lan khiếp đảm không ngờ tài nghệ của Hồng Nhi ghê gớm như vậy. Nàng chưa kịp ra tay thì Trịnh Tuế đã tuốt kiếm, chém vụt xuống đầu Hồng Nhi. Cậu bé bình tĩnh nghiêng đầu né tránh, rồi bấu môi nói:

- Đồ bắt tài ! Đã lớn xác mà còn dùng khí giới để uy hiếp trẻ con. Lưỡi kiếm của Trịnh Tuế chém hụt Hồng Nhi, xả xuống một tảng đá dưới chân cậu bé. Trịnh Tuế giận điên người, thu kiếm về rồi phạt ngang hông Hồng Nhi.

Mạc Tuyết Lan tự dưng kêu lên:

- Trịnh Tuế ! Đừng giết nó. Nhưng nàng bất ngờ khi thấy Hồng Nhi nhảy vọt lên cao thoát khỏi đà kiếm của họ Trịnh rồi chân vừa chấm đất, cậu bé đã phóng tới đánh một quyền vào mặt đối thủ. Trịnh Tuế cũng không phải tay vừa. Hắn chém hụt liền thu kiếm về đưa ngang lên mặt đỡ. Tay quyền của Hồng Nhi vừa đưa tới, cậu bé chợt thả ánh kiếm loé lên, nên kinh hãi rút tay lại. Trong khi đó, Trần Cơ đã hồi tỉnh. Tuy đau đớn cả toàn thân, hắn cũng phóng mình vào trợ chiến với Trịnh Tuế. Cả hai đều cầm kiếm trong tay, trong lúc Hồng Nhi vẫn dùng quyền thuật. Tuy nhiên, cậu bé không nao núng mà còn bảo chúng:

- Tài nghệ của bọn bây thế nào, cứ đem hết ra thi thố. Đừng chậm chạp mà mất mạng đó.

Riêng Mạc Tuyết Lan, nàng vừa khiếp phục tài của Hồng Nhi, vừa lo ngại cho sinh mạng cậu bé. Mấy lần, nàng toan can thiệp để bắt sống Hồng Nhi, nhưng thấy hai đồng bạn hùng hổ quá, nàng sợ chúng hiểu lầm. Trong thâm tâm Mạc Tuyết Lan, không hiểu sao nàng lại thấy thương mến cậu bé Hồng Nhi một cách lạ lùng.

Vì phận sự nàng đi đến chỗ bắt cóc Hồng Nhi, nhưng nào đâu có ý định giết chết cậu ta. Giữa lúc ấy Hồng Nhi đang cố lẩn tránh những đường kiếm hiểm độc của hai tên Trần Cơ và Trịnh Tuế. Lẩn lẩn, cậu ta thấm mệt và sự lẩn tránh có phần chậm chạp hơn. Bọn Trịnh Tuế càng đánh càng hăng, chúng nổi nóng lắm rồi và chỉ muốn giết chết cậu bé mới hả dạ. Nhất là Trần Cơ, hắn chịu ngọn độc cước vừa rồi, nên cứ thẳng tay chém xả vào đầu Hồng Nhi. Cậu bé vừa né tránh bên trên thì lưỡi kiếm của Trịnh Tuế đã chém vọt ngang hông. Hồng Nhi lăn tròn dưới đất, tay chân mỗi rã rời. “Thế này, đến lúc nguy của mình rồi đây !” Hồng Nhi nghĩ thầm như vậy và trong lòng chỉ mong mỗi cha mẹ đến cứu. Nhưng cậu trông đợi vô ích, vì trong núi Phục Sơn có hàng nghìn hang ngách như thế này, làm sao Anh Kiệt và Lệ Hồng biết được mà tìm đến ! Hồng Nhi lúi sút vách, đôi mắt đỏ hào quang và cậu chỉ nghĩ đến cái chết mà thôi. Trần Cơ cười vang đắc thắng:

- À, bé con. Bây giờ thì có trời mới cứu được mi. Hắn vừa dứt lời liền vung kiếm chém bổ xuống. Hồng Nhi không đủ sức né tránh liền nhắm ghiền đôi mắt lại. Nhưng bỗng đâu có tiếng quát:

- Hãy khoan !

Một ánh kiếm lóe dài ra, một tiếng “Ầ” vang lên. Trần Cơ té bổ nhào ra phía sau. Hắn ê ẩm cả bàn tay và tưởng chừng có kẻ đến giải cứu cho Hồng Nhi. Nhưng khi đưa mắt nhìn về phía cậu bé thì thấy không ai khác hơn là Mạc Tuyết Lan.

Trần Cơ và Trịnh Tuế đều ngơ ngác nhìn họ Mạc:

- Kìa cô !

- Tại sao vậy ? Cứu thằng bé đó làm gì ?

Mạc Tuyết Lan lắc đầu nói:

- Ta không muốn giết nó ! Dù gì cũng là một đứa bé con ăn chưa no, lo chưa tới !

Trần Cơ giận lắm, nói lớn:

- Cô này lạ thật ! bây giờ bộ cô muốn bênh vực kẻ địch sao ?

Mạc Tuyết Lan quát mắt nhìn hắn:

- Anh đừng có hồ đồ mà có hại. Trong khi đó, Hồng Nhi vì quá đuối sức gục xuống ngất lịm đi. Mạc Tuyết Lan tra kiếm vào vỏ, nhắc bổng cậu bé lên bảo Trần Cơ:

- Anh thấy gì không ? Nó còn bé dại quá mà, có giết đi cũng chẳng danh dự gì.

Trần Cơ ôm ngực, còn thấy nhói đau nên nói:

- Cô đừng khinh thường nó ! Suýt chút nữa, tôi đã vong mạng rồi.

Hồng Nhi vì quá đuối sức mà ngất lịm đi, chứ không sao cả. Chỉ một lát sau cậu lại tỉnh, nhưng không mở mắt mà nằm yên nghe ngóng động tĩnh. Cậu cảm động trước cử chỉ nhân hậu của Mạc Tuyết Lan, nhưng trong lòng không khỏi thắc mắc về nàng. “Vì lẽ gì cô ta theo quân giặc ? Một người có tư thái như thế không thể vì ham tiền mà theo quân cướp nước ! Chắc có điều chi bí ẩn mà mình chưa hiểu ra được !” Mạc Tuyết Lan bỗng hỏi Trần Cơ:

- Anh có gặp người của Ngọc Lan tiểu thư chưa ?

- Chưa gặp! Tôi đã đợi trong rừng suốt canh ba đêm qua, nhưng không thấy ai cả.

- Chắc có chuyện không hay xảy ra.

Cả ba vụt nín lặng. Từ trên triền núi có nhiều tiếng rầm rập vang dội xuống ! Đá sỏi rơi cả vào trong hang. Trịnh Tuế hốt hoảng nói:

- Bọn tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đang lùng kiếm chúng ta đó. Đừng làm động Mạc Tuyết Lan tin tưởng nói:

- Không đời nào chúng tìm được hang núi này đâu ! Các bạn nhớ kỹ có tấn đá bên ngoài không ?

Trần Cơ nói:

- Cần thận lắm.

Hắn vừa dứt lời bỗng nghe tiếng động ở phía ngoài, nhiều viên đá rơi xuống đất chứng tỏ có người tử bên ngoài chui vào. Cả ba đều kinh hoảng tuốt kiếm ra khỏi vỏ. Thế là nguy rồi. Bọn Hạnh Hoa Thôn tìm được ba người nơi đây thì khó sống sót. Những viên đá rơi rớt lần lần bày ra một lỗ hổng, rồi một người từ bên ngoài nhảy vụt vào. Mạc Tuyết Lan, Trần Cơ và Trịnh Tuế liền chồm tới, nhưng có tiếng:

- Hãy khoan Một bọn với nhau mà.

Họ Mạc dừng tay và nhận ngay ra tên đưa thư của Ngọc Lan. Hắn thường giữ sự liên lạc giữa quân do thám và nữ chủ tướng. Trần Cơ hỏi:

- Sao đêm qua không tới ?

- Còn nhiều việc lắm ! Đi kiếm các bạn muốn hụt hơi.

Mạc Tuyết Lan cau mày hỏi hắn:

- Làm sao biết chúng ta ở đây ?

- Tôi hỏi dò khắp mọi chỗ nhưng chẳng ai rõ. Thấy bọn Hạnh Hoa Thôn xôn xao tìm kiếm, tôi mới hay tin cô nương bắt cóc thằng bé Hồng Nhi. Tôi nghi ngờ cô nương đem nó về đây.

- Nhưng sao người biết được chốn này ?

Tên đưa thư cau mày, nói:

- Kìa bộ cô nương quên rồi sao ? Đã có lần cô nương hẹn tôi mang thư đến đây mà. Tôi tới cửa hang, thấy đá chất chồng lên càng nghi ngờ hơn.

Mạc Tuyết Lan chợt hiểu ra liền gật đầu nói:

- Hôm nay, người tới đây có việc gì ?

- Một chuyện vô cùng hệ trọng Rồi hắn lặng thinh, ngó xung quanh thấy Hồng Nhi nằm thiêm thiếp rồi cất tiếng hỏi:

- Thằng bé này nó mê thật chẳng ?

- Không phải lo ngại gì cả ! Người tới đây có chuyện gì ?

Hắn nhìn mọi người rồi đáp nhỏ:

- Tiểu thư Ngọc Lan đã có mặt ở đây !

Trần Cơ, Trịnh Tuế hốt hoảng kêu lên:

- Ngọc Lan tiểu thư ?

- Trời ơi ! Sao Đỗ tiểu thư gan dạ đến thế ? Chúng biết được thì nguy lắm ! Tên đưa thư nói:

- Có nguy hiểm cũng phải liều ! Tiểu thư đã nói thế ! Hình như có gì hệ trọng lắm !

Mạc Tuyết Lan khẽ hỏi:

- Tiểu thư hiện giờ ở đâu ?

- Vừa đến chân núi Phục Sơn thì nghe quân Hạnh Hoa Thôn báo động, tiểu thư tạm lánh ở trong rừng chờ tin của cô nương Hồng Nhi đã nghe rõ tất cả mọi việc và trong lòng rất náo nức. “Phải làm sao thoát khỏi nơi này để báo tin cho cha mẹ được rõ. Ngọc Lan dám liều lĩnh vào sào huyệt Hạnh Hoa Thôn là chuyện không tưởng ! Không khéo chúng dám cử đại binh tiêu diệt chúng mình cũng nên. Nhưng làm sao thoát thân bây giờ ?” Trong khi đó, Mạc Tuyết Lan bảo tên đưa thư:

- Người cấp tốc đưa Ngọc Lan tiểu thư đến đây ! Đừng để cô ấy ở trong rừng sẽ bị lộ dạng mất. Quân tuần tiểu của Hạnh Hoa Thôn ghê gớm lắm ! Chúng rình hết ngõ ngách trong rừng.

Trần Cơ nhìn lên lỗ hổng trên triền núi, lo ngại nói:

- Quân tuần tiểu Hạnh Hoa Thôn đang lục soát bên ngoài, không khéo Đỗ tiểu thư lộ dạng mất.

- Trần huynh không phải lo ! Tôi biết nhiều con đường tắt đến hang đá này mà. Hãy chờ tôi.

Hắn nói xong quỳ quả trở ra, chui khỏi lỗ hổng mất dạng. Mạc Tuyết Lan phân vân, hỏi Trần Cơ:

- Theo ý Trần huynh, Ngọc Lan tiểu thư đến đây để làm gì ?

- Chắc không ngoài việc Lục Ôn Hầu bị bắt - Ta cũng nghĩ thế nên rất lo ngại ! Ai đã giải cứu cho Lục Ôn Hầu ?

- Có thể là Ngọc Lan tiểu thư đã cho người làm việc đó chăng ? Tiểu thư tới đây có lẽ là để báo tin cho ta biết.

Mạc Tuyết Lan nhìn Hồng Nhi không nói gì hết. Nàng không tin thế ! “Nếu muốn cho biết tin kia, Ngọc Lan viết thư cũng đủ, cần gì đích thân tới chỗ nguy hiểm này.” Ngay trong khi đó, tên đưa thư quay trở lại và Ngọc Lan theo sau hắn.

Mạc Tuyết Lan, Trần Cơ, Trịnh Tuế đều cúi đầu chào. Ngọc Lan có vẻ mừng khi gặp lại các tay do thám của nàng:

- Tất cả đều bình yên cả chứ ?

Mạc Tuyết Lan gật đầu:

- Bẩm tiểu thư ! Ba chúng tôi đều bình yên và khuyến dụ thêm mấy tên Hạnh Hoa Thôn theo mình.

- Ô ! Thế thì còn gì bằng ! Riêng số phận Lục thúc phụ của ta, các người có liên lạc gì với ông ấy chăng ?

Mạc Tuyết Lan lắc đầu nói:

- Dạ không ! Quân giặc canh phòng nghiêm mật quá. Đến đêm hôm qua, định giải cứu cho Lục tướng quân nhưng việc bất thành.

- Bất thành ? Tại sao vậy ? Lục Ôn Hầu ở đâu bây giờ ?

- Không rõ bên ta ai đã lẻn vào hang đá, giải cứu cho Lục Ôn Hầu rồi.

Ngọc Lan ngơ ngác nhìn mọi người:

- Là lừa chưa ? Ta đến đây để bày kế hoạch giải thoát cho Lục Ôn Hầu thì còn ai khác giải cứu thúc phụ ta nữa ?

Trần Cơ nói:

- Chúng tôi hoàn toàn không hiểu gì hết. Tiểu thư nghĩ xem:

Đang lúc Mạc Tuyết Lan bắt cóc thằng bé Hồng Nhi để đổi Lục Ôn Hầu thì một kẻ bí mật đã chém ngã hai tên quân canh phá vỡ xiềng xích đem Lục tướng quân đi mất.

Ngọc Lan hỏi:

- Hồng Nhi nào ?

Mạc Tuyết Lan đành chỉ tay về phía cậu bé nói:

- Hồng Nhi đó ! Cậu ta là con ruột của Lệ Hồng và Vũ Anh Kiệt.

Ngọc Lan bước đến gần Hồng Nhi cau mặt lại:

- Thằng bé này là con của Anh Kiệt Ồ ! Thế thì ta nắm lợi thế trong tay rồi Trần Cơ được dịp thót méc với Ngọc Lan:

- Ấy thế mà Mạc Tuyết Lan không chịu xử dụng cái ưu thế của mình. Mạc Tuyết Lan định trả cậu bé con này về cho phái Hạnh Hoa, vì nàng cho rằng chúng ta thù hận cha mẹ nó chứ bé con kia có biết gì ?

Ngọc Lan nhìn Mạc Tuyết Lan, thấy nàng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nên không tiện hỏi. Dù là tiểu thư con của Đỗ tri huyện nhưng nàng rất mến Mạc Tuyết Lan.

Trần Cơ nói tiếp:

- Tôi ngăn cản nhiều lượt, Mạc Tuyết Lan mới còn để cậu bé ấy lại đây, chứ không đã trả về cho cha mẹ nó rồi Trịnh Tuế được dịp hạ Mạc Tuyết Lan cũng bàn góp vào:

- Tiểu thư tưởng thằng bé đó vừa sao ? Một mình nó mà hai đứa tôi phải cực nhọc lắm mới hạ được. Lúc này, nó dùng một ngọn cước hiểm độc đá mạnh vào ngực Trần huynh, suýt chút nữa anh ấy vong mạng rồi.

Thấy Mạc Tuyết Lan vẫn không nói gì. Ngọc Lan khẽ hỏi:

- Có đúng như những lời hai bạn vừa nói không Mạc hiền muội ?

Mạc Tuyết Lan quắc mắt nhìn hai tên kia rồi ngó Ngọc Lan:

- Tiểu thư tin ở sự sáng suốt của tôi hơn hay là tin bọn chúng ?

- Không tin hiền muội sao ta để trông nom cả cánh do thám này ?

Mạc Tuyết Lan nói:

- À nếu tiểu thư tin ở tôi thì tôi xin vấn tất thế này:

Hai tên Trần Cơ và Trịnh Tuế là quân vô dụng ! Đã bắt tài mà còn ăn nói hồ đồ không dùng được trong việc len lỏi vào hàng ngũ quân giặc.

Trần Cơ và Trịnh Tuế xám xanh cả mặt mày. Chúng không ngờ Mạc Tuyết Lan mạt sát chúng thậm tệ như vậy ! Nhưng đứng trước Ngọc Lan tiểu thư, chúng không dám có thái độ gì khác. Ngọc Lan hoang mang nhìn Mạc Tuyết Lan:

- Mạc hiền muội nên bình tĩnh, đừng làm mất lòng nhau trong hoàn cảnh hiện tại ! Thằng bé Hồng Nhi có thể nguy hiểm vậy sao ?

Mạc Tuyết Lan nhìn cậu bé đang mê man, nhủ thầm:

“Dù thương Hồng Nhi, ta cũng khó chống lại ý định Ngọc Lan ! Đành vậy chứ sao.” Nàng quay lại cất tiếng:

- Cậu bé này Â«ăn chưa no, lo chưa tớiÂ» thì nguy hiểm nỗi gì tiểu thư ! Chẳng qua như tôi đã nói:

Trần Cơ và Trịnh Tuế đều là quân vô dụng !

Trần Cơ giận quá nói liều:

- Mạc Tuyết Lan ! Cô không được nặng lời Ngọc Lan tuy thương họ Mạc, nhưng cũng lên tiếng:

- Hiền muội đừng nên nói thế ! Dù gì họ Trần và Trịnh cũng là người của ta tuyển chọn mà Mạc Tuyết Lan vẫn giữ ý mình:

- Vì vậy tiểu thư mới lầm lẫn tài nghệ của họ. Đã bắt tài mà còn hồ đồ, tôi nói không ngoa đâu. Lần này, xin tiểu thư đưa chúng nó về dinh là hơn.

Ngọc Lan hơi phật ý nên cau mày hỏi:

- Hiền muội hãy nói rõ ra xem. Họ tỏ ra bắt tài trong chuyện nào và hồ đồ ra làm sao ?

Mạc Tuyết Lan nhìn thẳng vào đôi mắt Ngọc Lan:

- À Thì ra tiểu thư vẫn tin lời bọn chúng hơn tôi ! Thế được rồi !

- Kìa Hiền muội đừng nghĩ lầm như thế Ta muốn biết rành để trừng trị bọn chúng Mạc Tuyết Lan nhìn hai tên Trần Cơ và Trịnh Tuế:

- Tài nghệ của chúng chưa bằng một cậu bé Ấ«ăn chưa no, lo chưa tớiẤ» thì làm sao hơn được bọn Hạnh Hoa Thôn. Đã thế còn hồ đồ trách tôi dung dưỡng cho cậu bé này Trần Cơ không vừa gì:

- Mới rồi không phải cô muốn thả cậu bé đó về với cha mẹ nó sao ?

Mạc Tuyết Lan nói liền để cho Ngọc Lan không thấy mình có cảm tình riêng với em bé Hồng nhi:

- Đó là mưu chước của ta, các người làm sao hiểu được ! Thả Hồng Nhi về với Vũ Anh Kiệt và Lệ Hồng là do một kế hoạch khác.

Ngọc Lan rất tin tưởng ở Mạc Tuyết Lan, nên nghe nàng nói thế, liền trừng mắt bảo hai tên Trần Cơ, Trịnh Tuế:

- Các người hãy im ! Ta đã hiểu rồi thế mà dám thốt mếu để gây sự hiểu lầm giữa ta và Mạc Tuyết Lan. Một lần nữa thì vong mạng đó.

Trần Cơ và Trịnh Tuế đều tức uất người lên, nhưng không biết nói sao ? Chúng có nói sự thật, Ngọc Lan cũng không tin. Riêng Hồng Nhi, từ này giờ vẫn nằm im giả mê thiếp đi, nhưng sự thật đã nghe rõ những lời đối đáp giữa Ngọc Lan và Mạc Tuyết Lan ! Cậu không rõ họ Mạc có cảm tình riêng với mình, nên khi nghe nàng nói với Ngọc Lan về mưu chước thả mình về với cha mẹ thì giận lắm. Cậu lăm bắm một mình:

- Chẳng ngờ Tuyết Lan lại hèn hạ như vậy ? Ta không sợ chết đâu ! Phải mắng vào mặt quân hèn mạt đó một trận mới được !

Hồng Nhi nghĩ thế nên ngồi thẳng dậy điểm mắt Mạc Tuyết Lan:

- Khốn khiếp ! Ta trọng mi mà mi nở xử như vậy sao ? Mi đừng hòng làm hại cha mẹ ta !

Mạc Tuyết Lan bàng hoàng lùi lại. Ngọc Lan sững sờ một lúc, rồi nói:

- À thì ra thằng bé này vẫn tỉnh chứ không thiếp đi như ta tưởng. Thế là nó đã nghe hết mọi chuyện rồi Trần Cơ và Trịnh Tuế liền ủa vào quật ngã Hồng Nhi xuống, rút dây trói chặt lại Mạc Tuyết Lan tuy thương Hồng Nhi nhưng cũng phải nói:

- Tiểu thư thấy chưa ? Thằng bé này có nghĩa lý gì đâu ? Nó đúng là quân Ấ«ăn chưa no, lo chưa tớiẤ». Phải nó không hơn một chút thì nguy chop chúng ta rồi Ngọc Lan gật đầu nói:

- Đúng thế ! Nó cứ nằm yên và chờ lúc bọn ta hớ hênh, trốn khỏi nơi này về trang trại Hạnh Hoa Thôn mật báo, thì hỏng hết Hồng Nhi bị trói bỏ nằm một xó vừa đau vừa giận. Chính cậu cũng thấy sự hấp tấp vô ích của mình. “Tại sao cậu không dẫn lòng có phải lợi hơn không ? Nóng nảy làm gì, chỉ rước lấy sự thất bại Bấy giờ làm sao thoát khỏi nơi đây ?!” Ngọc Lan hỏi Mạc Tuyết Lan:

- Chúng ta có thể tạm ẩn trú nơi này chăng ?

Tuyết Lan gật đầu:

- Tiểu thư ở cả tháng trời cũng không sao vì có đầy đủ lương thực tích trữ bên trong - Ta không ở lâu được ! Nhưng điều quan trọng hiện giờ là phải tìm cho ra tung tích của Lục thúc phụ.

Ngọc Lan quay sang Trần Cơ và Trịnh Tuế truyền lệnh:

- Các người hãy rời khỏi nơi này và dò xem tung tích của Lục Ôn Hầu rồi về dinh cha ta.

Trần Cơ và Trịnh Tuế vâng dạ đi ngay. Mạc Tuyết Lan liếc nhìn về phía cậu bé Hồng Nhi trong lòng không khỏi bất nhẫn. Cậu ta ngồi ủ rũ, đầu gục xuống. Nàng rất thương tâm, nhưng chẳng biết làm sao bây giờ ? Nếu biểu lộ tình thương với cậu bé trước mặt Ngọc Lan thì không còn gì nguy hơn ! Mạc Tuyết Lan đâm ra hối hận ! Đêm qua, trong lúc bất cập, nàng mới phải bắt Hồng Nhi mang đi. Nàng tin tưởng Vũ Anh Kiệt sẽ hạ mình trao đổi Lục Ôn Hầu thì là Hồng Nhi trở về nhà bình yên vô sự ! Nào ngờ, sự thế đổi thay ! Bây giờ đây Lục Ôn Hầu mất dạng mà nàng cũng không có cách nào trả cậu bé về gia đình ! Trời trưa lắm rồi, ánh nắng rọi thẳng xuống hang. Mạc Tuyết Lan khẽ hỏi Ngọc Lan:

- Tiểu thư có dùng lương khô chẳng ?

Ngọc Lan lắc đầu:

- Ta còn no, vì mới dùng lúc sáng. Hiền muội dùng trước đi.

Mạc Tuyết Lan mượn cơ đó để lấy lương khô cho Hồng Nhi ăn đỡ đói. Nàng lấy cơm vắt để trước mặt cậu bé rồi đưa tay định mở trói cho cậu ta. Nào ngờ Hồng Nhi gan dạ khác thường. Cậu giẫy dụa, đạp phăng mo cơm đi rồi quát:

- Để yên cho ta ! Đừng làm bộ. Ta không mắc mưu người đâu. Mạc Tuyết Lan giận quá, đánh bốp vào đít cậu bé. Ngọc Lan chứng kiến cảnh đó vụt phì cười:

- Mạc hiền muội có lòng yêu thương trẻ con thật mà ! Bọn Trần Cơ không hiểu làm sao được ? Cứ để cho nó chết đói, tội gì phải lo thức ăn cho nó.

Mạc Tuyết Lan lắc đầu, trở lại chỗ ngồi, mặt buồn dầu dầu ! Nàng biết rằng còn lâu lắm nàng mới chuộc được lòng tin yêu của một cậu bé như Hồng Nhi. Chẳng qua cũng chỉ vì hành động của nàng ! Biết làm sao khi nàng là kẻ thù nghịch của cha mẹ nó

11. Ban Do Thám Của Ngọc Lan (2)

Lục Ôn Hầu mở to đôi mắt nhưng không thấy gì cả. Người bí mật vẫn ôm ngang hông ông rồi chạy thật nhanh. Ông chỉ nghe vù vù và không rõ mình đã vượt qua bao nhiêu dặm đường. Cũng là một tay bắn lảnh cao cường, nhưng Lục Ôn Hầu phải phục tài người đang giải cứu cho mình. Họ Lục chưa rõ được kẻ đó là ai, nhưng cần gì, miễn người ấy cứu mình thoát khỏi hang đá của bọn Hạnh Hoa Thôn là được rồi. Mờ sáng hôm nay, trong lúc ông đang chờ đợi Mạc Tuyết Lan đến giải cứu thì bất ngờ có một bóng người nhảy vụt vào hang đá, vung kiếm chém ngã hai tên quân canh, rồi phá xích xiềng, đem ông ra khỏi ngục. Trời còn tờ mờ, nên ông không thấy rõ mặt kẻ kia ! Khách lạ vừa ra khỏi hang đá, liền chạy như bay, Lục Ôn Hầu có muốn nhìn mặt hay hỏi chuyện cũng không được. Khách lạ ôm họ Lục ngang hông xem rất nhẹ nhàng và quay mặt xuống đất. Một đôi rất xa, khách lạ bỗng dừng chân, rồi liệng đại Lục Ôn Hầu xuống đất. Bất thành lĩnh bị quăng đi như vậy, Lục Ôn Hầu không phòng trước được nên té đau điếng. Ông vừa lồm cồm bò dậy thì nghe tiếng hỏi:

- Lục Ôn Hầu ! Mi hãy nhìn lên xem ta là ai ?

Lục Ôn Hầu nghe tiếng nói rụng rời cả tay chân. Chưa nhìn kẻ đó, ông cũng biết là Thất Điền đạo sĩ chứ không ai khác. “Hắn thù ghét mình, bỏ đi rồi, sao lại lên vào sào huyệt bọn Hạnh Hoa Thôn để giải cứu cho mình ?” Trong lòng nghĩ thế, nhưng Lục Ôn Hầu cũng cố giữ vẻ trầm tĩnh ngược nhìn Thất Điền, kêu lên:

- Kìa Đạo huynh. Thật ngu độn không ngờ được đạo huynh giải cứu. Thất Điền thấy họ Lục làm ra vẻ thân thiện thì cười gằn:

- Quân hèn mạt ! Ai anh em gì với mi. Bộ mi tưởng ta giải cứu cho mi sao ? Mi lắm lắm. Thất Điền bước tới lôi Lục Ôn Hầu dậy rồi bảo:

- Hãy ngồi trên phiến đá kia rồi nghe ta hỏi tội.

Lục Ôn Hầu lo sợ lắm ! Lão không ngờ Thất Điền nhớ dai như vậy ! “Thì ra không phải hắn liệu chết giải cứu cho mình mà chỉ đoạt mình trên tay bọn Hạnh Hoa Thôn để trả thù riêng.” Lục Ôn Hầu càng nghĩ càng lo sợ hơn. Thất Điền đạo sĩ nói:

- Ta tưởng đâu nghìn năm người ở cạnh Đỗ Kế chứ Ai mà dè Lục Ôn Hầu cúi mặt. Đạo sĩ cười khẩy:

- Thế mà cũng dựa hơi làm hùng Bây giờ đây, sao không gọi Đỗ Kế đến giải cứu cho mi ?

Họ Lục bình tĩnh trở lại vì lòng tự ái bị chạm mạnh, hấn quắc mắt nhìn Thất Điền:

- Ta thất thế, nên mới bị nhà ngươi mạt sát như vậy ! Nhưng chẳng vinh dự gì đâu - Hãy im ! Mi không được quyền nói gì cả Lục Ôn Hầu ngồi tréo chân lại, hai tay chấp vào nhau:

- Thất Điền ! Nhà ngươi đi quá xa rồi. Ta mang ơn người giải cứu khỏi tay bọn Hạnh Hoa Thôn, nhưng chẳng phải vì thế mà nhịn cho mi bắt nạt vô lối - Đã cãi lời ta, có chết đừng ân hận.

- Một đạo sĩ tài giỏi như mi mà dùng kiếm uy hiếp một người tay không sao ?

Bốn phương thiên hạ còn xem bọn Thất gia trang ra gì nữa Thất Điền giận lắm muốn vùng kiếm chém bay đầu Lục Ôn Hầu, nhưng nghĩ kỹ lại, hấn dừng tay. Đạo sĩ vụt hỏi họ Lục:

- Bây giờ ngươi muốn gì ?

- Đạo sĩ có giỏi thì giao đấu với ta một trận xem sao ! Sức đồng sức ta có chết cũng không ân hận - À mi muốn thế cũng được ! Ta sẵn sàng chiều theo ý mi Đây, cầm lấy !

Đạo sĩ liệng thanh kiếm trên tay cho Lục Ôn Hầu rồi nhảy vọt ra phía sau khoanh tay đợi. Họ Lục bất ngờ, đưa tay đón bắt thanh kiếm rồi nhìn sững Thất Điền. Ông không ngờ đạo sĩ Thất gia trang lại khờ dại đến thế. Kiếm báu đến tay ông có khác nào cá gặp nước. Ông mặc tình múa may đâm chém ! Thất Điền hỏi:

- Bây giờ ngươi có muốn gì nữa không ?

Lục Ôn Hầu cười nhạt:

- Có chứ ! Ta muốn nói một câu là:

Chưa từng gặp ai ngu xuẩn như mi !

Thất Điền vẫn bình tĩnh khoanh tay trước ngực nói:

- Xong rồi ! Người ra tay đi Lục Ôn Hầu mở to đôi mắt nhìn hấn:

- Bộ mi điên rồi sao ? Dùng tay không để giao đấu ư ?

- Đừng lo cho ta vô ích, coi chừng mất mạng đó.

Lục Ôn Hầu không nói thêm, phóng vụt tới chém xả vào đầu Thất Điền một nhát. Lưỡi kiếm đi nhanh như gió. Chỉ thấy một lần chớp sa xuống đầu Thất Điền.

Đạo sĩ né tránh sang bên rồi phóng vọt mình lên, vùng chân đá vút vào cánh tay kẻ địch. Lục Ôn Hầu mắt sáng như sao vội vã thu kiếm về. Bàn chân của Thất Điền bay vút qua mặt họ Lục, nghe mát lạnh. Lục Ôn Hầu gật đầu nói:

- Khá khen cho đó ! Người chẳng hổ danh là đạo sĩ Thất gia trang ! Nhưng mi quá ỷ thị không sống được đâu.

Họ Lục vừa dứt lời liền chém phạt ngang hông Thất Điền. Lưỡi kiếm bay thẳng vào phân nửa người đạo sĩ khiến ông lúng túng hụp xuống không kịp mà nhảy vọt lên cũng đã trễ. Thất Điền hốt hoảng lộn trái ra phía sau, nhưng lưỡi kiếm đi quá nhanh chém bứt cả gót giày của ông. Đạo sĩ kinh hoàng nhìn địch thủ thì lại thấy Lục Ôn Hầu lạng thanh kiếm vùn vụt tới ánh sáng chớp chói như sao sa. Thất Điền không dám khinh thường tài nghệ của Lục Ôn Hầu nữa, liền rút phát thanh đoản kiếm giấu trong mình, sắc xanh như nước. Bọn Thất gia trang người nào cũng có một thanh đoản kiếm gia truyền đó, ít khi dùng tới. Chỉ trừ những khi bắt cặp, một còn một mất mới lấy ra. Lục Ôn Hầu thấy Thất Điền rút báu kiếm đã không sợ mà còn cười vang:

- À Có thể chứ ! Lê nào mi khinh thường ta mãi sao !

Trong khi đó, trên một cây cổ thụ gần đó, Tam Điền đạo sĩ đang chăm chú nhìn trận giao đấu. Sáng nay, Tam Điền vừa đến gần sào huyệt bọn Hạnh Hoa Thôn, bắt đầu thấy Thất Điền giải cứu cho Lục Ôn Hầu liền

đuổi theo. Đến đây tự nãy giờ hấn cũng chưa vội lên tiếng, mà còn chờ xem đôi bên phân thắng bại. Đột nhiên thấy Thất Điện rút thanh đoản kiếm gia truyền thì Tam Điện kêu lên:

- Trời ! Thất Điện quyết một còn một mất với Lục Ôn Hầu đây mà. Dưới kia, Lục Ôn Hầu và Thất Điện đạo sĩ giống như hai con hổ đối vờn nhau.

Cả hai đều hăm hừ, hò hét ghê rợn. Lưỡi kiếm trên tay Lục Ôn Hầu bay vun vút.

Thất Điện đạo sĩ chưa vội tấn công mà chỉ giữ lấy thế thủ. Ông múa tít thanh đoản kiếm bao bọc toàn thân. Lục Ôn Hầu bỗng hét lên một tiếng lớn, chém xả một nhát xuống đầu Thất Điện. Đạo sĩ vẫn điềm nhiên múa kiếm. Một tiếng Ầ «răng Ầ» vang lên, lưỡi kiếm trên tay Lục Ôn Hầu bị gãy làm đôi, trong lúc thanh đoản kiếm chầu Thất Điện không hề hấn gì cả. Lục Ôn Hầu khiếp sợ nhìn kẻ địch trong lúc Thất Điện cười khanh khách:

- Ta đã bảo trước ! Đừng thi thố tài năng với ta mà vong mạng vô ích !

Họ Lục mất hết bình tĩnh liền nhảy vọt ra khỏi vòng chiến, liệng đại chuôi kiếm vào đầu Thất Điện. Đạo sĩ đưa kiếm lên chém bứt chuôi gươm Lục Ôn Hầu, nói:

- Mi điên thế là cùng.

Nhưng khi Thất Điện nhìn lại thì Lục Ôn Hầu đã bỏ chạy. Thất Điện cả giận thét:

- Khốn khiếp ! Mi có chạy đằng trời.

Bỗng đâu, một bóng người từ trên cây nhảy xuống chặn mất lối của Thất Điện và có tiếng nói cất lên:

- Thất hiền đệ. Như thế cũng đủ rồi !

Thất Điện cả giận không biết kẻ nào lại can thiệp vào chuyện riêng tư của mình.

Bất đồ khi nhìn thấy kẻ lạ mặt, Thất Điện kêu lên:

- Kìa Tam hiền huynh Tam Điện mỉm cười bảo hấn:

- Đã lâu không gặp hiền đệ, thấy vẫn không đổi khác.

Thất Điện hỏi:

- Tam hiền huynh ! Tại sao không cho đệ giết tên khốn khiếp đó ?

- Vì anh có phận sự đến đây giải cứu cho hấn !

- Giải cứu cho Lục Ôn Hầu ? Ai giao cho hiền huynh phận sự đó ?

- Đỗ Kế tri huyện.

Thất Điện lắc đầu cười nhạt:

- Tên tri huyện hèn hạ đó đã khinh khi cả bọn ta:

Đỗ Kế phải ơn cũ mà còn để thủ hạ nặng lời với anh em mình nữa đó ! Hiền huynh không biết sao ?

Tam Điện biết em hiểu lầm Đỗ Kế, nhưng cũng hỏi:

- Đỗ tri huyện đã nói thế nào ?

- Đỗ Kế ra mặt làm đầu cho Lục Ôn Hầu hạ nhục em - Đỗ Kế có nói chuyện đó cho hai vị sư huynh nghe. Chẳng qua tại Lục Ôn Hầu cũng ở về phe của ta mà. Sớm muộn gì hấn cũng tới quì lạy bọn ta để xin tội cho xem Thất Điện tức bực:

- Anh hiểu lầm Lục Ôn Hầu ! Thôi để các anh theo phò trợ bọn chúng em xin từ biệt !

Thất Điện dứt lời, bỏ đi ngay Tam Điện chạy theo gọi:

- Thất hiền đệ !

Nhưng lão đạo sĩ đã phóng mình đi mất dạng. Tam Điện nhìn theo thở dài:

- Tình anh em ở Thất gia trang bắt đầu rạn nứt !

!

!!

Trời trưa oi bức, trong dinh thự Trần Bính, mọi người đang an giấc nghỉ trưa, chỉ còn hai tên quân canh đang cố giương mắt ếch nhìn xuống chân đồi. Trời lặng gió, cánh rừng dưới kia cũng im lìm ngàn cây không động đậy. Hai tên lính canh ngồi nhìn cảnh tượng bất động đó một lúc thì mỗi mắt, sụp mí. Chúng cùng ngủ gật mà không hay biết. Trong khi ấy, Lục Ôn Hầu đang lên đồi. Đến trước cổng dinh thự, thấy hai tên quân canh đang lim dim, hấn liền vỗ mạnh vào vai. Hai tên kinh hãi choàng tỉnh:

- Trời ! Tướng công !

- Suyt ! Không được làm động ! Hãy cho ta biết Trần Bính ở đâu bây giờ ?

Một tên nhanh nhẩu thưa:

- Bẩm tướng công Trần tướng quân đang nghỉ trưa. Buổi tiệc vừa tàn lúc nãy.

Lục Ôn Hầu cau mày hỏi:

- Tiệc tùng gì hôm nay ?

Một tên muốn lập công, nói:

- Bẩm tướng công ! Từ lúc ngài đi rồi, Trần tướng quân lên thay thì ở đây cách vài hôm lại có tiệc tùng vui vẻ lắm.

Lục Ôn Hầu sợ đứng lâu trước cổng bất tiện, nên lôi tên lính gác vừa nói ra góc tường hỏi nhanh:

- Ai bày tiệc ?

- Dạ Trần tướng quân !

- Hấn đãi ai ?

- Dạ các nàng ái thiếp !

Lục Ôn Hầu trợn trừng đôi mắt:

- Ái thiếp của ta ?

- Dạ không ! Những ái thiếp của ngài, Trần tướng quân đuổi khỏi dinh thự, không cho mang theo đồ đạc gì cả - Thằng khốn khiếp cả gan thật. Bộ hấn tưởng ta chết rục trong núi Phục Sơn rồi nên mặc tình tác oai tác phúc !

Tên quân canh nói thêm vào:

- Dạ đúng thế ! Chính mấy nàng ái thiếp của tướng công cũng tưởng lầm như vậy nên lủi thủi rời bỏ dinh thự này, ai nấy khóc như mưa - Trần Bính đuổi hết ái thiếp của ta rồi hấn chọn những ai vào thay ?

- Dạ con không biết tên ! Nhưng phần đông đều là ca nữ ở Quán Đào Nguyên !

Họ tới đây ca hát suốt ngày đêm.

Lục Ôn Hầu lăm bắm:

- À Bọn Đào Nguyên Quán ! Lũ chúng thông đồng với phái Hạnh Hoa nữa.

Khi xưa, ta cãi lại Thất Điện nên mới mang họa ! Lần này thì bọn chúng không thoát khỏi đâu.

Ông quay sang tên quân canh:

- Các người tiếp tục lo canh phòng nghiêm mật, đừng cho một ai biết là ta đã trở về Thôi, bây giờ ta vào dinh kiểm Trần Bính, xem hấn xử với ta ra làm sao ?

Lục Ôn Hầu nói xong, nhảy vụt đi. Hai tên quân canh ngược mắt nhìn lên thì không thấy họ Lục đâu nữa. Chúng nhìn nhau le lưỡi, mặt mày tái xanh.

- Trời ! Không dè tướng công còn sống !

- Suýt chút nữa ổng giết mình rồi - Bây giờ làm sao ? Có nên báo tin cho Trần tướng quân hay chẳng ?

- Bộ anh điên rồi chắc ? Không khéo Lục tướng quân tru di cả họ nhà anh !

- Không phải tôi điên dại gì đâu ! Nhưng Lục Ôn Hầu đâu còn quyền hạn ở đây nữa ! Đồ tri huyện đã bố cáo phấp cùng quân sĩ là ông đã đề cử Trần Bính lên thay rồi Không khéo mình còn bị tội thông đồng với Lục Ôn Hầu là khác Tên kia nghe bạn hăn phân giải thì hơi lo ngại:

- Thật là khó nghĩ ! Lục Ôn Hầu tài giỏi lắm ! Lỡ ra ổng bắt được Trần tướng quân thì sao ? Thôi, ta nên im lặng là hơn. Có gì ta đổ thừa là không thấy Lục Ôn Hầu vào dinh.

Bạn hăn nghe hữu lý nên gật đầu ưng thuận, rồi mỗi tên đứng một góc cổng dinh im lìm như hai pho tượng. Trong kho đó, Lục Ôn Hầu đã vào tới bên trong dinh thự. Hăn quen thuộc đường đi nước bước, nên biết ngay Trần Bính đang nghỉ trưa ở phòng nào. Hăn chui mình lên lầu rồi theo hành lang thẳng đến chái Tây.

Đó là gian phòng dùng để làm việc và để nghỉ trưa của họ Lục khi xưa. Đột nhiên hăn dừng chân lại nghe ngóng. Đâu đây văng vẳng tiếng cười đùa:

- Tướng quân kỳ quá ! Thiếp không chịu đâu Giọng nũng nịu của loài thương nữ nghe mà bắt lộn gan. Lục Ôn Hầu đập mạnh cửa bước vào phòng. Trần Bính đang giỡn hớt với nàng ái thiếp, chợt nghe đánh rầm một tiếng, liền lồm cồm bò dậy:

- Gì vậy ? Đứa nào ?

Có tiếng đồng dục nói:

- Có ta đây !

Trần Bính nhìn thấy Lục Ôn Hầu thì hồn bất phụ thể, há hốc mồm không nói được nên lời. Nàng ca nữ đang cười cợt vụt nín lặng tuột xuống giường, sửa lại áo quần, lồm lét đi ra ngoài. Lục Ôn Hầu trừng mắt, bảo:

- Đứng yên ! Mi rục rịch thì bay đầu đó ! Hãy ngồi yên ở ghế kia.

Cô bé khiếp sợ riu riu vâng lời. Trong khi đó, Trần Bính ngồi thẳng dậy, định tĩnh tâm thần cất tiếng:

- Kìa ! Lục tướng công ! Người về từ bao giờ ?

- Khá lắm đó ! Không ngờ mi vẫn còn nhận được ta.

- Lục tướng công ! Sao ngài lại nói thế ! Tôi vẫn hằng nhớ đến ngài.

- Im đi ! Đừng nhiều lời ta chém bay đầu ! Mi mà nhớ đến ta Chính mi đang mong mỗi ta chết rục xương trong sào huyết bọn Hạnh Hoa Thôn mà - Trời ! Đời nào tôi có ý đó Lục Ôn Hầu hét vang lên:

- Khốn khiếp ! Đừng gian dối ! Ta đã nhìn rõ bộ mặt hèn hạ của mi rồi ! Từ lâu, ta biết mi vẫn thèm thuồng địa vị của ta mà Vừa nghe ta bị nạn là mi lên tiếm quyền ngay.

- Trời ơi ! Tướng công đừng nghĩ thế mà lắm ! Nào phải tôi muốn vậy đâu ?

Chính tại quan tri huyện cất đặt, tôi làm sao dám cãi ?

- À, Đồ Ké ! Rồi ta cũng sẽ hỏi tội hăn ! Nhưng chính mi cũng muốn cho ta chết trong tay quân phản loạn mà Lục Ôn Hầu bước tới nắm lấy cổ Trần Bính:

- Tại sao mi không xua quân vào giải cứu cho ta ? Dù gì ta cũng là chủ tướng của mi mà Trần Bính vùng tay gạt phắt Lục Ôn Hầu ra, nói:

- Tướng công ! Đừng nóng nảy mà có hại cho tình hòa hiếu của chúng ta Việc này do Đồ tri huyện ! Ông không cho phát quân đi, tôi làm sao dám cãi ?

Lục Ôn Hầu giận lắm liền chụp thanh báu kiếm trên bàn tuốt ra khỏi vỏ:

- Mi chống đối lại ta ư ?

Trần Bính quên mất thanh kiếm của mình để trên bàn, nên hoảng hốt lùi lại.

Lục Ôn Hầu chưa hạ kiếm ngay mà bảo hấn:

- Mi đồ tội cho Đỗ Kế, nhưng nghe ta hỏi:

Vì lẽ gì mi đuổi cổ các nàng ái thiếp của ta ? Bộ mi tưởng không bao giờ ta trở về đây nữa sao ?

- Không phải vậy ! Tự các bà ấy bỏ đi, chớ nào phải tôi ! Tướng công bớt giận thì ta còn có thể nói chuyện với nhau. Bằng không Trần Bính nắm lấy sợi dây chuông trên đầu giường nói:

- Ta chỉ cần kéo mạnh sợi dây này là quân sĩ ủa vào bắt trói ông ngay. Liệu mà hành động !

Lục Ôn Hầu nhủ thầm:

“Tên này ghê gớm thật ! Hấn đã phòng bị trước vì biết thế nào có lúc ta cũng trở về.” Trần Bính thấy Lục Ôn Hầu đứng im thì tưởng đầu mình đã thắng thế, hấn nói:

- Lục Ôn Hầu ! Nếu biết khôn thì buông kiếm xuống đừng để ta. Họ Trần chưa dứt lời thì Lục Ôn Hầu nhanh như chớp vung kiếm chém đứt sợi dây trên đầu giường. Nào ngờ lưỡi kiếm bay qua, sợi dây bị cắt đứt, nhưng tiếng chuông báo động đã vang rền khắp nơi. Toàn thể dinh thự đều xôn xao, cận vệ quân tràn vào phòng Trần Bính. Trong khi đó Trần Bính biết Lục Ôn Hầu làm liều, vội vã đứng thẳng dậy tung chân đá vào ngực ông. Họ Lục nhảy sang sập gỗ, chỗ nàng ca nữ Quán Đào Nguyên ngồi, rồi vung kiếm chém bổ xuống đầu Trần Bính.

Họ Trần vội vàng né tránh. Nàng ca nữ sợ khiếp, la hét vang trời:

- Ối ! Trời ơi. Rồi cô ta nằm lẩn dưới đất. Cận vệ quân chạy vào nhìn thấy Lục Ôn Hầu thì chúng dừng bước. Trần Bính kêu lên:

- Bắt trói tên phản loạn này ngay đi. Hấn đã theo quân Hạnh Hoa Thôn rồi đó.

Bọn cận vệ được lệnh, không nghĩ suy tràn vào. Lục Ôn Hầu quắc mắt nhìn bọn chúng:

- Bây cũng theo Trần Bính phản bội lại ta nữa ư ? Được rồi ! Sẽ chết hết các con ạ !

Lục Ôn Hầu quay tít thanh kiếm bao bọc toàn thân rồi nhắm chém bay đầu mấy tên đi đầu. Bọn cận vệ quân kinh tâm lùi lại. Trong khi đó. Bọn võ sư của Lục Ôn Hầu nghe tin chủ tướng trở về, liền bao vây tướng sĩ, la hét vang trời:

- Lục tướng công đã về ! Các người không được động binh mà mang họa ! Ai theo Trần Bính thì sẽ bị tiêu diệt hết ! Ai theo Lục tướng công nên trở về trại !

Trên hai phần ba quân sĩ nghe bọn võ sư nói thế vội vã trở về trại riêng, buông bỏ khí giới. Bọn còn lại lúng túng không biết theo phe nào. Mấy tay võ sư của Lục Ôn Hầu liền phóng tới mặc tình chém giết ! Chỉ một lúc chúng đã làm chủ tình hình trong dinh. Đàng kia, Lục Ôn Hầu càng hăng hơn, vung kiếm chém nhào.

Trần Bính đầu quỳ nên cầm cự không nổi, né tránh một hồi lại té nhào từ trên sập gỗ xuống đất. Lục Ôn Hầu thét các võ sư:

- Bắt trói tên khốn khiếp đó lại !

Các võ sư ủa vào trói chặt tay chân họ Trần. Trần Bính vẫn không sợ, hất mặt bảo Lục Ôn Hầu:

- Đây là mi lộng quyền làm càn. Không sống được đâu. Liệu mi dám giết ta chăng ? Rồi đây, Đỗ tri huyện sẽ kéo quân sang, mi không còn đường trốn chạy đâu - Đỗ Kế cũng là phường hèn mạt như mi, đừng đem dọa ta ! Mi thách ta giết mi ư ? Đừng thách vô ích. chuyện đó rồi cũng không biết chừng !

Các võ sư thân cận của Lục Ôn Hầu bước vào phòng và ai nấy đều mừng rỡ khi thấy chủ tướng còn sống ! Lục Ôn Hầu khôn khéo khen tặng bọn chúng rồi truyền đem giam tất cả những tên cận vệ theo Trần Bính. Riêng họ Trần, Lục Ôn Hầu nói:

- Còn tên này Để đó ! Ta có dịp dùng ngay Hấn nói xong quay sang bảo một võ sư:

- Đem giấy bút cho ta !

Võ sư vâng lệnh, đến bên án thư lấy nghiên bút cho Lục Ôn Hầu. Họ Lục thảo nhanh một bức thư rồi hỏi bọn võ sư:

- Ta cần hai người !

Hai tên võ sư bước tới:

- Dạ Tài nghệ chúng tôi cũng tạm dùng được ! Nếu tướng công cần dùng đến sẽ xin hết lòng.

Lục Ôn Hầu trao bức thư cho chúng rồi nói:

- Các người hãy mang thư này đến dinh thự Đỗ Kế để báo tin là ta đã trở về.

Trần Bính mở to mắt nhìn Lục Ôn Hầu, không ngờ họ Lục dám ngang nhiên chọc tức quan tri huyện như vậy ! Hai tên võ sư vâng dạ, toan đi thì Lục Ôn Hầu nói:

- Hãy khoan !

Bọn kia dừng lại thì họ Lục chỉ Trần Bính, nói:

- Còn món quà này nữa, ta muốn gửi tặng Đỗ Kế !

Bọn võ sư kêu lên:

- Trời ! Tướng công thả hấn ra sao ?

- Hấn tiếm quyền của tướng công mà !

Lục Ôn Hầu cười nham hiểm:

- Dễ gì ta thả hấn ! Ta muốn gửi chiếc đầu của Trần Bính để làm quà cho anh ta mà.

Trần Bính khiếp sợ lắm nhưng vẫn nói cứng:

- Lục Ôn Hầu ! Người đừng làm liều chống lại quan tri huyện mà rước lấy cái hại vào thân ! Ta chẳng sợ lời đe dọa của người đâu !

Lục Ôn Hầu không đáp lời hấn mà bảo hai tên võ sư:

- Hạ lệnh cho đao phủ chặt đầu hấn rồi mang vào ta dạy việc !

Bọn võ sư nhìn nhau khiếp đảm, nhưng cũng y theo lệnh của Lục Ôn Hầu mà thi hành. Trần Bính biết mình khó sống nên liều lĩnh chửi mắng Lục Ôn Hầu:

- Đồ hèn hạ ! Giết người cô thế ! Rồi thì mi cũng chết đâm chết chém thôi Bọn võ sư lôi hấn đi và chỉ một lúc sau lại mang vào một chiếc đầu lâu đôi mắt mở trừng máu tuôn lênh láng. Nàng ca nữ quán Đào Nguyên la lên một tiếng lớn rồi chết giắc ! Bọn võ sư đã từng vào sanh ra tử nhưng trước cảnh tượng đó cũng tái xanh cả mặt mày ! Lục Ôn Hầu cầm chiếc đầu lâu Trần Bính trên tay, cười khanh khách:

- A ha ! Cho nhà người hết khua môi, múa mồm Rồi họ Lục liệng chiếc đầu xuống đất, bảo hai võ sư:

- Gói kỹ lại, mang sang dinh thự Đỗ Kế, dựng lên cho hấn, bảo là món quà của ta gửi tặng Hai tên võ sư vâng dạ rồi lên đường ngay. Trong khi đó, Lục Ôn Hầu truyền gọi các võ sư và quân sĩ đến hạ lệnh:

- Từ lâu, ta vẫn trọng Đỗ Kế và xem hấn là người trong quyền thuộc, vì là anh rể của ta chắc các người đã rõ ! Nhưng từ lúc ta bị bọn Hạnh Hoa Thôn bắt đi, ta mới thấy được lòng dạ Đỗ Kế đối với ta ! Hấn đã không lo việc giải cứu mà còn cho người thay ta cầm giữ binh quyền ! Tên Trần Bính hèn hạ đã nghe theo lời hấn, chiếm ngôi vị của ta. Vì vậy ta mới xử tội hấn và gửi chiếc đầu hấn làm quà cho quan tri huyện. Hành động như thế, ta cũng biết Đỗ Kế sẽ kéo quân đến đây để trừng trị ta ! Vậy các người có kế gì chăng ?

Toàn thể các võ sư, tướng sĩ đều im phăng phắc ! Lục Ôn Hầu chưa nói ra, bọn chúng cũng đã hiểu như vậy rồi ! Một lúc, có người nói:

- Bẩm tướng công ! Dù gì chúng tôi cũng nguyện trung thành với tướng công !

Có chết thời thôi Rồi người đó quay sang các bạn:

- Có phải như vậy không chư vị ?

Toàn thể võ sư, quân binh tướng sĩ đều dạ ran, khiến Lục Ôn Hầu thêm tin tưởng. Hấn cất tiếng:

- Các ngươi một lòng một dạ như vậy, là điều khuyến khích cho ta lắm rồi !

Vậy hãy chia ra đội ngũ lo việc phòng thủ ngọn đồi Hạnh Hoa này, chẳng những trông chừng quân Hạnh Hoa Thôn đột nhập mà chống cả bọn quan quân của Đỗ tri huyện.

Mọi người đều dạ ran rồi lũ lượt kéo ra khỏi phòng của Lục Ôn Hầu để lo việc phòng thủ !

! !

Tri huyện Đỗ Kế vừa ra trước công đường, chưa kịp xem công văn hay xử gì cả, thì quân sĩ bên ngoài bỗng nhốn nháo cả lên. Họ Đỗ ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì thế ?

Từ trước cửa, một tên lính lệ chạy vào:

- Bẩm đại nhân ! Có hai người từ Hạnh Hoa Thôn sang. cứ nhất định đòi gặp cho được đại nhân trước hơn ai hết ! Bọn chúng không chịu ngồi theo thứ tự để chờ đến phiên mình - Bọn chúng muốn gặp ta có việc gì ?

- Dạ Cả hai đều không nói rõ lý do, một tên tay ôm khư khư một chiếc bọc màu đỏ chói.

- Lạ lùng chưa ! Bọn nào mà đòi yết kiến ta như vậy ? Cứ cho chúng vào ! Nhớ canh phòng nghiêm ngặt.

Tên lính lệ trở ra, một lúc lại dẫn hai người vào ! Họ là võ sư của Lục Ôn Hầu chứ không ai khác, Đỗ Kế nhìn thoáng qua đã biết ngay, nên vội hỏi:

- Kìa ! Các ngươi muốn gặp ta làm gì ?

Một tên võ sư cúi đầu thi lễ rồi nói:

- Chúng tôi vâng lệnh chủ tướng sang yết kiến quan tri huyện để dâng thư.

Đỗ Kế lầm tưởng chủ tướng của chúng là Trần Bính nên nói:

- Kìa ! Tại sao Trần Bính không đến hầu ta mà lại gửi thư cho rón ?

Tên võ sư, từ nãy giờ vẫn lặng thinh, vụt cất tiếng:

- Bẩm đại nhân ! Trần Bính chủ tướng có sang nhưng chưa tiện ra mắt đại nhân.

- Sao lạ vậy ? Hấn còn chờ gì ?

Tên võ sư kia hiểu ý bạn, nên tiếp:

- Dạ Người có chuyện hệ trọng muốn ra mắt đại nhân sau ! Bây giờ, chúng tôi xin kiếu từ.

- Kìa ! Còn bức thư đâu ?

Hai tên võ sư hấp tấp để phong thư và gói vải màu đỏ lên bàn rồi bước nhanh ra khỏi cổng đường. Quan tri huyện và các tướng rất ngạc nhiên trước thái độ của hai tên võ sư, Đỗ Kế liền mở thư ra xem:

«Hạnh Hoa Thôn Đỗ Kế tri huyện,Â» Họ Đỗ rất ngạc nhiên trước giọng xác xược đó và càng lấy làm lạ khi nhìn nét chữ Lục Ôn Hầu. “Như thế là nghĩa lý gì ?” Đỗ Kế nhìn xuống dấu triện son rồi buột miệng kêu lên:

- Ô Lục Ôn Hầu ! Thư của Lục Ôn Hầu !

Toàn thể các tướng đều sững sờ nhìn quan huyện:

- Lục Ôn Hầu ? Hấn đã trở về ?

Đỗ Kế nhìn sang cái bọc đồ lộ vẻ nghi ngờ ! “Vật gì đây ?” Quan tri huyện vội kéo miếng vải. Chiếc đầu của Trần Bính rớt ra lăn lông lốc dưới nền gạch. Ai nấy đều kinh hoảng la lên:

- Trời ! Đầu lâu của ai ?

Đỗ Kế nhìn kỹ đầu lâu, biết ngay Trần Bính đã bị giết ! Ông định tỉnh tâm thần thét tướng sĩ:

- Hãy đuổi bắt hai tên võ sư lúc này.

Quân sĩ ùn ùn kéo ra khỏi công đường. Đỗ Kế nhìn chiếc đầu của Trần Bính thấy hai mắt hằn mở trừng trừng. Ông cúi xuống vuốt mặt hắn nói:

- Ta sẽ phục thù cho người !

Rồi nhớ đến bức thư của Lục Ôn Hầu, ông trở lại án thư, đọc tiếp:

Â«Chắc tri huyện lấy làm ngạc nhiên lắm thì phải. Vì ông đâu có ngờ ta còn sống sót trở về đây ! Theo ông tưởng thì ta đã bị bọn Vũ Anh Kiệt, Lê Hồng banh thầy xẻ thịt ở trong núi Phục Sơn rồi, chứ có ngờ đâu lại được trở về dinh thự ?! Ông lầm lắm ! Và chính nhờ vậy ta mới biết rõ bộ mặt thật của ông đối với ta. Đáng lý ra, trong chỗ cốt nhục thâm tình, ta vừa bị bọn Hạnh Hoa Thôn bắt đi là ông đã xua quân vào núi tiêu diệt chúng để giải thoát cho ta. Đằng này đã không cứu giúp, ông mặc nhiên cho Trần Bính lên thay ta cầm giữ binh quyền ! Hắn lại mượn oai danh của ông đuổi cổ những người thân cận của ta ra khỏi dinh thự ! Giờ đây tình nghĩa giữa chúng ta đã đứt, ông hãy liệu hồn vì có ngày ta sẽ hỏi tội.

LỤC ÔN HẦU Theo đây ta gởi cho ông chiếc đầu lâu Trần Bính để làm quà Á» Đỗ Kế buông bức thư xuống, giận xanh cả mặt mày.

- Thằng khốn khiếp ! Nó cả gan miệt thị ta đến thế là cùng !

Bỗng có tiếng hỏi:

- Việc gì vậy đại nhân ?

Đỗ Kế nhìn lên thấy Nhất Điền và Nhị Điền đạo sĩ đang bước vào. Quan tri huyện mừng rỡ, mời hai người ai tọa, rồi nói:

- Dạ không có gì ! Tên Lục Ôn Hầu vừa thoát chết trở về đó !

- Ô ! Lục Ôn Hầu đã về rồi ư ? Ông ta đâu rồi ?

- Phiền quá ! Họ Lục ngang nhiên chiếm lại dinh thự cũ và giết chết Trần Bính, gởi đầu lâu sang đây !

Nhất Điền cau mặt:

- Lục Ôn Hầu dám hành động như vậy ư ?

Đỗ Kế chỉ chiếc đầu lâu nằm lăn lóc dưới đất nói:

- Kìa Nhị vị hãy xem ! Lục Ôn Hầu còn viết thư hăm dọa bản chức !

Nhị Điền đạo sĩ trợn mắt nói:

- Tên khốn khiếp ấy dung dưỡng làm sao được ! Đã có tội mà không biết còn làm liều. Xin để bản đạo đến đó mới được.

Nhất Điền quay lại ngăn em:

- Hãy khoan ! Đừng nóng nảy không nên hiền đệ.

Rồi Nhất Điền hỏi Đỗ Kế:

- Ta nghe chừng đâu Lục Ôn Hầu với Đỗ tri huyện là chỗ anh em mà. Hình như Đỗ phu nhân là chị ruột của họ Lục phải chăng ?

Đỗ Kế chỉ biết gật đầu. Nhất Điền quay sang Nhị Điền đạo sĩ:

- Như vậy là không thể giết chết Lục Ôn Hầu được rồi !

Đỗ Kế bảo nhanh:

- Giờ đây tôi không còn tình nghĩa gì với tên khốn khiếp đó. Mong nhị vị thắng tay trừng trị nó.

Nhất Điền hỏi gần lại:

- Chúng ta giết hắn có mịch lòng Đỗ phu nhân chăng ?

- Không ! Đời nào có chuyện đó ! Mà nếu có mịch lòng cũng chẳng ăn thua gì !

Một giọng trong trẻo cất lên:

- Đúng rồi ! Ngày nay ông có còn xem tôi ra gì nữa ! Đối với ông, chỉ có Ái Cơ là quan trọng thôi.

Hai vị đạo sĩ và Đỗ Kế quay lại và cùng giật mình khi thấy Đỗ phu nhân bước vào. Nhất Điền và Nhị Điền liền cúi đầu chào phu nhân, trong lúc bà cất giọng gay gắt hỏi Đỗ Kế:

- Ông nhất định giết chết em tôi có phải không ?

Đỗ Kế lấp vấp trả lời:

- Chớ bà không thấy Lục Ôn Hầu nó chống lại tôi sao ? Kìa, nó đã chặt đầu Trần Bính gửi cho tôi đó. Còn hăm dọa sang đây hỏi tội nữa. Phu nhân ngồi xuống ghế nghiêm nghị nói:

- Ông nên xét mình trước đã rồi hãy buộc tội Lục Ôn Hầu ! Nó bị quân giặc bắt đi, ông chẳng xua quân giải cứu, còn giao cho Trần Bính cầm giữ binh quyền. Lục Ôn Hầu không ức lòng làm sao được ?

Đỗ Kế giận quá kêu lên:

- Chớ hàng vạn quân ở Hạnh Hoa Thôn một ngày không có tướng làm sao được ? Miễn để yên cho Lục Ôn Hầu thì thôi còn nói tới là bà bệnh vực !

Đỗ phu nhân, sau những lời của chồng cười nhạt:

- À Ông bảo tôi bệnh vực cho Lục Ôn Hầu ? Nhớ kỹ lại xem, từ bao lâu nay tôi có nói gì về nó với ông chẳng ? Đến như nghe tin nó bị bắt, cha con ông làm gì thì làm, tôi không hé răng xin ông phát quân đi giải cứu !? Nhưng hôm nay, giữa lúc ông và Lục Ôn Hầu đi đến chỗ giết nhau, không lẽ tôi lặng im mà nhìn ?

Rồi bà gục xuống khóc nức nở ! Nàng Ái Cơ nghe động tịnh từ trên lầu chạy xuống, nhưng chợt thấy phu nhân thì hồn phi phách tán. Dù gì nàng cũng còn nể sợ Đỗ phu nhân ! Nhất Điền thấy đã đến lúc khuyên nhủ vợ chồng quan huyện. Ông cất tiếng:

- Xin phu nhân dần bớt cơn bi thảm, giữa Lục Ôn Hầu và quan tri huyện tuy có chỗ sứt mẻ thâm tình, nhưng chưa đến nỗi gì đâu ! Còn có anh em chúng tôi mà.

Thật ra, Lục Ôn Hầu cũng hơi ỷ thị, chưa chi lại nỡ dứt tình chém tướng đề binh !

Lỗi ấy rất nặng, mới nghe qua bọn tôi cũng không dần lòng được đừng nói chi thượng quan !

Phu nhân ngẩng lên nhìn hai người nói:

- Nhị vị đạo sĩ có ở vào hoàn cảnh của Lục đệ mới biết tội nghiệp cho nó ! Bị quân giặc cầm giữ trong rừng sâu núi thẳm, không ai cứu ! Lúc trở về lại bị hắt hủi làm sao không nổi nóng lên được. Đỗ Kế nói nhanh:

- Sao bà biết không ai giải cứu ? Con Ngọc Lan hai hôm nay mất dạng bà có biết chẳng ? Còn Tam Điền đạo sĩ nữa chi ?

Đỗ phu nhân sững sốt hỏi:

- Nếu vậy ông đã sai con Ngọc Lan đi vào núi Phục Sơn rồi ư ?

Đỗ Kế giật mình trốn trách nhiệm:

- Tôi không sai biểu gì cả ! Nó nóng lòng cứu ruột, nó mới ra đi đó. Phu nhân lặng thinh như dẫn cơn xúc động khi nghe tin con vào trại giặc ! Một lúc, bà nói:

- Thà vậy ! Nó chết tôi cũng cam lòng, vì nó còn biết tôn trọng tình máu thịt !

Nó hy sinh liều lĩnh như vậy mới khỏi nhục cho cha nó.

Đỗ Kế giận lắm, nhưng không mở lời được trước mặt nhị vị đạo sĩ Thất gia trang. Phu nhân đã che giấu sự uất hận trong lòng nhiều năm rồi, bây giờ có dịp mở lời bà dùng những câu như Á «rút thịt Á» Đỗ Kế ! Nhất Điền sợ để lau hai vợ chồng gây gỗ to, liền cất tiếng:

- Phu nhân yên lòng trở về tư dinh, cứ để Lục Ôn Hầu cho bần đạo khuyên nhủ giúp. Đỗ thượng quan vì quá giận mà nói thế, chớ tình anh em quyến thuộc đâu nỡ giết nhau. Phu nhân quay lại nhìn chồng như dọa:

- Đã nhịn nhục ông nhiều lắm rồi bây giờ tôi lấy lại quyền hạn ở trong nhà này !

Nếu ông chạm tới Lục Ôn Hầu thì ông chớ trách tôi !

Đỗ Kế rất khó chịu, nên khi phu nhân vừa ra khỏi sảnh đường, ông quay lại lắc đầu bảo Nhất Điền, Nhị Điền:

- Mụ đó càng ngày càng tệ !

Nhất Điền và Nhị Điền nhìn nhau, rồi bảo Đỗ Kế:

- Bây giờ hai tôi xin từ giả thượng quan để đến Hạnh Hoa Thôn gặp mặt với Lục Ôn Hầu như lời đã hứa với phu nhân lúc nãy. Trong khi đó, quân sĩ trở về báo tin là không đuổi bắt được hai tên võ sư. Đỗ Kế đã bực tức lắm rồi, nên trút hết vào đầu bọn vệ tướng:

- Đồ ăn hại ! Chẳng làm được cái trò trống gì cả.

Nhất Điền và Nhị Điền lẳng lặng rời khỏi công đường họ Đỗ, giữa lúc ông đang nổi trận lôi đình.

!

!!

Ngoại trừ nàng ca nữ bị kẹt trong phòng riêng của Trần Bính trong khi Lục Ôn Hầu trở về, còn ba cô khác đều trốn thoát khỏi dinh thự trở về quán Đào Nguyên.

Chu Ngân Ngọc và Mộng Xuân đang ngồi trang điểm vụt thấy các nàng hốt hải chạy vào, run rẩy:

- Lục Ôn Hầu đã trốn thoát trở về - Chị Liễu Hà đã bị kẹt trong phòng Trần Bính chắc đã chết. Mộng Xuân và Chu Ngân Ngọc đều lo sợ nhìn nhau. Nội mấy tiếng Á «Lục Ôn Hầu trở về Á» cũng đủ hình dung bao nhiêu nguy cấp ! Lục Ôn Hầu bị bắt đưa về sào huyệt của môn phái Hạnh Hoa chắc là đã hiểu rành âm mưu của quán Đào Nguyên.

Hắn trở về thì nhất định hắn cũng tìm tới vấn tội. Chu Ngân Ngọc khẽ hỏi các em:

- Lục Ôn Hầu trở về Trần Bính không chống cự lại sao ?

- Chống cự gì được ? Bọn võ sư đều theo hắn và bắt giết Trần Bính. Chu Ngân Ngọc điếng hồn, kêu lên:

- Ghê thế kia à ? Nếu vậy Lục Ôn Hầu ra mặt chống lại Đỗ Kế rồi.

Ba nàng ca nữ đều gật đầu. Mộng Xuân thoáng vẻ mừng.

- Thế là có lợi cho phái Hạnh Hoa nhiều lắm ! Được tin này chắc họ sẽ tấn công chiếm Hạnh Hoa Thôn.

Một ca nữ bảo Mộng Xuân:

- Còn số phận chúng ta ? Thời giờ cấp bách lắm ! Rất có thể Lục Ôn Hầu sẽ tìm tới ngay bây giờ đó ! Các chị không tính sao ?

Chu Ngân Ngọc gật đầu nói:

- Lo lắng chớ em ! Chính chị cũng không biết phải làm sao bây giờ ?! Chị trách phái Hạnh Hoa không giết Lục Ôn Hầu ngay, để chỉ đến giờ này liên lụy cho bọn ta.

Mộng Xuân cười, nói:

- Cùng quá là ba mươi sáu chước Á «dĩ đào vi thượng Â» !
- Trốn chạy đi đâu ? Còn sản nghiệp. công lao gầy dựng lâu nay.
- Chị tiếc làm gì những của ấy ! Đất nước khuynh nguy, chúng ta sống trong một thời loạn lạc mà, không có chi là vĩnh viễn ! Tất cả đều tạm bợ, luôn cả mạng sống chúng ta, cũng không chắc còn giữ được !
- Nhưng đi về đâu bây giờ ?

Một ca nữ nói:

- Theo em thì ta nên đến núi Phục Sơn để góp sức với Phái Hạnh Hoa.

Mộng Xuân lắc đầu:

- Khoan đã ! Đi như thế chẳng giúp ích gì được cho họ đâu ! Lục Ôn Hầu đã trốn thoát, em chắc Vũ Anh Kiệt, Lệ Hồng, Hoa Mai còn lo ngại hơn chúng ta nhiều ! Thế nào họ cũng sẽ tìm tới đây. Ta khoan đi hã chị ạ.

Chu Ngân Ngọc lo ngại nói:

- Nhưng ở đây nguy lắm ! Lỡ họ không tới thì sao ?

Bỗng đâu từ cửa sổ hai bóng người nhảy vọt vào. Các nàng ca nữ kêu rú lên, nhưng Chu Ngân Ngọc kịp nhìn ra Hoa Mai và Vũ Anh Kiệt, liền cất tiếng:

- Kìa, nhị vị Vũ Anh Kiệt ngạc nhiên không hiểu sao các nàng ca nữ sợ hãi như vậy ? Chàng hỏi:
- Có chuyện gì thế ?
- Hiệp sĩ không hay Lục Ôn Hầu đã trốn thoát rồi ư ?

Hoa Mai đáp thay lời anh:

- Biết lắm chứ ! Vì thế chúng tôi mới đến đây.

Chu Ngân Ngọc nói:

- Lục Ôn Hầu đã về đến rồi !
- Ai giải cứu cho hắn ? Các cô có biết chăng ?
- Dạ không ! Chỉ thấy hắn về, việc đầu tiên là chặt đầu Trần Bính.
- Như vậy là Lục Ôn Hầu quyết lòng chống lại Đỗ Kế rồi !

Thấy hai người lộ vẻ vui mừng. Chu Ngân Ngọc vội nói:

- Thưa nhị vị ! Lục Ôn Hầu trở về đây, chúng tôi chắc lâm nguy quá ! Sớm muộn gì bọn chúng cũng kéo tới đây phá hủy Đào Nguyên Quán Vũ Anh Kiệt ngó Hoa Mai như ngầm hỏi ý là chuyện ấy có thể xảy ra ? Chàng bảo Chu Ngân Ngọc:

- Các cô cũng nên biết:

chuyện xảy ra ngoài ý muốn của chúng tôi ! Bọn do thám của Lục Ôn Hầu còn bắt mất Vũ Hồng Nhi, hiện giờ tôi cũng không rõ chúng đem đến nơi nào. Trong tình thế bất cập này, các cô phải rời Đào Nguyên Quán, tạm về núi Phục Sơn Chu Ngân Ngọc và các nàng ca nữ đều cảm thông được lời khuyên của Vũ Anh Kiệt. Mộng Xuân chợt nhìn qua cửa sổ, thấy xa xa nhiều bóng người ngựa đang đi đến thì lo ngại nói:

- Chết rồi ! Quân binh của Lục Ôn Hầu đã đến ! Chắc chúng ta lâm nguy mất.

Các ca nữ nghe tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần đều khiếp sợ, chạy ùa cả lên lầu.

Hoa Mai và Vũ Anh Kiệt bước đến bên cửa sổ, nhìn kỹ đoàn người ngựa. Họ đều có vẻ nhọc mệt lắm, không biết từ đâu tới ? Hoa Mai vội trấn an mọi người:

- Đoàn kỵ sĩ này dù ở phía Lục Ôn Hầu tới đây nhưng không chắc là quân binh của hắn ! Xem chừng ai nấy đều nhọc mệt, khổ sở lắm. Mộng Xuân kêu lên:

- Ô ! có nhiều người bị thương nữa ! Chắc họ mới giao tranh ở đâu về !

Trong khi đó, đội kỵ binh đi gần đến cổng quán. Anh Kiệt đoán ngầm:

“ Có lẽ bọn này theo Trần Bính nên bị đánh tới bởi thế kia ! Chúng đến đây, thế nào Lục Ôn Hầu cũng thúc quân đuổi theo !” Chàng nói rõ ý mình cho Hoa Mai và các nàng ca nữ nghe, ai nấy cũng cho là đúng ! Đoàn kỵ sĩ qua ngang quán Đào Nguyên rồi giục ngựa đi luôn, tuy ai cũng có vẻ bơ phờ mệt mỏi. Anh Kiệt vội bảo Chu Ngân Ngọc:

- Cô nương nên khuyên các cô sửa soạn hành lý rồi bỏ quán này đi ngay ! Ở đây chỉ thêm nguy hiểm. Chu Ngân Ngọc vụt nhớ đến Ái Cơ, nàng nói:

- Thiếp còn quen một người mà có thể nhờ cậy họ giúp đỡ được !

Hoa Mai hỏi ngay:

- Ai vậy cô nương ?

- Ái Cơ, nàng ái thiếp của Đỗ Kế !

- Cô nương quen biết với họ đó thì còn gì bằng.

- Cứ kéo hết sang dinh thự của họ ấy tạm trú. Hoa Mai lắc đầu bảo anh:

- Anh quên Đỗ Kế rồi sao ? Hắn cũng thường ở dinh thự của Ái Cơ lắm.

Mộng Xuân nói:

- Không lo ! Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu đang chống đối nhau, Ái Cơ muốn giúp mình cũng rất dễ dàng.

Ngay trong khi đó tiếng vó ngựa từ xa dồn dập tới, bọn Chu Ngân Ngọc đều khiếp sợ nhìn nhau, Hoa Mai ngó ra xa thấy lớp bụi mù tung bay lớp lớp liền nói:

- Đúng là Lục Ôn Hầu đã qua tới rồi đó ! Các cô đừng chần chờ gì nữa. Về núi Phục Sơn hay sang dinh thự Ái Cơ hãy quyết định ngay đi, không còn bàn tính được nữa.

Mộng Xuân bảo chị:

- Theo em thì nên đến nhờ Ái Cơ giúp đỡ !

Chu Ngân Ngọc cũng nghĩ thế nên bảo các em:

- Hãy gom góp đồ tể nhuyển lên ngựa chạy về hướng Tây, đến khu rừng gần dinh thự Ái Cơ thì ngừng lại !

Các ca nữ ở Đào Nguyên Quán đã từng quen cách đi, ở như thế rồi, nên được lệnh Chu Ngân Ngọc, họ hành động thực nhanh. Phút chốc tất cả đều lên ngựa rồi nhắm hướng Tây trực chỉ. Đàng kia, Hoa Mai bỗng cất tiếng:

- Chu cô nương nên đi ngay là vừa ! Bọn Lục Ôn Hầu đã đến kia rồi. Chu Ngân Ngọc liền bảo Anh Kiệt:

- Hiệp sĩ ! Xin giã từ - Không đâu ! Cô nương cứ đi trước, chúng tôi ở lại phá hủy quán Đào Nguyên để chặn đường bọn chúng rồi sẽ theo sau.

Chu Ngân Ngọc bàng hoàng hỏi:

- Phá hủy quán Đào Nguyên ?

Rồi nàng nhìn quanh với vẻ luyến tiếc ! Hoa Mai thúc giục:

- Đành vậy thôi cô nương ! Ta cũng chẳng còn dùng chiếc quán này được nữa !

Hãy đi trước và hẹn gặp nhau ở cánh rừng kế dinh thự Ái Cơ. Chu Ngân Ngọc gật đầu rồi lên ngựa đuổi theo các bạn. Anh Kiệt bảo Hoa Mai:

- Hiền muội ! Chúng ta nên nổi lửa đốt Đào Nguyên Quán ngay bây giờ đi !

Hoa Mai nhìn anh trong lòng sung sướng hơn bao giờ hết. Nàng nhớ đến ngày xa xưa, hai người từng sát cánh bên nhau chiến đấu với quân binh của Cù Thị và An Quốc Thiếu Úy ! Họ đã cùng vào sanh ra tử bên nhau ! Bây giờ đây, kỷ niệm xưa sống dậy trong lòng ! Nàng đáp lời Anh Kiệt:

- Xin y lệnh hiền huynh !

Cả hai liền nổi lửa đốt Đào Nguyên Quán. Lục Ôn Hầu đang điều động binh mã tới để hỏi tội Chu Ngân Ngọc bất ngờ thấy ngọn lửa bốc lên liền dừng ngựa hỏi:

- Chuyện gì thế ? Đào Nguyên Quán sao thế kia ?

- Chắc Chu Ngân Ngọc phá hủy Đào Nguyên Quán để tìm cách thoát thân !

Lục Ôn Hầu liền ra lệnh:

- Hãy bủa vây xung quanh quán, đừng để đứa nào chạy thoát cả !

Bọn võ sư và kỵ sĩ dạt ran rồi giục ngựa lướt tới như vũ bão. Anh Kiệt và Hoa Mai phóng lửa đốt xong gian nhà hậu, liền ra sân lên ngựa. Lục Ôn Hầu thấy dạng hai người, đã kêu to lên:

- À Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai Các con tới số rồi mới dẫn xác tới đây Vũ Anh Kiệt nghiêm sắc mặt bảo hấn:

- Tên khốn khiếp ! Ta đã hoãn cái chết cho mi lại một lần mà vẫn chứng nào tật nấy ! Mi còn nhớ những lời cầu xin đối với ta chăng ?

Lục Ôn Hầu xấu hổ nói:

- Vũ Anh Kiệt ! Mi lầm lẫn ngày giờ này mi đang ở trên Â«giang san của taÂ» mà ! Đừng lớn lối mà mang họa. Biết điều buông gươm chịu tội.

Hoa Mai phì cười:

- Lục Ôn Hầu ! Nói nghe không được rồi đó ! Mi quên là chính ta đã bắt trói ngươi mang đi như một con vật sao ? Bây giờ, bộ cạy đông người, làm hùng làm hổ ư ?

Lục Ôn Hầu cả giận thét:

- Con tiện tì ! Mi lợi dụng lúc ta say ngủ để làm càn, chó mi nào có tài cán gì.

Hãy xem đây Họ Lục dứt lời, liền giục ngựa lướt tới vùng kiếm chém vào đầu Hoa Mai !

Thiếu nữ nhanh nhẹn hụp đầu né tránh, rồi đứng thẳng mình trên lưng ngựa, tay kiếm lạng vun vút nhanh như gió Muôn luồng sáng bay chấp chóa, làm hoa mắt Lục Ôn Hầu và bọn võ sư. Chúng kinh hoảng thối lui. Hoa Mai dậm chân trên lưng ngựa tiến tới, Anh Kiệt theo sát bên em, rút phất thanh kiếm báu của Hoàng Đề Đốc trao tặng khi xưa, dễ phòng bất trắc. Chàng vui mừng khi thấy tài nghệ của Hoa Mai có phần tiến bộ hơn trước kia Lục Ôn Hầu bỗng thét bọn võ sư đứng ở xa:

- Bầy đầu, hãy xạ tiễn Bọn võ sư nhanh nhẹn khác thường. Vừa được lệnh, chúng lấp tên vào giây cung bắn đi vun vút Hoa Mai thét Anh Kiệt:

- Vũ huynh ! Coi chừng tên độc Vũ Anh Kiệt cũng đứng thẳng trên lưng ngựa bảo em:

- Có nhằm gì trò trẻ con đó mà hiền muội phải sợ.

Dứt lời, chàng cũng vùng kiếm bao bọc toàn thân. Lưỡi kiếm đi thật nhanh, rít lên trong không khí nghe ghê rợn vô cùng. Một vòng tròn sáng tỏa ra, hàng mấy mươi mũi tên của bọn võ sư bay vèo tới chạm vào chiếc vòng ánh sáng đó đều rơi rụng lả tả. Bọn võ sư lại tiếp tục bắn tên, nhưng vô hiệu trước hai tay kiếm kỳ tài vào bậc nhất của phái Hạnh Hoa Thôn. Lục Ôn Hầu chùng thấy bên mình khó thắng liền rút hai mũi dao giắt dưới chân, rồi lòn tay xuống mình ngựa phóng đi.

Hấn biết không thể phóng dao vào mình Anh Kiệt và Hoa Mai được, nên định giết hai con tuấn mã chở hai người. Hoa Mai nhanh mắt nhìn thấy liền gọi Anh Kiệt:

- Vũ huynh ! Coi chừng Lục Ôn Hầu !

Vũ Anh Kiệt cũng đã trông rõ thái độ của họ Lục nên lia ngọn kiếm trước đầu ngựa chém bứt một con dao. Hoa Mai cũng vừa nhìn thấy một ngọn dao khác bay vọt tới liền lách mình ngựa đi. Ngọn dao bay vèo tới cắm phập vào cổ họng một tên võ sư đứng sau nòng. Tên đó không kịp la lên một tiếng té bổ nhào xuống ngựa, máu tươi vọt ra lênh láng. Vũ Anh Kiệt cười vang lên:

- Lục Ôn Hầu ! Mi không thắng nổi bọn ta rồi định giết các cận tướng ?

Bọn võ sư đều hoang mang trước cái chết của đồng bạn. Lục Ôn Hầu tức giận bầm gan, thúc ngựa lướt tới chém xả vào đầu Anh Kiệt một nhát kiếm. Anh Kiệt không cần né tránh đưa kiếm bấu lên đỡ. Một tiếng Ầ «choảng» phát ra, hai thanh kiếm bật ngược trở lại, tóe lửa. Tuấn mã của Lục Ôn Hầu khiếp sợ hí vang trời, hấn kinh hoảng gò cương. Anh Kiệt liền phóng mình sang ngựa của họ Lục thét:

- Mi tới số rồi Lục Ôn Hầu !

Chàng tung chân đá mạnh vào hông họ Lục. Lục Ôn Hầu không đỡ kịp thét lên một tiếng lớn:

- Ối, trời ơi !

Rồi té nhào xuống đất. Anh Kiệt phóng mình theo, nhưng nhác thấy ánh kiếm chạm xuống đầu mình và tiếng Hoa Mai la thất thanh:

- Vũ huynh !

Anh Kiệt liền đưa kiếm lên đỡ và định thần nhìn kỹ thấy một đạo sĩ. Thanh kiếm của chàng vừa chạm vào tay kiếm của đạo sĩ thì bị chém đứt làm đôi. Anh Kiệt hồn phi phách tán nhảy vọt ra phía sau. Đạo sĩ không đuổi theo chàng mà cười khanh khách:

- Mi là Vũ Anh Kiệt đó ư ? Tài nghệ chỉ có thế mà xưng hùng xưng bá cả một vùng Hạnh Hoa Thôn này.

Hoa Mai đã giục ngựa đến bên anh, trong lòng lo ngại lắm ! Tên đạo sĩ này là ai mà tài nghệ kinh khiếp thế kia. Thanh kiếm của dòng họ Hoàng nào phải vật tầm thường mà bị hấn chém gãy làm đôi một cách dễ dàng ?! Anh Kiệt cũng lo ngại, bảo nhỏ vào tai Hoa Mai:

- Nguy rồi em ! Thanh kiếm của Hoàng thúc phụ để lại đã tiêu tan rồi. Họa chẳng có thanh Vũ Linh kiếm của anh mới đương cự nổi ! Thanh Vũ Linh đã mất, bây giờ lấy gì đối địch ?!

Bỗng đâu có tiếng nói phía sau lưng hai người:

- Các con chưa chịu trời còn to nhỏ gì nữa ?

Anh Kiệt, Hoa Mai giựt mình quay lại thấy một lão đạo sĩ khác, râu bạc thả dài xuống. Thì ra hai người đứng giữa bọn đạo sĩ mà không hay ! Đàng kia, Lục Ôn Hầu đã ngồi thẳng dậy và nhìn thấy hai đạo sĩ liền kêu lên:

-Ồ Nhất Điền, Nhị Điền ở Thất gia trang Nhất Điền nhìn hấn mỉm cười:

- Ông cũng còn nhớ bọn ta nữa ư ? Thế sao không giữ vẹn lòng tôn kính ?

Lục Ôn Hầu cúi mặt nhủ thầm:

“Bọn Thất gia trang đều oán ghét mình, sao lại chịu khó đến đây ? Lạ thật !” Riêng Hoa Mai và Anh Kiệt, khi nghe Lục Ôn Hầu kêu lên như vậy thì thất sắc nhìn nhau ! Vũ Anh Kiệt bảo nhỏ:

- Chết rồi ! Bọn Thất gia trang tài giỏi lắm, chúng ta không phải là đối thủ của chúng. Chính Liêu Cốc bá phụ. Chàng chưa dứt lời, Nhất Điền, lão đạo sĩ râu dài đã lên tiếng bảo hai người:

- Các con khôn hồn bỏ tay chịu trời đừng để ta phải nhọc sức !

Anh Kiệt thấy rõ cơn nguy đã đến với bọn mình, nhưng cố giữ giọng trầm tĩnh:

- Các đạo sĩ Thất gia trang ! Các người là bậc kỳ tài trong hàng kiếm sĩ, có đâu lại đi hạ mình hơn thua với bọn ta sao ? Như vậy, thì còn chi là sĩ diện của Thất gia trang nữa ?

Nhất Điền cau mày:

- Hãy im ! Đừng nhiều lời xúc phạm đến bọn ta mà chết không kịp trời ! Có bao giờ ta xem hàng trẻ nít như chúng bay là đối thủ đâu.

Anh Kiệt biết mình đã đánh trúng yếu điểm của bọn chúng nên tiếp lời:

- Ấy thế mà giờ đây các lão đạo sĩ lại giao đấu với bọn ta ! Anh hùng trong thiên hạ biết được việc này sẽ khinh khi các người ngay.

Nhị Điền nạt to lên:

- Lũ khốn khiếp ! Đây là bọn phản loạn chỉ đáng bêu đầu. Có ai liệt chúng bay vào hàng kiếm sĩ đâu. Anh Kiệt thấy mình có thể kéo dài cuộc tranh luận để chờ dịp thoát thân nên cười nói:

- Đạo sĩ nói thế là lầm lẫn ! Hạnh Hoa Thôn này là nơi tụ họp các kiếm sĩ kỳ tài vào bậc nhất của nước ta ! Chính các người khi kéo quân sang, cũng còn khiếp sợ Oai danh của phái Hạnh Hoa mà. Thế mà không liệt chúng ta vào hàng kiếm sĩ ư ? Lầm lẫn ! Phải chỉ có Liêu bá phụ chúng ta ở đây, sẽ đủ tài tiếp đón các người.

Nhất Điền lẩm bẩm:

- Liêu Cốc đạo nhân ! Bộ bây giờ chúng ta sợ tên ấy sao ? Bọn ta đang lùng kiếm hắn đây. Có phải Liêu Cốc đang ẩn mình trong núi Phục Sơn chăng ?

- Không !

- Đừng giấu ! Hắn có trốn lên trời cũng không thoát khỏi.

Hoa Mai tức giận nói:

- Liêu bá phụ của ta không hề biết sợ một ai cả ! Đừng tưởng lầm như vậy !

Lục Ôn Hầu từ nãy giờ vẫn lặng thinh chú ý lắng nghe lời đối đáp giữa đôi bên.

Hắn thấy Nhất Điền, Nhị Điền cũng không quá giận hắn, nên bước đến gần bảo nhỏ:

- Nhị vị bắt được Vũ Anh Kiệt, Hoa Mai thì sào huyệt bọn Hạnh Hoa Thôn sẽ bị phá tan dễ dàng.

Nhất Điền cũng thấy thế, nên bước tới nói:

- Chúng bay đừng nhiều lời nữa. Hãy bó tay chịu trời đi. Ta chắc Liêu Cốc sẽ nóng lòng đến giải cứu cho mà.

Hoa Mai không còn nhịn được nữa phóng mình vọt tới chém xả vào đầu Nhất Điền. Đạo sĩ né tránh rồi đưa kiếm vào hông Hoa Mai. Thiếu nữ uốn mình tránh khỏi, bất thành linh chém bặt một nhát vào hạ bộ Nhất Điền. Lão đạo sĩ cả cười:

- Ranh con. Giao đấu như vậy thì cái chết không xa đâu.

Hắn dứt lời nhảy vọt khỏi đà kiếm của Hoa Mai rồi đánh vút vào sau ót nàng.

Thiếu nữ tránh không kịp, té nhủi tới trước không gượng dậy nổi. Vũ Anh Kiệt kinh hãi phóng tới đỡ xóc em dậy:

- Hoa Mai ! Hoa Mai !

Nhưng thiếu nữ nhắm nghiền đôi mắt, hôn bất phụ thể. Anh Kiệt ôm chặt lấy em phóng mình trốn chạy. Bây giờ chàng phải cùng đến cuối cùng thôi, chứ không làm sao khác được ! Tài nghệ của hai người chỉ đáng vào hàng đệ tử của Nhất Điền và Nhị Điền làm sao đương cự nổi ! Phải chỉ có thanh Vũ Linh kiếm trong tay thì họa chẳng mới dám tranh tài cao thấp với bọn chúng. Nhưng Anh Kiệt đã lầm ! Chàng chạy làm sao kịp bọn đạo sĩ Thất gia trang. Nhất Điền đuổi theo quật ngã Anh Kiệt. Nhất Điền quay sang Lục Ôn Hầu:

- Hãy truyền quân sĩ trói chặt bọn chúng đưa về dinh thự Đỗ Kế tri huyện.

Họ Lục không dám cãi lời, liền thét bọn quân sĩ:

- Bắt trời chúng lại ngay đi !

Bây giờ, Lục Ôn Hầu mới thấy rõ sự đại đột của mình. Tài nghệ bọn đạo sĩ xuất quỷ nhập thần thể kia, có diên khùng mới chống lại chúng.

12. Ban Do Thám Của Ngọc Lan (3)

Lệ Hồng thơ thần theo triền núi nhìn bóng chiều phủ xuống cánh rừng trước mặt. Bốn bề vắng lặng ! Suốt ngày nay, nàng len lỏi khắp cũng nơi để tìm con, nhưng bọn do thám không để lại một dấu vết nào cả. Lệ Hồng khổ sở vô cùng !

Nàng đứng nhìn bóng mặt trời khuất lần sau rặng núi lấm bầm:

- Trời sắp tối rồi ! Ta biết tìm con ở chốn nào ? Hồng Nhi ơi ! Con ở đâu bây giờ ?

Có tiếng gọi vang lên trong rừng:

- Lệ Hồng Lệ Hồng tiểu thư Lệ Hồng quay lại. Một kỵ sĩ đang thúc ngựa lướt tới. Lệ Hồng nhìn kỹ, đó là Hoa Lý, tiểu đồng hầu cận Tiêu Hà lão hiệp. Nàng vội vã hỏi:

- Hoa Lý Có chuyện gì thế ?

Hoa Lý xuống ngựa thở hào hển:

- Nguy rồi tiểu thư ! Lão hiệp đang mệt nặng, miệng vẫn gọi Hồng Nhi. Em lo sợ quá phải chạy đi tìm tiểu thư !

Lệ Hồng hốt hoảng hỏi:

- Trời ! Ai cho lão hiệp biết Hồng Nhi bị bắt mất vậy ?

- Bẩm tiểu thư ! Tin kia làm cho toàn thể mọi người xôn xao. Họ bàn ra tán vào là đến tai lão hiệp.

Lệ Hồng hỏi nhanh:

- Anh Kiệt hiệp sĩ đâu ?

- Dạ ! Người cùng Hoa Mai tiểu thư đã rời sào huyệt đi từ sáng.

Lệ Hồng không dám chậm trễ, vội bảo Hoa Lý:

- Em lên ngựa về ngay đi.

Nàng dứt lời phóng mình chạy vụt đi. Phút chốc đã về đến trang trại. Các tráng sĩ phái Hạnh Hoa đang ra vào, vẻ mặt ai nấy đều không giấu được nét lo âu ! Họ nhìn thấy Lệ Hồng liền reo mừng:

- Kìa ! Nữ hiệp đã về Lệ Hồng vội mọi người chạy vào trong. Tiêu Hà lão hiệp đang nằm thở dốc.

Bệnh già phát khởi từ hơn tháng nay, bây giờ nghe thêm hung tin, ông không gắng gượng nổi. Lệ Hồng thấy ông nhắm nghiền đôi mắt liền sà xuống bên cạnh gọi nhỏ:

- Thúc phụ ! Thúc Tiêu Hà lão hiệp từ từ mở mắt, hỏi:

- Lệ Hồng đó ư ?

- Dạ Con đây Thúc phụ thấy trong mình thế nào ?

Tiêu Hà lão hiệp không trả lời nàng mà chỉ hỏi:

- Hồng Nhi đã về chưa ?

Lệ Hồng lúng túng không biết trả lời ra làm sao thì Tiêu Hà lão hiệp đã tiếp:

- Con đừng dối Hồng Nhi vẫn còn trong tay Mạc Tuyết Lan phải không ?

Trời ơi ! Tội nghiệp cháu ta.

- Thúc phụ không lo ! Anh Kiệt và Hoa Mai đang tìm kiếm cháu ! Sớm muộn gì cũng gặp mà Tiêu Hà lắm bầm:

- Hoa Mai cũng đi rồi ư ? Thế thì Hồng Nhi có cơ giải cứu được nhưng ta chỉ sợ khi chúng về đến đây, ta không còn nữa.

Lệ Hồng nắm lấy tay ông:

- Thúc phụ ! Đừng nói vậy !

Rồi nàng quay sang các bạn, hỏi:

- Đã cho mời lương y tới chưa ?

Một tráng sĩ đáp:

- Lương y đã chẩn mạch và đang bốc thuốc Tiêu Hà lắc đầu bảo Lệ Hồng:

- Con lo lắng vô ích Ta hiểu chứng bệnh già của ta mà. Lương y có tận tình cứu ta cũng không được. Ta chỉ buồn lòng phải chết đi giữa lúc các con chưa chiếm lại được Hạnh Hoa Thôn.

Lệ Hồng và toàn thể các tráng sĩ đều cúi đầu, vẻ mặt ai nấy đều đượm nét rầu rầu Tiêu Hà lão hiệp cố giương đôi mắt mù lòa nhìn khắp xung quanh và để ý lắng nghe những tiếng động bên mình. Chắc bóng tối đã phủ trùm lên vạn vật một màu đen thê thảm, nhưng đối với ông cũng chẳng có nghĩa gì ! Lão hiệp lắm bầm:

- Tội nghiệp cháu ta ! Đêm nay, Hồng Nhi ở đâu ? Nó còn sống hay chết ?

Lệ Hồng đau lòng lắm, nhưng cũng ráng an ủi thúc phụ của nàng:

- Thúc phụ không lo ! Hồng Nhi khôn ngoan lắm, không dễ gì bọn do thám làm hại nó đâu - Con đừng cố trấn an lòng ta vô ích ! Nó bé dại thế kia làm sao thoát khỏi móng vuốt bọn do thám ? Đừng nói nữa. Đừng nói gì nữa hết.

Thấy thúc phụ nóng giận, Lệ Hồng nín lặng nhìn ông chưa xót ! Lão hiệp có biết đâu trong lòng nàng cũng đang rối như tơ vò. Bỗng đâu, có tiếng vó câu rộn rịp trước hang, rồi từ bên ngoài một kỵ sĩ chạy vào. Lệ Hồng và các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đều kinh ngạc nhìn kỵ sĩ. Kể ấy vừa thấy Lệ Hồng liền kêu lên:

- Lệ Hồng tiểu thư ! Nguy lắm rồi !

Lệ Hồng nhớ ngay kỵ sĩ là tay do thám của mình ở dinh thự Đỗ Kế ! Đột nhiên, hấn trở về đây chắc là có chuyện không lành. Tiêu Hà nhồm dậy hỏi:

- Việc gì thế ? Ai đấy ?

Lệ Hồng lo sợ lắm ! Nàng muốn gọi kỵ sĩ ra ngoài để hỏi riêng, nhưng đã trễ kỵ sĩ không rõ lão hiệp đang bệnh nặng nên báo hung tin:

- Tiểu thư ! Vũ hiệp sĩ và Hoa Mai nữ hiệp đã bị bắt rồi !

Lệ Hồng và toàn thể các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn và luôn cả Tiêu Hà lão hiệp đều chết điếng trong lòng. Kỵ sĩ chưa kịp nói thêm thì Tiêu Hà đã hỏi:

- Ai bắt Anh Kiệt, Hoa Mai hả ? Nói mau !

Lão hiệp run lên, mặt mày tái mét. Lệ Hồng kinh hoảng ngồi xuống bên ông:

- Thúc phụ ! Trời ơi Nàng vừa toan nắm lấy tay ông thì Tiêu Hà đã gạt ngang hỏi:

- Ai báo tin Anh Kiệt Hoa Mai bị bắt ? Sống chết lẽ nào ?

Kỵ sĩ run sợ đáp:

- Bẩm lão hiệp ! Vũ hiệp sĩ và Hoa Mai nữ hiệp đã bị các đạo sĩ ở Thất gia trang bắt đem về dinh thự Đỗ Kế Tiêu Hà ngồi phất dậy:

- Bọn Thất gia trang ? Nhất Điền, Nhị Điền, Tam Điền - Vâng ! Đúng bọn đó Tiêu Hà ngã vật xuống, miệng phều phào:

- Thế là Bọn chúng lại tiếp tay với Đỗ Kế rồi Lệ Hồng lo sợ hỏi kỵ sĩ:

- Bây giờ số phận của chồng ta và Hoa Mai ra sao ?

- Dạ cả hai bị chúng giam trong nhà ngục ! Tôi vội vã trở về đây báo hung tin Lệ Hồng quay nhìn thúc phụ. Tiêu Hà lão hiệp bị dồn dập bao nhiêu chuyện bất thường, bệnh tình càng nặng thêm. Ông đuối sức thở hơi lên, Lệ Hồng kinh sợ Ôm xốc ông, lay gọi:

- Thúc phụ ! Thúc phụ Trời ơi Lương y chạy vào đổ thuốc cho ông. Lão hiệp mê man thiếp đi. Thấy Lệ Hồng quá sợ, lương y vội bảo nàng:

- Tiểu thư an tâm ! Tuy vậy chứ bệnh tình lão hiệp không đến nỗi nào đâu.

- Ta nhờ lương y trông chừng thúc phụ của ta.

Rồi nàng bảo kỵ sĩ:

- Người hãy trở về dinh thự Đỗ Kế, tìm cách liên lạc với chồng ta và Hoa Mai, cho họ rõ là ta đã biết tin rồi ! Dù gì ta cũng sẽ đến giải cứu hai người.

Kỵ sĩ gật đầu vâng dạ, cúi chào mọi người, lên ngựa trở về dinh thự Đỗ Kế. Lệ Hồng quay nhìn thúc phụ thấy ông nằm yên, liền bảo các tráng sĩ:

- Chúng ta ra sảnh đường hội họp ngay.

Mọi người vâng dạ lui ra ! Họ vừa đi khuất thì Lệ Hồng ngồi phịch xuống ôm lấy đầu. Nàng gắng gượng đến thế là cùng ! Tuy không nói ra, chứ nàng đã tuyệt vọng lắm rồi. Con bị bắt chưa tìm được, bây giờ lại đến phiên chồng và em ! Đối với bọn đạo sĩ Thất gia trang thì tài nghệ của nàng có nhằm gì đâu ! Bọn chúng đứng ngang hàng với Tiêu Hà lão hiệp, Liêu Cốc đạo nhân, chứ đâu phải đối thủ của nàng ! Có tiếng Hoa Lý:

- Tiểu thư Các tráng sĩ đang chờ !

Lệ Hồng giật mình quay lại bảo Hoa Lý:

- Chị sẽ ra ngay ! Bây giờ phiên em trông chừng lão hiệp giúp chị. Có chuyện gì báo tin cho chị.

Hoa Lý vâng dạ rồi ngồi sát giường Tiêu Hà lão hiệp. Lệ Hồng từ từ bước qua sảnh đường. Toàn thể các tráng sĩ đều đứng dậy chào nàng, Lệ Hồng cúi đầu đáp lễ và khi thấy Phi Hồng Yến và Tần Ngọc thì nàng mừng lòng hơn ! Từ sáng đến giờ, Phi Hồng Yến và Tần Ngọc đi tìm Hồng Nhi ở hướng Tây, nhưng họ cũng chẳng gặp dấu vết gì của quân do thám. Họ vừa về tới đây thì nghe có họp ở sảnh đường nên vội đến nơi. Chừng biết rõ tin Anh Kiệt, Hoa Mai đã bị bắt và Tiêu Hà lão hiệp đang lâm trọng bệnh, Phi Hồng Yến định chạy sang thăm thì Lệ Hồng bước vào.

Trước hơn ai hết, Phi Hồng Yến hỏi Lệ Hồng:

- Chị ! Bệnh tình thúc phụ ra sao ?

- Đã đỡ nhiều rồi ! Hiền muội từ đâu về đây ?

- Em và Tần Ngọc đi luôn khắp các hang núi hướng Tây tìm cháu Hồng Nhi - Có dấu vết gì khả nghi không ?

- Chỉ hoài công thôi chị ạ !

Lệ Hồng thở dài quay nhìn các tráng sĩ đang chờ đợi lệnh nàng:

- Các bạn ! Chắc ai cũng biết rõ tin Hồng Nhi bị bắt và chồng ta cùng Hoa Mai bị giam giữ ở dinh thự Đỗ Kế ! Bao nhiêu đó cũng thấy ta gặp tình thế khó khăn.

Nếu giờ phút này quân binh Hán triều kéo tới đây làm sao chúng ta ta tránh khỏi cảnh bị tiêu diệt Bởi thế, họp nhau hôm nay ta mong các bạn có ý kiến gì xin gom góp để gỡ rối cho môn phái, vì chắc chắn nay mai quân giặc cũng sẽ tìm đến.

Toàn thể các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đều nín lặng. Ai nấy cùng nhìn nhau, nét âu lo hiện trên gương mặt. Vũ Anh Kiệt là người mang niềm hi vọng lại cho toàn thể quân binh tướng sĩ phái Hạnh Hoa. Giờ đây chàng bị bắt với Hoa Mai, hỏi họ không mất tinh thần làm sao được Lệ Hồng cũng biết thế nên tiếp lời:

- Dù Anh Kiệt có mất đi, tinh thần môn phái ta cũng phải giữ vững ! Vậy kể từ giờ phút này, nếu ai cảm thấy yếu hèn thì vẫn còn kịp buông bỏ khí giới để trở về nguyên quán lo làm ăn.

Lệ Hồng dứt lời nhìn khắp mặt các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn. Họ đã chịu cực, chịu khổ nhiều rồi, thử thách cũng lắm, đâu lý do nào lại sợ quân binh Hán triều mà buông bỏ kiếm cung ! Một người đứng lên nói:

- Xin nữ hiệp nghĩ lại và đừng bao giờ thốt ra những lời đó ! Bọn chúng tôi khi đến đây đã thề đồng sống chết với môn phái Hạnh Hoa. Có lý đâu mới gặp sự khó khăn lại bỏ ngang. Chúng tôi chỉ chờ lệnh truyền của nữ hiệp mà thôi Lệ Hồng liếc sang Phi Hồng Yến xem nàng có ý kiến gì chẳng. Phi Hồng Yến từ từ cất tiếng:

- Các bạn nói thế thì ai cũng một lòng một dạ với chị rồi ! Bây giờ chị định lẽ nào cứ cho anh em biết ?

Lệ Hồng trầm ngâm một lúc, nói:

- Ta muốn nhân dịp này kéo rốc toàn lực về đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn Nhiều tiếng kêu lên:

- Trời ! Làm sao chiếm nổi khi quân ta ít ?

Lệ Hồng quả quyết nói:

- Ta không phải sợ điều đó, thua keo này ta bày keo khác, lo gì ! Nếu không kéo hết đi đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn mà ở lại trong núi Phục Sơn này cũng chết thôi.

Không một ai phản đối ! Phi Hồng Yến chờ một lúc mới hỏi Lệ Hồng:

- Kế hoạch đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn của chị như thế nào, cần phải nói ra cho các bạn được biết ?

- Ta sẽ không tiến đánh ồ ạt như từ trước đến nay, mà lảng lạng âm thầm xâm nhập vào Hạnh Hoa Thôn. Phải chờ đêm tối mới qua mất được bọn chúng.

Ngay trong khi đó, Hoa Lý chạy sang, mặt mày tái mét, nó gọi to lên:

- Lệ Hồng tiểu thư Lão hiệp Người đã đi rồi !

- Trời ơi Thúc phụ Rồi nàng đứng phắt dậy, chạy vụt sang phòng riêng của Tiêu Hà lão hiệp. Hồng Yến, Tần Ngọc và các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn vội vã theo sau. Họ vào đến nơi thì thấy Lệ Hồng đang quì bên giường Lão hiệp khóc thảm thiết. Tiêu Hà đã đi xuôi !

Ông chết mà không kịp trăng trối một lời ! Lệ Hồng ngẩng lên nhìn Hoa Lý:

- Lão hiệp có dặn dò gì không ?

- Dạ không !

- Tại sao trong lúc người hấp hối em không chạy sang sảnh đường gọi chị ?

- Vừa thấy lão hiệp trở mình, trợn trừng đôi mắt, em toan tri hô lên, nhưng lương y bảo em đừng làm động, không hề gì đâu ? Nhưng một lúc thì máu trào ra khóe miệng, lương y vội vã lấy khăn lau, còn em chạy sang sảnh đường Phi Hồng Yến sanh nghi, Nàng đưa tay sờ mặt lão hiệp, máu miệng tự nhiên trào tuôn lênh lảng. Từ các lỗ chân lông, trên mặt máu cũng bắn ra. Phi Hồng Yến kêu lên:

- Sao thế này ? Đúng là lão hiệp bị đầu độc rồi Lệ Hồng cũng nghi ngờ như vậy, nên quay nhìn khắp nơi:

- Lương y đâu rồi ? Phải bắt cho được lương y.

Toàn thể tráng sĩ đều tuân ra ngoài tìm kiếm, nhưng lão lương y đã trốn mất tự bao giờ ! Phi Hồng Yến hỏi Lệ Hồng:

- Lão lương y đó ở đâu vậy ?

Lệ Hồng lắc đầu:

- Chị bạn đi tìm Hồng Nhi, chừng trở về đã thấy có mặt lão ta. Lão chẩn mạch rồi bốc thuốc cho thúc phụ !

- Phải truy cho ra bọn này mới được. Nhất định là quân do thám của Lục Ôn Hầu chứ không ai khác.

Hoa Lý vừa trở vào, Phi Hồng Yến liền nắm vai cậu ta bóp mạnh:

- Ai rước lương y đó tới đây ?

Hoa Lý khổ sở vô cùng. Cậu vừa hiểu rằng Lệ Hồng và Phi Hồng Yến nghi ngờ cho mình âm mưu giết Tiêu Hà lão hiệp. Nhưng biết nói sao cho xuôi, khi cậu cậu ở vào hoàn cảnh Á«tình ngay lý gianÁ». Hoa Lý đành đáp:

- Em nhờ các anh Trần Minh, Thế Lượng đi rước ông ta ở xóm Đông Thành bên kia triền núi - Trần Minh, Thế Lượng đâu rồi ?

Hoa Lý ấp úng:

- Em vừa chạy đi tìm các anh ấy, nhưng cả hai người đều trốn mất.

Lệ Hồng trừng mắt:

- Trốn mất ! Thế đúng là bọn do thám của Lục Ôn Hầu rồi ! Chúng đã họp nhau âm mưu giết Tiêu Hà thúc phụ Phi Hồng Yến cũng cau mày nhìn Hoa Lý như muốn hiểu rõ tận cùng lòng dạ cậu. Hoa Lý khổ sở vô cùng. Chưa bao giờ cậu bị các người nghi ngờ như vậy:

- Các chị ! Đó chỉ là điều sơ sót, chứ em nào muốn thế ?

Phi Hồng Yến cười gằn:

- Sơ sót kia hãy nhìn xem ! Lão hiệp chết tức chết tới như thế kia !

Hoa Lý kêu lên:

- Vậy là hai chị cũng nghi ngờ cho em cùng một phường với quân do thám !?

Em thật không biết lấy gì chứng minh lòng dạ của mình Cậu ta nói xong tuốt kiếm ra quay mũi vào cổ họng. Một tiếng thét vang lên:

- Hãy khoan !

Một tiếng Á«xoảngÁ», thanh kiếm trên tay cậu ta rơi xuống đất. Tần Ngọc đã đứng trước mặt cậu tự bao giờ và nghiêm nghị bảo:

- Hoa Lý ! Em muốn chết để chứng minh lòng thành thật ư ?

- Chớ em còn biết làm gì nữa ? Các chị đều nghi ngờ em âm mưu với bọn kia để đầu độc lão hiệp !

Phi Hồng Yến đã thấy tấm lòng trung trực của Hoa Lý, nên bước tới bên cậu bé:

- Xin lỗi ! Em đừng buồn lão hiệp bị đầu độc bất thành linh, chị quản trí quá.

Lệ Hồng ngồi xuống ôm lấy đầu:

- Thế này thì nguy cho ta rồi Do thám tràn đầy trong hàng ngũ, biết làm sao ?

Phi Hồng Yến ngồi xuống bên cạnh bạn, lựa lời an ủi:

- Chị Lệ Hồng Trong những năm chiến đấu chống quân Cù Lạc và An Quốc Thiếu Úy, có nhiều lúc chúng ta còn khổ sở hơn nhiều mà ! Chúng ta vẫn đủ sức vượt qua, chị quên sao ?

Ngay trong khi đó, nhiều tiếng vó câu rộn rịp ngừng lại trước sân. Từ bên ngoài, ba chàng kỵ sĩ chạy vội vào gọi:

- Lệ Hồng tiểu thư ! Đã tìm thấy dấu ngựa của bọn chúng.

- Ở đâu ?

- Đi về hướng Đông.

Phi Hồng Yến cẩn thận hỏi:

- Bọn chúng có mấy người ?

- Dạ ba người cả thầy Hoa Lý vọt miệng nói:

- Đúng rồi ! Chắc là tên Ân «lương y giả hiệu Ân» và bọn Trần Minh, Thế Lượng. Lê Hồng bước ra cửa, hỏi nhanh:

- Sao không theo bọn chúng mà trở về đây ?

Một kỵ sĩ đáp:

- Dạ đã cắt hai người theo sau chúng vì sợ làm động chúng bỏ đi xa hơn nữa. Lê Hồng chưa rõ ý họ, một kỵ sĩ khác tiếp lời:

- Chúng tôi nghi ngờ bọn đó có sào huyệt ở trong núi nên muốn dò theo tận chỗ.

- Khá lắm ! Các bạn thật nhanh trí. Thôi chúng ta lên đường ngay đi.

Mọi người sắp lên ngựa thì nàng bảo Tần Ngọc:

- Em và Hoa Lý ở lại trang trại, lo việc tẩn liệm cho thúc phụ để chị và Phi Hồng Yến ra đi cũng đủ rồi ! Chị thế bắt cho được quân khốn kiếp để tề sống trước mồ thúc phụ.

Tần Ngọc và Hoa Lý đều cúi đầu vâng dạ. Phi Hồng Yến liền cùng Lê Hồng và ba chàng kỵ sĩ lên đường ngay. Họ phi ngựa vùn vụt vào rừng rồi chạy dọc theo chân núi thẳng tới hướng Đông. Càng đi sâu vào núi, bốn bề càng vắng lặng, chỉ nghe tiếng vó câu rầm rập dưới đường đá rần. Lê Hồng chợt khoát tay bảo mọi người dừng ngựa rồi bảo ba kỵ sĩ:

- Ta đi thế này thì chúng biết tin cả rồi ! Có muốn bắt chúng cũng không được.

Một kỵ sĩ nói:

- Còn xa lắm tiểu thư ! Đến ngọn thác trước mặt ta bỏ ngựa là vừa.

Mọi người lại lên đường thẳng tới. Chỉ một lát sau Lê Hồng đã nghe tiếng thác đổ ào ào. Kỵ sĩ lúc này khẽ bảo nàng:

- Đến nơi này chúng ta nên thận trọng. Các bạn đã buộc ngựa ở gốc cây kia.

Lê Hồng, Phi Hồng Yến ngó theo tay chỉ, thấy hai con tuần mã đang gặm cỏ dưới gốc cây tòng, gần ngọn thác. Đoàn người ngựa lướt tới rồi ai nấy đều xuống đất, buộc ngựa vào gốc cây. Một kỵ sĩ bảo Lê Hồng:

- Bên kia ngọn thác chỉ có mỗi một con đường mòn có dấu ngựa rằn rằn, chúng tôi chắc chắn bọn chúng ở lẫn quần đâu đấy chứ không xa. Lê Hồng rút phát thanh bầu kiếm cầm tay:

- Hãy theo dấu bọn chúng xem sao ?

Tất cả đều tuốt kiếm ra khỏi vỏ theo gót nàng. Họ lội ngang ngọn thác, sang bên kia đường mòn. Tiếng nước đổ xa dần, cảnh vật ở đây càng âm u hơn. Một kỵ sĩ chỉ xuống đất cho Lê Hồng xem:

- Tiểu thư nhìn kỹ, bọn chúng có tất cả ba người, dấu chơn ngựa còn mới lắm.

Lê Hồng gạt đầu rồi hỏi Phi Hồng Yến:

- Hiền muội nghĩ xem chúng ta có nên chia tay nhau, lùng kiếm bọn chúng cho nhanh không ?

Phi Hồng Yến cất tiếng:

- Suyt ! Hình như có ai rên.

Mọi người đều đứng dừng lại. Phi Hồng Yến vụt thấy trong bụi cây có gì động đậy liền phóng mình tới, rồi bắt đồ nàng kêu lên:

- Chị Lệ Hồng ! Sao thế này ?

Lệ Hồng và ba kỵ sĩ đến bên nàng ngay và cùng nhìn người bị trọng thương đang nằm trên vũng máu. Một kỵ sĩ kêu lên:

- Trời bạn chúng tôi đây mà ! Anh Tỉnh lại đi. Sao thế này ?

Người bị thương từ từ mở mắt nhìn quanh, và khi thấy Lệ Hồng và Phi Hồng Yến, anh ta tươi tỉnh hẳn lên:

- Tiểu thư ! Nữ hiệp !

Lệ Hồng quì xuống bên mình tráng sĩ hỏi:

- Thế nào ? Bọn gian đầu cả rồi ?

Người bị thương cố đưa tay lên để chỉ nhưng không còn gượng nổi nữa, chỉ phều phào:

- Chúng bỏ đường mòn lên núi này. Vừa xảy ra cuộc giao tranh ở tại đây ! Chúng tôi yếu sức hơn. Bạn tôi đã chết !

Toàn thể mọi người hốt hoảng kêu lên:

- Trời ơi !

- Chúng giết anh ấy rồi liệng xác xuống giòng thác lũ kia ! Tôi bị trọng thương, chúng tưởng tôi đã chết nên bỏ đi.

Ba kỵ sĩ đứng phắt dậy, gầm lên:

- Quân khốn khiếp - Chúng ta sẽ băm xác bầy ra. Trong khi đó, tráng sĩ bị thương ruỗi thẳng tay chân, có vẻ đau đớn lắm. Lệ Hồng quay lại bảo ba kỵ sĩ:

- Hãy tìm cách đưa anh ấy về trại ngay đi. Hai người theo bọn ta cũng đủ rồi. Chàng tráng sĩ bị thương lắc đầu, nói:

- Tiểu thư đừng lo cho tôi. Tôi không còn sống được đâu ! Hãy theo bọn chúng ngay đi.

Chàng nói xong, toàn thân oằn oại, tay chân run lẩy bẩy, mắt trợn trừng. Lệ Hồng cảm thấy chua xót vô cùng, nhưng không biết tính sao ? Đuối giấc thì cũng muôn phần cấp bách, mà bỏ người bị thương trong hoàn cảnh này, thật không đành. Người bị thương gom hết tàn lực thét lớn:

- Hãy đi đi. Phục thù cho tôi. Máu từ các vết thương vọt bắn ra, tráng sĩ đỡ người ra rồi tắt nghỉ. Lệ Hồng, Phi Hồng Yến và ba chàng kỵ sĩ đều lặng người trước cái chết thê thảm đó. Rồi không ai bảo ai, họ ngược nhìn lên triền núi với vẻ mặt căm hờn. Lệ Hồng bảo Phi Hồng Yến và các tráng sĩ:

- Dù gì cũng phải bắt cho được mấy tên do thám, không thì nguy cho môn phái ta vô cùng.

Phi Hồng Yến gật đầu nói:

- Em cũng nghĩ thế ! Và bây giờ đã đến lúc chúng ta nên chia làm hai toán để đi bọc quanh sườn núi. Có động tĩnh gì tri hô lên.

Ba kỵ sĩ vâng dạ, tự động rẽ sang phía tả. Lệ Hồng và Phi Hồng Yến nhìn theo họ rồi tiếp tục con đường cũ.

!

!!

Hồng Nhi vụt choàng tỉnh. Cậu bé nghe hình như có tiếng lao xao của nhiều người. Rất thận trọng, Hồng Nhi không ngồi dậy mà chỉ hé mắt nhìn. Trước mặt cậu ngoài Ngọc Lan và Mạc Tuyết Lan có ba người lạ mặt, có lẽ vừa mới đến. Họ đang bàn bạc chuyện gì mà xem chừng Ngọc Lan có vẻ ưa thích lắm ! Hồng Nhi bỗng giật mình. Bọn mới đến nào phải đâu xa lạ với cậu. Tên mặc đồ theo lối lương y không biết là ai, chớ lũ kia là Trần Minh và Thế Lượng mà. Trời ! Không lẽ cả hai tên đó cũng là người của bọn do thám hay sao ? Trần Minh bỗng cất tiếng:

- Chúng tôi thoát chết thật may mắn vô cùng ! Chỉ chậm một chút là tan xác Thật là cả một sự phiêu lưu ! Thăng bé Hoa Lý vừa nhờ bọn tôi rước lương y thì tôi nghĩ ngay đến kế hoạch đó Ngọc Lan quay sang tên lương y giả hiệu nói:

- Người dùng thuốc gì mà ghê gớm vậy ?

- Bẩm tiểu thư ! Đó là thứ độc được gia truyền ! Sức lão đó mạnh lắm, nếu gặp người khác còn chết nhanh hơn nữa.

Ngọc Lan nói với Mạc Tuyết Lan:

- Như thế là chúng ta thành công lắm rồi ! Giết được Tiêu Hà lão hiệp bằng giết cả vạn quân Hồng Nhi chết điên trong lòng và không dần lòng được, cậu nhổm dậy thét:

- Quân phản bội ! Bây đầu độc ông ta rồi ư ?

Bọn do thám của Ngọc Lan giật mình quay lại thì cậu bé nhanh như chớp, nhảy tới đá thốc vào ngực tên lương y giả hiệu. Bất thành linh nên tên ấy không tránh kịp té nhào vô vách đá, bể đầu máu tuôn lênh láng. Ngọc lan cả giận thét:

- À thằng bé con khôn khiếp !

Nàng vung kiếm nhằm vào đầu Hồng Nhi chém bổ xuống. Cậu bé biết mình không tránh khỏi, nhắm nghiền đôi mắt chờ chết. Bỗng một tiếng Á«roảng» vang lên, thanh kiếm của Ngọc lan bật ngược trở lại. Mạc Tuyết Lan đã vung kiếm giải cứu cho Hồng Nhi. Ngọc lan bị chồn tay, kinh hãi nhìn Mạc Tuyết Lan hỏi:

- Kìa ! Hiền muội Em làm gì vậy ? Định chống lại ta ư ?

- Không đâu tiểu thư Nhưng tiểu thư đừng quá nóng mà giết cậu bé này một cách oan uổng Ngọc lan đã thấy rõ tình thương của Mạc Tuyết Lan đối với cậu bé Hồng Nhi qua bao chuyện xảy ra nên buông gươm xuống. Nàng nhất định sẽ trị tội Mạc Tuyết Lan khi về đến dinh thự của cha. Nhưng hiện giờ, trong hoàn cảnh khó khăn, Ngọc lan không muốn làm mất lòng Mạc Tuyết Lan vì như thế chỉ có hại thôi.

Trần Minh, Thế Lượng đang săn sóc cho tên lương y giả hiệu. Hắn bị bể đầu, dập mặt trông rất thảm thương. Đứng kia Mạc Tuyết Lan đang thét Hồng Nhi:

- Hãy trở về chỗ ngồi ! Mi hành hung lần nữa ta chặt đầu mi đó.

Hồng Nhi riu riu nghe lời Mạc Tuyết Lan, tuy nạt nộ nhưng lúc nào cũng bảo vệ sanh mạng của cậu. Bao nhiêu đó cũng làm cho Hồng Nhi cảm động lắm rồi !

Cậu không hiểu sao một người tốt như Mạc Tuyết Lan mà lại theo quân do thám của quân giặc. Ngọc lan vụt hỏi Mạc Tuyết Lan:

- Ý hiền muội định giữ thằng bé này để làm gì ? Cứ giết nó đi có phải rảnh tay cho bọn mình không ?

Mạc Tuyết Lan lặng thinh, thật tình nàng cũng không hiểu vì sao mình đi bảo vệ cho Hồng Nhi Có lẽ nàng cảm động vì sự tin tưởng và tình thương của cậu bé đối với mình mấy tháng nay Nhưng trước câu hỏi của Ngọc lan, Mạc Tuyết Lan đành trả lời:

- Ngu muội đâu có muốn bắt sống thằng bé con này làm gì ? Nhưng nghĩ kỹ mình không nên giết nó. Vì dù đối với kẻ thù, ngu muội vẫn không muốn chúng khinh khi mình. Ta giết bé Hồng Nhi, gẫm ra có lợi ích gì đâu mà còn gây ra lòng căm thù của bọn Lệ Hồng và các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn - Mạc hiền muội chỉ nghĩ chuyện không đâu ! Bộ để thằng bé con này sống sót rồi chúng hết căm thù mình sao ? Bọn Hạnh Hoa Thôn chỉ là phường giặc loạn, lợi dụng địa thế nổi lên chống Hán triều. Ta giúp Quan tri huyện và Lục Ôn Hầu trừng trị chúng chớ nào phải đâu là một cuộc thi tài, thử sức giữa các anh hùng hào kiệt mà phòng ngại ! Cứ dùng đủ mọi cách, miễn sao tiêu diệt được bọn chúng thì thôi.

MTL rất lo sợ cho sinh mạng của Hồng Nhi. Nàng đã hành động vượt cả quyền hạn của mình để bảo vệ cho cậu bé nhưng đến giờ phút này xem chừng Ngọc lan đã quyết liệt lắm rồi. Mạc Tuyết Lan vừa nghĩ đến đó, Ngọc lan đã quay vụt lại:

- Chị nói thế, chắc hiền muội đã hiểu là không nên để cho thằng bé con này sống sót.

Mạc Tuyết Lan liếc mắt ngó Hồng Nhi, trong lòng chua xót vô cùng. Thế là hết.

Dù có thương yêu cậu bé, nàng cũng đành vậy thôi. Hồng Nhi cũng hiểu thế, nên nhìn về phía cửa hang rồi bất thành linh nhảy vọt qua đầu bọn do thám. Ngọc lan và Mạc Tuyết Lan giật mình quay lại thì cậu bé đã chui ra khỏi cửa hang. Trần Minh và Thế Lượng vội vã đuổi theo. Cả hai thiếu nữ cũng không dám chậm trễ phút nào, chui mình qua kẽ đá chạy bợc qua hướng khác. Hồng Nhi vừa thoát ra ngoài, chưa biết nhắm hướng nào mà chạy chợt nghe tiếng thét:

- Thằng oắt con ! Mày đã tận số rồi.

Cậu bé vừa quay lại thì thấy Trần Minh đang vung gươm chém bổ xuống đầu mình. Tuy trên tay không khí giới nhưng Hồng Nhi chẳng chút nao núng, cậu bé tránh sang bên rồi đá thốc vào bụng Trần Minh. Tên kia hoảng hồn trước thế phản công bất ngờ đó, thu kiếm về rồi hồi bộ thối lui. Thế Lượng vừa tới nơi cũng vung đoản đao chém vào hạ bộ cậu bé. Hồng Nhi liếc thấy ánh thép lấp lánh liền thét lên:

- Hèn hạ ! Hai thằng vầy đánh một đứa bé con !

Cậu dứt lời, nhảy khỏi vòng chiến. Nhưng đôi chân vừa chạm đất, Hồng Nhi đã phải hoảng kinh khi thấy Ngọc lan và Mạc Tuyết Lan án ngữ ở đó tự bao giờ.

Ngọc Lan giận lắm, nên không nói không rằng vung kiếm chém ngay. Mạc Tuyết Lan ngậy người đứng nhìn vì nàng không còn cách nào giải cứu cho Hồng Nhi được nữa. Cậu bé cũng biết thế, nên chỉ trông cậy ở tài lực mình ! Đối với bọn Trần Minh, Thế Lượng, Hồng Nhi còn hy vọng thoát chết, chứ gặp Ngọc lan cậu chẳng đỡ gạt gì được đâu !

Lưỡi kiếm của Ngọc Lan bay vọt xuống đầu Hồng Nhi. Cậu liền ngã nhào ra phía sau, lưỡi kiếm phạt ngang qua hơi gió rất mật. Hồng Nhi lồm cồm chưa kịp ngồi dậy thì Ngọc Lan đã thu kiếm về, chém bổ xuống đầu cậu bé. Bỗng một tiếng thét vang lên:

- Hèn hạ ! Lũ bây đừng mong giết trẻ con.

Từ trên ngọn cây, một người nhảy xuống đánh bại lưỡi kiếm của Ngọc Lan.

Thiếu nữ loạn choạng suýt té. Hồng Nhi liếc mắt nhìn lên, thấy mẹ cậu đứng trước mặt tự bao giờ. Cậu bé sung sướng kêu lên:

- Mẹ ! Lệ Hồng cầm báu kiếm ngang trước mặt, mỉm cười với con:

- Hồng Nhi ! Con không phải sợ nữa, có mẹ đây !

Đằng kia, bọn do thám đều giựt mình trước sự hiện diện của Lệ Hồng. Nhất là Ngọc Lan, qua cuộc chạm kiếm vừa rồi, thấy mình khó hơn được tay kiếm sĩ phái Hạnh Hoa ! Lệ Hồng điểm mặt Trần Minh, Thế Lượng:

- Hai tên khốn khiếp kia ! Bọn ta đối xử với chúng bây như thế nào mà sinh lòng bội phản ? Chính bây đã âm mưu đầu độc Tiêu Hà lão hiệp, thì ta sẽ banh da xẻ thịt bây !

Ngọc Lan, Mạc Tuyết Lan và Trần Minh, Thế Lượng đều nhảy vào vòng chiến.

Hồng Nhi khiếp sợ kêu lên:

- Mẹ Ơi ! Chạy đi thôi, làm sao đương cự lại bọn chúng ?

Một giọng trong trẻo cất lên:

- Cháu Hồng Nhi ! Không phải sợ ! Còn có ta và các chú đây.

Hồng Nhi quay lại thấy Phi Hồng Yến và hai tráng sĩ nữa thì mừng rỡ reo vang:

- Thế thì chết rồi bọn khốn khiếp kia !

Ngọc Lan, Mạc Tuyết Lan và Trần Minh, Thế Lượng đều lo sợ khi thấy Lệ Hồng có thêm người trợ giúp. Phi Hồng Yến bảo Lệ Hồng:

- Chị ráng lấy đầu Ngọc Lan để Mạc Tuyết Lan cho em ! Còn hai tráng sĩ hãy đón đánh Trần Minh, Thế Lượng.

Cuộc chiến đấu bắt đầu, mỗi lúc càng cam go hơn. Ngọc Lan biết mình không thể hơn được Lệ Hồng nên vận dụng hết tài lực, dùng toàn những miếng đòn ác hiểm. Nhưng đối với Lệ Hồng, nàng nào xem tài nghệ Ngọc Lan ra gì. Nàng quen giao đấu những trận lớn nên khinh tài con gái Đồ Kế lắm ! Chỉ qua vài hiệp là nàng đã tấn Ngọc Lan vào gốc cây. Thiếu nữ lo sợ lắm. Thế này thì chết đến nơi rồi !

Nàng chợt nhìn thấy Hồng Nhi đứng cách chỗ đó không xa liền bỏ Lệ Hồng phóng đến bên mình cậu bé. Hồng Nhi hiểu ngay ý định của kẻ thù liền nhảy tránh ra xa, rồi lớn tiếng mắng Ngọc Lan:

- Quân do thám hèn mạt ! Giao đấu không lại mẹ ta, mi định dùng ta để làm tấm bình phong ư ?

Lệ Hồng thấy con khôn khéo như vậy thì mừng rỡ lắm. Nàng bảo Ngọc Lan:

- Hãy bó tay chịu trời, đừng để ta phải nhọc sức.

Ngọc Lan không bắt được Hồng Nhi, còn bị mĩa mai thì tức giận cầm gan.

Nàng liều chết vùng kiếm nhảy xổ đến trước mặt Lệ Hồng chém tới tấp. Lệ Hồng trước sự tấn công ồ ạt chỉ thối lui. Cạnh đấy Phi Hồng Yến và Mạc Tuyết Lan đang ra sức tranh tài. Phi Hồng Yến đánh qua vài hiệp khê bảo Mạc Tuyết Lan:

- Ta thật không ngờ, Tuyết Lan lại theo về với quân cướp nước. Mi hưởng được gì mà làm bao nhiêu điều tàn bạo ?

Mạc Tuyết Lan cứ lặng thinh giao đấu ! Phi Hồng Yến nói tiếp:

- Mi tàn tệ đến nỗi bắt cóc thằng bé Hồng Nhi ! Nó có tội tình gì mà dày dạn nó ? Trước kia ta trọng mi bao nhiêu, bây giờ ta khinh khi bấy nhiêu. Dù là kẻ thù với nhau, ta tưởng không nên hành động hèn hạ quá đáng như vậy !

Mạc Tuyết Lan thét lên:

- Hãy im ! Đừng nhiều lời. Rồi hai người quần lấy nhau, phút chốc không còn nhìn được bóng hình đâu nữa mà chỉ thấy hai luồng kiếm bám riết nhau. Bọn Trần Minh, Thế Lượng đứng ngẩn ra nhìn hai trận đấu khùng khiếp giữa Ngọc Lan, Lệ Hồng và Mạc Tuyết Lan, Phi Hồng Yến mà quên các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn. Đàng kia, hai tráng sĩ vùng kiếm xông vào thét:

- Hai thằng khốn khiếp, bội phản. Số bây đã tận cùng rồi. Trần Minh, Thế Lượng kinh hãi quay lại đưa kiếm lên đỡ. Võ khí chạm vào nhau bật lửa. Hai tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn nuôi trong lòng mối căm hận bọn Trần Minh đã giết chết hai đồng bạn của mình, nên quyết tiêu diệt chúng để phục thù cho nên cả hai đều hăng hái chiến đấu. Chỉ một lúc sau, đã đè bẹp bọn phản bội.

Trần Minh, Thế Lượng liệu không đương cự nổi, liền chém bậy vài đường kiếm rồi nhảy vọt ra xa mở đường thoát chạy. Hồng Nhi nhìn qua trận đấu đã biết chúng định Á«đi đào vi thượng Á» nên thét to lên:

- Không chạy được đâu !

Rồi cậu phóng chân đá vọt vào hông Trần Minh. Tên kia hoảng hồn vùng kiếm chém vào bàn chân của cậu. Lệ Hồng đang giao đấu với Ngọc Lan, nhưng đôi mắt vẫn theo dõi hành động của con. Nàng thấy Hồng Nhi liều lĩnh như vậy thì kêu lên:

- Hồng Nhi coi chừng con ! Nhưng cậu bé đã rút chân về và dùng quyền đâm vào mặt Trần Minh. Tên kia bị bất ngờ không tránh kịp, chỉ nghe một tiếng bốp tới tấp cả mặt mày. Hồng Nhi vùng chân đá mạnh vào cườm tay gã, đoạt lấy thanh kiếm. Một tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn nhảy tới toan kết liễu cuộc đời tên phản bội nhưng Phi Hồng Yến đã la lên:

- Hãy khoan tráng sĩ ! Đừng giết chúng ! Nên bắt sống, ta còn có chỗ dùng.

Hồng Nhi nghe tiếng Phi Hồng Yến, liền nhảy vào đánh mạnh sao ốt Trần Minh. Tên này ngã xấp xuống, bất tỉnh như chết. Thế Lượng chưa kịp thoát chạy bị hai tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đánh bạt kiếm rồi quật ngã xuống bên cạnh bạn hắn.

Lệ Hồng mừng rỡ nói to lên:

- Hãy bắt trời chúng lại đi !

Ngọc Lan và Mạc Tuyết Lan đang ráng sức cầm cự với Lệ Hồng và Phi Hồng Yến, chợt thấy phe mình bị bắt hết thì trong lòng càng thêm nao núng, Ngọc Lan không ngờ tài nghệ của Lệ Hồng ghê gớm như vậy nên liệu không xong, định tìm đường thoát thân. Mạc Tuyết Lan cũng nghĩ thế nhưng bị Phi Hồng Yến cầm chân gắt quá nàng không nhảy ra khỏi vòng chiến được.

Trong khi đó, Hồng Nhi chợt nhớ đến tên Á «lương y giả hiệu Á» đã đầu độc Tiêu Hà lão hiệp liền quay trở vào hang đá. Lệ Hồng thấy con cầm đầu chạy vụt vào trong, thì lo sợ kêu lên:

- Hồng Nhi Hồng Nhi Con đi đâu vậy ? Con Ngọc Lan thừa dịp Lệ Hồng bận lo cho con, chém bậy một nhát phóng mình chạy vụt đi. Lệ Hồng chần chừ nửa muốn đuổi theo nửa muốn chạy vào hang đá tìm con. Riêng Phi Hồng Yến biết dư Ngọc Lan cầm đầu quân do thám nên bỏ ngay Mạc Tuyết Lan, đuổi theo con bé đó. Mạc Tuyết Lan mừng rỡ thoát vào lùm cây gần đó mất dạng. Lệ Hồng không biết sao đành chạy vào hang đá tìm con.

Nhưng nàng vừa đến cửa hang đã thấy Hồng Nhi đang lôi tên Á «lương y giả hiệu Á» ra. Hồng Nhi gặp mẹ, mừng rỡ kêu lên:

- Mẹ Ôi ! Tên này đã đầu độc ông của con nè.

- Đúng nó rồi ! Con giỏi quá !

Khi ra đến bên ngoài, không thấy Ngọc Lan, Phi Hồng Yến và Mạc Tuyết Lan đâu, Hồng Nhi hỏi ngay:

- Bọn Ngọc Lan, Mạc Tuyết Lan đâu rồi mẹ ? Còn cô Phi Hồng Yến nữa ?

Lệ Hồng đành nói:

- Mẹ sợ có chuyện hại cho con, nên hớ hênh để Ngọc Lan thoát thân.

- Trời ! Uống quá ! Ngọc Lan là đầu đảng của bọn chúng đó.

- Mẹ biết thế ! Dì Phi Hồng Yến của con đang đuổi theo Ngọc Lan Hồng Nhi hỏi ngay:

- Còn Mạc Tuyết Lan đâu mẹ ?

- Mạc Tuyết Lan cũng trốn đi rồi ! Thật tức quá. Phải chi bắt được con bé đó, mẹ sẽ phanh thây nó ra.

Hồng Nhi cau mày lắc đầu:

- Đừng mẹ ! Đừng nghĩ chuyện giết Mạc Tuyết Lan.

Lệ Hồng sững sờ nhìn con hỏi:

- Kìa con ! Nói gì lạ vậy ?

Hồng Nhi cũng biết là mọi người sẽ phải ngạc nhiên trước lời nói của mình nên vội vã nói với mẹ:

- Mẹ Ôi ! Con nói thật đó. Đừng nghĩ đến chuyện giết Mạc Tuyết Lan. Không có cô ta thì con đã chết rồi !

Rồi Hn thuật lại những chuyện đêm hôm trước Mạc Tuyết Lan trách mắng bộ hạ để bảo vệ cho mình và hồi sáng nay, họ Mạc liều mạng chống với Ngọc Lan. Lệ Hồng sững sờ trước những chuyện đó. Nàng lẩm bẩm:

- Tại sao có chuyện lạ lùng như vậy được ? Mạc Tuyết Lan thương con như thế sao bắt cóc con về đây ?

- Chính con cũng không hiểu được. Lúc thì cô rất dịu ngọt với con, lúc thì cô gắt gỏng, hò hét hăm dọa. Ngay trong khi đó, bỗng có tiếng động gần đó. Mọi người vừa quay lại thì thấy Phi Hồng Yến trở về, trên tay ôm chặt một thầy người. Lệ Hồng mừng rỡ, hỏi:

- Phi Hồng Yến hiền muội ! Đã bắt được con bé ấy rồi ư ?

- Vâng ! Nó làm sao chạy thoát được ?

Phi Hồng Yến buông Ngọc Lan xuống. Cô ta nằm thiêm thiếp bên cạnh ba tên do thám Trần Minh, Thế Lượng và tên lương y giả hiệu. Hồng Nhi mừng rỡ reo:

- Thế là đã bắt hết bọn chúng rồi đó. Chỉ còn một mình Mạc Tuyết Lan.

Lệ Hồng bảo qua cho Phi Hồng Yến biết thái độ của họ Mạc. Phi Hồng Yến nhìn bọn do thám nằm ngổn ngang dưới đất hỏi Lệ Hồng:

- Chúng ta tính sao với bọn này ?

- Đem chúng về dinh trại, xử trảm tất cả để tế vong linh thúc phụ.

Hai tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn và Hồng Nhi reo lên:

- Phải đó. Giết hết chúng nó đi cho thỏa lòng tướng sĩ.

Phi Hồng Yến trầm ngâm nhìn Ngọc Lan rồi nghĩ đến Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai nằm trong tay giặc, Hồng Yến ngẩng lên bảo Lệ Hồng:

- Chị quên Vũ huynh và Hoa Mai còn nằm trong tay chúng sao ? Theo ý em, ta không nên giết Ngọc Lan ! Dù gì nàng cũng là con ruột của Đỗ Kế tri huyện.

Lệ Hồng chợt hiểu ý Phi Hồng Yến, liền nói:

- Em định dùng Ngọc Lan để trao đổi Vũ huynh và Hoa Mai ư ?

- Đúng thế ! Đỗ Kế thương con, nhất định không dám chối từ.

Hồng Nhi lo sợ hỏi mẹ:

- Mẹ Ơi ! Cha con đâu ? Bị bắt rồi ư ?

- Phải con ạ ! Cha con và cô Hoa Mai hiện nằm trong tay giặc !

- Sao mẹ không đi giải cứu cho cha ?

- Vì phải kiếm con trước đã rồi mẹ, các cô, các chú sẽ tới dinh thự Đỗ Kế.

- Thừa nhị vị nữ hiệp ! Tiểu tướng cũng đồng ý là ta xử trảm bọn khốn kiếp:

Trần Minh, Thế Lượng và tên lương y giả hiệu để rửa thù cho Tiêu Hà lão hiệp.

Còn Ngọc Lan thì ta để lại sau !

Lệ Hồng gật đầu nói:

- Được rồi ! Thôi chúng ta trở về trại.

Mọi người đều vâng dạ, lên đường ngay. Hai tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn mang hai tên Trần Minh, Thế Lượng, còn Lệ Hồng, Phi Hồng Yến thì xách cổ tên Á «lương y giả hiệu» và Ngọc Lan. Cả bọn xuống núi đến chỗ thác nước, lên ngựa trở về trang trại. Trong khi đó, Tần Ngọc đang cùng các bạn lo việc tấn liệm Tiêu Hà lão hiệp.

Toàn thể các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn nghe báo hung tin đều qui tụ trở về, trừ một số ít lo việc canh phòng xung quanh núi Phục Sơn. Đứng trước linh sàng của Tiêu Hà lão hiệp, nghe Hoa Lý thuật lại cái chết thảm của người ai nấy đều uất hận căm gan. Nhiều người đã từng chiến đấu bên cạnh lão hiệp trong những ngày xa xưa không cầm lòng được, gục đầu bên cạnh quan tài khóc thảm thiết. Tiếng nguyện rửa bọn do thám vang lên. Lệ Hồng, Phi Hồng Yến và Hồng Nhi vừa về đến, thấy cảnh đó không cầm được nước mắt. Họ liệng quân do thám xuống đất rồi qui trước linh sàng. Hồng Nhi cất tiếng khóc thảm thiết:

- Ông ơi là ông ơi !

Bỗng có tiếng ồn ào nổi lên. Lệ Hồng quay lại nhìn thấy các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn vì quá căm hận lời bọn Trần Minh, Thế Lượng, Ngọc Lan ra hành hạ. Lệ Hồng vội thét lên:

- Các bạn ! Đừng làm vậy !

Nghe tiếng Lệ Hồng, mọi người đều dừng tay. Có tiếng nói:

- Nữ hiệp để tôi giết chết lũ khốn khiếp này đi.

Phi Hồng Yến đỡ lời chị:

- Các bạn đừng nóng ! Rồi thì chúng cũng phải chết thôi ! ý chúng tôi mang chúng về đây là để tế vong linh Tiêu Hà thúc phụ đó.

- À Có thể chứ ! Mong nhị vị nữ hiệp thi hành ngay đi.

Lệ Hồng cất tiếng:

- Chỉ riêng Ngọc Lan, con gái Đỗ Kế, dù tội có tày đình, chúng ta cũng phải tạm giam.

Thấy các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn lộ vẻ ngạc nhiên, Lệ Hồng nói thêm:

- Chúng ta sẽ dùng Ngọc Lan để bắt buộc Đỗ Kế thả Vũ hiệp sĩ và Hoa Mai Mọi người hiểu ra, gật đầu ưng thuận. Phi Hồng Yến quay sang bảo Tần Ngọc:

- Em đem Ngọc Lan vào hang đá giam giữ, rồi cắt người canh phòng cho nghiêm ngặt.

Tần Ngọc vâng dạ mang Ngọc Lan đi ngay. Con gái của Đỗ Kế vẫn còn mê thiếp nên không hay biết gì cả. Lệ Hồng lại quay sang các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn:

- Tình thế đã cấp bách lắm rồi, chúng ta không thể quàn Tiêu thúc phụ lâu hơn nữa được. Phải lo chôn cất người rồi tìm cách giải cứu cho Vũ huynh và Hoa Mai.

Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn vâng dạ rồi lo khiêng quan tài Tiêu Hà lão hiệp ra phần mộ, Hoa Lý cùng hai người khác dẫn ba tên do thám theo sau. Chúng đã nhìn thấy cái chết trước mắt nên kêu khóc vang lên. Ra đến phần mộ của Tiêu Hà lão hiệp, chúng quì lạy bốn phương tám hướng cầu xin chư tráng sĩ tha tội chết. Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đã không thương mà còn mặt sất hết sức thậm tệ.

- Đồ hèn mạt ! Đừng van lạy mất công Trống chiêng nổi dậy trong giờ hạ huyết, Lệ Hồng vừa hạ lệnh xử tử bọn do thám của Lục Ôn Hầu thì Hoa Lý rút phất thanh báu kiếm chém phạt ngang hông tên Á «lương y giả hiệu Á». Đó là lỗi trăm đời với kẻ hèn hạ nhất trên đời. Thân xác tên do thám đứt ngang làm đôi, máu tươi vọt ra lênh láng. Trần Minh và Thế Lượng hồn phi phách tán, mặt cắt không còn chút máu, van xin:

- Đừng giết chúng tôi tội nghiệp !

Hoa Lý hét vang:

- Đồ phản bội ! Vì tin bầy mà lão hiệp đã vong mạng.

Cậu bé nói xong, nhảy vọt tới lụy vào hông Trần Minh một nhát. Họ Trần hét lên như heo bị thọc huyết. Hoa Lý rút lưỡi kiếm về, thuận đà tay chém phăng chiếc đầu của Thế Lượng. Hai thân người gục xuống, máu đỏ lan ra mặt đất. Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đều thỏa dạ vì chính mắt họ đã thấy Hoa Lý phục thù cho Tiêu Hà lão hiệp. Trong kỵ đó quân kỵ binh từ bìa rừng chạy vội về hốt hải báo hung tin:

- Quân giặc Quân giặc lan tràn Lệ Hồng, Phi Hồng Yến và toàn thể các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn hốt hoảng hỏi:

- Quân giặc từ đâu tới ?

- Bọn chúng đi ngựa, từ hướng Đông tới, bụi tung mù mịt.

Lệ Hồng bảo Phi Hồng Yến:

- Đúng là quân binh của Đỗ Kế rồi ! Chúng muốn vào sào huyết của ta chắc ?

Phi Hồng Yến ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao chúng biết được nơi này ? Không lẽ Vũ huynh và Hoa Mai - Không đâu ! Đời nào Vũ huynh lại nhẹ dạ đến thế ! Chị dò chừng Lục Ôn Hầu sau khi thoát thân định đến đây phá rối.

Tần Ngọc thấy các tráng sĩ xôn xao, chạy đến bên hai chị hỏi:

- Bây giờ làm thế nào các chị ?

- Phải phòng thủ và chiến đấu đến kỳ cùng. Các bạn ai về chỗ này.

Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn tuy sợ, nhưng trước vẻ cứng rắn của Lệ Hồng, họ lấy lại bình tĩnh rồi chia nhau về vị trí phòng thủ. Phi Hồng Yến chợt nhớ đến Ngọc Lan liền bảo Lệ Hồng và Tần Ngọc:

- Không sao đâu ! Chúng ta hãy còn một lợi khí cuối cùng mà. Ngọc Lan ở trong tay bọn ta thì chúng không làm gì được.

Lệ Hồng mừng rỡ bảo Tần Ngọc:

- Em mang Ngọc Lan tới đây.

Tần Ngọc vâng dạ đi ngay. Lệ Hồng nhìn về phía phần mộ Tiêu Hà lão hiệp, thấy Hoa Lý đang một mình lui cui đắp mộ. Nàng cảm động bảo Phi Hồng Yến:

- Suýt nữa chúng ta lại quên đắp mộ thúc phụ Quân kỵ chạy đến báo tin:

- Nhị vị nữ hiệp ! Đúng là quân binh của tri phủ Đỗ Kế. Đi đầu là hai lão tướng.

Chúng đã khởi cuộc tấn công - Cứ theo kế hoạch phòng thủ nghênh địch, đừng nao núng Đợi kỵ sĩ đi rồi, nàng mới hỏi Phi Hồng Yến:

- Tại sao Đỗ Kế lại đưa hai lão tướng đi tiên phong ? Hắn muốn gì ? Hay chính bọn đạo sĩ Thất gia trang thay hình đổi dạng - Không có lý ! Nếu là đạo sĩ Thất gia trang thì chúng sợ gì mà không đến đây ?

- Hay là lũ chúng muốn dụ mình ra khỏi sào huyệt để biết rõ thực lực ?

Phi Hồng Yến gật đầu:

- Có lẽ đúng !

Tần Ngọc mang Ngọc Lan trở ra thì Lệ Hồng bảo Phi Hồng Yến:

- Chúng ta ra phía bìa rừng xem sao ? Tần Ngọc cứ mang Ngọc Lan theo chị.

Họ ra đến bìa rừng thấy rõ sự thẳng thắn của phe nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn.

Bọn giặc Hán muốn tràn vào nhưng không được. Hai viên lão tướng của Đỗ Kế đã bị trúng tên chết một Cờ hiệu của Đỗ Kế rách te tua Đám tàn quân dõm bỏ chạy mấy lần nhưng rồi cũng gượng lại được. Bên tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn nhìn thấy Lệ Hồng và Phi Hồng Yến thì hăng hái tràn ra khỏi vị trí phòng thủ. Lệ Hồng hét gọi:

- Các bạn Không được phép bỏ chỗ của mình.

Các tráng sĩ nghe tiếng Lệ Hồng, trở về vị trí. Trong khi đó, quân tuần tiểu hướng Nam chạy vội đến báo tin:

- Bẩm nữ hiệp ! Có quân giặc tràn đến phía Nam.

Lệ Hồng còn đang hoang mang thì quân kỵ lại cấp báo tiếp theo:

- Bẩm nữ hiệp ! Có quân giặc ở hướng Bắc.

Lệ Hồng bảo Phi Hồng Yến:

- Đúng là chúng ta bị bao vây ba mặt.

Phi Hồng Yến quay sang Ngọc Lan, mở huyết cho cô ta tỉnh rồi bảo Lệ Hồng:

- Không sao đâu chị ! Đã đến lúc ta dùng Ngọc Lan !

Con gái Đỗ Kế choàng tỉnh như người qua cơn mộng. Nhìn thấy Phi Hồng Yến và Lệ Hồng, cô ta nhớ lại hết những chuyện đã xảy ra. Nàng lặng im nhìn xuống !

Bỗng đâu, tiếng reo hò vang dậy từ xa Ngọc Lan ngược mắt nhìn lên. Phi Hồng Yến khẽ hỏi:

- Ngọc Lan biết tiếng gì đó chẳng ? Cha mi kéo quân vào bao vây núi Phục Sơn này đó !

Ngọc Lan không nói gì nhưng trong ánh mắt lộ nét vui mừng. Phi Hồng Yến cười gần:

- Chớ vội mừng Á «cô bé Á» ! Đỗ Kế có vào được nơi này thì Á «cô Á» chỉ còn là một cái xác không hồn Ngọc Lan tái mặt nhìn Phi Hồng Yến. Lệ Hồng biết ngay ý định của bạn tiếp:

- Trong tình thế cấp bách này, đó chỉ là một sự buộc lòng. Dem mi về đây mà chúng ta không giết đi như bọn Trần Minh, Thế Lượng thì mi cũng rõ.

- Trần Minh, Thế Lượng đã bị giết ?

Hoa Lý đứng gần đó vội lên tiếng:

- Chín ta đã hành quyết lũ khốn khiếp đó. Ta giết chúng như giết một con vật để tế vong hồn lão hiệp.

Ngọc Lan rợn người trước vẻ lạnh lùng hiêu sát của cậu bé. Nàng vụt hỏi Lệ Hồng:

- Thế bắt ta làm gì mà các người không giết đi ?

- Bọn ta cần có mi để trao đổi với Anh Kiệt, Hoa Mai. Hiện nay các bạn chúng ta đang nằm trong tay Đỗ Kế.

- À ra thế ! Các người tha chết cho ta là để cứu mạng đồng bọn. Ý đó được lắm.

Lệ Hồng dọa cô bé:

- Nhưng đã trễ lắm rồi Ngọc Lan ! Quân binh của cha mi đã xâm phạm vào địa giới của ta ! Đỗ Kế sẽ phải trả bằng một giá rất đắt:

sinh mạng của mi.

Ngọc Lan cũng không vừa gì:

- Lệ Hồng quên là chồng của nàng trong tay cha ta sao ? Ta có chết, Vũ Anh Kiệt cũng không còn.

Phi Hồng Yến hỏi nhanh:

- Mi còn cách nào thay đổi được tình thế chẳng ?

Lệ Hồng muốn làm tăng thêm sự lo sợ của Ngọc Lan vội nói:

- Vô ích, Phi hiền muội ! Bọn Đỗ Kế kéo quân đến đây thì chắc chúng đã giết Vũ huynh và Hoa Mai rồi.

Ngọc Lan cũng lo ngại ! “Nếu lỡ cha nàng giết Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai thì nàng không thể nào sống được ! Bây giờ làm thế nào ?” Ngọc Lan chợt nảy ra ý định, liền bảo Phi Hồng Yến:

- Người có bắt sống được một tên quân nào của cha ta không ?

- Chi vậy ?

- Cứ đưa đến một tên cho ta hỏi chuyện.

Lệ Hồng đã hiểu ý con gái của Đỗ Kế nên đưa mắt truyền lệnh cho Hoa Lý.

Cậu bé phóng mình nhảy vụt đi, một lúc lúi vào một tên kỵ sĩ của Hán triều. Tên đó nhìn thấy Ngọc Lan đã kêu lên:

- Tiểu thư còn sống ?

- Ai đồn là ta đã chết ?

- Dạ mọi người đều đinh ninh như vậy ! Thượng quan nóng lòng lắm !

Ngọc Lan hỏi nhanh:

- Người có biết số phận của Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai không ?

Tên quân kỵ liền cất tiếng:

- Dạ Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai hiện vẫn còn bị giam giữ trong dinh thự.

Mọi người đều thở ra khoan khoái. Nhất là Ngọc Lan, cô ta hi vọng là mình sẽ được sống sót. Ngọc Lan quay sang Lệ Hồng:

- Như vậy là phái Hạnh Hoa có thể bàn chuyện trao đổi được rồi.

Lệ Hồng nói:

- Đó là ý muốn của ta ! Nhưng trước tiên, quân binh của Đỗ Kế phải rút khỏi nơi này mới bàn bạc được chứ !

Ngọc Lan hỏi tên quân kỵ:

- Ai cầm binh tới đây ?

Tên quân kỵ đáp nhanh:

- Bẩm tiểu thư ! Chính thượng quan - Cha ta ?

Lệ Hồng kinh ngạc kêu lên:

- Đỗ Kế !

Phi Hồng Yển nạt đùa:

- Sao ! Mi tưởng bọn ta là phường trẻ con chắc. Đỗ Kế đến đây sao không đích thân cầm binh khiển tướng, mà để cho bọn nhãi nhép như mi đi tiên phuông ?

Tên quân kỵ không đáp. Hoa Lý nóng mũi, phóng vút tới đưa mũi đao vào cổ họng tên quân kỵ:

- Này ! Hãy trả lời ngay, đừng xác xược ta cắt họng mi. Vì lẽ gì Đỗ Kế không đích thân điều binh khiển tướng ? Hay là mi muốn bịa đặt để dọa nạt ta ?

Tên quân kỵ nghe lạnh lạnh ở cổ thì khiếp vía bay hồn. Hấn vội đáp:

- Dạ tôi nói thật ! Đừng giết tội nghiệp ! Sở dĩ quan huyện chưa tới đây là người muốn biết rõ thực lực của phái Hạnh Hoa ! Nếu dư sức đánh với đội tiền quân, thế nào phái Hạnh Hoa cũng rời bỏ vị trí mà đuổi theo. Chừng đó, người xua quân vào chiếm núi Phục Sơn.

Lệ Hồng, Phi Hồng Yển gật đầu:

- À ra thế !

Tần Ngọc từ trận địa trở về, mừng rỡ báo tin với các chị:

- Chúng ta toàn thắng khắp ba mặt ! Quân giặc đã lui.

Lệ Hồng bảo:

- Em hạ lệnh:

Â«Không một ai được đuổi theo quân giặc đó !Â» - Lệnh chị đã ban truyền từ lúc nãy, đâu ai dám cãi ! Nhưng sao lạ vậy chị ?

Phi Hồng Yển liền thuật rõ những lời của tên quân kỵ vừa nói cho Tần Ngọc nghe, rồi nàng hỏi Lệ Hồng:

- Chị tính sao bây giờ ?

- Đỗ Kế đem quân tới đây, thì ta khỏi bận lòng kéo về dinh thự của hấn chứ có sao đâu !

Nàng quay sang Ngọc Lan:

- Mi có muốn trở về với cha mẹ thì hãy thảo mật thư bảo Đỗ Kế lui binh và thả Anh Kiệt, Hoa Mai ra khỏi nhà ngục ngay đi.

Thấy Ngọc Lan có vẻ chần chờ, Lệ Hồng tiếp nói:

- Mi nên hành động nhanh lên, đừng để ta thay đổi ý kiến, sẽ có hại nhiều hơn.

Ngọc Lan nhìn dáo dác tìm giấy bút. Hoa Lý chạy nhanh vào trại lấy nghiên bút và một mảnh vải lụa trao cho cô ta. Ngọc Lan vùi nhúng bút vào nghiên mực thì Lê Hồng nói thêm:

- Mi dặn Đỗ Kế sau khi kéo quân về và thả Anh Kiệt, Hoa Mai ra thì phải án binh bất động ! Ta thấy một tên quân nào lảng vảng ra ngoài thì mi cũng vong mạng đó. Ngọc Lan hỏi ngược lại:

- Bao giờ các người thả ta ra ?

- Hai ngày sau khi chồng ta và Hoa Mai trở về. Hãy đón mi ở miếu Thổ Thần sẽ gặp ! Ta hứa chắc chắn như vậy !

- Tại sao các người không tha ta ngay sau khi Anh Kiệt, Hoa Mai ra khỏi nhà ngục ?

Lê Hồng cười nói:

- Ta cần có thì giờ chuyển quân đi nơi khác ! Quân lính của cha mi đã đặt chân đến đây rồi, ta đâu có điên dại gì ở nán lại trong núi Phục Sơn nữa. Ngọc Lan hiểu rõ ý Lê Hồng, liền cúi xuống viết thư. Xong xuôi, nàng trao cho kẻ địch xem qua. Lê Hồng đưa thư cho tên quân kỵ của Đỗ Kế rồi hạ lệnh:

- Mi mang thư này về dâng lên cho Đỗ Kế và bảo hắn nên rút quân ngay đi, và cứ theo điều kiện trong thư mà thi hành. Nếu quan tri huyện chần chờ để đến tối thì sẽ nhận được chiếc đầu lâu của Ngọc Lan đó. Ta hứa chắc chắn như vậy !

Tên quân kỵ nhận thư lăm lét nhìn Ngọc Lan như chờ đợi lệnh nàng. Ngọc Lan biết thân mình như Á « cá chậu chim lồng » quân giặc muốn tha, giết lúc nào lại không được nên dặn dò thêm tên quân kỵ:

- Nhà ngươi cứ bảo cha ta:

hãy theo những lời trong thư đó mà thi hành nếu muốn ta sống sót. Nên cho người biết là ta đang khổ tâm lắm.

Tên quân kỵ vâng dạ rồi lên đường ngay. Hoa Lý đi trước, hạ lệnh cho các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn để yên cho tên ấy thoát về trại giặc.

!

Đỗ Kế tri huyện dồn quân, hạ trại cách xa chân núi chừng mười dặm ! Đúng theo kế hoạch của các đạo sĩ Thất gia trang ông cho đội tiền quân chia làm ba mặt đánh thẳng vào trại, thử xem thực lực của quân Hạnh Hoa Thôn ra sao ? Các đạo sĩ Thất gia trang chỉ ngại một điều là Liêu Cốc đạo nhân cùng các bạn vẫn còn ẩn mặt trong núi chưa chịu xuất hiện. Họ muốn dò xem có mặt những người sáng lập phái Hạnh Hoa chăng ? Đối với Anh Kiệt, Lê Hồng, Hoa Mai thì bọn Nhất Điền, Nhị Điền không xem ra gì cả, nhưng đối với Liêu Cốc đạo nhân chúng đã từng thử sức và đã gồm tài. Đỗ Kế y theo kế hoạch của bọn Thất gia trang, để mặc cho đội tiền quân xáp trận. Nhưng không bao lâu, bọn chúng quay về, áo quần xơ xác, thương tích đầy mình, hơn phân nửa số quan phái đi, đều tử trận. Viên cận tướng đi tiên phong mất hết một cánh tay, bám riết trên lưng ngựa trở về doanh trại. Đỗ Kế và bọn Thất gia trang đều kinh hãi đổ xô ra đón hân. Viên cận tướng kiệt lực ngã nhào từ trên mình ngựa xuống đất ! Đỗ Kế phải lay gọi một hồi, hân mới tỉnh lại. Vừa nhìn thấy Đỗ Kế, hân gượng dậy nói:

- Không xong đâu thượng quan. Chúng phòng thủ kiên cố lắm quân ta chết quá nhiều.

Nhất Điền thấy hân quá yếu sức, hỏi ngay:

- Nhà ngươi có thấy bọn Liêu Cốc đạo nhân xuất hiện chăng ?

- Dạ không ! Chẳng thấy Liêu Cốc hay một lão tướng nào của phái Hạnh Hoa cả.

- Vậy ai điều khiển quân binh đánh với ta ?

- Quân binh Hạnh Hoa Thôn tập dượt thuần thục, ai giữ vị trí nấy, không cần điều khiển họ vẫn phòng thủ trại một cách hiệu quả. Bằng có là khắp ba mặt tấn công, quân ta đều thất bại.

Đỗ Kế hỏi nhanh:

- Bọn chúng không đuổi theo sao ?

- Dạ không !

Thấy viên cận tướng đuổi sức quá, Đỗ Kế không hỏi nữa mà truyền quân sĩ đem hấn vào trong rịt thuốc. Ngay trong khi đó, có tiếng vó câu rộn rịp. Đó là tên quân kỵ mang thư của Ngọc Lan trở về trại. Hấn vừa thấy Đỗ Kế, đã reo lên:

- Thượng quan ! Thượng quan ! Có thư của Ngọc Lan tiểu thư đây !

Đỗ Kế sững sốt hỏi nhanh:

- Kìa Ngọc Lan, con gái ta đâu ?

Tên quân kỵ xuống ngựa quì thưa:

- Bẩm thượng quan, Tiểu thư đã bị quân Hạnh Hoa Thôn bắt rồi.

- Sao ?

Tên quân kỵ vội đáp:

- Dạ Tiểu thư đã bị Lê Hồng và Phi Hồng Yến bắt giữ ở trang trại. Người gởi cho tướng quân bức thư này.

Hấn dâng thư lên cho Đỗ Kế. Quan tri huyện cầm lấy, mở ra xem:

Ấ « Núi Phục Sơn Kính cha, Con bắt hiểu Ngọc Lan xin gởi cha bức thư này. Vì sơ xuất, con bị quân Hạnh Hoa Thôn bắt cầm giữ nơi đây, sinh mạng như chỉ mảnh treo chuông. Lê Hồng đã xử tử các bộ hạ của con chỉ trừ Mạc Tuyết Lan trốn thoát ! Sở dĩ họ chưa giết con là vì muốn trao đổi với Vũ Anh Kiệt, Hoa Mai hiện đang nằm trong tay cha. Lê Hồng vừa cho con biết ý định đó và bảo con gởi bức thư này cho cha. Nếu cha thương con xin truyền thả ngay Vũ Anh Kiệt, Hoa Mai và rút quân về dinh thự, án binh bất động.

Trong hai ngày nữa, con sẽ về với cha. Cha nên quyết định rồi rút quân ngay, kéo ở lâu có hại cho con lắm ! Một lần nữa, con cúi đầu xin cha tha tội bất cẩn !

NGỌC LAN Ầ» Đỗ Kế run giọng nói:

- Đúng rồi ! Bọn Hạnh Hoa Thôn đã bắt được con gái của ta !

- Bọn chúng muốn gì ?

- Ta rút quân ngay về thả Anh Kiệt, Hoa Mai.

Nhị Điền cau mặt:

- Bọn này xác láo không xem ai ra gì cả. Quan tri huyện cứ để mặc bọn ta phá tan sào huyệt của chúng - Không ! Lão đạo sĩ đừng làm thế ! Nếu chúng ta tấn công bây giờ, Lê Hồng sẽ giết Ngọc Lan ngay.

- Không hề gì đâu ! Chờ đêm tối hai anh em tôi sẽ vào giải cứu cho tiểu thư.

Tên quân kỵ xanh mặt nói:

- Không được đâu chư vị ! Nguy lắm !

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn hấn. Tên quân kỵ nói nhanh:

- Bẩm thượng quan ! Lê Hồng đe dọa như thế này:

Nếu từ đây cho đến tối quân ta không rút đi, chúng sẽ cắt đầu tiểu thư gởi về làm quà cho thượng quan.

Đỗ Kế hoảng sợ kêu lên:

- Trời ơi !

Rồi ông quay sang các tướng:

- Hãy truyền lệnh rút quân ngay đi.

Nhất Điền ngấm nghĩ, rồi cất tiếng:

- Quan huyện hành động như thế không nên ! Nếu thả Anh Kiệt, Hoa Mai ra, lũ chúng càng thêm nguy hiểm.

- Nhưng sinh mạng của con gái bản chức biết làm sao ?

- Ta cứ giả bộ thả Anh Kiệt, Hoa Mai ! Bao giờ Lệ Hồng trao trả tiểu thư, sẽ bắt chúng lại ngay. Bất luận cả lũ khốn khiếp kia cũng còn được nữa.

Đỗ Kế hồi gần lại:

- Đạo sĩ định hành động ra sao ?

- Có khó gì chuyện đó ! Tài nghệ bọn nhãi nhép này có ra gì ! Cứ để bản đạo và các tiểu đệ theo dấu bọn chúng ! Bao giờ tiểu thư trở về bình yên thì bản đạo sẽ bắt Anh Kiệt, Hoa Mai lại ngay.

Tên quân kỵ liền nhắc Đỗ Kế một điểm trong thư:

- Bẩm thượng quan ! Lệ Hồng ra điều kiện thả Anh Kiệt, Hoa Mai ra, hai ngày sau đó mới giao trả tiểu thư ở miếu Thổ Thần Từ đây đến đó, quân ta phải án binh bất động.

Nhị Điền nói:

- Bọn khốn xác láo thật ! Chúng đòi hỏi nhiều quá. Nhưng chúng định làm gì mà giam giữ tiểu thư Ngọc Lan hai thêm ngày nữa ?

Tên quân kỵ nói:

- Vì quân ta đã biết rõ sào huyệt của chúng, nên Lệ Hồng định thừa dịp đó chuyển quân đi nơi khác. Lệ Hồng còn bảo:

Â«Nếu còn toán quân nào lảng vảng bên ngoài, chúng cũng giết tiểu thư Ngọc Lan ngay !Â» Nhất Điền không chịu được la lên:

- Thế này thì quá lắm, không thể dung thứ được ! Bọn chúng tưởng đâu cả lũ ta đều bắt tài hết.

Tri huyện Đỗ Kế cũng tức giận ! Chưa bao giờ ông bị kẻ địch bắt chẹt như thế, nhưng nghĩ đến sinh mạng Ngọc Lan, ông lại nài nỉ các đạo sĩ Thất gia trang:

- Chư vị ! Nên nghĩ đến con gái bản chức mà nhượng bộ chúng một lần.

Nhất Điền khề nói:

- Nếu ở vào địa vị quan tri huyện, ta cũng phải làm thế thôi. Hãy nhượng bộ chúng một lần cũng chẳng hại gì. Trong khi đó, ta sẽ hành động như thế này Nhất Điền ghé vào tai Nhị Điền bảo nhỏ mấy câu. Về mặt Nhị Điền tươi tỉnh trở lại. Đỗ Kế truyền các tướng lui binh, nhưng lòng ông vẫn không hết thắc mắc.

Quan không rõ được Nhất Điền, Nhị Điền trao đổi nhau những lời gì ? Lỡ ra họ hành động theo ý riêng thì nguy cho sinh mạng Ngọc Lan.

13. Ban Do Thám Của Ngọc Lan (4)

Từ lúc bị Nhất Điền, Nhị Điền bắt về dinh thự Đỗ Kế tới giờ, Anh Kiệt và Hoa Mai bị giam dưới hầm tối, ngày đêm chẳng thấy dạng một ai. Cứ đến giờ ăn uống thì bọn cận vệ của Đỗ Kế thông một chiếc giỏ mây xuống, trong đó có đủ mọi thứ.

Sự sống vô cùng khó chịu, nhưng Anh Kiệt, Hoa Mai đã bao lần vào sanh ra tử nên họ cũng coi thường. Hơn nữa có anh, có em, hai người cũng đỡ buồn.

Bỗng từ trên nắp hầm có tiếng động rồi nắp hầm từ từ mở. Anh Kiệt và Hoa Mai cùng ngược mắt nhìn lên. Từ trên cao một chiếc giỏ thông xuống. Anh Kiệt nhủ thầm:

“Lạ chưa ! Đâu phải giờ cơm mà chúng thông giỏ xuống ?” Anh Kiệt rất hoang mang, nhưng cũng đưa tay đỡ lấy chiếc giỏ và sờ soạn bên trong. Đôi mắt chàng vụt sáng hẳn lên:

-Ồ - Gì vậy anh ?

- Lạ lùng quá ! Ai gửi cho ta hai thanh kiếm thế này ?

- Trời ! Thật sao anh ?

Hoa Mai bước tới mừng rỡ vô cùng. Anh Kiệt từ từ rút hai thanh kiếm ra khỏi chiếc giỏ, một trao cho Hoa Mai còn một cầm nơi tay. Chiếc giỏ được rút lên ngay, rồi nắp hầm cũng đóng kín lại. Hoa Mai bảo nhỏ vào tai anh:

- Thế này là có người giúp ta rồi ! Nhưng kẻ đó là ai ?

Nàng chợt nghĩ đến bọn Chu Ngân Ngọc ở Đào Nguyên Quán ! Không biết số phận của họ ra làm sao ? Hôm nọ, nàng và Anh Kiệt đã liều chặn đứng cánh quân của Lục Ôn Hầu cho họ thoát chạy đến dinh thự Ái Cơ. Chẳng rõ nàng ái thiếp của Đỗ Kế có đùm bọc cho họ chăng ? Hoa Mai nghĩ thế, bảo Anh Kiệt:

- Không chừng chính Chu Ngân Ngọc và các bạn đã giúp mình. Anh Kiệt cũng hoang mang không kém gì Hoa Mai. Chàng nắm chặt chuôi kiếm trong tay, thấy cộm liền lôi ra một mảnh giấy ai đã cột vào đó tự bao giờ. Chàng vội bảo Hoa Mai:

- Có thư đây ! Nhưng tôi thế này làm sao đọc được ?

Hai người yên lặng nhìn nhau, chẳng biết hành động ra sao ? Hoa Mai khẽ nói:

- Không chừng trong bức thư này, họ hò hẹn với ta giờ thoát ngục. Không đọc được chữ mới khổ chó.

Anh Kiệt cầm bức thư đưa lên cao nhưng tối quá không phân biệt được chữ nào cả. Chàng ngồi xuống đất, thở dài:

- Thế này đành chịu ! Sao gửi thư cho ta mà họ không rõ cảnh tăm tối trong hầm giam, thật không hiểu nữa.

Bỗng nắp hầm sật mở, có tiếng động từ bên trên:

- Vũ hiệp sĩ, Hoa Mai nữ hiệp. Hoa Mai toan lên tiếng đáp, nhưng Anh Kiệt chặn nàng lại:

- Không chừng quân giặc bày kế chi đây.

Trên kia tiếng nói lại vọng xuống:

- Lệ Hồng tiểu thư đã biết tin rồi ! Sớm muộn gì môn phái Hạnh Hoa Thôn cũng sẽ tới đây. Hãy chuẩn bị để thoát thân.

Rồi nắp hầm đóng kín lại y như trước. Anh Kiệt và Hoa Mai hết sức hoang mang. “Thế là nghĩa lý gì ? Có phải là đội do thám của môn phái mình chăng ?” Anh Kiệt nhủ thầm như vậy ! Chàng vừa mừng vừa lo. Lệ Hồng được biết tin là điều rất may mắn, nhưng nếu nàng nóng lòng kéo quân tới đây thì sự hại không biết đâu mà lường ! Chàng đứng lên, bất đồ chạm nhằm đầu dây lủng lẳng từ trên nắp hầm thông xuống. Anh Kiệt nắm kéo thử rồi lăm bắm:

- Lạ chưa ? Giấy gì thế này ? Họ bỏ xuống từ bao giờ ?

Hoa Mai nắm lấy đầu giây, ngẫm nghĩ rồi nói:

- Hay là ta thử leo lên bằng đường giấy này xem sao ?

Anh Kiệt gật đầu giắt kiếm vào bên hông rồi phóng mình leo lên nắp hầm giam.

Hoa Mai hồi hộp nhìn theo, không dám thở mạnh. Anh Kiệt lên đến nắp hầm.

Chàng lắng nghe tiếng động bên trên, nhưng bốn bề vắng lặng như tờ. Bọn quan canh đâu cả rồi. Chàng đoán chừng quân do thám đã dọn đường cho chàng và Hoa Mai thoát thân, nên không dám chậm trễ quay xuống hầm gọi em:

- Hoa Mai hiền muội ! Hãy thoát thân nhanh lên.

Chàng dứt lời, phóng mình nhảy vọt ra ngoài, chân đạp nhằm chiếc khóa hãm bỏ dưới đất. Hoa Mai cũng vừa lên đến nắp hãm, thấy anh khoát tay làm hiệu liền nhảy vọt theo chân. Nàng hỏi nhanh:

- Ai đã cứu chúng ta ?

Anh Kiệt lắc đầu:

- Chưa gặp ai cả, nhưng chắc là quân do thám !

Bỗng chàng nghe tiếng rên ư hư đâu đó, liền nhìn quanh quẩn tìm kiếm. Từ trong hốc tối, một bóng người vụt chồm ra rồi ngã quỵ xuống. Anh Kiệt, Hoa Mai sợ hãi thối lui, nhưng người kia phều phào gọi:

- Vũ hiệp sĩ ! Vũ hiệp sĩ !

Anh Kiệt vội vã quỳ xuống và chàng nhận ra ngay quân do thám của mình:

- Kìa anh, làm sao thế này ?

Do thám quân phều phào nói nhanh:

- Hãy chạy ngay đi ! Tôi giết quân canh cứu hiệp sĩ và cô nương, nhưng bị thương nặng lắm sợ khó sống.

Vũ Anh Kiệt nhắc do thám quân lên định mang đi, nhưng tráng sĩ giấy dựa:

- Đừng hiệp sĩ Chạy nhanh đi Tôi không sống được đâu ! Hãy đọc kỹ bức thư để theo đường đó thoát thân. Lệ Hồng tiểu thư sẽ đến đây Tráng sĩ ráng nói những lời cuối cùng, rồi thở dốc lên, lịm hẳn. Anh Kiệt rất mến thương kẻ dưới tay mình, toan mang xác anh ta ra khỏi nơi này, nhưng Hoa Mai vụt nói:

- Vũ huynh ! Có người đi tới.

Rồi nàng lôi Anh Kiệt chạy nhanh ra phía cửa. Hoa Mai vụt thấy từ ngoài sân dinh thự quân binh rần rộ kéo vào thì lo ngại bảo anh:

- Chúng từ đâu về đông thế kia ? Có cả Đỗ Kế và lũ đạo sĩ Thất gia trang nữa.

Anh Kiệt vừa thấy Đỗ Kế và Nhất Điền xuống ngựa, liền bảo em:

- Chúng ta phải thoát khỏi nơi này ngay, không thì nguy lắm !

Nhưng vì cả hai không rành đường lối trong dinh thự nên vừa ra khỏi nhà, phóng mình lên mái ngói thì Hoa Mai chạm nhằm sợi dây chuông. Chuông reo leng keng khắp các chòi canh quanh dinh thự. Quân cận vệ la lên:

- Có quân gian ! Có quân gian !

Từ dưới sân, Đỗ Kế và các lão đạo sĩ nhìn lên lầu thấy bóng hai người liền thét:

- Quân gian kia rồi ! Bậy đâu ! Vây bắt chúng !

Đỗ Kế vừa dứt lời thì Nhất Điền đã lên đến nơi. Anh Kiệt, Hoa Mai biết mình không thoát được, liền quay lại giáp chiến. Nhất Điền nhìn rõ mặt hai người thì cười khanh khách:

- Lại cũng hai đứa bậy. Giỏi thật ! Mới đó mà đã tìm đường thoát thân rồi.

Anh Kiệt, Hoa Mai tức giận vô cùng ! Khổ nhọc từ nãy giờ vừa thoát đến đây lại gặp chúng, thật không còn gì uất ức hơn. Cả hai đồng liều chết giao đấu với Nhất Điền ! Nhị Điền toan nhảy vào tiếp tay thì Nhất Điền cười to lên:

- A ha ! Hơi đâu hiền đệ nhọc sức ! Để cả hai đứa cho anh.

Bỗng đâu từ dưới sân, tiếng Đỗ Kế vang lên:

- Đừng Đạo sĩ đừng giết bọn chúng !

Nhất Điền thu kiếm về, thì Đỗ Kế đã đến sát bên ông ta:

- Đạo sĩ quên là Ngọc Lan đang ở trong tay bọn chúng sao ?

Nhất Điền khẽ gạt đầu rồi cùng Nhị Điền nhảy xuống sân không nói một lời.

Đỗ Kế biết họ phật ý lắm, nhưng vì lòng thương con quá nặng hấn không làm sao khác được. Anh Kiệt, Hoa Mai còn đứng xơ rớ chưa biết vì sao Đỗ Kế không cho bọn đạo sĩ Thất gia trang hạ thủ hai người thì Đỗ tri huyện đã nói:

- Ta không phải thương tình bọn này mà thả ra đâu ! Hãy về núi Phục Sơn ngay đi và bảo Lệ Hồng nên giữ đúng lời hẹn ước !

- Ước hẹn gì ?

- Hãy về sào huyệt bọn này sẽ rõ. Bảo với Lệ Hồng đừng gạt ta, không sống được đâu.

Nói xong họ Đỗ nhảy xuống đất. Anh Kiệt bàng hoàng nhìn theo hấn. Hoa Mai ngó xuống sân không thấy quân Hán triều bao vây như lúc này nữa, liền mừng rỡ bảo Anh Kiệt:

- Vũ huynh ! Bọn chúng rút đi cả rồi ! Không lý Đỗ Kế thả chúng ta thật sao ?

- Anh cũng đang thắc mắc về điểm đó. Tại sao Đỗ Kế lại thả anh em ta và còn bảo về núi Phục Sơn sẽ rõ ?

Hoa Mai chợt nhớ tới lời Đỗ Kế bảo Nhất Điền lúc này, liền nói:

- Chắc chị Lệ Hồng đã bắt được con bé Ngọc Lan và giao kết với Đỗ Kế để trao đổi với anh em ta.

- Có lẽ vậy đó ! Thôi chúng ta hãy trở về núi Phục Sơn xem thực hư thế nào.

Hoa Mai vâng dạ và cùng Vũ Anh Kiệt trở về núi Phục Sơn ngay. Nhưng cả hai đều không ngờ là có người vẫn theo sát bên họ. Người đó không ai khác hơn là Nhị Điền đạo sĩ ! Lão ta hội ý với Nhất Điền nên nhất định đuổi theo Anh Kiệt, Hoa Mai lừa khi phái Hạnh Hoa Thôn thả Ngọc Lan rồi là bắt họ trở lại ngay.

Hai người đi nhanh vùn vụt vượt rừng vượt núi để tìm về trang trại. Đến bên bờ suối dẫn xuống khu rừng Phục Lâm, đột nhiên Hoa Mai bảo nhanh:

- Vũ huynh cẩn trọng ! Đừng làm cho chúng để ý ! Có kẻ theo sau ta kìa.

Anh Kiệt vẫn bước tới trước, nhưng hai tai lắng nghe từng hơi gió, từng tiếng động trên lá khô. Và chàng nhìn nhận lời Hoa Mai là đúng ! “Tại sao có chuyện lạ lùng như vậy ? Bọn Đỗ Kế đã thả chàng ra, sao vẫn cho người theo đuổi ? Hay là chúng giả bộ để chàng đưa về sào huyệt ? Không ! Chúng dư biết đường vào trang trại phái Hạnh Hoa mà ! Chính chúng đã giải cứu cho Lục Ôn Hầu và đặt quân dọ thám khắp nơi.” Bỗng dẫu, hai người thấy trước mặt một thân người nằm sóng sượt dưới đất. Cả hai chạy tới và cùng kêu lên một lượt:

- Trời ơi ! Tần Ngọc, sao thế này ?

Anh Kiệt cúi xuống ôm xốc họ Tần lên thì vụt nghe tiếng Tần Ngọc:

- Vũ huynh !

Chàng hết hồn, nhìn xuống toan la lên, đã thấy Tần Ngọc mở mắt mỉm cười với chàng:

- Anh đừng la. Em không bất tỉnh đâu, chỉ giả bộ thế thôi.

Rồi Tần Ngọc nói nhanh:

- Anh cứ đi tới trước, đừng để chúng nghi ngờ. Một lão đạo sĩ Thất gia trang đang theo dõi anh đó.

- Anh cũng nghi ngờ như vậy ! Nhưng sao em biết ?

- Em vâng lệnh chị Lệ Hồng đến dinh thự Đỗ Kế do thám để nghe tin tức của anh ! Nhưng khi đến đấy, đã thấy anh được thả ra rồi !

- Chị em và các bạn đâu rồi ?

- Ở trong rừng Phục Lâm này !

- Ủa ? Sao lại bỏ sào huyệt của ta trong núi Phục Sơn ?

- Đổ Kế và bọn Thất gia trang vừa đem quân vây đánh, tướng đầu phải lâm nguy rồi, may nhờ bắt được Ngọc Lan con gái của Đổ Kế mới yên đó.

Anh Kiệt thấy lời nhận xét của Hoa Mai lúc này rất đúng nên hỏi Tần Ngọc:

- Đã thả Ngọc Lan về chưa ?

- Chưa đâu ! Bởi theo lời giao kết của chị Lệ Hồng thì anh về đến trang trại hai hôm sau mới giao trả Ngọc Lan ở Miếu Thổ Thần.

Anh Kiệt chưa hiểu vì lẽ gì Lệ Hồng bắt ép bọn chúng như vậy thì Tần Ngọc bảo thêm:

- Chị Lệ Hồng sợ sào huyết ở núi Phục Sơn không giữ được nên định dời sang núi Trung Sơn đó anh.

- Trung Sơn có suối Bạch Tuyền cũng được lắm ! Bao giờ đi ?

- Chị còn đợi anh trở về thôi !

Anh Kiệt đã hiểu rõ tình hình ở nhà mấy hôm nay. Tên đạo sĩ Thất gia trang vẫn theo đuổi phía sau. Phải đánh lạc hướng hắn ta mới được. Riêng Hoa Mai, từ này giờ vẫn để ý đến kẻ theo dõi mình. Nàng nghe kỹ tiếng động trên lá khô và đoán chừng tên kia lư một bên chân trái ! Hắn dần chân mặt xuống đất có hơi mạnh. Hoa Mai nhớ lại tướng đi của bọn đạo sĩ và đoán chắc Nhị Điền chứ không ai khác ! Hắn thường đi xích xụi trước mắt nàng. Hoa Mai chợt đến sát bên anh, nói nhỏ:

- Nhị Điền đang theo dõi chúng ta ! Vũ huynh có ý gì chẳng ?

- Đang định hỏi hiền muội đấy ! Quân ta không còn ở núi Phục Sơn nữa !

- Vậy chớ đi đâu ?

Tần Ngọc đáp thay Anh Kiệt:

- Sẽ về núi Trung Sơn ! Chị đừng ra vẻ ngạc nhiên. Em giả chết để báo tin đó.

Hoa Mai sững sờ nhìn cậu bé, nhưng nhờ lời nói đó mà nàng lặng im đi bên cạnh Anh Kiệt. Anh Kiệt vẫn thắc mắc không biết làm sao đánh lạc hướng Nhị Điền. “Dùng thuật phi hành bỏ chạy ? Chưa chắc đã hơn hẳn được ! Mà đi thế này tức nhiên sẽ bại lộ nơi trú ẩn mới của phái Hạnh Hoa còn gì ?” Anh Kiệt chợt dừng chân, đặt Tần Ngọc xuống đất, bảo Hoa Mai:

- Bây giờ chỉ còn có mỗi một cách là đương đầu với tên đạo sĩ đó.

Chàng quay lưng hét lớn:

- Đạo sĩ Thất gia trang ! Tài giỏi như thế mà vẫn quen thói lén lút ư ? Các ông theo ta làm gì mà rình rập như phường trộm đạo ?

Nhị Điền rất bức tức trước những lời mạt sát đó. Nhưng đã lỡ lãnh sứ mạng của Nhất Điền để bắt Anh Kiệt, Hoa Mai trở lại, bây giờ hắn không biết liệu sao ?

”Chường mặt ra, chi cho khỏi nổi nóng mà hạ sát bọn Anh Kiệt ! Thế là hỏng hết !

Chắc chắn Ngọc Lan sẽ bị Lệ Hồng bắt đầu ngay chiều hôm nay !” Hoa Mai lại lên tiếng:

- Nhị Điền ! Đạo sĩ đừng trốn tránh vô ích. Muốn gì hãy bước ra trước đã, bọn ta sẽ sẵn sàng tiếp kiến.

Lão đạo sĩ giật nảy mình, không ngờ Hoa Mai tài tình như vậy ! Nghe tiếng chân cũng đoán được người ! Tuy nhiên, Nhị Điền vẫn chưa biết mình sẽ hành động ra sao ? Bỗng dưng, Nhị Điền đạo sĩ nghe đánh bộp một cái phía sau ót rồi chân tay lão rã rời. Lão đạo sĩ đang ngồi trên một cháng ba cây, buông tay ngã nhào xuống đất bất tỉnh như chết. Anh Kiệt, Hoa Mai và Tần Ngọc vụt thấy một thầy người ngã dưới gốc cây thì kinh ngạc nhìn nhau, trong lòng đều nghi ngờ Nhị Điền đang muốn giở trò quỷ quyết. Cả ba đều thủ thế đứng nhìn. Hoa Mai gật gù rồi bảo Anh Kiệt:

- Lạ lùng thật Vũ huynh ! Xác người kia đúng là Nhị Điền chứ không ai khác.

Hắn muốn gì mà nằm im lìm như vậy ?

Anh Kiệt không nói không rằng, bước lần tới trước. Hoa Mai hốt hoảng nắm lấy tay anh giữ lại:

- Kìa Vũ huynh ! Đừng liều lĩnh như vậy !

Anh Kiệt dừng lại, nói nhỏ:

- Phải xem hấn muốn gì chứ ! Không lẽ cứ ở đây chờ đợi mãi sao ?

Bỗng đâu có tiếng cười khanh khách:

- Phái Hạnh Hoa Thôn quả đúng là hết người tài. Đến như Hoa Mai, Anh Kiệt cũng mất hết can đảm.

Anh Kiệt, Hoa Mai quay nhìn đảo dác, chợt thấy một người chít khăn xanh, râu mọc xồm xoàm, đôi mắt long lanh sáng. Họ Vũ ngờ ngợ nhìn và có cảm giác như gặp ở đâu rồi, nhưng không nhớ rõ được. Anh Kiệt bước tới gần hơn. Khách lạ mở tung chiếc khăn võ sinh quần trên đầu, để lộ rõ hình dáng. Anh Kiệt kêu to lên:

- Trời ! Tiểu Lý Bá đại huynh !

Chàng chạy tới ôm chầm lấy đường tử của Sư Lý Biểu, đệ tam anh hùng trong phái Hạnh Hoa khi xưa đứng sau Liêu Cốc đạo nhân và cha chàng, Vũ Anh Tùng hiệp sĩ. Hoa Mai đứng nhìn khách, trong lòng hết sức ngỡ ngàng. Tiểu Lý Bá cũng ôm lấy Anh Kiệt biểu lộ sự vui mừng đến tột độ. Sau trận Phiên Ngưng Thành hai người cách biệt nhau bấy giờ mới được gặp. Tiểu Lý Bá nhìn Hoa Mai hỏi:

- Hiền muội về Hạnh Hoa Thôn tự bao giờ ? Và đã đi những đâu ?

- Tiểu muội đi cùng khắp phương Nam và trở về đây chưa được ba tháng. Còn hiền huynh ? Hạnh Hoa Thôn thất thủ, hiền huynh Á «vui chơi» ở nơi nào ?

Tiểu Lý Bá biết Hoa Mai trách khéo mình, liền đáp:

- Ngu huynh không ích kỷ như vậy đâu hiền muội. Nước mất thì thân mình còn có nghĩa gì ?

- Thế tại sao hiền huynh chẳng về đây, để bao người mỗi môn trông đợi ? Tiêu thúc phụ đã mù, Anh Kiệt hiền huynh bị chúng giam giữ ở bờ Nam Hải, một mình chị Lệ Hồng làm sao điều khiển nổi các bạn phòng thủ thôn xưa ?

- Trời ! Tiêu thúc phụ đã mù ?

Anh Kiệt gạt đầu rồi trách Hoa Mai:

- Kìa ! Sao cứ hành tội Tiểu Lý Bá đại huynh như vậy ?

Tiểu Lý Bá đưa tay chặn lời Anh Kiệt:

- Vũ đệ đừng trách Hoa Mai. Cô ấy có quyền trách cứ anh như vậy lắm !

Nhưng khổ nỗi, số phận của anh nào có khác chi hiền đệ.

- Trời Nghĩa là anh cũng bị chúng bắt đi đây ?

- Đi đây thì không đúng hấn. Nhưng chúng giam lỏng anh như một kẻ tử tội.

Hoa Mai cau mày hỏi:

- Sao lại giam lỏng ? Thế mà anh không thoát ư ? Có lẽ kẻ đó cũng tài nghệ phi thường lắm mới giữ chân được anh ?

- Chỉ vì Thu Vân. Chỉ vì vợ anh quá hèn yếu, đại khờ mà anh xử sự không khác chi người phản bội !

Tiểu Lý Bá gục xuống lặng yên ! Anh Kiệt bàng hoàng lắm lắm:

- Chị Thu Vân hèn yếu ?

Chàng không thể nào tin được ! “Thu Vân là cháu ruột của Lữ Gia. Lúc đánh phá Phiên Ngưng Thành, Tiểu Lý Bá và nàng phải lòng nhau và đã làm lễ thành hôn sau khi thắng trận. Chính Vua Kiến Đức đã tác

hợp hai người ! Thu Vân tuy không là trang nữ kiệt, nhưng cũng được rèn luyện theo dòng dõi nhà tướng ! Có đâu lại quá hèn yếu để chồng phải mắc mưu quân giặc ?” Tiểu Lý Bá tiếp:

- Trong trận đánh ở Phiên Ngưng Thành, anh thất lạc Lữ Quốc Công. Trận chiến vừa tàn, anh ruổi ngựa một mình trong trận địa tìm kiếm người. Qua Thuyền tướng quân cho đội cận vệ và Mộc Hồng ra đón đường giao chiến. Nhưng chỉ vài hiệp, Mộc Hồng nhảy ra vòng chiến bảo anh:

Â«Tiểu Lý Bá ! Đừng hùng hổ nữa vô ích ! Mãnh hổ nan địch quần hồ ! Một mình ngươi làm sao cự nổi hàng trăm vạn quân ta ? Hãy buông gươm qui hàng, vì Lữ Gia cùng Thu Vân tiểu thư đã ở trong tay bọn ta rồiÂ» Anh Kiệt kêu lên:

- Chúng nói láo Lữ Quốc Công đã tử nạn giữa trận tiền rồi.

- Về sau này anh mới biết, chớ trong khi đó, anh khổ tâm lắm ! Lữ Quốc Công là linh hồn chiến đấu chống quân Hán triều, nay người bị bắt mới làm sao ? Thấy anh có vẻ phân vân, Mộc Hồng liền quay mặt về phía doanh trại làm hiệu. Anh thấy từ xa một người phi ngựa tới, Thu Vân bị cột chặt phía sau. Nàng nhìn thấy anh liền kêu vang dậy:

Â«Anh ơi !Â» Thật tình, trong lúc đó anh chưa xót vô cùng !

Nếu vậy đúng Lữ Quốc Công đã nằm trong tay giặc rồi sao ? Mộc Hồng lại bảo anh:

Â«Qua Thuyền tướng quân rất mến tài nghệ của hiệp sĩ ! Bởi vậy người không muốn giết hiệp sĩ, như trăm nghìn tướng khác ! Người đặt sinh mạng Lữ Gia vào trong tay hiệp sĩ đó ! Nếu bằng lòng qui phục thì cứ sống được Lữ GiaÂ» Hoa Mai thở dài:

- Thế là anh qui hàng ?

- Anh đâu tin lời bọn chúng, nhưng Thu Vân đã lớn tiếng bảo anh là Lữ Quốc Công đã hạ lệnh cho ba quân tướng sĩ qui hàng. Lời nói của Thu Vân trong lúc đó làm cho anh chưa xót vô cùng ! Nhưng anh không biết làm sao hơn, khi nàng nói thêm:

Â«Anh ơi ! Thúc phụ đã già yếu lắm rồi ! Anh đừng chống cự nữa. Hãy lo cứu mạng người trước đã.Â» Anh Kiệt thở dài, hiểu được tâm trạng của Tiểu Lý Bá trong hoàn cảnh đó. Nếu chàng ở địa vị của Lý Bá cũng phải xuống ngựa qui hàng thôi ! Bởi vì sinh mạng của Lữ Quốc Công mới là điều đáng kể hơn hết. Hoa Mai cau mày nói:

- Tại sao chị Thu Vân lại khuyên anh qui hàng quân giặc ? Chị cũng không dè Lữ Quốc Công đã tử trận ư ?

- Sao Thu Vân lại không biết chuyện đó ? Nhưng vì nàng quá yếu đuối, chỉ sợ Qua Thuyền tướng quân giết chết anh thôi !

- Rồi sao nữa anh ?

- Thế là anh buông gươm qui phục ! Qua Thuyền tướng quân truyền giam lỏng anh trong vòng dinh thự của hãn cùng với Thu Vân. Liên tiếp cả tháng trời, không thấy chúng đả động gì tới mình hay cho gặp Lữ Quốc Công, anh sinh nghi mới hỏi dò Thu Vân ! Nàng một mực bảo anh:

Â«Lữ Quốc Công được chúng săn sóc chu đáo lắm và hiện nay, người đang bàn bạc chuyện an dân với Qua Thuyền tướng quân Â» anh không chút nghi ngờ vì chính Thu Vân đã thốt ra những lời đó - Trời, như vậy là chị Thu Vân sinh lòng bội phản ư ?

- Không đâu hiền muội ! Chính vì bọn chúng đe dọa sẽ giết chết anh nên Thu Vân mới làm thế ! Nhiều năm tháng đi qua, anh vẫn không giáp mặt Lữ Quốc Công. Rồi Thu Vân lại nhuốm bệnh thành linh, thuốc thang không khỏi. Có lẽ bị dồn ép giữa sự đe dọa và lòng hối hận vì đã dối gạt anh, bệnh nàng càng trầm trọng hơn. Đến lúc sắp thở hơi cuối cùng, Thu Vân mới thú thật hết mọi chuyện. Anh như người từ trên trời rớt xuống, không còn biết nói thế nào nữa. Thì ra, anh đã bị giam lỏng từ bao lâu nay. Lữ Quốc Công đã chết rồi. Vậy mà anh liều chịu nhục để cứu mạng người. Trước khi nhắm mắt nàng còn mở lời trấn trối:

Nàng xin anh tha tội, sở dĩ nàng dối chồng cũng chỉ vì quá yêu anh thôi.

Hoa Mai kêu lên:

- Trời ơi ! Chị Thu Vân đã chết ?

- Đúng thế ! Ngay trong đêm hôm đó anh đã mang xác Thu Vân trốn khỏi dinh thự Qua Thuyền tướng quân và vượt trường thành đem chôn ở đèo Mây Tiểu Lý Bá quá xúc động lặng thinh. Một lúc Anh Kiệt hỏi:

- Từ ấy những nay anh đi về đâu ?

Tiểu Lý Bá khẽ nói:

- Sau cái chết của Thu Vân, ngu huynh buồn chán quá, lại được tin đất nước hoàn toàn đặt dưới quyền đô hộ của quân Tàu, ngu huynh không còn thiết gì nữa hết. Một mình một ngựa, ngu huynh tìm về Cổ an ở thôn Cao Đồng, nơi dưỡng phụ trụ trì và mình đã lớn khôn Anh Kiệt lại hỏi:

- Tại sao anh không trở về Hạnh Hoa Thôn ?

- Anh nghe tin Hạnh Hoa Thôn thất thủ và toàn thể mọi người đều liêu chết tự sát. Anh đau lòng lắm, liền băng rừng lướt bụi thì chỉ thấy quân giặc khắp cùng nơi ! Hỏi người của quân Hạnh Hoa Thôn dân chúng chỉ lắc đầu, bảo không biết gì hết.

- Anh về đây tự bao giờ ?

- Ba năm trước về một lần, không biết tin tức gì cả. Chiêu Anh Quán lại bị phá tan hoang. Anh buồn nản quay về Động Sơn Nhai tìm Liêu Cốc bá phụ.

Hoa Mai liền hỏi:

- Liêu bá phụ cũng vẫn trụ trì trên Động Sơn Nhai ư ?

Anh Kiệt cũng hỏi:

- Thế là sau trận Phiên Ngung Thành thất thủ, Liêu bá phụ về núi ?

Tiểu Lý Bá lắc đầu:

- Không đâu ! Ngu huynh về sơn động thấy vắng vẻ khác thường, Liêu bá phụ đi đâu mất dạng. Anh đành ở lại đó một mình để tâm hồn được thanh thoi qua những chuyện đau đớn khổ sầu ! Anh mong mỗi Liêu bá phụ trở về để xin người thí phát vì chính trong lòng anh đã chán cảnh hồng trần chém giết nhau.

Anh Kiệt lắc đầu thở dài:

- Em thật không ngờ một người oai hùng như Đại huynh mà có lúc quẩn trí như thế. Đại huynh quên rằng đất nước ta đang bị quân Tàu đô hộ sao ? Hàng ngày, dân ta bị áp bức, chết chóc dần mòn. Chúng ta là hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn, những người mà họ tưởng sẽ dẫn dắt họ đánh đuổi quân cướp nước. Anh đã chán nản như thế rồi làm sao ?

Tiểu Lý Bá cúi mặt nhìn xuống như ăn năn hối hận lắm. Một lúc chàng nói:

- Bây giờ thì anh đã hiểu tất cả. Anh nhìn nhận mình đã có lúc mất hết tinh thần trước những đau thương dồn dập tới. Mà khổ quá:

Lữ Quốc Công đã chết, Thu Vân cũng không còn, anh đang mang mối hận lòng, lại được tin các bạn đều tự sát trong trận Hạnh Hoa Thôn. Các em biểu anh không chán nản làm sao được ?

- Nào có ai đã chết đâu ! Tiêu thúc phụ chỉ bị mù mắt, còn Lệ Hồng hiền tỷ và các bạn đều bình yên !

Tần Ngọc từ nãy giờ vẫn lặng thinh ngồi canh chừng Nhị Điện đạo sĩ ! Chừng thấy mọi người bàn bạc đến Tiêu Hà lão hiệp chàng không thể im lặng được. Tần Ngọc ấp úng nói:

- Vũ huynh ! Tiêu lão hiệp đâu còn nữa Anh Kiệt, Hoa Mai và Tiểu Lý Bá đều kinh hoàng nhìn Tần Ngọc. Anh Kiệt hỏi nhanh:

- Tần Ngọc ! Em nói gì lạ vậy ? Thúc phụ làm sao ?

- Thúc phụ đã ra người thiên cổ rồi !

Hoa Mai nắm lấy vai Tần Ngọc, hét lớn:

- Em bảo sao ? Thúc phụ của ta đã chết ? Trời ! Làm sao mà chết ?

- Bọn do thám của Ngọc Lan đã đầu độc thúc phụ rồi !

- Trời ơi ! Quân do thám của Ngọc Lan !

- Mạc Tuyết Lan chẳng ?

- Không ! Đồng đảng của con bé ấy đã đầu độc thúc phụ ! Chúng em đuổi theo tới sào huyệt mới bắt được cả lũ và giải cứu cho Hồng Nhi. Chị Lệ Hồng đã hạ lệnh xử tử chúng để tế vong hồn thúc phụ.

Hoa Mai gục xuống khóc:

- Khốn nạn thân tôi ! Từ lúc trở về Hạnh Hoa Thôn, cứ bận rộn luôn, chưa có dịp sống gần bên thúc phụ để nghe lời dạy bảo của người. Giờ đây người đã chết !

Tiểu Lý Bá ngậm ngùi trước hung tin đó, nhưng qua bao cuộc bể dâu, lòng chàng như chai cứng lại, không còn nước mắt để mà khóc người thân. Hoa Mai bỗng gạt nước mắt nói:

- Thôi, chúng ta nên vào rừng Phục Lâm tìm gặp chị Lệ Hồng trước đã. Bắt được Nhị Điền thật là điều may mắn vậy.

Mọi người đều khen phải ! Tiểu Lý Bá liền khom xuống nhắc bổng Nhị Điền lên rồi nói:

- Thôi, chúng ta đi.

Tần Ngọc vội vàng chạy trước để dẫn đường, Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt, Hoa Mai theo sau.

!

Ngọc Lan mỗi một dựa lưng vào gốc cây thêm thiếp. Cạnh đó là Lệ Hồng, Phi Hồng Yến, Hồng Nhi ngồi lặng yên chờ đợi tin tức của Tần Ngọc. Đêm hôm qua, sau khi quân binh của Đỗ Kế rút lui, Lệ Hồng hạ lệnh đốt hết trang trại sau khi cho chuyển quân vào rừng Phục Lâm để thẳng đến Trung Sơn. Nhưng địa điểm đó chỉ riêng nàng, Phi Hồng Yến và Tần Ngọc biết mà thôi còn kỳ dư chưa ai rõ. Lệ Hồng lo ngại các tráng sĩ bàn bạc sẽ lọt đến tai Ngọc Lan thì nguy hại vô cùng. Thế nào khi được thả ra, cô ta cũng lại xúi cha kéo quân vây phủ.

Nhờ Lệ Hồng phòng xa mà Ngọc Lan hoàn toàn không rõ được ý định của phái Hạnh Hoa. Cô ta rất ngạc nhiên khi thấy quân Hạnh Hoa Thôn đốt phá trang trại rồi kéo róc vào rừng. Nhưng đến bên bờ suối này họ lại dừng chân. Một lúc sau, nàng thấy chỉ còn có Lệ Hồng, Phi Hồng Yến và Hồng Nhi ở cạnh bên mình thôi, còn bao nhiêu lần đầu mất cả. Thời gian qua mau, trời dần xế bóng, nhưng Ngọc Lan không thấy Lệ Hồng và Phi Hồng Yến động đậy. Hai người dựa lưng vào gốc cây lim dim mắt. Riêng cậu bé Hồng Nhi thì chạy quanh quẩn đó, chốc chốc lại ngồi xuống bên nàng, nhưng không nói một lời. Phi Hồng Yến vụt ngồi phắt dậy, hỏi Lệ Hồng:

- Kìa chị ! Hình như có nhiều người đi về phía mình !

Hồng Nhi vụt kêu lên:

- Cha Cha đã về !

Anh Kiệt từ xa nhảy vụt tới ôm lấy con, mừng rỡ:

- Hồng Nhi ! Con của cha !

Trong khi đó, Lệ Hồng và Phi Hồng Yến nhìn thấy Tiểu Lý Bá đến với Hoa Mai thì sững sờ, kêu lên:

- Trời ! Đại huynh Tiểu Lý Bá !

Tiểu Lý Bá mỉm cười, chào hai người rồi liệng thân Nhị Điền xuống đất. Lệ Hồng, Phi Hồng Yến và cả Ngọc Lan đều sững sờ nhìn lão đạo sĩ. Anh Kiệt quay lại ngó Ngọc Lan, rồi hỏi Lệ Hồng:

- Con bé nào đây ? Có phải Ngọc Lan chẳng ?

- Đúng cô ta rồi ! Một mình chỉ huy cả đội do thám xâm nhập vào hàng ngũ chúng ta. Em đã giết cả bọn chúng để tể vong hồn thúc phụ.

Hoa Mai cất tiếng:

- Tần Ngọc đã báo tin cho em biết rồi. Hiện giờ mồ thúc phụ có ai trông coi không chị ?

- Chị đem thúc phụ chôn cất kỹ trong rừng, chờ có dịp trở lại lấy cốt. Chị đã trả thù cho em. Chỉ riêng Mạc Tuyết Lan là trốn thoát.

Hoa Mai vụt quay phắt lại, nghiêng răng chỉ vào mặt Ngọc Lan:

- Còn con khốn nạn này ! Sao không giết chết nó đi ? Chính nó đã bày ra tất cả những chuyện đau thương đó. Phải giết nó ngay mới được. Hoa Mai chụp thanh báu kiếm bên hông Lệ Hồng, vung lên cao. Tiểu Lý Bá vụt phóng tới đoạt lấy thanh kiếm, bảo em:

- Hoa Mai không nên hành động hồ đồ như vậy !

Lệ Hồng bước tới bảo Hoa Mai:

- Hiền muội ! Chị vẫn biết Ngọc Lan đáng tội chết, nhưng một lời đã hứa với Đỗ Kế, không thể ta làm sai ! Chị hứa sẽ giao trả Ngọc Lan ở tại Miếu Thổ Thần hai ngày sau khi em và Vũ huynh được trả về trang trại.

Nàng nói xong, quay sang Phi Hồng Yến:

- Hiền muội ! Việc này chắc chị phải nhờ đến em.

Hoa Mai cất tiếng bảo Lệ Hồng:

- Thưa chị ! Nếu về việc trao trả Ngọc Lan cho Đỗ Kế, xin chị giao phó cho em.

Phi Hồng Yến nói:

- Từ lúc Hoa Mai trở về Hạnh Hoa Thôn tới giờ, chị không lúc nào thanh thoi cả. Việc này để em đi thay cho.

Hoa Mai cúi mặt nhìn xuống. Trong khi đó, Phi Hồng Yến đứng lên đến bên Ngọc Lan, bảo:

- Đường từ đây đến Hạnh Hoa Thôn không bao xa, nhưng muốn tránh sự bất trắc, ta buộc lòng phải dùng chước này.

Nàng dứt lời, khoa tay điểm vào huyệt sau ót Ngọc Lan. Con gái Đỗ Kế duỗi thẳng hai chân nằm chờ người ra, Phi Hồng Yến ôm xốc Ngọc Lan lên vai rồi phóng mình nhảy vụt đi, một lúc mất dạng.

Quân binh Hạnh Hoa Thôn đang đóng rải rác trong rừng Phục Lâm, nghe tin Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt, Hoa Mai trở về, ùn ùn kéo đến càng lúc càng đông. Ai nấy biểu lộ sự vui mừng hăng hái trở lại. Anh Kiệt hỏi Lệ Hồng:

- Em bỏ sào huyệt trong núi Phục Sơn định đem quân đi đâu ? Nghe nói về núi Trung Sơn phải không ?

- Phải đó anh !

Hoa Mai bỗng hỏi Lệ Hồng:

- Chị liệu đồng đảng của Ngọc Lan đã bị tiêu diệt hết chưa ? Em sợ trong hàng ngũ quân ta vẫn còn vài người theo chúng.

Lệ Hồng lắc đầu nói:

- Em khỏi phải lo ! Chị đã tìm hiểu kỹ càng rồi ! Chính Hồng Nhi bị nhốt trong sào huyệt của chúng hai ngày. Cháu đã biết mặt tất cả.

Vũ Anh Kiệt nhìn con mỉm cười sung sướng. Chàng hỏi Hồng Nhi:

- Một điều rất lạ ! Làm sao chúng không hành hạ gì con hết vậy ?

- Chính nhờ Mạc Tuyết Lan đó cha ! Không hiểu sao cô ta hết lòng bảo vệ con, không cho ai chạm đến. Mấy lần Ngọc Lan định giết con, cô ấy đều ngăn lại !

Anh Kiệt và Hoa Mai đều biểu lộ sự ngạc nhiên về thái độ của Mạc Tuyết Lan.

Tiểu Lý Bá tò mò trước tên Mạc Tuyết Lan, nên hỏi Anh Kiệt:

- Vũ hiền đệ ! Mạc Tuyết Lan là ai ?

- Nàng đến đây xin gia nhập hàng ngũ chúng ta và xưng là em của Mạc Tồn dũng sĩ.

- Anh có biết Mạc Tồn ! Người ấy đúng là một trang dũng sĩ.

Lệ Hồng thở dài nói:

- Thế mà bị quân giặc giết đi thật uổng vô cùng.

- Hiền muội nói sao ? Mạc Tồn bị giết ?Ồ ! Có lý nào ?

- Chính Mạc Tuyết Lan cho em biết như vậy. Bị giết có gần nửa năm rồi, lúc nàng mới tới đây.

Tiểu Lý Bá lắc đầu:

- Bịa đặt ! Con bé đó chẳng biết gì về Mạc Tồn đâu.

Hồng Nhi xen vào:

- Cô ấy bảo Mạc Tồn dũng sĩ tài giỏi không khác gì ba con Nhưng người đã bị bắt và bị giết ở Thôn Cao Đồng.

- Đúng là Mạc Tồn có bị bắt, nhưng chàng ta lại vượt ngục được rồi ! Bọn cận vệ quân của Đỗ tri huyện bắt chớ ai. Mạc Tồn vừa về vùng sơn nhai thăm nhà và có gặp ta nữa. Họ Mạc hẹn sẽ giúp sức bọn ta khi cần đến.

Anh Kiệt, Lệ Hồng, Hoa Mai đều ngơ ngác nhìn nhau. Thật tình họ không còn hiểu ra làm sao nữa ? Thế Mạc Tuyết Lan là ai ? Đối với Mạc Tồn có liên quan gì chẳng ? Bỗng mọi người nghe đánh vụt một cái, liền quay lại thì nghe tiếng Tần Ngọc la thất thanh:

- Nhị Điền ! Tiểu Lý Bá mắt sáng như sao, vụt thấy lão đạo sĩ thoát đi liền đuổi theo. Nhưng Nhị Điền như chim sổ lồng thoát chạy mất dạng. Tiểu Lý Bá đuổi theo một hồi không thấy gì cả liền quay về. Lệ Hồng, Anh Kiệt, Hoa Mai đang lao nhao bàn tán:

- Nếu thế là hấn đã nghe rõ mọi chuyện rồi. Ta hờ hênh để hấn trốn thoát, thật có hại. Hấn đã bị điểm huyệt, ai ngờ tự hấn mở huyệt được mà phòng Lệ Hồng lộ vẻ buồn:

- Em thật lúng túng ! Định kéo quân về núi Trung Sơn tạm trú, bây giờ Nhị Điền đạo sĩ đã biết mới làm sao ?

Vũ Anh Kiệt nói:

- Không hại gì đâu ! Chúng ta còn đủ thì giờ đổi sang địa điểm khác mà. Tại sao em không nghĩ đến núi Hạc Sơn ở về hướng Tây Hạnh Hoa Thôn ?

- Nghe chừng nơi đó nhiều rắn rít, hùm beo thú dữ. Quân ta ẩn trú sẽ gặp nhiều bất lợi.

Tiểu Lý Bá lắc đầu nói:

- Em nghĩ thế không đúng. Ta tìm những hang đá ẩn trú cho kiên cố thì thú dữ có làm gì được đâu. Chừng đó ác thú sẽ là những tên lính canh phòng rất nguy hại, sẽ làm cho quân giặc không dám vào Lệ Hồng nói:

- Nếu thế chúng ta đổi đường sang núi Hạc Sơn.

Nàng liền truyền các đội trưởng sửa soạn lên đường. Các đội trưởng vâng dạ kéo quân đi ngay. Hoa Mai chợt nhớ đến Phi Hồng Yến liền bảo Lệ Hồng:

- Còn Phi Hồng Yến nữa ! Làm sao bây giờ ? Chị ấy đâu biết chúng ta bắt buộc phải đổi địa điểm thế này ?

Ai nấy đều lo ngại ! Lỡ ra Phi Hồng Yến đến núi Trung Sơn trong lúc quân Đỗ Kế đang bữa vây thì nguy hiểm lắm ! Tần Ngọc nói nhanh:

- Để em đi báo tin cho chị Phi Hồng Yến biết.

Lệ Hồng bảo Tần Ngọc:

- Em ráng đến miếu Thổ Thần trước khi trời tối, họa chăng mới gặp Hồng Yến.

Tần Ngọc vâng dạ rồi phóng mình đi. Còn lại bốn người

14. Mạc Tuyết Lan Là Ai ?

Phi Hồng Yến ôm xốc Ngọc Lan lên vai rồi dùng thuật phi hành nhắm Hạnh Hoa Thôn trực chỉ. Nàng hiểu rành mạch đường đi lối về trên đồi Hạnh Hoa nên không sợ lắm đường lạc lối. Trên con đường dẫn lên đồi Hạnh Hoa, một đoàn kỵ sĩ đang hùng hổ chạy lên.

Đúng là bọn cận vệ của Đỗ Kế chứ không ai khác. Chúng đến gốc cây chỗ Phi Hồng Yến trú ẩn mà không hay biết gì cả. Phi Hồng Yến thấy có Tam Điền đạo sĩ đi đầu thì trong bụng nghi ngờ. “Chúng kéo nhau đến Hạnh Hoa Thôn làm gì ?” Phi Hồng Yến chuyển mình theo sau chúng. Đến con đường dốc lên đồi, từ trong bụi rậm bốn tên quân canh của Lục Ôn Hầu chạy ra cản đường:

- Dừng lại. Các người đi đâu ?

Tam Điền cả giận bảo chúng:

- Hãy lui ra ! Đừng chần chờ nữa. Bọn ta đến đây là để bắt quân gian chó nào phải đi chơi đâu.

Bốn tên quân canh hoảng hốt lùi lại. Trong khi đó, một đoàn người ngựa từ trên đồi tràn xuống, đi đầu là Lục Ôn Hầu. Họ Lục thấy Tam Điền liền hỏi:

- Có gì thể đạo sĩ ?

Tam Điền ngó Lục Ôn Hầu cười gằn:

- Quân sĩ của ông vô lễ thật ! Dám cản đường cả ta nữa.

Lục Ôn Hầu quay sang đám quân canh thét lớn:

- Bậy mù cả rồi ư ? Sao dám cản đường Tam Điền đạo sĩ ?

Tam Điền dịu giọng tiếp:

- Quân cận vệ theo ta để bắt bè lũ bọn Hạnh Hoa Thôn. Chúng sẽ đem Ngọc Lan giao trả vào trưa mai tại Miếu Thổ Thần.

- Ồ sao tự dưng chúng giao trả Ngọc Lan trên đồi ?

- Vì Đỗ tri huyện đã thả Anh Kiệt và Hoa Mai để chuộc mạng cho con ông ta.

- À ra thế. Bây giờ xin mời lão đạo sĩ đưa quân lên đồi.

Tam Điền hạ lệnh cho bọn cận vệ kéo thẳng lên. Rồi ông giục ngựa đi sát bên mình Lục Ôn Hầu. Phi Hồng Yến ở cách đó không xa, nên nghe rõ tự sự. Nàng lắm bẻm:

- Bọn Đỗ Kế hèn hạ thật ! Đối với chúng, không thể nào tin được bất cứ chuyện gì. Thôi thà trở sang dinh thự Đỗ Kế giao trả Ngọc Lan cho đúng hẹn, rồi viết thư chọc giận bọn đạo sĩ Thất gia trang một phen chơi.

Phi Hồng Yến nghĩ thế nên thẳng đường sang dinh quan Tri huyện Châu Diên.

Nàng băng rừng lướt bụi đi thật nhanh. Trời vừa xế bóng đã đến xóm nhà gần dinh thự của Ái Cơ, nơi Đỗ Kế thường đến nghỉ trưa. Nàng nhảy qua rào, vào trong dinh thự Ái Cơ. Nhiều tiếng la thất thanh nổi lên khiến Phi Hồng Yến cả sợ tuốt kiểng cầm tay. Có hằng hai mươi thiếu nữ chạy rút vào trong nhà. Phi Hồng Yến biết ngay đó là ca nữ Đào Nguyên Quán đến đây ẩn trú nên vội vàng lên tiếng:

- Các cô đừng gây náo động !

Một thiếu phụ trẻ đẹp bước ra ngay và nhìn Phi Hồng Yến với vẻ lo ngại. Phi Hồng Yến đoán chừng là Chu Ngân Ngọc chứ không ai khác nên cất tiếng:

- Có phải Chu Ngân Ngọc ở Đào Nguyên Quán chẳng ?

Thiếu phụ hơi biến sắc nhưng cũng gật đầu:

- Dạ phải ! Thiếp chính là Chu Ngân Ngọc ! Chẳng hay nữ hiệp là ai ? Sao lại biết tên thiếp ?

- Ta là Phi Hồng Yến, người trong phái Hạnh Hoa.

- Trời ! Phái Hạnh Hoa ? Vũ hiệp sĩ và Hoa Mai tiểu thư có mệnh hệ gì chẳng ?

- Không sao cả. Cả hai đều đã thoát khỏi tay Đỗ Kế.

Chu Ngân Ngọc và các ca nữ đều mừng rỡ nhìn nhau. Họ Chu hỏi tiếp Phi Hồng Yến:

- Nữ hiệp là ai ? Đến đây giải cứu cho bọn tôi có phải chẳng ?

Phi Hồng Yến lắc đầu nhìn Ngọc Lan đang thêm thiếp trong tay mình:

- Không ! Ta không ngờ gặp các cô ở đây. Vào đây ta chỉ có mỗi một phận sự là giao trả Ngọc Lan tiểu thư cho Đỗ Kế.

Chu Ngân Ngọc và các ca nữ đều chăm chú nhìn Ngọc Lan. Phi Hồng Yến hỏi:

- Ái Cơ có sẵn lòng giúp đỡ các cô chẳng ?

Chu Ngân Ngọc gật đầu:

- Sẵn lòng lắm ! Nhưng Á «bị nhốt» ở đây quá lâu, chị em rất khổ tâm.

Phi Hồng Yến liền bảo Chu Ngân Ngọc:

- Tình thế cấp bách, ta giao trả Ngọc Lan cho Đỗ Kế rồi sẽ đi ngay. Bao giờ sào huyệt yên xuôi, ta trở lại đây báo tin cho các nàng được biết. Ráng ẩn nhẫn tạm trú ít lâu rồi sẽ liệu !

Nàng hỏi Chu Ngân Ngọc:

- Đỗ Kế có thường đến đây chẳng ?

- Hiện hẩn ở trong phòng Ái Cơ !

Phi Hồng Yến bảo Mộng Xuân:

- Phiền cô tìm cho bút mực để ta viết cho Đỗ Kế một bức thư.

Mộng Xuân liền mang giấy bút ra. Phi Hồng Yến thảo nhanh một lá thư cho bọn Đỗ Kế rồi bảo Chu Ngân Ngọc:

- Thôi, ta xin từ giã các bạn ! Hãy ẩn nhẫn ở lại đây chờ tin ta.

Nàng nói xong, ôm chặt lấy Ngọc Lan rẽ sang dãy nhà riêng của Ái Cơ. Có tên lính gác đang ngồi ngủ gật trước hành lang phía sau vườn. Phi Hồng Yến rón rén bước sang chỗ hẩn, rồi nhẹ nhàng xoắn cửa vào phòng. Nàng nhìn lên giường chỉ thấy một mình Đỗ Kế ngủ thiêm thiếp, tiếng ngáy đều đều. Còn Ái Cơ thì không thấy đâu cả ! Bỗng Hồng Yến nghe tiếng cười khanh khách ở phòng bên. Nàng đi nhanh về phía đó hé cửa nhìn ra thấy Ái Cơ đang cùng ba thiếu phụ nữa, ý chừng là vợ các tướng phục dịch trong dinh Đỗ Kế, đang bài bạc đen đỏ với nhau. Nàng yên tâm trở vào, đặt Ngọc Lan nằm dưới chân giường của Đỗ Kế rồi chầm chậm lui ra cửa, về núi Trung Sơn để gặp các bạn.

Trong khi đó, Ái Cơ trở sang phòng mình xem chừng Đỗ Kế có yên giấc chẳng ? Nhưng không ngờ, vừa xoắn cửa bước vào nàng đã phải sững sốt kêu rú lên:

- Trời ! Thích khách ! Vợ các tướng nghe tiếng la chạy ủa vào thì Ái Cơ đã ngã vật xuống bất tỉnh như sượng. Tiếng người xôn xao khắp trong phòng làm Đỗ Kế giật mình tỉnh dậy.

Hắn hốt hoảng chụp lấy thanh gươm nhảy xuống giường, bất ngờ lại đập nhằm lên mình Ngọc Lan. Đỗ Kế kinh hoảng nhảy lùi lại, hét:

- Gì thế này ?

Nhất Điền nghe tiếng kêu cứu liền tới nơi, xô vệt mọi người ra. Trong khi đó, Đỗ Kế cũng vừa nhìn ra Ngọc Lan liền buông gươm, cúi xuống ôm xốc con dậy:

- Ngọc Lan ! Ngọc Lan con. Trời ơi ! Sao thế này ?

Ngọc Lan vẫn đỡ người ra không lên tiếng được. Đằng kia, mọi người cũng đang gọi Ái Cơ:

- Phu nhơn ! Tỉnh lại phu nhơn !

Đỗ Kế thấy nàng ái thiếp trong tình cảnh đó, liền buông con chạy tới:

- Kìa ! Làm sao vậy ? Ái Cơ Ái Cơ Nhất Điền đạo sĩ biết Ngọc Lan bị điểm huyết, liền cúi xuống mở huyết cho nàng. Thiếu nữ vùng vẫy một lúc rồi trở mình mở mắt, nhìn đáo dác như vừa qua cơn mê. Nhất Điền vụt thấy mảnh giấy bỏ cạnh mình Ngọc Lan liền cầm xem rồi kêu lên:

-Ồ ! Phái Hạnh Hoa Đỗ Kế vừa cầm lấy bức thư thì nghe tiếng Ngọc Lan gọi:

- Cha !

- Kìa ! Con Con đã tỉnh.

Rồi hắn lẩm bẩm đọc thư:

Â«Núi Phục Sơn Đỗ Kế tri huyện, Bọn ta giữ đúng lời hứa với ông, đem Ngọc Lan giao trả tại Miếu Thổ Thần ở Hạnh Hoa Thôn, nhưng không ngờ ông lại hèn hạ đặt quân mai phục Đáng lý ta phải giết chết Ngọc Lan đi mới phải và đối với anh hùng trong thiên hạ môn phái Hạnh Hoa cũng chẳng xấu hổ gì. Chính quan tri huyện đã phản bội lời giao kết chứ không ai khác. Tuy nhiên, để chứng tỏ môn phái Hạnh Hoa lúc nào cũng “quân tử”, ta để Ngọc Lan toàn mạng trở về. Bao nhiêu đó cũng đủ cho thấy phái Hạnh Hoa xem thường quân binh, tướng sĩ của ông đến bậc nào, kể cả bọn tả đạo bàng môn ở Thất gia trang. Ít hàng cho ông rõ, bây giờ ta xin kiếu.

PHI HỒNG YẾNÂ» Đỗ Kế đọc xong bức thư kêu lên:

- Trời ơi !

Ngọc Lan đã hoàn hồn và nàng lên tiếng:

- Thưa cha ! Quân Hạnh Hoa Thôn - Bọn chúng đâu rồi ? Vẫn còn ở núi Phục Sơn ư ?

- Thưa cha không ! Chúng đang đóng quân ở khu rừng Phục Lâm, chưa hiểu sẽ về đâu ?

- Nếu thế ta kéo binh vây phủ khu rừng đó được rồi Nhất Điền chưa kịp nói gì thì có tiếng cạt lên từ phía vườn hoa:

- Bao vây chúng vô ích ! Vì chẳng còn ai ở rừng Phục Lâm cả.

Mọi người đều quay lại, Nhất Điền kêu lên:

- Kìa Nhị Điền ! Có bắt được chúng chẳng ?

- Không bắt được ai hết !

Ngọc Lan hỏi nhanh:

- Bạch đạo sĩ ! Bọn Hạnh Hoa Thôn không còn ở rừng Phục Lâm nữa ư ?

Chúng về đâu ?

Nhị Điền đáp:

- Núi Trung Sơn ! Ta phải kéo đại binh sang đó mới được.

Nhất Điền rất bức lòng trước những lời ngạo mạn trong thư Phi Hồng Yến, nên bảo ngay:

- Hãy tiêu diệt bọn chúng. Hãy tiêu diệt bọn chúng.

Đỗ Kế liền hạ lệnh cho các tướng chỉnh tề đội ngũ sẵn sàng kéo quân đi. Ngọc Lan tuy còn mệt mỏi lắm nhưng cũng gượng bảo cha:

- Thưa cha ! Con muốn được theo cha !

Đỗ Kế lắc đầu:

- Con ở nhà tịnh dưỡng ít lâu để ta cùng các đạo sĩ ra sức một phen, sẽ khỏi phiền về sau.

Nói rồi ông lên ngựa. Quân binh tướng sĩ và Nhất Điền, Nhị Điền hùng hổ theo sau. Bụi mù tung lớp lớp sau đoàn người ngựa.

!

!!

Tam Điền và Lục Ôn Hầu cho quân sĩ nằm phục khắp trong ngoài Miếu Thổ Thần và dọc theo ngọn đồi Hạnh Hoa Thôn xuống đến rừng Phục Lâm. Cả hai nhất định phen này phải bắt cho được bè đảng phái Hạnh Hoa để mở cuộc phản công quyết liệt, đánh thẳng vào sào huyệt của quân phản loạn.

Trời vừa mờ mờ tối, từ phía rừng Phục Lâm một bóng người thoát ra rồi đi vùn vụt lên đồi. Bóng đó là Tần Ngọc chứ không ai khác. Chàng tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn được lệnh Anh Kiệt, Lệ Hồng đến Miếu Thổ Thần để gặp Phi Hồng Yến mật báo về việc thay đổi địa điểm trú quân. Tần Ngọc lãnh mạng ra đi, nhưng không ngờ mình đang đi vào chỗ chết. Dọc theo con đường lên đồi, quân giặc nằm phục khắp nơi. Lục Ôn Hầu cố tình bắt cho được phái Hạnh Hoa nên đem quân mai phục rất đông. Đội quân ở dưới bìa rừng rất đông ngạc nhiên khi thấy chỉ có một người lên đồi ! Bọn cận vệ quân quật ngã chàng xuống nhưng không dám giết vì có lệnh Lục Ôn Hầu. Chúng lôi chàng dậy, trói thúc ké lại đem dâng cho họ Lục. Tần Ngọc bị té đau điếng, nhưng không nghĩ đến thân mình mà lại lo cho Phi Hồng Yến. Điều này, chắc Phi Hồng Yến đã bị bắt trước chàng rồi ! Thế là hỏng tất cả ! Một lúc sau, bọn cận vệ quân đưa chàng ra mắt Lục Ôn Hầu và Tam Điền đạo nhơn. Tần Ngọc vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Lục Ôn Hầu thấy hấn liền cười nhạt:

- À Tần Ngọc. Vậy mà cứ tưởng là ai ?

- Mi hèn hạ đến thế là cùng ! Đã thoát chết một lần, sau không tồn mà vẫn giữ chứng nào tật nấy.

- Im đi oắt con ! Ai sai mi tới đây ? Còn Ngọc Lan tiểu thư đâu rồi ?

Tần Ngọc thoáng vẻ ngơ ngác nhưng liền trấn tĩnh được ngay. “Thế là Phi Hồng Yến vẫn chưa đưa Ngọc Lan tới đây ! Vì sao thế ?” Lục Ôn Hầu bước xuống xuống, nắm lấy vai Tần Ngọc kéo lên:

- Thế nào ? Mi không chịu trả lời ư ? Ngọc Lan tiểu thư đâu rồi ?

- Ta có giữ Ngọc Lan tiểu thư của nhà bây đâu mà hỏi ?

Lục Ôn Hầu đánh mạnh vào ót Tần Ngọc:

- Thằng này láo ! Thế mi đến đây làm gì ?

Tần Ngọc bỗng cười vang sặc sụa:

- À thằng này láo ? Ta đã hết lời nhỏ nhẹ, coi bộ mi vẫn xem thường. Nếu vậy đừng trách ta. Bây đâu ! Gọi Thổ Công tới đây.

Có tiếng dạ ran rồi im bật ! Một người lùn thấp mặt đen như lọ chảo từ từ bước ra, cúi đầu:

- Bẩm đại nhân ! Gọi con ?

Lục Ôn Hầu nhìn thấy tên kia, mỉm cười nói:

- Ta đã hỏi nhiều lần nhưng hấn nhất định không khai. Người tra hỏi xem Ngọc Lan tiểu thư hiện giờ ở đâu ?

Tần Ngọc độ chừng mình sắp trải qua những giờ phút cực hình. Tên kia chạy qua phòng bên, một lúc mang sang một cái lò nhỏ, bên trên có một cây dùi nướng đỏ. Lục Ôn Hầu hình như đã biết Thổ Công sắp làm gì rồi, nên cười khanh khách:

- A ha Gặp thổ công rồi con ạ. Khôn hồn thì khai ra đi.

Tần Ngọc đã nắm chắc cái chết trong tay, nên điềm nhiên nhìn lò lửa và mũi dùi nướng đỏ. Họ Tần khẽ bảo Thổ Công:

- Cực hình này rồi có ngày mi sẽ được ném đủ. Ta kỳ cho mi như vậy !

Có lẽ Thổ Công cũng đã từng bị bọn tội nhân của Lục Ôn Hầu đe dọa như thế nên mặt hắn vẫn lạnh lùng gần như cay độc. Hắn cầm mũi dùi lên, sắc thép đã cháy sáng. Tam Điền đạo sĩ vẫn ngồi yên không động đậy, trong lòng ông cũng thoáng hi vọng Tần Ngọc sẽ khai ra hết. Thổ Công cất tiếng:

- Một lần nữa ta hỏi:

Mi có chịu cho biết Ngọc Lan tiểu thư hiện giờ ở đâu chẳng ?

Tần Ngọc nghiêm giọng đáp:

- Ở một chỗ mà tổ phụ nhà mi có muốn tìm cũng không ra.

Thổ Công ung dung nắm một bàn tay của Tần Ngọc lên rồi nói:

- Cực hình này là trò thông thường nhất ở đây. Mi chịu đau đớn nổi mười lần thì thoát. Có đau đớn thì cứ việc la hét chửi mắng. Ta đã bị điếc từ lâu rồi.

Hắn dứt lời, liền nắm chặt ngón tay cái của Tần Ngọc, rồi đưa mũi dùi soi thẳng vào, từ từ cho đến khi lút cán. Dùi nóng xèo xèo cháy thịt. Tần Ngọc cố bặm môi nhưng toàn thân run rẩy trước cực hình ghê gớm đó. Lục Ôn Hầu cười ha hả có vẻ khoái chí vô cùng. Bọn cận vệ có nhiều tên quay chỗ khác. Chỉ riêng Tam Điền đạo sĩ vẫn lạnh lùng như pho tượng. Tần Ngọc đau đớn vô cùng nhưng không cất tiếng la hét, van xin. Chẳng cứ nghĩ rằng mình sẽ phải chết dần chết mòn như vậy.

Thổ Công rút mũi dùi ra bỏ vào lò lửa, Tần Ngọc nhắm nghiền đôi mắt lại để khỏi nhìn bàn tay mà chàng biết là từ nay sẽ không còn dùng. Tên Thổ Công cười khi:

- À Mới có một mũi dùi mi đã chịu đau hết nổi rồi sao ? Thế thì khai ngay ra đi. Còn đủ thì giờ để cứu mạng mi mà !

Tần Ngọc đã nghĩ đến chuyện tự tử. Nếu chàng không đủ sức chịu đựng thì cần lưỡi chết đi còn hơn. Thực ra, Tần Ngọc không biết số phận Phi Hồng Yến ra sao ?

Nếu hiểu rõ Phi Hồng Yến đã đưa Ngọc Lan sang dinh thự Đỗ Kế thì chàng đâu có chịu chết như vậy. Ngay trong khi đó, tên do thám của Lục Ôn Hầu thường vẫn túc trực bên dinh Đỗ Kế bỗng trở về cấp báo. Lục Ôn Hầu bảo Thổ Công ngưng tra khảo Tần Ngọc rồi gọi hắn vào. Tên do thám vừa ra mắt, Lục Ôn Hầu đã hỏi ngay:

- Thế nào ? Tự xưng sao người trở về đây ?

- Đỗ tri huyện kéo quân đến núi Trung Sơn. Có Nhất Điền, Nhị Điền đạo sĩ hộ tống nữa.

Lục Ôn Hầu kêu lên:

-Ồ ! Lạ lùng chưa ? Họ đến Trung Sơn làm gì người có biết chăng ?

Tên do thám liền nói ngay:

- Dạ biết ! Nghe đâu bọn Hạnh Hoa Thôn đã bỏ sào huyệt ở núi Phục Sơn, kéo về Trung Sơn ! Chính Nhị Điền đạo sĩ cho biết việc đó.

Tam Điền lẩm bẩm:

- Lạ lùng quá ! Tại sao Nhất Điền sư huynh lại sai ta sang đây đón Ngọc Lan tiểu thư ?

- Dạ Ngọc Lan tiểu thư đã trở về dinh thự rồi.

- Kìa sao lạ vậy ? Mi nói sao ?

- Dạ, Ngọc Lan tiểu thư đã được bọn hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn đưa về tận dinh thự. Bọn chúng còn viết một bức thư khẩn trương quan tri huyện không giữ đúng lời hứa !

Tam Điền chợt hiểu ra nói:

- Đúng là bọn chúng đã biết ta cho phục binh ở Miếu Thổ Thần rồi.

Lục Ôn Hầu cũng nghĩ thế, nhưng khi nhớ đến Tần Ngọc hấn không khỏi lấy làm ngạc nhiên:

“Đã biết có phục binh, tại sao chúng còn đưa tên này tới đây ?” Riêng về Tần Ngọc, sau khi nghe tên do thám nói về sự có mặt của Ngọc Lan ở dinh thự Đỗ Kế thì chàng đã hiểu mọi chuyện. Thì ra, Phi Hồng Yến nghi ngờ có phục binh nên đổi đường sang dinh thự Đỗ Kế và hiện tại nàng cũng không rõ môn phái Hạnh Hoa đã về núi Hạc Sơn. Phi Hồng Yến đến Trung Sơn thế nào cũng gặp quân binh của Đỗ Kế. Thật là nguy ! Nhưng chàng hy vọng tài nghệ của Hồng Yến đủ sức thoát vòng vây của chúng. Lục Ôn Hầu thét bảo Thổ Công:

- Hỡi hấn xem ! Vì lẽ gì bọn Hạnh Hoa Thôn không trả Ngọc Lan ở Miếu Thổ Thần lại sang dinh Đỗ Kế ?

Thổ Công cầm mũi dùi lên hỏi Tần Ngọc:

- Mi đã nghe rõ chưa ? Vì lẽ gì ?

Tần Ngọc đã biết được số phận của Phi Hồng Yến nên không còn lo gì hết. Cậu ta có chịu đau hay tự tử cũng vô ích. “Phải làm sao thoát khỏi những cực hình.” Nghĩ thế nên khi Thổ Công dí mũi dùi vào ngón tay trở, Tần Ngọc dấy dựa nói:

- Đừng tra tấn nữa !

- Thế mi khai ra đi.

Tần Ngọc nghĩ thầm:

“Hiện tại bọn Đỗ Kế kéo quân sang núi Trung Sơn là vì chúng không ngờ là quân Hạnh Hoa Thôn đã đổi địa điểm sang núi Hạc Sơn ! Chi bằng mình thừa cơ hội nhử cho bọn Lục Ôn Hầu đụng đầu với Đỗ Kế thì hay quá.” Nghĩ xong, chàng làm bộ sợ nói:

- Chư vị đừng tra khảo ! Tôi không giấu giếm gì nữa đâu !

- Vì lẽ gì chúng không trả Ngọc Lan ở đây ?

- Vì chư vị đã cho phục binh !

- Còn người ? Không sợ phục binh à ?

- Sợ chứ ! Nhưng tôi đi sau, nên không dè có quân mai phục.

- Vì lẽ gì mi đi sau ?

Tần Ngọc làm bộ ấp úng:

- Tôi chờ - Chờ gì ? Nói mau !

- Tôi chờ đóng quân xong mới đến đây.

Lục Ôn Hầu hỏi tiếp:

- Mi tới đây để làm gì ?

Tần Ngọc làm như lơ lửng nín lặng. Lục Ôn Hầu quát mắt nói:

- Thăng này lảo ! Liệu mày không khai được sao ?

Hấn đưa mắt cho Thổ Công. Tên kia cầm mũi dùi lên đưa thẳng vào ngón tay trở của Tần Ngọc rồi nói:

- Sao ? Mi có chịu nói tiếp chẳng ?

Tần Ngọc vẫn lặng thinh ! Chàng muốn cho quân giặc thực tin lời mình nên thà chịu đau thêm một lần nữa Lục Ôn Hầu thét:

- Thằng này đại dột thật ! Có khai ra không ?

Tần Ngọc vẫn cúi đầu lặng thinh. Lục Ôn Hầu hát hàm, Thỏ Công dí mũi dùi vào ngón tay trở. Tần Ngọc thét to lên:

- Trời ơi !

Rồi chàng đẩy dựa, quần quai trước mắt bọn Lục Ôn Hầu.

- Dạ để tôi khai Tôi đến đây để nhử quân binh Hán triều đến núi Trung Sơn Ở đó quân Hạnh Hoa Thôn đang mai phục.

Lục Ôn Hầu và Tam Điền cùng gật đầu nhìn nhau:

- À ra thế ! Bọn chúng định phục binh giết hại quân ta mà.

Tên do thám bỗng nói:

- Chết rồi ! Nếu vậy quân binh của Đỗ tri huyện đã rơi vào chỗ phục binh.

Lục Ôn Hầu lộ vẻ vui mừng:

- Phải ! Phen này cho Đỗ Kế hết khua môi múa mồm.

Tam Điền đứng lên cau mày:

- Ô ! Ta không ngờ Lục Ôn Hầu lại nói thế. Đỗ Kế chết về tay Hạnh Hoa Thôn chắc ông vui lắm !

- Không phải vậy ! Nhưng hấp tấp, bất cần giữ lời giao kết thì cho khiếp vía một phen Tam Điền hỏi Lục Ôn Hầu:

- Ông có định kéo quân sang núi Trung Sơn chẳng ?

- Đến đó làm gì ? Nộp mạng cho bọn Hạnh Hoa Thôn à ?

- Sao ông nói lạ vậy ? Dù gì cũng phải đến đó giải cứu cánh quân của Đỗ tri huyện và hộ trợ cho hai anh ta chứ.

- Nhưng bọn chúng có phục binh mà !

- Ta không biết thì sợ, chứ đã rõ rồi, quân cướp đó chẳng làm gì được đâu !

Lục Ôn Hầu muốn để cho Đỗ Kế bị đánh tan tành manh giáp một phen, nhưng trước lời yêu cầu của Tam Điền, hấn không dám làm phật ý. Họ Lục quay sang các tướng:

- Hãy điểm một nghìn quân kỵ thật tinh nhuệ để theo ta.

Tần Ngọc tuy đau đớn khắp toàn thân nhưng cười thầm vì chắc hẳn kế hoạch của mình sẽ có kết quả.

!

Đỗ Kế tri huyện cùng Nhất Điền và Nhị Điền kéo quân đến núi Trung Sơn thì bóng tối đã phủ trùm lên cảnh vật. Bốn bề vắng lặng âm u ! Đỗ Kế lo ngại bảo Nhất Điền:

- Tiến quân như thế này bất lợi lắm ! Giả thử bọn chúng phục binh là ta trở tay không kịp.

Nhị Điền cất tiếng:

- Không lo ! Đỗ tri huyện cứ xua quân tới trước, bản đạo xin lãnh mạng dò xem tình hình quân giặc. Nếu thật sự chúng mai phục để tấn công quân ta thì bản đạo sẽ trở lại ngay !

Đỗ Kế và Nhất Điền gật đầu ưng thuận, Nhị Điền liền nhảy vọt đi. Quân binh tướng sĩ Hán triều ở quận Châu Diên cứ tràn vào rừng núi Trung Sơn, tay kiếm tay đao âm thầm như ngậm thở. Nhưng lạ lùng chưa ! Họ vào đến thung lũng núi Trung Sơn rồi mà không thấy bóng quân giặc ! Mà Nhị Điền đạo sĩ thì đi đâu mất dạng ! Đỗ Kế nhủ thầm:

“Không lẽ bọn Hạnh Hoa Thôn rút cả vào trong những hang vách trong khe núi sao ? Như vậy, ta sẽ bao vây ngày đêm thì chúng cũng chết đói thôi.” Trong khi đó, Nhị Điện đạo sĩ cũng đang hoang mang lắm ! Ông đã có mặt khắp nơi trong vùng núi Trung Sơn. “Thật kỳ lạ ! Hình như nơi đây là chỗ hoang vu chưa hề có ai đặt chân tới ! Thế thì bọn Hạnh Hoa Thôn đã đổi địa điểm rồi sao ? Không lẽ chúng hành động nhanh chóng như vậy được ? Hay là bọn chúng chưa tới kịp vì quân binh Hán triều có tiếng là chuyển quân mau hơn gió bão mà.” Nhị Điện trở lại gặp Nhất Điện, lên tiếng:

- Chắc chắn quân Hạnh Hoa Thôn chưa đến đây kịp !

Đỗ Kế lộ vẻ vui mừng:

- À có thể chứ ! Lẽ đâu vào đến đây rồi, bọn chúng để yên cho ta như vậy ?

- Theo ý bản đạo ta nên cho quân mai phục ngay, chờ chúng đến tiêu diệt luôn một thể.

- Hay lắm !

Rồi Đỗ Kế truyền lệnh cho các tướng phục binh quanh chân núi Trung Sơn, chỉ chờ một con đường cho bọn Hạnh Hoa Thôn kéo vào thung lũng. Bao giờ có hiệu lệnh sẽ tràn vào tấn công ! Ngay trong khi đó, hình như có tiếng vó câu rộn rịp từ xa. Đỗ Kế, Nhị Điện cùng lắng tai nghe và đều lộ vẻ vui mừng:

- Đúng rồi !

- Bản đạo biết thế nào chúng cũng tới mà Đỗ Kế truyền lệnh cho quân binh tướng sĩ sẵn sàng để giáp chiến. Nhưng một lúc sau, ai nấy đều rất đỗi ngạc nhiên:

tiếng vó câu không còn nhộn nhịp nữa mà mất hẳn trong đêm sâu. Như vậy là nghĩa lý gì ? Tất cả đều ngơ ngác nhìn nhau !

Nhất là Đỗ Kế, ông lo ngại bảo Nhất Điện và Nhị Điện:

- Không lẽ chúng nghi ngờ quân ta mai phục nơi đây ?

- Cần phải dò xem chúng tiến tới bằng ngã nào ?

Đạo sĩ dứt lời, thoát mình đi. hần chưa ra khỏi thung lũng núi Trung Sơn đã nghe tiếng ào ào trong cỏ rậm liền quay trở lại ngay. Đỗ Kế nhìn thấy Nhị Điện liền hỏi:

- Chuyện gì thế ?

- Quân giặc đã xuống ngựa và đang tiến vào chỗ phục binh của ta !

- Sao lại xuống ngựa ? Không lẽ chúng đã ngờ quân ta mai phục ? Nếu vậy Đạo sĩ chưa dứt lời bỗng nghe quân reo dậy đất, hằng trăm, hằng nghìn người áo giáp sáng ngời tấn công như vũ bão vào các toán cận vệ của Đỗ Kế. Quân binh Đỗ Kế cũng phản công quyết liệt, nhưng không ngờ là cả bọn bị bao vây, từ trên núi cũng có quân giặc tràn xuống Trung quân của Đỗ Kế bấn loạn cả lên. Nhất Điện và Nhị Điện phải ra tay tả xung hữu đột mới giữ vững được ! Đỗ Kế hồn phi phách tán khi thấy quân binh của mình chết quá nhiều. Ngay trong khi đó bỗng có tiếng thét vang lên:

- Hãy bỏ gươm giáo đầu hàng, đừng chống cự nữa vô ích.

Đỗ Kế bàng hoàng kêu lên:

- Ô kìa Tiếng ai như tiếng Lục Ôn Hầu ?

Ông còn đang phân vân thì hàng trăm ngọn đuốc vụt cháy sáng lên. Đỗ Kế nhìn rõ quân giặc, buột miệng kêu lên:

- Kìa ! Quân binh của Lục Ôn Hầu.

Giữa lúc đó Tam Điện và Lục Ôn Hầu cũng sững sờ khi thấy ngọn cờ lệnh của Đỗ Kế, tri huyện Châu Diên. Tam Điện hét hồn nói:

- Thôi chết rồi ! Ta đánh lầm đoàn quân của quan huyện rồi.

Lục Ôn Hầu ghen lời không biết nói sao, trong lúc Nhất Điền và Nhị Điền phóng mình đến gần họ, quát tháo vang lên:

- Tại sao vậy ? Các người muốn giết hết bọn ta ư ?

Tam Điền nhìn Lục Ôn Hầu rồi lắc đầu:

- Nhị vị sư huynh ! Không phải đâu, đây chỉ là một sự lầm lẫn Nhị Điền quát to lên:

- Lầm lẫn ! Vô lý Tại sao tự dưng các người kéo quân đến đây, bao vây chúng ta ?

Đỗ Kế uất hận quá nhiều khi thấy tướng sĩ của mình chết hơn phân nửa. Quan huyện không nói không rằng giục ngựa tới, chém xả vào đầu Lục Ôn Hầu:

- Đồ phản bội ! Mi muốn giết ta để trả thù mà.

Lục Ôn Hầu đưa kiếm lên đỡ rồi nói:

- Đồ huynh ! Đừng nghĩ lầm ! Chẳng qua là một sự lầm lẫn.

Đằng kia, binh tướng giữa đôi bên đã biết mình lầm lẫn đều ngưng giao đấu, nhưng vụt thấy Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế đánh chém nhau, họ lại giằng trận hơn thua.

Nhất Điền, Nhị Điền và Tam Điền phải lớn tiếng mới dần xếp được. Dù vậy Đỗ Kế cũng hàm hừ nói:

- Ta biết mà ! Thằng khốn kiếp kia có còn nghĩ đến tình anh em nữa đâu ! Nó âm thầm chiếm đoạt quyền hạn của ta ở huyện Châu Diên này mà.

Lục Ôn Hầu cố gắng phân trần:

- Đồ huynh chớ nên nghĩ lầm ! Thật tình nghe tin quân Hạnh Hoa Thôn mai phục ở đây, đệ mới bao vây núi Trung Sơn để tiêu diệt chúng Nào ngờ Nhất Điền hỏi ngay:

- Ai bảo cho tướng quân là bọn Hạnh Hoa Thôn rút về đây ?

Tam Điền thuật rõ những chuyện đã xảy ra và vì lý do nào mà mình và Lục Ôn Hầu xua quân tới đây Đỗ Kế kêu lên:

- Nếu vậy, các người đã lầm mưu thàng oắt con ở Hạnh Hoa Thôn rồi ! Thật là ngu xuẩn Lục Ôn Hầu cười gần hỏi lại:

- Vì lẽ gì Đồ huynh kéo quân sang đây ? Đệ tưởng cũng chẳng ai khôn khéo hơn ai !

Nhị Điền lên tiếng:

- Bần đạo đã quyết chắc bọn Hạnh Hoa Thôn rút về đây !

Lục Ôn Hầu chua chát:

- Tại sao chư vị không báo tin cho chúng tôi biết trước, đúng là lời giao kết ?

Tự do vào vùng Hạnh Hoa Thôn là không phải rồi ! Chúng tôi có lầm cũng là chuyện dĩ nhiên !

Nhất Điền từ nãy giờ vẫn im lặng, vụt cất tiếng:

- Thôi không nên đổ thừa cho nhau nữa ! Dù sao chuyện cũng đã lỡ rồi. Thật là đáng tiếc ! Chỉ làm trò cười cho bọn Hạnh Hoa Thôn thôi !

Lục Ôn Hầu nhớ đến Tần Ngọc liền nghiêng răng nói:

- Tên khốn khiếp Tần Ngọc đã cố tình gạt gẫm bọn ta đến đây ! Hắn phải chết một cách thê thảm !

Lục Ôn Hầu truyền quân binh tướng sĩ rút lui trở về dinh thự. Tam Điền đạo sĩ thì ở lại để về huyện Châu Diên với Đỗ Kế. Về đến Hạnh Hoa Thôn, việc làm đầu tiên của Lục Ôn Hầu là truyền mang Tần Ngọc ra tra hỏi. Nhưng khi vào phòng giam thì thấy cửa phòng rộng mở, Tần Ngọc đã trốn mất tự bao giờ, còn tên Thổ Công nằm chết gục ở đó, một mũi dao nhọn ghim sâu vào lưng hắn, máu đỏ tuôn trào. Quân canh thét

lên kêu cứu, Lục Ôn Hầu cùng các võ sư, cận tướng chạy tràn vào nhìn thấy cảnh đó cũng phải giật mình. Lục Ôn Hầu thét lớn:

- Có quân gian vào đây ! Quân sĩ tìm bắt chúng ngay đi.

Quân binh tướng sĩ ủa ra tìm kiếm khắp trong dinh thự. Trong khi đó Lục Ôn Hầu nhìn thấy trên chuôi dao của quân gian có một mảnh giấy cột theo, liền bước tới gỡ lấy. Đó là mảnh giấy hoa tiên xếp nhỏ với hàng chữ thật đẹp:

Â «Tên này tàn nhẫn giết người không gớm tay, phải chết để đền tội ! Ta mang Tần Ngọc đi và sẽ có ngày trở lại cắt lưỡi Lục Ôn Hầu MẠC TUYẾT LANÂ» Lục Ôn Hầu kêu lên:

- Mạc Tuyết Lan ?

Bọn võ sư đều lao nhao:

- Sao lạ vậy ?

Lục Ôn Hầu từ từ cất tiếng:

- Các người nào hiểu được lý do. Mạc Tuyết Lan không thật tình giúp ta đâu !

Sở dĩ nàng liều chết vì quân ta là để cứu mạng cho người yêu.

Toàn thể mọi người đều ngơ ngác nhìn Lục Ôn Hầu. Họ hoàn toàn chẳng rõ chuyện đó. Từ lâu, họ vẫn cứ đinh ninh Mạc Tuyết Lan là người tin cẩn nhất của Lục Ôn Hầu vì luôn thấy nàng đi chung với Ngọc Lan. Một tên võ sư khê hỏi:

- Bẩm tướng quân. Người yêu của Mạc Tuyết Lan là ai ? Tại sao có chuyện đó?

Lục Ôn Hầu đáp:

- Hắn là Mạc Tồn, một tay dũng sĩ ở vùng Sơn Nhai.

Nhiều tiếng kêu lên:

- Ô ! Mạc Tồn. Hắn đã bị Đỗ tri huyện bắt giam rồi mà.

Lục Ôn Hầu gật đầu:

- Đúng ! Nhờ dịp tình cờ bắt gặp Mạc Tồn trong một quán rượu ở thôn Cao Đồng ! Hắn đang thọ bệnh nên quân ta bắt dễ dàng. Đỗ tri huyện hội ý với ta là giết hắn ngay để trừ bớt những kẻ chống đối lại Hán triều. Bất đồ trong khi ấy có một thiếu nữ đến xin ra mắt. Đó là Mạc Tuyết Lan ! Lúc ấy nàng không phải tên Mạc Tuyết Lan mà là Huyền Ngọc Diệu.

Thấy bọn võ sư và cận vệ ngơ ngác, Lục Ôn Hầu nói thêm:

- Nàng đến dập đầu xin tha tội cho Mạc Tồn với lời hứa sẽ giúp ta phá tan sào huyệt Hạnh Hoa Thôn ! Gặp lúc Ngọc Lan đang cần quân do thám cho xâm nhập vào núi Phục Sơn nên nó chấp thuận ngay. Ta xin Đỗ Kế đừng giết Mạc Tồn.

Huyền Ngọc Diệu liền đổi tên là Mạc Tuyết Lan để dễ bề qua mặt bọn Anh Kiệt, Hoa Mai.

Một võ sư vụt nói:

- Mạc Tồn đã trốn thoát đi rồi.

- Đó Vì thế mà Mạc Tuyết Lan giết Thổ Công và giải cứu cho Tần Ngọc.

Phi Hồng Yến nằm yên trong bông cây suốt một trống canh, chờ cho tên quân kỵ cuối cùng của Đỗ Kế rời khỏi thung lũng núi Trung Sơn mới thoát ra ngoài.

Nàng đã đến đây đúng theo lời giao ước với Anh Kiệt, Lê Hồng để gặp quân binh tướng sĩ. Nào ngờ, khi phận đã xong, nàng tìm đến đây thì thấy bốn bề vắng lặng không một bóng người, không một tiếng ngựa hí. Nàng còn đang hoang mang thì vó câu rầm rập khắp chốn. Quân binh Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu kéo tới và một trận xô xát dữ dội xảy ra ngay thung lũng núi Trung Sơn.

Phi Hồng Yến không ra mặt mà trốn vào một bông cây để chứng kiến trận thư hùng đó. Sau khi đôi bên biết đánh lầm phải nhau và trong lời qua tiếng lại giữa Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu, Phi Hồng Yến mới rõ chính Tần Ngọc đã làm cho chúng giết hại lẫn nhau như vậy. Nàng vừa mừng vừa lo sợ:

”Nếu thế Tần Ngọc đã bị bắt rồi !

Mà cậu ta đi đâu vậy ? Kiếm mình chẳng ?” Cho nên, khi quân binh Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế rút đi rồi, Phi Hồng Yến liền rời chỗ núp tìm đường trở lại đồi Hạnh Hoa để xem số phận Tần Ngọc ra sao ? Nàng đến bìa rừng chưa kịp lên đồi, vụt thấy một bóng người mặc toàn màu trắng, trên lưng vác một người nữa đang chạy tới.

Bóng trắng vào được trong rừng Phục Lâm liền dừng chân đặt người trên vai xuống dưới một gốc cổ thụ rồi chạy đi. Phi Hồng Yến đến gần người nằm bất tỉnh đó và buột miệng kêu lên:

- Trời ! Tần Ngọc !

Nhưng chợt nghe tiếng chân của bóng trắng, Phi Hồng Yến trốn lên ngọn cây.

Bóng trắng đã trở lại, tay mang một bầu nước, hình như vừa múc dưới suối lên. Phi Hồng Yến nhìn kỹ lại bóng trắng rồi không dám lòng được, hét lớn:

- Khốn khiếp ! Mạc Tuyết Lan. Người lại định hãm hại Tần Ngọc nữa ư ?

Bóng trắng nghe tiếng thét giật mình quay đầu lại thì Phi Hồng Yến đã buông mình xuống đất. Hai người đối diện nhau, Mạc Tuyết Lan điềm đạm cúi chào Phi Hồng Yến:

- Kìa Phi cô nương ! Tôi định đi tìm người trong phái Hạnh Hoa đây ! May mắn làm sao lại gặp cô nương.

Phi Hồng Yến tuốt kiếm ra khỏi vỏ nói:

- Con tiện tì kia ! Đừng lẻo lự ! Bọn ta không còn lắm mi nữa đâu !

Mạc Tuyết Lan vẫn điềm đạm nói:

- Thật sự là như thế ! Tôi không có ý gạt gẫm cô nương đâu. Tráng sĩ Tần Ngọc đang nằm kia. Người bị tra tấn quá nhiều đang cần được cứu giúp.

Phi Hồng Yến thét to lên:

- Im ngay ! Hãy rút kiếm khỏi vỏ để phòng thân. Người đừng kéo dài thời gian vô ích. Ai tra tấn Tần Ngọc ? Chính lũ dã man nhà mi chứ còn ai nữa ! Hãy ráng giữ mình, ta báo trước cho biết ! Lần này không trốn chạy được đâu.

Mạc Tuyết Lan vẫn ôm bầu nước, mắt nhìn về phía Tần Ngọc nói:

- Phi cô nương ! Bọn Lục Ôn Hầu đã tra tấn Tần Ngọc đó ! Tôi đã giết chết tên Thổ Công và cứu người. Cô nương hãy tin lời tôi ! Đừng dằn dụa nguy cho tính mạng của Tần tráng sĩ lắm !

Phi Hồng Yến thét to lên:

- Đừng láo ! Hãy đỡ Nàng vung kiếm chém bổ vào đầu Mạc Tuyết Lan. Thiếu nữ né tránh sang bên rồi kêu to lên:

- Phi cô nương ! Hãy nghe lời tôi. Không phải tôi sợ chết đâu, nhưng tính mạng của Tần tráng sĩ nguy ngập lắm. Nên lo cho người trước đã.

Phi Hồng Yến đã từng bị Mạc Tuyết Lan lợi dụng tình cảm, bắt mất Hồng Nhi và đã vượt chạy một lần nên không còn tin tưởng lời nói của cô ta nữa. Nàng chém huyệt một nhát, liền hoành thân phạt ngang hông Mạc Tuyết Lan. Tuyết Lan không còn nhịn nhục được nữa, liền ném bỏ bầu nước, nhảy lên thoát khỏi đường kiếm hiểm độc. Chân vừa chạm đất, nàng rút kiếm ra khỏi vỏ rồi bảo Phi Hồng Yến:

- Đành rằng tôi có lỗi trước đây, nhưng tôi đã hết lời, cô nương như định không nghe ! Nếu Tần Ngọc tráng sĩ có mệnh hệ nào, chính là lỗi ở cô nương tất cả.

Phi Hồng Yến định ninh Mạc Tuyết Lan là kẻ do thám hèn hạ, mưu mô xảo quyệt nên không chú ý nhiều đến lời nói của cô ta mà chỉ muốn bắt sống hay giết chết tại trận thôi. Nàng trở bộ vung kiếm tới tấp. Mạc Tuyết Lan vừa đỡ vừa lựa thế tấn công ! Phi Hồng Yến không dám khinh thường, đánh một chập lại phải hồi bộ giữ thế thủ. Nàng hơi bất ngờ trước tài nghệ của Mạc Tuyết Lan.

Riêng Mạc Tuyết Lan, nàng chợt nghĩ đến sinh mạng của Tần Ngọc ! Đêm hôm qua, khi nàng vào nhà ngục thì Tần Ngọc đã đuối sức lắm rồi ! Máu ở đầu ngón tay vẫn chảy rỉ rỉ mà tên Thổ Công vẫn ngồi yên nhắm rượu, không chút xót thương tội nhân. Mạc Tuyết Lan đã nổi nóng giết chết hắn rồi viết thư gửi cho bọn Đỗ Kế.

Nàng chưa kịp giải cứu cho Tần Ngọc thì lại gặp phải Phi Hồng Yến. Tuyết Lan đã hết lời, nhưng Hồng Yến nào chịu tin. Bây giờ đây, nếu cuộc chiến đấu kéo dài, tình cảnh của Tần Ngọc càng nguy ngập hơn ! Phải tính sao bây giờ ? MTl vụt nảy ra một ý nghĩ. Nàng liền bảo Phi Hồng Yến:

- Phi cô nương ! Hãy dừng tay Phi Hồng Yến chưa rõ họ Mạc muốn nói gì thì Tuyết Lan đã nhảy ra khỏi vòng chiến nói:

- Cô nương ! Dừng giao đấu nữa ! Ý cô nương muốn bắt sống tôi chứ gì ? Tôi xin buông gươm chịu trói ! Miễn cô nương lo cho sinh mạng Tần tráng sĩ là đủ rồi.

Mạc Tuyết Lan nói xong liền quăng kiếm xuống đất. Phi Hồng Yến sững sờ trước thái độ của cô ta ! “Thế là nghĩa lý gì ? Con bé định giữ trò gì nữa đây ?” Phi Hồng Yến hất hàm hỏi:

- Mi muốn gì ? Sao lại buông gươm chịu trói ?

Mạc Tuyết Lan bước đến bên Tần Ngọc, quì xuống đỡ chàng lên:

- Cô nương hãy xem Tần tráng sĩ đang lâm nguy. Hãy cứu người trước đã, còn tôi có thể nào cũng được.

Phi Hồng Yến tuy chưa hoàn toàn tin Mạc Tuyết Lan nhưng cũng tra kiếm vào vỏ, đến bên Tần Ngọc. Nàng thấy mặt họ Tần xám xanh thì lo sợ, gọi nhỏ:

- Tần hiền đệ Tần hiền đệ Tần Ngọc vẫn thiêm thiếp mê man. Mạc Tuyết Lan chỉ mấy ngón tay bị tra tấn của Tần Ngọc cho Phi Hồng Yến xem rồi nói:

- Đây cô nương hãy xem Thế này không kiệt sức làm sao được ?

Phi Hồng Yến liếc nhìn Mạc Tuyết Lan thấy cô ta lộ vẻ thương tâm rõ rệt thì càng không hiểu được lòng dạ. Nàng moi trong áo ra hai viên thuốc, một viên cạy miệng Tần Ngọc bỏ vào, còn một viên bóp nát rắc lên vết thương. Mạc Tuyết Lan đặt Tần Ngọc xuống rồi bảo Phi Hồng Yến:

- Cô nương cho tôi mượn bình nước.

Phi Hồng Yến lấy ra trao cho nàng. Mạc Tuyết Lan nghiêng bình nhỏ vài giọt vào miệng Tần Ngọc. Xong xuôi, nàng lại lấy khăn thấm, đắp lên trán chàng và lau khô máu trên ngón tay. Mạc Tuyết Lan săn sóc Tần Ngọc không khác gì một đứa em. Phi Hồng Yến đứng lên hỏi Mạc Tuyết Lan:

- Thế là nghĩa lý gì ? Tại sao cô lại lo lắng cho Tần Ngọc như thế ?

- Vì tôi muốn chuộc lỗi - Sao lại muốn chuộc lỗi ? Sợ chết ư ?

- Không ! Chẳng đời nào ! Nhưng trước kia tôi theo quân Hán vì một lý do khác. Nay không còn cần thiết nữa !

Phi Hồng Yến hỏi nhanh:

- Lý do gì ?

Mạc Tuyết Lan nhìn Hồng Yến toan mở lời rồi lại thôi.

- Lý do đó nói ra cũng vô ích - Cần nói ra, nếu không chẳng ai tin lòng đâu !

Mạc Tuyết Lan ngược mắt nhìn Phi Hồng Yến rồi nói:

- Tôi muốn cứu mạng cho người yêu ! Người ấy bị quân binh Đỗ Kế bắt và muốn giết đi ! Tôi liều thân theo chúng để xin chuộc mạng người.

- Người ấy là ai ?

- Mạc Tồn, tráng sĩ động Sơn Nhai.

-Ồ ! Nếu vậy cô không phải là em ruột của Mạc Tồn tráng sĩ sao ?

- Không ! Trước đây vì muốn xâm nhập vào núi Phục Sơn tôi phải mạo nhận thế thôi ! Chớ thật ra Mạc tráng sĩ chính là người yêu của tôi.

Thiếu nữ nói xong, cúi mặt nhìn xuống, lộ vẻ khổ tâm lắm.

- Lúc thoát khỏi núi Phục Sơn, trở về dinh thự Đỗ Kế tôi được tin anh Mạc Tồn đã vượt ngục và về vùng Sơn Nhai Động. Thật lòng mừng đến phát khóc, nhưng lại cảm thấy bơ vơ. Mình đi đâu bây giờ ? Nhất định là không thể ở được với quân cướp nước nữa, mà về Sơn Nhai tìm người yêu cũ tôi lại thấy ngỡ ngàng.

Chắc chắn rồi đây thế nào chàng cũng hiểu là tôi theo Ngọc Lan làm điều tàn tệ !

bởi vậy, tôi khổ tâm suốt mấy ngày đêm. Cho đến lúc sang dinh Lục Ôn Hầu gặp Tàn Ngọc tráng sĩ bị tra tấn, tôi mới nảy ra ý định giải cứu cho người, hầu mong phái Hạnh Hoa thứ tha cho những lỗi lầm về trước.

Phi Hồng Yến ngậm ngùi trước tâm sự của Mạc Tuyết Lan. Hoàn cảnh hai người thật giống nhau. Trước kia vì muốn chuộc lỗi cho cha là quan Đô Thống Phi Hồng Xà, nàng đã tận lực giúp phái Hạnh Hoa Thôn và đến ngày giờ này cũng vẫn thế. Có điều khác hơn là nàng chuộc tội cho cha, còn Mạc Tuyết Lan chuộc tội cho chính mình ! Phi Hồng Yến ngẩng lên bảo thiếu nữ:

- Tôi đã hiểu rõ hoàn cảnh của Mạc Tuyết Lan. Thật cũng trái ngang nhiều lắm ! Tôi không dám hứa gì, nhưng nguyện sẽ bênh vực cô đến cùng.

Mạc Tuyết Lan nhìn Phi Hồng Yến với đôi mắt biết ơn, rồi nói:

- Đa tạ Ôn cô nương ! Nhưng xét kỹ cũng không nên minh oan cho tôi làm gì !

Thật tình tôi là kẻ phản bội những người yêu dân mến nước để bảo vệ sinh mạng cho người yêu ! Tội lỗi đó tôi không thể chuộc lại bằng lời nói suông mà phải bằng hành động. Từ nay, tôi sẽ ra sức làm cho quân giặc điêu đứng nhiều hơn. Nhưng tôi cũng không mong gì phái Hạnh Hoa biết tới. Tôi chỉ mong nhờ cô nương giúp dùm một chuyện.

Phi Hồng Yến hỏi ngay:

- Chuyện gì ? Mạc Tuyết Lan cứ nói, tôi sẽ xin hết lòng giúp đỡ.

Mạc Tuyết Lan suy nghĩ rồi nói:

- Nếu trong một dịp tình cờ nào đó, nữ hiệp có gặp anh Mạc Tồn, xin nói rõ dùm cho anh ấy hiểu hoàn cảnh của tôi, vì sao tôi buộc lòng phải theo quân Hán triều ? Bao nhiêu đó thôi, tôi xin kết cỏ ngậm vành. Phi Hồng Yến lắc đầu nói:

- Mạc Tuyết Lan, cô không nên quá lời ! Tôi sẽ hết lòng giúp cô. Nhưng tại sao cô không tìm gặp ngay họ Mạc để nói rõ ngọn ngành ? Tôi tin Mạc tráng sĩ sẽ không quá hẹp lượng đâu. Không chừng người sẽ còn mến thương cô hơn nữa.

Mạc Tuyết Lan lắc đầu:

- Tôi không có can đảm giáp mặt Mạc huynh và có lẽ không bao giờ người còn gặp lại tôi nữa !

- Sao vậy ?

- Tôi đã quyết tâm như vậy rồi ! Gặp nhau chỉ bề bằng thêm ! Miễn sao Mạc huynh đừng quá hiểu lầm mà xem tôi như kẻ thù là đủ.

Phi Hồng Yến không biết nói gì hơn trước sự quyết tâm của Mạc Tuyết Lan.

Trong khi đó Tàn Ngọc bỗng trở mình rên khe khẽ. Phi Hồng Yến mừng rỡ, liền cất tiếng gọi:

- Tần Ngọc ! Hiền đệ hãy tỉnh lại.

Tần Ngọc mở mắt nhìn đảo đảo, rồi kêu lên:

- Kìa ! Chị Phi Hồng Yến. Đây là đâu ?

- Đây là bìa rừng Phục Lâm ! Em không phải lo gì nữa hết.

Tần Ngọc gượng dậy, nhưng lại quỵ xuống:

- Ai giải cứu cho em thế này ? Chị ư ? Làm sao chị lọt vào trong dinh thự của chúng được ?

- Không phải chị mà chính Mạc Tuyết Lan đã giải cứu cho em thoát chết đó.

Nàng nói xong chỉ Mạc Tuyết Lan cho Tần Ngọc thấy, nhưng cả hai đều sững sờ vì họ Mạc đã mất dạng tự bao giờ !

15. Mạc Tuyết Lan Là Ai ? (2)

Lê Hồng, Vũ Anh Kiệt, Tiểu Lý Bá, Hoa Mai đưa các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn về đến núi Hạc Sơn thì tích cực ngày đêm lo việc phòng thủ. Tiểu Lý Bá xem qua địa thế hiểm trở của Hạc Sơn với những hầm hố, dốc đá, rừng già, liền bảo Anh Kiệt:

- Dùng núi Hạc Sơn làm nơi ẩn trú lâu dài được đó hiền đệ. Chỉ cần trữ lương thực cho nhiều thì quân Hán triều có hàng vạn cũng không làm gì ta được. Vũ Anh Kiệt thở dài nói:

- Địa thế ở đây hiểm trở thật, nhưng việc phòng thủ không phải dễ dàng gì !

Ngày xưa, Hạnh Hoa Thôn kiên cố như vậy mà còn không giữ vững được thay.

Điều quan trọng là phải chiêu mộ thêm anh hùng hào kiệt.

Tiểu Lý Bá mỉm cười:

- Chớ ngu huynh có nói gì khác đâu ? Dù sao có địa thế vững vàng vẫn lợi hơn.

Rồi chàng bảo Anh Kiệt, Lê Hồng:

- Hai em lo việc chiêu mộ thêm quân binh tướng sĩ Riêng anh, ngày đêm sẽ luyện tập các bạn, để giữ vững núi Hạc Sơn này !

Anh Kiệt, Lê Hồng mừng rỡ bảo Tiểu Lý Bá:

- Được vậy mấy em vững lòng lắm Xin giao doanh trại cho đại huynh, các em sẽ chú tâm vào việc đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn.

Buổi chiều, một mình Tiểu Lý Bá lên ngựa đi bọc quanh triền núi Hạc Sơn, cắt đặt các tráng sĩ phòng vệ cẩn mật. Bỗng đâu có tiếng cười trong trẻo nổi lên cách chàng không xa. Tiểu Lý Bá giật mình nhảy phốc lên một ngọn cây đưa mắt nhìn tứ hướng. Bất đồ chàng thấy dưới chân mình một trận thư hùng giữa một chúa sơn lâm và một nữ lang. Hai bên xem chừng đã thử sức lâu rồi nên mãnh hổ nhể nhại mồ hôi Nữ lang khinh thường ác thú, thỉnh thoảng lại cười lên khanh khách.

Mãnh hổ say máu cứ bỏ hai chân trước xuống đầu nàng. Trước sức hung hăng đó, nữ lang cứ né tránh, nhảy tới nhảy lui, rồi bất thành lình đá mạnh vào hông mãnh hổ. Ác thú ngã nhào ra phía sau rồi chạy biến đi. Nữ lang đứng thẳng dậy cất tiếng cười, nhưng từ phiến đá to gần đó, một con hổ khác nhảy chụp xuống đầu nàng. Nữ lang không đề phòng kịp kêu rú lên, nhưng nàng nghe một tiếng Ầ «phập» bên tai, con hổ lăn tròn xuống đất, chiếc đầu to lớn của nó gần lìa khỏi cổ. Tiểu Lý Bá đã đứng trước mặt nàng tự bao giờ. Nữ lang có vẻ sững sốt, quỳ xuống bên xác mãnh hổ, rồi bất thành lình đứng phắt dậy, đôi mày tằm trợn ngược:

- Gã kia Mi là ai ? Sao lại tàn bạo đến thế ?

Tiểu Lý Bá sững sờ nhìn thiếu nữ Chàng tưởng đâu nàng sẽ thò Ôn mình cứu tử, nào ngờ lại trở giọng xấc xược thế kia. Nữ lang rút kiếm ra khỏi vỏ:

- Mi trả mời mau !

Tiểu Lý Bá định tĩnh lại tâm thần rồi phì cười:

- Thì ra cô nương trả ơn kẻ cứu sống mình như vậy ư ?

- Cứu sống ta ? Ta làm gì mà người cứu sống ? Ta đang đùa giỡn với mãnh hổ của ta, đột nhiên người xông vào giết nó.

Tiểu Lý Bá biết mình lầm, kêu lên:

- Trời Mãnh hổ của cô nương ?

- Ta đã thề bất cứ kẻ nào giết chết muông thú trong rừng Hạc Sơn này cũng phải đền mạng. Đừng nói chi là tàn hại mãnh hổ của ta. Người đã biết rõ rồi thì cầm kiếm lên Ta không dài dòng nữa.

Tiểu Lý Bá ân hận vô cùng. Chàng không ngờ mãnh hổ kia lại là Á «thú vật nhàÁ» của nữ lang. Chàng lùi lại một bước, bảo thiếu nữ:

- Cô nương nên hiểu là tôi không có ý giết mãnh hổ đó vì ý thích riêng đâu. Lúc này, tôi hiểu lầm cô nương suýt lâm nguy.

Nữ lang gào to lên:

- Thôi Đừng ngại biện nữa. Dù gì ta cũng không dung tha những kẻ ngang ngạnh xâm nhập vào vùng Hạc Sơn này !

Nàng dứt lời phóng tới chém vút vào đầu Tiểu Lý Bá một nhát. Chàng tráng sĩ thôn Cao Đồng né tránh sang bên lác đầu:

- Cô nương nóng tính quá Chưa gì đã muốn giết ta. Hãy nghe ta nói đã.

Nữ lang không nói không rằng, chém phạt ngang hông chàng. Tiểu Lý Bá bản mình nhảy vọt lên không, nhưng chân chàng vừa chấm đất nữ lang lại đâm thốc vào bụng chàng một nhát thật mạnh. Tiểu Lý Bá cả kinh, xoay mình sang bên rồi tiện đà, tay đánh mạnh vào cánh chỏ của nàng. Nữ lang cảm thấy tê buốt khắp toàn thân, nàng buông kiếm xuống đất đứng sững sờ nhìn kẻ nghịch. Tiểu Lý Bá đứng lặng yên, rồi cúi xuống lượm kiếm trao cho nàng. Bây giờ, Nữ lang mới kịp nhận thấy người lạ mặt chưa hề rút kiếm ra khỏi vỏ. Tiểu Lý Bá bỗng nói:

- Cô nương nóng nảy quá Không để cho kịp phân trần. Tôi là người xa lạ mới tới đây, đâu có lý do nào lại làm mất lòng cô nương !

Thiếu nữ lặng thinh nhìn xuống. Nàng biết dư người kia tài nghệ hơn nàng thập bội, có muốn giết hẳn để trả thù cho mãnh hổ cũng không phải chuyện dễ. Tiểu Lý Bá tiếp lời:

- Mới rồi, tôi tưởng đâu gặp dịp giải cứu cho cô nương, nào ngờ mình lại vô ý giết chết Á «thú vật nhàÁ». Tôi ân hận lắm và không biết nói gì để xin lỗi cô nương. Nữ lang đã dịu xuống và bắt đầu nhận rõ sự vô lý của mình. Người ta lầm lẫn vì giải cứu cho nàng mà đâm ra oán hận sao ? Thật là vô lý. Nhưng đã lỡ cư xử như vậy, bây giờ biết tính sao ? Nàng ngược nhìn Tiểu Lý Bá với đôi mắt ân hận:

- Xin lỗi tráng sĩ. Vì quá thương mãnh hổ mà thiếp xử sự không phải, xin người tha thứ cho.

- Cô nương đừng nói thế. Kẻ có lỗi chính là tôi.

Nữ lang lác đầu rồi quay lại nhìn xác con mãnh hổ nói:

- Số nó cũng đã cùng tận nên hôm nay mới xui khiến gặp tay tráng sĩ. Sáng nay, thiếp chỉ đùa với con hổ cái thôi, ai dè nó ở đâu trở về làm điên như vậy nên mới phải chết. Tiểu Lý Bá nhìn xác hổ, trong lòng ân hận vô cùng. Nữ lang vụt hỏi chàng:

- Tráng sĩ là ai ? Từ đâu đến đây ?

Tiểu Lý Bá thấy mình không cần giấu diếm tên họ làm gì nên nói:

- Từ lâu lắm rồi, tôi không còn nhớ đến tên mình nữa. Anh em bạn bè thường gọi là Tiểu Lý Bá.

- Ô Tiểu Lý Bá dường tử của sư Lý Biểu ở thôn Cao Đồng khi xưa !

- Cô nương Sao hiểu rành như vậy ?

Nữ lang biết mình lỡ lời, liền cúi đầu nói:

- Danh tánh hiệp sĩ vang dậy khắp trong nước, ai mà không biết. Chính người đã giúp Lữ Quốc Công phá tan âm mưu của Cù Thỉ và An Quốc Thiếu Úy. Chính người đã làm cho Qua Thuyền tướng quân phải bực lòng trong những ngày vây phủ Phiên Ngưng Thành.

- Cô nương nói quá lời. Tôi chỉ là một kẻ bại trận, chịu cho quân giặc giam giữ từ bao năm nay.

- Thật vậy sao ?

- Thật vậy. Tôi đã lầm, và tưởng đâu mình chịu nhục như thế sẽ cứu được Lữ Quốc Công. Ai ngờ - Người đã chết trong trận đánh ở dưới bến Ngũ Long.

Tiểu Lý Bá thở dài:

- Tôi nào hay biết Vừa thoát được tôi trở về Hạnh Hoa Thôn.

Nữ lang nói:

- Hạnh Hoa Thôn đâu còn nữa !

- Phải Nhưng phái Hạnh Hoa vẫn còn và hiện tại họ đã có mặt trong núi Hạc Sơn này.

Nữ lang nhìn sững Tiểu Lý Bá rồi gật đầu:

- Hèn chi. Tôi nghe tin có đoàn quân lạ tới đây, nhưng không dè là quân binh Hạnh Hoa Thôn.

Nữ lang đó là nàng Bạch Nga, con gái của quan Phó Đề Đốc hộ thành Nguyễn Quyện. Về sau khi Phiên Ngưng Thành thất thủ, hai cha con bỏ đi sống ẩn dật trong rừng núi Hạc Sơn. Bây giờ gặp quân Hạnh Hoa Thôn, họ quyết tâm theo giúp. Nguyễn Quyện lão tướng và Bạch Nga đều hết lòng lo việc phòng thủ núi Hạc Sơn chống quân binh nhà Hán.

!

Nguyễn Quyện, Tiểu Lý Bá và Anh Kiệt đang bàn bạc việc phòng thủ núi Hạc Sơn thì quân canh vào báo:

- Bẩm Vũ hiệp sĩ, từ xa, một kỵ sĩ đang phi ngựa tới. Xem ra có vẻ vội vã lắm !

Vũ Anh Kiệt đứng lên lắng bẩm:

- Ai vậy kìa ? Ta ra xem thử.

Ba người đến chỗ bìa rừng thì quân canh chỉ tay xuống đồi nói:

- Đúng là một nữ lang rồi. Trên mình ngựa còn một xác người khác.

Anh Kiệt vọt nói:

- Không Phi Hồng Yến đây mà Rồi chàng phóng mình chạy ra đón em. Tiểu Lý Bá theo sau. Phi Hồng Yến thấy hai người, mừng rỡ thúc ngựa lướt tới. Tần Ngọc vẫn nằm thiêm thiếp trên mình ngựa. Sau khi Mạc Tuyết Lan bỏ đi, Phi Hồng Yến liền tìm ngựa chở Tần Ngọc về núi Hạc Sơn địa điểm mới nhất của quân binh Hạnh Hoa Thôn mà nàng vừa được biết Tần Ngọc quá đuối sức vì bị tra khảo nên nằm lịm như chết. Phi Hồng Yến không dám chậm trễ một phút nào, phi ngựa suốt đêm, vượt bao rừng rậm núi đồi để kịp cứu họ Tần. Nàng vừa gò cương ngựa thì Anh Kiệt hỏi ngay:

- Ai vậy ?

- Tần hiền đệ.

- Tần Ngọc Trời ơi, sao ra nông nỗi ?

Phi Hồng Yến xuống ngựa đỡ Tần Ngọc, đặt nằm dưới đất rồi thuật lại những chuyện đã qua. Anh Kiệt, Tiểu Lý Bá đều ngạc nhiên về hoàn cảnh của Mạc Tuyết Lan. Anh Kiệt lay gọi họ Tần:

- Tần Ngọc Em hãy tỉnh lại. đi Tiểu Lý Bá nắm lấy tay Tần Ngọc thấy máu khô đặc ở đầu ngón tay thì chưa xót nói:

- Lục Ôn Hầu tàn bạo quá. Nó phải đền mạng mới được.

Nguyễn Quyện lão tướng ra đến nơi, xem qua bệnh tình của Tần Ngọc liền lấy trong áo ra một gói thuốc bột màu vàng nghệ. Phi Hồng Yến hơi bất ngờ trước sự hiện diện của họ Nguyễn nên hỏi nhỏ Tiểu Lý Bá:

- Lão trưởng đây là ai ?

Tiểu Lý Bá ghé sát vào tai nàng nói:

- Nguyễn Quyện lão tướng, Phó Đề Đốc hộ thành khi xưa, Hồng Yến không nhớ sao ?

- Trời ơi Em nhớ ra rồi !

Anh Kiệt khẽ hỏi Phi Hồng Yến:

- Hiền muội Tình hình quân giặc ra sao ?

Phi Hồng Yến nói:

- Chỉ có bọn Thắt gia trang là đáng ngại hơn cả. Chúng tận lực giúp Đỗ Kế để tiêu diệt quân ta.

- Giữa Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu đã thuận thảo lại chưa ?

- Thuận thì không thuận được đâu, nhưng nể tình bọn Thắt gia trang, chúng không ra mặt chém giết nhau. Mới rồi chính Tần Ngọc làm chúng xua quân giết nhau tại núi Trung Sơn. Quân binh đôi bên chết có hàng trăm tên.

Ai nấy đều vui mừng trước tin đó. Ngay trong khi ấy, Tần Ngọc trở mình rên ư hư. Mọi người đều quây quần bên chàng. Nguyễn Quyện lão tướng khẽ nói:

- Thế là Tần Ngọc đã được cứu thoát.

Ai nấy đều lộ vẻ vui mừng Tần Ngọc mở mắt nhìn quanh thấy đủ mặt anh chị thì nhồm dậy:

- Trời Vũ huynh Vũ Anh Kiệt bảo Tần Ngọc:

- Em nằm yên nghỉ, đừng làm động mạnh.

Tần Ngọc ngó Phi Hồng Yến hỏi:

- Chị đã đưa em về đây ?

- Phải Nhưng chính Nguyễn thúc phụ giải cứu em thoát chết.

Tần Ngọc nhìn Nguyễn Quyện chưa biết lão tướng là ai, nhưng cũng cất tiếng:

- Đa tạ Ôn cứu tử của lão tướng.

Nguyễn Quyện vỗ đầu chàng nói:

- Cháu nằm nghỉ khỏi bận lòng, vì ta cũng là người trong môn phái. Các cháu hãy tận lực đốc xuất quân binh lo việc phòng thủ. Xong xuôi đâu đấy ta sẽ bàn đến chuyện tấn công Hạnh Hoa Thôn. Bây giờ ta về nhà một chút !

Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt đều vâng dạ và đưa Nguyễn lão tướng ra khỏi cửa trại.

!

Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đã theo đúng kế hoạch của lão tướng Nguyễn Quyện và Bạch Nga để lo việc phòng thủ núi Hạc Sơn. Liên tiếp trong hai mươi hôm trời, họ đào hào đắp lũy và chừa trống những khoảng đất đưa đến vùng Á «đá nuôiÁ», suối Á «sa nhânÁ». Anh Kiệt vừa ý vô cùng:

sự phòng thủ ở đây có phần kiên cố hơn lúc ở Hạnh Hoa Thôn. Chỉ phiền là việc tiếp tế lương thực rất khó khăn.

Lão tướng Nguyễn Quyện cũng lo lắng không kém gì chàng. Số quân sĩ ngày càng đông, nước uống thì không thiếu, chỉ phiền là ăn mãi lương khô. Một hôm, Tiểu Lý Bá bàn với Anh Kiệt:

- Công cuộc phòng thủ núi Hạc Sơn đã vững vàng lắm rồi, sao chưa thấy em nghĩ gì đến chuyện tấn công quân giặc ?

- Em còn chờ tin của Hoa Mai.

- Nàng đi đâu ? Anh đã hỏi qua mấy lần sao không được em và Lệ Hồng trả lời cho rõ ràng ?

- Có gì bí ẩn giữa chúng ta đâu anh ? Em muốn dành cho anh một sự bất ngờ.

Tiểu Lý Bá hỏi nhanh:

- Mà Hoa Mai định làm gì ? Vũ đệ nói nhanh ra đi.

- Nàng theo lẽ lối cũ, chớ không có gì mới lạ. Dùng mỹ nhân kế giúp ta đánh chiếm Hạng Hoa Thôn.

Tiểu Lý Bá nói:

- Mỹ nhân kế là lẽ lối cũ, nhưng vẫn có thể áp dụng đến muôn đời. Hoa Mai đủ sức để thi hành mỹ nhân kế. Nhưng Hoa Mai làm cách nào ?

- Nàng liêu lĩnh đến Giang Hồ Quán.

Tiểu Lý Bá kêu lên:

- Trời Ồ đó bây giờ chủ quán là tay sai của Đỗ Kế mà. Hoa Mai định nạp mình cho chúng sao ?

- Chính Hoa Mai sợ anh ngăn cản và lo âu vô ích nên buộc em giấu cả anh.

Tiểu Lý Bá thở ra. Chàng hay tin thì đã trễ lắm rồi, có muốn giúp Hoa Mai cũng không được nữa Nhưng chàng tin ở tài nghệ, ở sự tháo vát của Hoa Mai. Tiểu Lý Bá bảo Anh Kiệt:

- Hoa Mai tài giỏi thật, nhưng mà trong việc này anh lo ngại quá Hoa Mai liêu lĩnh đến thế là cùng.

Có tiếng nói phát ra làm hia người giật mình:

- Có liêu lĩnh mới thành công chớ hai anh.

Anh Kiệt, Tiểu Lý Bá quay vụt lại và kêu lên một lượt:

- Trời Hoa Mai Nữ lang cúi chào Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt rồi nói:

- Hai anh đang nói gì về em đó ?

Tiểu Lý Bá lặng thinh, Anh Kiệt liền hỏi Hoa Mai:

- Thế nào ? Thành công hay không hiền muội ? Sao em lại trở về ? Các anh đang bàn đến em đây.

Hoa Mai liền nói:

- Hiện tại, em đã lọt vào trong Giang Hồ Quán rồi.

-Ồ Em tài thật. Làm sao chủ quán tin em được ? Hắn không nghi ngờ gì sao ?

- Không nghi ngờ gì cả Trước đây em ở Đào Nguyên Quán không được một ngày hắn làm sao nhớ mặt. Vả lại em còn thay hình đổi dạng nữa.

- Bây giờ chúng tin tưởng ở em chưa ?

- Tin tưởng lắm Có lẽ nhờ quan khách mến mộ em. Hiện tại, vợ chồng chủ quán đang tìm thêm ca nữ, với ý định biến quán mình thành Đào Nguyên Quán như khi xưa. Cả hai nhờ tiểu muội lo giùm chuyện đó.

- Vậy ư ? Nếu thế chúng ta có hy vọng đem quân xâm nhập Hạng Hoa Thôn rồi.

Tiểu Lý Bá hỏi:

- Lấy ai mà đi bây giờ ?

- Em về đây thưa chuyện với các anh rồi đi tìm các nàng ca nữ trước ở Đào Nguyên Quán.
- Các ca nữ của Chu Ngân Ngọc Họ Ở đâu bây giờ ? Không biết có còn ở cạnh bên nàng Ái Cơ nữa chăng ?
Phi Hồng Yến vừa vào đến nơi thấy Hoa Mai liền reo lên:

- Kìa chị Hoa Mai !

Hai chị em mừng rỡ nắm chặt tay nhau. Phi Hồng Yến bỗng hỏi:

- Mấy anh chị mới nhắc đến các ca nữ của Chu Ngân Ngọc phải không ?
- Vâng Không rõ họ còn ở cạnh Ái Cơ chăng ?
- Vẫn còn đó chứ có đi đâu ?

Tiểu Lý Bá hỏi:

- Các em định đưa những ca nữ sang Quán Giang Hồ ư ?
- Dạ phải Có điều gì trở ngại không anh ?
- Trở ngại lắm Các ca nữ Đào Nguyên Quán đều quen tên, biết mặt trong vùng Hạnh Hoa Thôn. Đưa họ về Quán Giang Hồ chỉ làm hại họ thôi. Theo lời các em, chính Lục Ôn Hầu tự đem binh đi lùng bắt họ mà.
- Em cũng đã nghĩ đến điều đó, nên lần này kế hoạch xâm nhập Hạnh Hoa Thôn của em có phần khác thường hơn. Em nghĩ rằng:

nếu toàn thể các tướng sĩ của Lục Ôn Hầu, ai cũng say mê và mang một nàng ca nữ về giấu giếm trong tư thất thì có lợi cho bọn ta biết mấy. Chuyện đó cũng dễ dàng lắm vì phần đông chúng đều hiếu sắc.

- Anh sợ khó khăn lắm. Khi xưa mình còn trông cậy được vào Chu Ngân Ngọc và Đào Nguyên Quán Chớ bây giờ lộ liễu hết rồi.

Hoa Mai lắc đầu bảo Anh Kiệt:

- Anh nói thế vì chưa rõ bọn cận tướng của Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu Chúng đâu ngờ Đào Nguyên Quán là chỗ nguy hiểm Nhiều tên còn tiếc rẻ và trách cứ Lục Ôn Hầu đã phá tan một chỗ vui chơi. Em đã ước thử bọn chúng:

«Nếu bây giờ tìm gặp các nàng ca nữ ở Đào Nguyên Quán, các ông có dám đùm bọc che chở họ không ?»
Phần đông đều hứa chắc là sẽ bảo vệ cho các cô ấy !

Anh Kiệt lắc đầu:

- Hoa Mai tin lời bọn khốn khiếp đó ư ? Chúng giết người không gớm tay mà.
- Em cũng biết vậy Nhưng bọn háo sắc không thể giết các ca nữ dễ dàng được đâu Em còn dò biết tên tướng nào say mê cô nào ở Đào Nguyên Quán nữa mà Tiểu Lý Bá hỏi:
- Nghĩa là em lãnh phần tìm các ca nữ đã trốn tránh cho bọn cận tướng Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế - Đúng vậy Chúng tưởng đâu em muốn làm vui lòng chúng, nhưng kỳ thật để giúp quân ta xâm nhập dễ dàng vào Hạnh Hoa Thôn.

Có tiếng nói vọng lên:

- Nếu vậy, thi hành ngay đi, còn chờ gì nữa ?

Mọi người đều quay lại và thấy lão tướng Nguyễn Quyện đang bước vào. Ai nấy đều cúi đầu chào. Nguyễn Quyện nói:

- Kế hoạch đó đúng lắm Bao giờ con định thi hành ?
- Con về đây thưa rõ mọi chuyện cho các anh con nghe, rồi trở lại Hạnh Hoa Thôn ngay, vì vắng mặt lâu bất tiện lắm.

Phi Hồng Yến bỗng hỏi:

- Hoa Mai Chị đã gặp Chu Ngân Ngọc chưa ?

- Từ lúc Đào Nguyên Quán bị bao vây tới giờ, chị không hề gặp họ Chu. Đêm nay chị sẽ lên vào vòng dinh thự của Ái Cơ. Thế nào cũng gặp Chu Ngân Ngọc và các bạn của nàng.

Phi Hồng Yến ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Sao chị không cho em theo với ? Em đã từng vào dinh thự của Ái Cơ và gặp mặt các ca nữ Em đến đó sẽ dễ dàng hơn.

Tiểu Lý Bá nói:

- Phải đó Hoa Mai nên để Phi Hồng Yến tiếp tay với Công cuộc đưa người vào Hạnh Hoa Thôn cũng rất quan trọng. Nó quyết định một phần lớn sự thành công của ta.

Phi Hồng Yến liền sửa soạn lên đường với Hoa Mai.

!

Đêm xuống vội vàng, bóng tối đã lan tràn khắp nẻo. Trong dinh thự của Ái Cơ đèn đuốc sáng choang. Đồ Kế đang mở tiệc thết đãi bọn đạo sĩ Thất gia trang.

Rượu bắt đầu ngà ngà say, bọn Nhất Điền, Nhị Điền, Tam Điền cười đùa, cợt nhả, không còn giữ ý như lúc bình thường nữa. Chúng để lộ những nét ham ăn hốt uống Mắt chúng cứ lảo liên, nhìn ngược nhìn xuôi tìm gái đẹp. Tam Điền bỗng nói với Đồ Kế:

- Quan huyện tề thì thôi Quan huyện tham lam quá Một mình có người đẹp ở cạnh rồi quên mất anh em tôi.

Hắn nói xong, liếc nhìn Ái Cơ, cười hềnh hếch. Đồ Kế chợt hiểu ra, nói:

-Ồ Bản chức có ngờ đâu đạo nhơn thích những thứ đó.

- Phải có người đẹp mới thêm vui chớ.

Đồ Kế quay sang Ái Cơ hỏi nhỏ:

- Làm thế nào bây giờ ? Nàng cho bọn gái đẹp về quê, bây giờ các đạo nhơn trở chúng mới làm sao ?

Ái Cơ lặng thinh Trước đây vì sợ Đồ Kế mê người khác nên bao nhiêu gái đẹp trong dinh thự, nàng đuổi đi hết Thật ra, không ai ngờ lũ đạo nhơn đã già mà còn sinh chuyện. Ái Cơ chợt nhớ đến các ca nữ ở Đào Nguyên Quán trước đây Bấy lâu, họ vẫn ẩn núp trong dinh thự này. Không lẽ nói rõ cho Đồ Kế biết chuyện đó sao ? Nàng vụt nói:

- Tướng công Thiếp có thể tìm được các nàng gái đẹp ngay bây giờ Nhưng thiếp chỉ xin một điều kiện. Các đạo sĩ và các tướng chỉ có thể đứng xa mà nhìn, chớ không được đến gần các giai nhân đó !

- Ủa Sao ái nường lại giao kết lạ lùng như vậy ?

- Chỉ có cách đó, thiếp mới có thể làm vừa lòng tướng quân được !

- Nhưng tại sao các đạo sĩ không được đến gần các giai nhân ? Họ là con nhà tử tế ư ?

- Phải Họ là con cháu của các tướng dưới trướng của phu quân.

Đồ Kế nhìn sững Ái Cơ:

- Sao ta không từng nghe ái nường nói tới bao giờ hết vậy ? Có đẹp lắm không ?

- Đẹp lắm Nhưng chỉ có thể nhìn ở xa thôi. Nếu tướng công không bắt buộc các đạo nhơn hứa chắc như thế thì chẳng đời nào thiếp dám mời họ tới đây.

Đồ Kế khó nghĩ vô cùng Ông biết tánh ý bọn háo sắc mà. Để gì khi thấy gái đẹp nhớn nhơ trước mắt mà chúng chịu để yên. Ái Cơ tiếp lời:

- Thiếp sẽ cho họ đến chào ra mắt các đạo nhơn cùng tướng sĩ và múa hát cho xem Như thế là nhiều lắm rồi !

Đỗ Kế nghĩ thầm:

“Nếu mình không hứa bảo đảm thì để gì Ái Cơ cho bọn kia ra múa hát Chi bằng cứ hứa bừa đi rồi sau đó sẽ liệu !” Ông ngược nhìn Ái Cơ, nói:

- Được rồi Nàng cứ cho họ tới múa hát đi.

Ái Cơ hỏi gần lại:

- Mà tướng công dám hứa chắc là các đạo sĩ không được chạm đến mình họ chăng ?

- Ta xin hứa Ái nương đừng lo !

Ái Cơ đi thẳng ra nhà sau, băng qua khu vườn để vào chỗ các ca nữ Đào Nguyên Quán tạm trú. Chu Ngân Ngọc đang nằm nghỉ vụt nghe tiếng Ái Cơ hỏi bên ngoài, liền lồm cồm ngồi dậy. Nàng lo sợ hỏi:

- Ái Cơ cô nương Chẳng hay có chuyện gì khẩn cấp mà cô nương vào đây ?

- Thiếp đang gặp cảnh rắc rối quá, phải vào cầu cứu với cô.

- Chuyện gì Đỗ Kế biết rõ tung tích bọn tôi ư ?

- Không Thiếp đến nhờ cô cho các nàng múa hát giùm trong buổi dạ tiệc.

- Cô nương nói sao ? Múa hát trong buổi dạ tiệc, trước mắt quân binh tướng sĩ của Đỗ Kế ư ?

- Đó là chuyện bất đắc dĩ, chớ thiếp đâu muốn làm phiền lòng các cô như vậy.

Nhiều tiếng lao xao bàn tán Ái Cơ vội nói:

- Thiếp biết là khó khăn lắm, nhưng không làm sao khác được. Bọn đạo sĩ Thất gia trang đòi hỏi phải có người đẹp bên bàn rượu.

- Thật tôi không biết nói sao bây giờ Cô nương cũng rõ bọn tôi ẩn trốn nơi đây vì sợ bại lộ tung tích, bây giờ chường mặt ra hầu rượu bọn đạo sĩ và các tướng của Đỗ Kế, thật không khác chi tự nạp mình.

- Không sao đâu Đỗ Kế đã hứa lời. Các cô nên ở xa xa mà múa hát. Cứ mặc xiêm y cho lả lướt, ai cũng phải có khăn choàng che mặt, chỉ chừa đôi mắt. Cố tránh cho bọn cận tướng không nhìn ra.

Chu Ngân Ngọc biết mình khó thể chối từ lời yêu cầu của Ái Cơ nên vỗ tay làm hiệu. Toàn thể các ca nữ đều thay đổi xiêm y thật nhanh. Xong xuôi, Chu Ngân Ngọc bảo Ái Cơ:

- Nể tình cô nương, chúng tôi ra mặt múa hát đây. Cô nương ráng buộc lũ đạo sĩ giữ lời hứa.

- Được rồi Cô chớ lo, còn có thiếp mà.

Nàng dứt lời quay về phòng tiệc, Chu Ngân Ngọc dặn dò các ca nữ điệu bộ xong xuôi liền kéo ra khỏi khu vườn hoa, giữa sự ngạc nhiên của đám gia nhân.

Những kẻ thân cận của Ái Cơ liền đưa đường họ vào phòng tiệc. Trong khi đó, Ái Cơ đã đến bên chồng. Đỗ Kế hỏi ngay:

- Thế nào ?

- Xong xuôi cả rồi Toàn là con cháu của gia đình tử tế ở Huyện Châu Diên này, phu quân đã hứa thì nhớ giữ lời, đừng để có điều không phải, mang tiếng cho thiếp - Không hề gì đâu Ta đã hứa lời rồi mà Tiếng đàn bổng cất lên rồi các ca nữ Đào Nguyên Quán lũ lượt chạy ra, uyển chuyển nhịp nhàng theo tiếng nhạc. Bọn cận tướng của Đỗ Kế tri huyện cùng ồ lên một lượt và tên nào cũng trở mặt nhìn. Các đạo sĩ Thất gia trang cũng hồn phi phách lạc trước những sắc đẹp diễm kiều. Chúng không thấy được rõ ràng những khuôn mặt đẹp nhưng thấp thoáng qua những làn lụa mỏng, chúng đủ tưởng tượng thêm Mùi hương bay thoang thoảng khắp gian phòng, đến Đỗ Kế cũng thấy lòng ngây ngất. Ái Cơ vững lòng tin trước những lời hứa hẹn của Đỗ Kế.

Chu Ngân Ngọc nể lời Ái Cơ, cho các nàng ca nữ nhảy múa nhịp nhàng dưới mắt bọn đạo sĩ, nhưng trong dạ không yên. Với lũ dân ác kia, nàng kinh nghiệm rất nhiều. Để gì chúng thấy gái đẹp mà ngồi yên cho

được. Nhất là khi rượu đã ngà ngà say, chúng sẽ làm lộng cho xem. Bởi vậy, trước khi ra múa hát, Chu Ngân Ngọc dặn dò các em:

- Chúng ta không nên quá tin lời Ái Cơ mà luôn phải phòng bị. Bên gian phòng có một cánh cửa ăn thông ra vườn nhà sau, nếu thấy các đạo nhân trở chứng, các em cứ chạy luôn ra đó. Chị sẽ tìm cách tắt hết những ngọn bạch lạp trong phòng để bọn ta dễ bề thoát thân.

Các ca nữ vâng dạ và luôn luôn để ý phòng bọn đạo sĩ Thất gia trang Nhưng họ có ngờ đâu, cơn nguy tới với họ do các tướng của Đỗ Kế tri huyện. Bọn này đã từng la cà đến Đào Nguyên Quán khi xưa, nên dễ nhận ra bộ đi tướng đứng của các ca nữ khi trước. Dù các ca nữ có choàng khăn trắng, chúng cũng nhìn ra. Nhiều tiếng lão xào nổi lên:

- Trời Sao các nàng lại ở đây ? Đúng là các ca nữ Quán Đào Nguyên rồi mà.

Trong khi đó, Tam Điền khều Nhị Điền nói nhỏ:

- Bọn ca nhi này đẹp quá đại huynh Phải ra tay mới được.

Nhị Điền đã quá chén nên không còn dè dặt, bước ra khỏi bàn tiệc. Ái Cơ hoảng hốt nắm áo Đỗ Kế:

- Trời ơi Tướng công các đạo sĩ làm gì vậy ? Thiệp đã nói mà Đỗ Kế đứng lên nhưng chưa biết tính sao ? Tam Điền cũng lù lù tiến ra. Ngay khi ấy, Chu Ngân Ngọc bảo các bạn:

- Hãy lần tránh ngay đi.

Các ca nữ như bầy chim vỡ tổ, chạy ừa ra cửa ăn thông ra vườn. Nhị Điền, Tam Điền loạng choạng đuổi theo. Chu Ngân Ngọc đưa mắt cho bọn thân cận của Ái Cơ, họ cùng một lượt đưa tay tắt hết các ngọn bạch lạp trong phòng. Bóng tối phủ trùm các nơi, tiếng chân chạy rầm rộ. Ái Cơ mừng rỡ vô cùng vì biết Chu Ngân Ngọc đã phòng bị trước. Đỗ Kế hét vang lên:

- Bầy đầu Sao tắt đèn hết vậy ?

Có tiếng dạ ran Bọn cận vệ quân đều nhón nháo lên hết, không biết đầu mà thưa. Nhị Điền và Tam Điền quá say, ngã té loạn xạ. Riêng Nhất Điền vẫn ngồi trầm ngâm như pho tượng. Một lúc, cận vệ quân đốt đèn sáng lên, cảnh tượng hỗn loạn bày ra trước mắt:

bàn ghế ngã đổ, hai đạo sĩ Thất gia trang nằm ngã lăn chiêng dưới đất, còn bọn ca nữ thì đã mất dạng tự bao giờ. Nhị Điền, Tam Điền lồm cồm bò dậy nhưng đứng không vững, ngã tới ngã lui. Nhất Điền quát bọn chúng:

- Nhị hiền đệ trở về phòng riêng, không được nói gì nữa hết.

Hắn nói xong bỏ ra ngoài. Đỗ Kế chợt nhớ đến các ca nữ liền hỏi:

- Còn các nàng kia ? Họ đã chạy đi đâu cả rồi ?

Đến lượt Ái Cơ lo sợ pháp phòng. “Nếu Đỗ Kế bảo dẫn các ca nữ tới ra mắt mới làm sao ? Đâu có lý do gì từ chối ?” Nàng nói:

- Chắc họ sợ quá, bỏ trốn hết rồi.

- Kia Ở trong vườn nhà ta làm sao trốn được. Truyền quân cận vệ ra vườn tìm kiếm các nàng ấy Cứ đưa họ vào đây, bảo đừng sợ gì nữa hết !

Ái Cơ hoảng hồn chặn lời Đỗ Kế:

- Tướng công Cứ để họ tự tiện ra về. Còn gọi họ đến đây làm gì nữa ?

- Sao vậy Ái nương ? Cứ mời họ tới đây cho ta gặp mặt không được sao ?

- Hiện giờ có lẽ họ đang sợ lắm, chắc họ không dám vào đâu Xin tướng công cho khi khác.

Đỗ tri huyện cau mày hỏi:

- Thái độ của Ái nương thật lạ lùng. Dinh thự kín cổng cao tường, các nàng ấy có muốn ra về cũng không được Họ ra mắt ta một chút có hại gì đâu ?

Rồi ông quay sang bọn cận vệ quân:

- Bầy ra sau vườn tìm các nàng ấy, mời tới đây. Phải hết sức lễ phép, đừng để họ hiểu lầm.

Bọn cận vệ quân vội vã đi ngay. Ái Cơ chết điếng trong lòng nhưng biết mình không xoay trở gì được nữa. Bây giờ nàng mới thấy mình dại dột trong việc để Chu Ngân Ngọc và các ca nữ múa hát trước mắt Đỗ Kế và bọn đạo sĩ Thất gia trang. Không khéo các ca nữ Quán Đào Nguyên sẽ bị bắt trở lại hết mà còn liên lụy tới nàng nữa. Ái Cơ không rõ họ đã chạy được sang bên kia vườn và về phòng riêng chưa ? Một lúc, quân cận vệ trở vào, có vẻ ngơ ngác thưa:

- Bẩm tướng công Không thấy một bóng nàng nào hết.

- Sao lạ vậy ? Họ đi đâu ? Trong vườn nhà có cửa nào ra khỏi dinh thự chẳng ?

Ái Cơ độ chừng các ca nữ đã trở về phòng riêng và đã bế cánh cửa bí mật ăn thông qua bên đó. Thấy quân cận vệ ấp úng, Đỗ Kế hỏi to lên:

- Thế nào ? Sao không trả lời ta ? Có cửa ăn thông ra ngoài dinh thự chẳng ?

Quân cận vệ lấm lét nhìn Ái Cơ, nói:

- Bẩm chủ tướng Chỉ có mỗi cánh cửa thông qua phòng riêng của phu nhân.

Ái Cơ hết hồn Nàng tưởng bọn cận vệ quân không biết cánh cửa ấy, vì nàng cho làm riêng để phòng có chuyện bất trắc. Nào ngờ Đỗ Kế liền nói:

- Thế là họ vào phòng riêng của phu nhân ra rồi. Các cô ấy quá sợ, chạy tràn qua đó cũng phải.

Rồi quan tri huyện quay sang Ái Cơ:

- Vậy thì Ái nương nên về phòng riêng mà an ủi họ. Thôi ta cũng không cần gặp họ làm gì !

Ái Cơ mừng lắm, nhưng vẫn làm bộ mặt giận hờn:

- Được mà Thiếp về buộc họ tới đây ra mắt tướng công cho ông thỏa dạ.

Đỗ Kế tưởng đâu Ái Cơ có ý ghen nên cười vả lả:

- Thôi mà Ái nương Cứ cho họ về hết đi. Ta không gặp mặt ai nữa đâu, đừng giận nữa.

Ái Cơ ngoe nguẩy về phòng riêng. Đỗ Kế nhìn theo mỉm cười, lộ vẻ thích ý lắm. Mỗi lần Ái Cơ có ý ghen tương là ông thấy nàng đẹp ra thêm. Ái Cơ trở về phòng riêng, nhưng Chu Ngân Ngọc và các ca nữ đều mất dạng.

Nàng không hiểu ra làm sao hết ? Dinh thự kín cổng cao tường, chỉ mỗi một cánh cửa nhỏ trong vườn ăn thông qua dãy phòng riêng của nàng, thế thì Chu Ngân Ngọc dẫn các nàng ca nữ chạy về đâu ?

Nàng rất hoang mang !

!

Chu Ngân Ngọc và các ca nữ vừa thoát ra khỏi phòng tiệc, chạy ra vườn đã nghe tiếng gọi nhỏ:

- Các cô hãy theo ta Họ Chu tưởng đâu Ái Cơ đã bố trí sẵn người phòng khi bắt trắc đưa mình trốn đi nơi khác nên dẫn các ca nữ theo sau người vừa mới nói. Đó là một nữ lang khá đẹp mà Chu Ngân Ngọc nhớ kỹ mình chưa gặp lần nào. Nàng toan hỏi thì nữ lang đã nói:

- Cô Chu đừng tìm hiểu gì hết Hãy ra khỏi vòng rào dinh thự trước đã. Bọn cận tướng của Đỗ Kế tri huyện đã nhìn ra các cô rồi.

- Thật vậy sao cô nương ?

- Thật vậy Tôi đã nghe những lời bàn bạc của chúng. Sao các cô gan như thế ?

Chu Ngân Ngọc ngạc nhiên nhìn nữ lang:

- Ủa, đó là lệnh truyền của Ái Cơ phu nhân, cô không biết sao ?

Nữ lang mỉm cười bí mật rồi bảo Chu Ngân Ngọc:

- Tôi đưa từng cô một ra khỏi vòng dinh, rồi mạnh ai nấy chạy về phía khu rừng. Đến bìa rừng thì dừng lại đợi nhau.

Chu Ngân Ngọc nghĩ rất nhanh:

“Nàng chưa biết nữ lang này là ai, nhưng xem chừng chỉ muốn giúp đỡ mình thôi. Trong giờ phút này, nàng không có quyền chọn nữa, bề nào cũng phải rời khỏi dinh thự này trước khi bị vây bắt.” Nữ lang dẫn mọi người đến bờ tường rồi hỏi họ Chu:

- Cô Chu bảo qua các nữ lang biết dừng chân chờ nữa. Kìa, hình như có tiếng chân người.

Chu Ngân Ngọc bảo nhanh:

- Cô nương khỏi phải lo. Phần đông các em đều biết võ nghệ chỉ một số ít không vượt nổi vòng dinh thự này thôi.

Nữ lang mừng rỡ nói:

- Ô Nếu vậy thì tiện biết mấy Chúng ta đi ngay, còn chần chờ gì nữa ?

Chu Ngân Ngọc làm hiệu, các ca nữ thoát ra khỏi vòng rào. Những người không biết võ nghệ thì được các bạn khác dìu theo. Phút chốc, cả mấy mươi người trong lốt xiêm y múa hát đều ra khỏi vòng dinh, chạy nhanh về phía cánh rừng.

Ngân Ngọc vừa chạy vừa lo:

“Không hiểu nữ lang đưa bọn nàng đi đâu ? Mà cô ta là ai mới được chớ ? Có phải là người của Ái Cơ chăng ? Nếu là người của Ái Cơ, sao lại không biết chính Ái Cơ đã bảo bọn nàng múa hát ?” Càng nghĩ nàng càng lo ngại phân vân, nên khi chạy đến bìa rừng Chu Ngân Ngọc hỏi nữ lang ngay:

- Cô nương Vậy chớ cô nương là ai ? Có phải là người của Ái Cơ phu nhân chăng ?

Nữ lang lắc đầu:

- Cô Chu có biết tên ta cũng chẳng ích gì. Có điều chắc chắn ta không phải người của Ái Cơ đâu. Hiện giờ Ái Cơ cũng đang phát điên lên vì sự mất dạng của các cô.

- Vậy cô nương đưa chúng tôi ra khỏi vòng dinh để làm gì ?

- Không làm gì cả. Ta muốn giải cứu cho các cô thôi. Ở lại dinh thự Đỗ Kế, các cô sẽ bị bắt giam tất cả.

- Nhưng chúng tôi đi về đâu bây giờ ? Sớm muộn gì cũng bị quân binh của Đỗ Kế bắt trở lại !

- Điều đó các cô khỏi phải lo. Sẽ có những người quen biết cũ tìm gặp các cô mà - Nhưng họ là ai ? Xin cô nói rõ ra đi.

- Rồi cô Chu sẽ biết. Sớm muộn gì họ cũng tới đây mà Kìa. Nữ lang chỉ tay về phía cánh rừng. Các ca nữ và Chu Ngân Ngọc đều nhìn theo hướng đó, nhưng không thấy gì cả. Họ quay lại và không thấy nữ lang đâu nữa. Từ đâu chợt có tiếng gọi vang lên:

- Chu cô nương Ngân Ngọc cô nương !

Chu Ngân Ngọc chăm chú lắng nghe, trong lòng hồi hộp vô cùng. Một ca nữ khẽ bảo vào tai Chu Ngân Ngọc:

- Tiếng gọi nghe quen quá. Hình như của Phi Hồng Yến cô nương.

Đằng kia tiếng gọi lại cất lên:

- Ngân Ngọc Phi Hồng Yến đây.

Chu Ngân Ngọc không còn chần chờ nữa, chạy ulla ra:

- Phi Hồng Yến cô nương, chúng tôi đây này.

Từ xa, có hai bóng người chạy tới. Chu Ngân Ngọc mừng rỡ khi thấy Phi Hồng Yến đai đầu, còn phía sau là Hoa Mai chớ không ai khác. Phi Hồng Yến ngó thấy các ca nữ liền bảo Hoa Mai:

- Đó Hoa Mai thấy chưa ? Người bí mật đã nói thật mà.

Qua phút mừng rỡ. Hoa Mai nói:

- Trên đường đi giải cứu cho các cô chúng tôi gặp Á «người bí mật» Người đó bảo tôi và Phi Hồng Yến tới đây gặp các cô.

Chu Ngân Ngọc lẩm bẩm:

- Đúng là nữ lang đó rồi !

- Nữ lang nào ?

- Thiếp không rõ nữa Mới rồi chính nàng đã giải cứu bọn thiếp ra khỏi dinh thự Ái Cơ. Nếu không đã lâm nguy tất cả.

Phi Hồng Yến hỏi ngay:

- Sao vậy ?

Chu Ngân Ngọc thuật lại chuyện Ái Cơ nhờ bọn nàng múa hát trước mắt bọn đạo sĩ Thất gia trang Không ngờ, bọn Nhị Điền, Tam Điền toan làm ẩu Họ thoát ra sân thì gặp nữ lang bí mật Cô ta cho biết bọn cận vệ đã nhìn ra tung tích các ca nữ nên khuyên nàng đưa cả bọn đến bìa rừng này. Chừng tới đây, cô ta lẫn mất !

Hoa Mai và Phi Hồng Yến mừng rỡ nhìn nhau Nữ lang là ai mà hành động lạ lùng như vậy ? Phi Hồng Yến chợt nói:

- Em ngờ là Mạc Tuyết Lan chớ không ai khác !

- Mạc Tuyết Lan ? Có lý nào ?

- Chỉ có nàng mới hiểu rành đường đi lối vào trong dinh thự Đỗ Kế. Hiện nay, nàng đang muốn lập công chuộc tội chị quên sao ? Tâm trạng của nàng nào khác chi tâm trạng của em khi xưa !

16. Xâm Nhập Hạnh Hoa Thôn

Hoa Mai và Phi Hồng Yến đang ngồi bàn bạc dưới hầm trong khu nhà của hiệp sĩ Vũ Anh Tùng khi xưa, bỗng Chu Ngân Ngọc bước vào. Nhìn vẻ mặt lo âu của nàng, Hoa Mai liền hỏi:

- Có chuyện gì vậy cô nương ?

Chu Ngân Ngọc đáp ngay:

- Sao em Mộng Xuân đi mãi không thấy về !

- Em ấy đi đâu ?

- Dạ vào dinh Lục Ôn Hầu để giết tên phó tướng hộ dinh.

- Trời ơi Sao ta không nghe ai nói gì hết vậy ?

- Đêm qua, nữ hiệp về núi Hạc Sơn nên thiếp chỉ bàn qua với cô Phi Hồng Yến.

Phi Hồng Yến lên tiếng:

- Mộng Xuân lên vào dinh thự Đỗ Kế, chuyện đó tuy nguy hiểm nhưng không làm khác được !

- Sao lạ vậy ?

- Vì tên phó tướng hộ dinh ấy đáng tội chết. Hắn đã bắt giết bao nhiêu người trong huyện Châu Diên rồi. Chính Mộng Xuân xin đi.

Hoa Mai không nói gì thêm và nàng thấy Phi Hồng Yến cho Mộng Xuân đi như vậy cũng hợp lý. Chu Ngân Ngọc ngó hai nàng nói:

- Trước khi ra đi, thiếp có dặn dò Mộng Xuân nên cẩn thận và cho người ngựa đón nàng ở phía Nam dinh thự Đỗ Kế, nhưng - Thế nào ?

- Nhưng họ chờ đến giờ Tỵ cũng chẳng thấy tăm dạng Mộng Xuân Các em vừa về đó !

Phi Hồng Yến đã thấy lo ngại trong lòng. “Như vậy chắc Mộng Xuân đã rơi vào tay quân giặc. Liệu nàng có còn sống không ? Và có giết được kẻ thù chẳng ? Hay chưa kịp ra tay đã bị chúng tàn hại ?” Nhưng có điều làm cho Phi Hồng Yến lo ngại hơn hết là nếu Mộng Xuân bị bắt và bị khảo tra nàng chịu đau không thấu, sẽ khai tung tất cả mới làm sao ? Chắc kế hoạch Hoa Mai phải hỏng rồi. Chu Ngân Ngọc bỗng nói:

- Mộng Xuân bình thường rất gan dạ, nhưng chưa lần nào lọt vào tay quân giặc.

Thiếp ngại nó lắm mưu bợn chúng thôi.

Hoa Mai cũng lo ngại không kém gì hai nàng, nhưng cũng gượng nói:

- Bọn ta đã tổ chức canh phòng nghiêm mật, có gì mình liệu rút lui trước có hại gì Chỉ phiền là khó tìm được một sào huyết kiên cố thế này.

Bỗng có tiếng chân chạy xuống đường hầm rồi mấy ca nữ hoảng hốt thưa:

- Có một kỵ sĩ băng qua khu vườn rậm hướng về đây.

Chu Ngân Ngọc liền mở cánh cửa ngách trong hầm, bảo các ca nữ:

- Các cô hãy tạm ra ngõ ngách này, nếu nghe động tĩnh cứ thẳng đường mà đi.

Có tiếng hỏi:

- Chúng tôi sẽ tới đâu ?

- Ra khỏi Hạnh Hoa Thôn Cứ theo hướng mặt trời lặn đi tới sẽ đến vùng núi Hạc Sơn.

Các ca nữ liền rẽ vào con đường ngách, Chu Ngân Ngọc nói vọng theo:

- Không nghe động tĩnh gì, các em trở lại. Chờ nghe tiếng chị gọi nhé.

Các ca nữ đều vâng dạ. Trong khi đó Hoa Mai và Phi Hồng Yến lần đến chỗ nắp hầm. Có tiếng chân ngựa dẫm lên trên nền gạch cũ của gian nhà thờ đổ nát.

Hoa Mai và Phi Hồng Yến nhìn nhau không nói gì. “Đúng là kẻ kia muốn tìm kiếm sào huyết phái Hạnh Hoa rồi Làm sao hẳn biết được ở đây ?” Chân ngựa dẫm rầm rập trên nắp hầm rồi dừng hẳn lại. Hoa Mai nghe rõ ràng tiếng chân người nhảy xuống đất, nàng bảo nhỏ vào tai Phi Hồng Yến:

- Chết rồi Chắc là quân do thám của Lục Ôn Hầu đã tới đây.

- Lại quá Chỉ có một tên sao các cô trên ấy không hạ nó ?

- Biết chừng đâu còn nhiều tên khác ở xa, nên các cô phải thận trọng.

Chu Ngân Ngọc tuy lo, nhưng vững tin là đường thối lui về núi Hạc Sơn nàng đã chỉ dẫn cho toàn thể các ca nữ rồi. Dù gì họ cũng không bị hại đâu mà sợ. Ngay trong khi đó kỵ sĩ bỗng lên ngựa rồi nói to lên, cốt ý để những người trong hầm nghe tiếng:

- Hoa Mai nữ hiệp Có tin quan trọng. Xem thư rồi sẽ rõ.

Rồi tiếng vó ngựa rầm rập xa dần. Phi Hồng Yến kêu lên:

- Ô Mạc Tuyết Lan chớ không ai khác !

Nàng vừa dứt lời thì từ bên trên, các ca nữ đã dỡ nắp hầm chạy xuống. Người đi đầu cầm một phong thư trao cho Hoa Mai:

- Dạ có thư của nữ hiệp. Người ấy bảo Ấ«có tin quan trọngẤ» !

- Ta nghe rõ tiếng nói.

Hoa Mai từ từ mở thư ra đọc:

Â«Huyện Châu Diên, Hoa Mai nữ hiệp cùng Phi Hồng Yến cô nương nhả giám, Hành động xâm nhập Hạnh Hoa Thôn của các cô thật khéo léo nhưng vì các tướng cận vệ quân chết quá nhiều nên nay đã đổ bể. Ngọc Lan đã điều động quân do thám để theo dõi các cô Nguy hại hơn, Mộng Xuân cô nương vì liều lĩnh vào dinh Đỗ Kế mà bị bắt. Qua một đêm bị khảo tra đánh đập, Mộng Xuân chịu không nổi nên đã thú nhận vâng lệnh Hoa Mai nữ hiệp lẻn vào dinh Đỗ Kế giết phó tướng hộ dinh.

Khá khen Mộng Xuân dù đau đớn, nàng cũng không khai rõ sáo huyệt của các cô. Lục Ôn Hầu và Ngọc Lan chỉ có biết một điều là chính Hoa Mai tiểu thư điều khiển cuộc xâm nhập Hạnh Hoa Thôn. Nàng khai gặp Hoa Mai ở giữa đường.

Nhưng dù sao các cô cũng nên thận trọng. Ngọc Lan nghi ngờ theo dõi sẽ gây nhiều trở ngại cho việc lớn !

Xin chào cô !

MAÇ-TUYẾT-LANÂ» Hoa Mai đọc dứt bức thư, mọi người cùng im lặng nghĩ tới Mộng Xuân. Cô bé ấy thể mà khôn khéo, nàng chịu đau không nổi phải khai những lời khai cũng chẳng giúp được gì cho quân cướp nước !

Bỗng mọi người kinh sợ nhìn nhau. Có tiếng động trên nắp hầm. Hoa Mai và Phi Hồng Yến đều rút kiếm ra khỏi vỏ, Chu Ngân Ngọc xua các ca nữ chạy vào phía trong ẩn mình. Cửa hầm sịch mở rồi có tiếng đàn ông vọng vào:

- Hoa Mai hiền muội !

Hoa Mai và Phi Hồng Yến mừng rỡ kêu lên:

- Anh Kiệt đại huynh Sao Vũ huynh đến đây ?

Hai người chạy tới thì thấy Vũ Anh Kiệt cấp theo bên hông một người. Các ca nữ đã đứng dậy, xáp lại gần. Chu Ngân Ngọc vụt kêu lên:

- Kìa Mộng Xuân Em Mộng Xuân, em !

Nàng chạy tới ôm xốc cô bé trên tay Anh Kiệt, các ca nữ bu quanh nàng bàn tán xôn xao. Mộng Xuân nằm thiêm thiếp Hoa Mai và Phi Hồng Yến trở mắt nhìn Anh Kiệt, không hiểu làm thế nào chàng giải cứu Mộng Xuân mang về đây ? Vũ Anh Kiệt bảo Chu Ngân Ngọc:

- Cô em kia bị khảo tra đánh đập nhiều lắm, tôi đã cho uống thuốc, chỉ cần được tĩnh dưỡng ít lâu.

Chu Ngân Ngọc ràn rụa nước mắt:

- Làm sao hiệp sĩ giải cứu cho em nó được ? Chị em tôi tưởng nó đã chết rồi.

Vũ Anh Kiệt nhìn Hoa Mai và Phi Hồng Yến nói:

- Cũng nhờ sự tình cờ thôi Sáng nay, anh đến do thám dinh thự Đỗ Kế và bất ngờ gặp Lục Ôn Hầu. Ngọc Lan đang tìm cách cho họ Đỗ và họ Lục không còn hận thù nhau nữa Nhờ bắt được Mộng Xuân, nên Ngọc Lan dễ làm cho Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu nghe theo Lại thêm một chuyện đáng ngại cho bọn ta Hoa Mai hỏi nhanh:

- Chuyện gì ?

- Giết các tướng cận vệ quân có lẽ dễ dàng quá, nên các ca nữ không còn thận trọng nữa Các cô hành động bất cẩn tai mất đám quân hầu Bọn cận tướng Đỗ Kế có say rượu, say tình thì lũ cận vệ quân vẫn còn tỉnh. Chúng theo dò và biết ngay các cô ẩn nấp trong Chiêu Anh Quán.

Hoa Mai, Phi Hồng Yến nhìn Chu Ngân Ngọc vì chuyện hạ sát các tướng Tàu, hai người giao cho họ Chu điều khiển. Chu Ngân Ngọc ngó Vũ Anh Kiệt hỏi:

- Xin hiệp sĩ nói rõ cho thiếp được hiểu !

- Có phải đêm qua ngoài vụ Mộng Xuân cô nương giết phó tướng họ dinh của Đỗ Kế, cô còn sai ba ca nữ khác hạ sát ba tướng giặc không ?

- Vâng Ít khi gặp dịp như vậy !

- Nhưng vì sự hờ hênh của các cô ấy mà đổ bể hết rồi.

- Hiệp sĩ Đỗ bề ra làm sao ? Ba em nó đều về đây đủ mặt.

- Đúng thế Nhưng lúc các cô dẫn ba tên cận tướng của Đỗ Kế ra đi, quân sĩ của chúng vẫn còn ở trước của Giang Hồ Quán. Sáng ra ba tên kia đều chết, làm sao chúng không ngờ âm mưu của các cô ? Hơn nữa, chúng vừa bắt được Mộng Xuân cô nương !

Họ Chu đã thấy sự hờ hênh của các ca nữ. Nàng quay vào trong lên tiếng gọi:

- Bích Thu, Kim Chi, Hoài Điệp !

Ba ca nữ từ trong các hang ngách chạy ra ngơ ngác thưa:

- Chị gọi các em ?

- Tại sao các em lại hờ hênh như vậy ? Dẫn các tướng giặc rời khỏi Giang Hồ Quán mà không chú ý đến bọn quân hầu. Bây giờ đã đổ bể hết rồi.

Các ca nữ sợ hãi nhìn nhau Đúng là sự hờ hênh của họ rồi. Đêm qua, thật tình cả ba người cùng bị bọn tướng giặc ép uống rượu khá nhiều nên không được trầm tĩnh như lúc bình thường. Đáng lẽ chỉ nên đầu độc ba tướng giặc ấy thôi, nhưng Kim Chi lại nóng nảy dùng dao nhỏ cắt họng một tên. Bích Thu cúi mặt nói:

- Đúng là lỗi lầm của mấy em Nhưng thú thật với chị em cũng say rượu quá !

Chúng ép uống không thôi.

Chu Ngân Ngọc lắc đầu:

- Thế này không phải Mộng Xuân làm đổ bể kế hoạch mà chính các em.

Các ca nữ biết lỗi cúi đầu. Vũ Anh Kiệt nói:

- Để tránh những cuộc xô xát can qua, ta khuyên cô nương cho họ về núi Hạc Sơn la giúp vào những chuyện khác.

Rồi Vũ Anh Kiệt bảo Phi Hồng Yến:

- Em có thể đưa đường cho các ca nữ về núi Hạc Sơn chẳng ?

- Rất sẵn sàng Bao giờ anh muốn em lên đường ?

- Trời tối hẵn hay Phải thận trọng đường để quân Hán triều theo dõi.

Chu Ngân Ngọc liền bảo các ca nữ:

- Hãy xem có thiếu người nào chẳng ? Các em nên nghỉ chờ trời tối đã.

Các ca nữ nhao nhao lên một lúc rồi có tiếng nói:

- Chị Chu Ngân Ngọc Thiếu mất hai chị.

Chu Ngân Ngọc, Phi Hồng Yến, Hoa Mai đều sửng sốt:

- Thiếu ai ? Còn cô nào không về ? Lúc sáng đủ hết mà.

Các ca nữ vội đáp:

- Hai chị Liễu Hương, Bạch Ngọc đã lên đi lúc nào, chúng em không biết.

Chu Ngân Ngọc dậm chân:

- Hai cô đó lạ lùng thật Luôn luôn là cải lệnh ta. Các cô liệu chừng xem hai nàng ấy đi đâu ?

Các ca nữ đều cúi mặt nhìn xuống. Chu Ngân Ngọc tức giận hỏi:

- Sao không trả lời ? Liễu Hương và Bạch Ngọc đi đâu ? Nhất định phải có em biết chứ ?

Một ca nữ bước ra, sợ sệt nói:

- Em có biết và đã ngăn hai chị ấy nhưng không được.

- Họ đi đâu ?

- Hai người cùng đến quán Giang Hồ.

- Trời ơi Trở lại quán Giang Hồ làm gì ? Chúng đang bữa lười rập mà.

Chu Ngân Ngọc cũng khó chịu lắm Lần đầu tiên có hai ca nữ dám cãi lệnh nàng. Họ Chu nghiêm giọng hỏi cô gái biết sự ra đi của Liễu Hương, Bạch Ngọc:

- Bằng Tâm Hai cô ấy đến Giang Hồ Quán làm gì ?

Bằng Tâm đáp ngay:

- Em hết sức đau lòng, nhưng không nó khác được. Hai chị Liễu Hương và Bạch Ngọc phải lòng bọn tướng Tàu từ lâu lắm rồi mà em nào dám nói ra. Em đã hết lời khuyên nhủ mà hai chị không nghe.

Vũ Anh Kiệt ngẩn ngơ trước những lời nói đó. “Chàng không ngờ có chuyện tệ hại như thế trong hàng ngũ các ca nữ Quán Đào Nguyên. Từ lâu chàng vẫn nhìn các giai nhân theo Chu Ngân Ngọc toàn là những người chỉ nuôi trong lòng sự oán hận đối với quân Tàu. Không dè lại còn có người yêu thương được bọn chúng ?” Chu Ngân Ngọc dậm chân:

- Nguy rồi Chắc chắn họ đã rơi vào tay quân giặc !

Anh Kiệt ngó Hoa Mai và Phi Hồng Yến hỏi:

- Hai em nghĩ sao ? Liệu có giải cứu kịp cho họ không ?

Hoa Mai lắc đầu:

- Em chắc là không kịp Đỗ Kế biết rõ Giang Hồ Quán là nơi chúng ta thường lui tới Thế nào hẳn cũng mang quân mai phục.

Phi Hồng Yến cũng nói:

- Em sợ địa điểm này cũng bại lộ mất.

Vũ Anh Kiệt liếc mắt nhìn nắp hòm khẽ nói:

- Trời sắp tới Việc đầu tiên là phải dời các ca nữ về núi Hạc Sơn.

Chu Ngân Ngọc gật đầu:

- Thưa vâng Thiếp xin theo lời hiệp sĩ !

Rồi nàng quay sang các ca nữ:

- Các em hãy sẵn sàng để lên đường !

Các ca nữ vâng dạ và lo gom góp đồ đạc để về núi Hạc Sơn, không còn ai nài nỉ xin ở lại nữa. Họ đã thấy rõ sự cần thiết phải ra đi. Anh Kiệt bảo Phi Hồng Yến:

- Anh giao phó cho hiền muội hộ tống các ca nữ về địa điểm của quân ta.

Phi Hồng Yến gật đầu nói:

- Được rồi, Vũ huynh khỏi phải lo Nhưng anh và chị Hoa Mai không về Hạc Sơn ư ?

- Anh muốn cùng Hoa Mai đến Giang Hồ Quán xem sự thể ra sao. Nếu cần anh sẽ giải cứu Liễu Hương và Bạch Ngọc để bảo vệ gian hãm bí mật. Vị trí này rất tốt cho việc trú quân.

Mọi người đồng chia tay nhau, người về núi Hạc Sơn, kẻ sang Giang Hồ Quán.

!

Bọn do thám của Lục Ôn Hầu được lệnh của Ngọc Lan theo dò các ca nữ trong quán Giang Hồ nên đồng đồ xô về Hạnh Hoa Thôn. Trời chạng vạng tối, hàng quán vừa lên đèn là họ đã lũ lượt kéo tới. Chủ quán Giang Hồ cũng phải ngạc nhiên không hiểu sao đêm nay quán mình đông khách như vậy. Riêng vợ Ông ta thì lo sợ cuống cuống. Vì ngoài bảy ca nhi trong xóm, đêm nay không thấy một ca nữ nào héo lánh tới. Bà kêu bọn tửu bảo gọi chồng vào trong nói:

- Đêm nay không một ca nữ nào tới đó ông !

- Sao lạ vậy ?

- Tôi nào biết Họ chỉ giao tiếp với ông thôi. Bây giờ tôi phải hỏi ông chứ.

Vì có lời đe dọa của Hoa Mai nên lão chủ quán Giang Hồ không muốn cho vợ xen vào việc giao thiệp với các ca nữ ở Đào Nguyên Quán khi xưa. Gặp dịp này bà ta trách ông là phải. Nhưng ông cũng cảm thấy lúng túng không biết liệu sao.

Thường khi Hoa Mai đến gặp ông chứ chẳng khi nào chỉ chỗ cho ông tìm tới.

Trong giờ phút hiện tại, ông có biết họ ở đâu để mà tìm ? Vợ chủ quán bảo chồng:

- Ông tính sao chứ lát nữa đây quan khách đòi ca nữ là lộn xộn lắm đó.

Bỗng từ phía cửa hông có hai ca nữ bước vào, chủ quán Giang Hồ mừng rỡ kêu lên:

- Kìa hai cô Liễu Hương, Bạch Ngọc Sao đến trễ vậy ? Các cô khác đâu ?

Bạch Ngọc đến gần lão chủ quán khẽ nói:

- Các chị ấy sẽ không tới đâu.

Vợ chủ quán kinh ngạc, vọt miệng hỏi:

- Sao lạ vậy ?

Liễu Hương trừng mắt ngó Bạch Ngọc như ngầm bảo nàng đừng nói hớ cho vợ chủ quán biết Cả hai đều biết mục kia rất lẻo mép và nguy hiểm:

sớm đầu tối đánh mà. Bạch Ngọc lặng thinh không nói gì nữa hết. Chủ quán nóng lòng bảo vợ:

- Bà ra ngoài tiếp khách đi. Để tôi lo chuyện này cho mà. Đừng hỏi gì hết.

Mục chủ quán bực lòng lắm, hứ một tiếng lớn rồi ngoe ngoảy bỏ đi. Bạch Ngọc bảo ngay:

- Công cuộc của chúng tôi đã bại lộ Quân binh của Đỗ Kế đều nghi ngờ Giang Hồ Quán chứa chấp bọn tôi.

- Trời ơi Sao các cô biết được ?

Liễu Hương vạch mí mắt, nhìn ra ngoài quán nói:

- Trong số quan khách đêm nay chắc chắn một phần lớn là quân do thám của Lục Ôn Hầu và Ngọc Lan. Chúng đang tìm kiếm bọn tôi đó.

- Bây giờ làm thế nào ?

- Có bằng cớ gì mà ông phải sợ ? Cần nhứt, ông đừng để cho bà bép xép không tốt đâu. Đêm nay, các chị em tôi không ai tới Họ sẽ rời khỏi Hạnh Hoa Thôn.

- Còn hai cô ? Sao còn trở lại đây ?

- Hai chúng tôi đến cho ông hay tin chứ không tiếp khách đâu. Xong xuôi chúng tôi sẽ lo việc riêng của mình.

Liễu Hương bỗng gọi Bạch Ngọc:

- Kìa Họ đến kia rồi.

Bạch Ngọc mừng ra mặt. Lão chủ quán ngơ ngác ngó theo hai nàng và để ý thấy hai viên Tiền phong vệ của Lục Ôn Hầu đang bước vào quán. Ông đoán được tự sự nên lo ngại vô cùng. Nếu Liễu Hương, Bạch Ngọc vì quá mê hai viên tướng Tàu kia mà bỏ rơi các ca nữ ở lại Hạnh Hoa Thôn thì rắc rối lắm. Hai viên tướng Tàu hấp tấp vào trong không chú ý gì đến sự dòm ngó của bọn do thám của Lục Ôn Hầu. Chúng vừa vào đến thì Liễu Hương và Bạch Ngọc chạy ủa ra reo mừng:

- Tướng quân Hầy đưa chúng em đi Hai viên tướng Tàu trong đội Tiền Phong Vệ cũng mừng rỡ ôm lấy hai nàng.

Bồng đầu có tiếng nói trong trẻo cất lên từ phía cửa hông:

- Đứng yên.

Bốn người cùng quay nhìn lại và kinh hãi khi thấy một nữ lang bước vào theo sau là đám quân Tàu. Hai viên tướng của đội Tiền Phong vệ nhìn ra Ngọc Lan tiểu thư, vội vàng vòng tay cúi chào:

- Kính chào tiểu thư Có việc chi tiểu thư đến đây ?

Liễu Hương, Bạch Ngọc cũng đoán chừng người ấy là Ngọc Lan nên thất kinh hồn vía Cả hai biết rõ cơn nguy đã đến với họ. Ngọc Lan quắc mắt nhìn hai thiếu nữ rồi truyền quân sĩ:

- Bắt trói hai con bé đó lại cho ta !

Quân sĩ ủa vào khiến hai viên tướng của đội Tiền Phong kinh ngạc không ít. Dù gì họ cũng phải bảo vệ người yêu. Một viên tướng liền đưa tay ngăn lại:

- Khoan đã Ngọc Lan chụp lấy chuôi gươm, gằn giọng:

- Các người định chống lại ta ư ?

- Đồ tiểu thư khoan nóng giận Chúng tôi nào dám vô lễ như thế ? Xin tiểu thư cho biết rõ sự thật:

vì lẽ gì truyền quân sĩ bắt Liễu Hương và Bạch Ngọc ?

- Nếu không, mai nầy các người chỉ còn là xác không hồn. Vì hai con Ấ«quí cáiẤ» kia là ca nữ ở Đào Nguyên Quán trước đây.

Hai viên tướng Tàu nín lặng nhìn nhau, thật ra họ cũng biết rõ chuyện đó !

Nhưng Liễu Hương, Bạch Ngọc từng ở Đào Nguyên Quán thì có gì là trọng tội ?

- Ca nữ ở Đào Nguyên Quán cũng chỉ là những kẻ đáng thương thôi tiểu thư ạ !

- Đáng thương Thật hai người khờ khạo đến thế là cùng. Bao nhiêu tướng sĩ đã chết về tay chúng rồi đó Nội đêm qua, tất cả bốn người bị giết. Phó tướng hộ dinh của cha ta cũn không còn.

- Trời ơi Vì sao vậy ?

- Họ đều chết về tay bọn ca nữ Đào Nguyên Quán. Hai người đã nghe rõ chưa ?

Vợ chồng lão chủ quán Giang Hồ trước những biến chuyển dồn dập đó hồn phi phách tán, kéo ra quì trước mặt Ngọc Lan, đập đầu than khóc:

- Trăm lạy, ngàn lạy tiểu thư Không hiểu có chuyện gì xảy ra mà tiểu thư đích thân tới đây ?

- Lão già lẻo mép Đùng Ấ«giả mù sa mưaẤ». Mi không biết chuyện gì ư ?

Lão chủ quán đập đầu, không dám ngẩng lên:

- Bẩm tiểu thư Thật tình lão không biết chuyện gì hết.

Ngọc Lan đứng phắt dậy, tung một đá vào ngực lão:

- Đồ già hàm !

Lão chủ quán ngã nhào ra phía sau, máu họng tuôn trào.Vợ lão ôm chầm lấy chồng, kêu khóc vang trời:

- Ông ơi là ông ơi Trăm ngàn lạy tiểu thư, thật tình vợ chồng con không hay biết gì cả.

- Còn mụ nữa Bộ muốn chết sao mà lão lự Không hay biết gì hết ? Đứng qua mặt ta vô ích. Chính bây đã chứa chấp bọn ca nữ Đào Nguyên Quán từ bao lâu nay để chúng hãm hại lần hồi các tướng của ta.

Chủ quán tuy đau đớn như dần, nhưng trước những lời buộc tội của Ngọc Lan cũng ráng cãi lại:

- Tiểu thư Oan ức cho vợ chồng con lắm. Chúng con nớ biết gì đâu !

- Ai đã đưa các ca nữ Đào Nguyên Quán tới đây ?

- Dạ có ca nữ nào ở Đào Nguyên Quán đâu ?

Ngọc Lan liền xô Liễu Hương, Bạch Ngọc đến trước mặt hấn hỏi:

- Đây là hai con khốn kiếp ở Đào Nguyên Quán Chúng làm gì ở đây ? Bây còn chối cãi nữa thôi ?

Chủ quán ngó hai nàng lắc đầu:

- Lão đâu biết họ bao giờ ?

Liễu Hương biết chị em nàng khó bề thoát chết nên ngó ngay vào mặt Ngọc Lan nói:

- Ngọc Lan Thôi nàng đừng kiếm cách hãm hại người lương thiện nữa. Có bắt được chúng ta thì giết ngay đi. Lão chủ quán này không liên can gì với bọn ta đâu.

Ngọc Lan cười gằn:

- Khá khen cho con tiện tì Mi cố tình bảo vệ cho lão chủ quán phải không ?

Bây đầu Vật đầu nó xuống, đánh đến bao giờ nó chịu khai thì thôi.

Quân cận vệ ủa vào vật ngã Liễu Hương, dùng roi da đánh tới tấp trên mình nàng. Thiếu nữ quằn quại dưới trận mưa roi tàn bạo, nhưng nhứt quyết không rên la. Bạch Ngọc tối tăm mảy mặt trước cảnh tượng đó. Nàng chắc phen này Liễu Hương phải chết thôi. Chính lão chủ quán cũng chưa xót trong lòng khi nghĩ rằng Liễu Hương vì tội nghiệp cho lão mà phải bị hành hạ như vậy. Máu đỏ rịn dài ra xiêm áo, nhưng Liễu Hương nhất định không nói một lời. Mấy tên cận vệ quân dùng roi da tra tấn Liễu Hương cũng đâm ra chùn tay trước sự gan dạ của nàng.

Chỉ một lúc là thiếu nữ ngất lịm đi, chúng dùng roi quất lên người nàng như đập vào một xác chết. Quân cận vệ dùng tay thừa với Ngọc Lan:

- Bấm tiểu thư Con bé đã ngất đi rồi.

Ngọc Lan trừng mắt nhìn Liễu Hương, thét:

- Tắt nước vào mặt nó Xách đầu lên.

Quân cận vệ thi hành ngay Nhưng khi chúng nắm lấy đầu Liễu Hương kéo lên thì một dòng máu đỏ trào ra khoe. Quân cận vệ kinh hãi vạch miệng nàng rồi khùng khiếp bảo Ngọc Lan:

- Tiểu thư Con bé này đã cắn lưỡi tự sát.

Bạch Ngọc kêu to lên:

- Trời ơi Chị Liễu Hương Chờ em theo với Nàng lăn xả vào ôm Liễu Hương kêu khóc thảm thiết. Lão chủ quán gục đầu xuống, trong lòng cảm phục vô cùng. Ngọc Lan cũng sững sờ trước cái chết bất ngờ của nàng ca nữ đó. Nàng thét quân sĩ:

- Lôi con bé kia ra !

Đôi tay nàng run run không biết phải làm gì bây giờ Quân cận vệ bước tới định lôi Bạch Ngọc ra, nhưng cô gái bỗng quỵ xuống, máu trong miệng tuôn trào.

Nàng cũng liều mình tự sát theo bạn. Quân cận vệ hải hùng đứng dừng lại cả.

Chính Ngọc Lan cũng không biết phải làm sao để chặn đứng hành động của Bạch Ngọc. Chỉ trong phút chốc, hai mạng người gục ngã trước mắt con gái Đỗ Kế. Lão chủ quán đứng ngây người, đôi mắt mở trừng trừng nhưng không còn thấy gì nữa hết, nước mắt bao quanh tròn rồi từ từ lăn xuống má. Lần đầu tiên

trong đời. Lão mới chứng kiến được sự hy sinh của những người dám chết để bảo vệ sự yên vui cho kẻ khác. Nhưng liệu vợ chồng lão có được yên lành chăng ?

Ngọc Lan toan thét quân sĩ hành hạ, tra tấn lão chủ quán thì vợ lão đã đập đầu lay như té sao:

- Trăm lay, ngàn lay cô nương, đừng giết chồng tôi tội nghiệp. Ông ấy già cả rồi, lắm lắm chẳng biết gì đâu !

Ngọc Lan nhìn thấy mặt này, chợt nảy ra một ý nghĩ:

“Dùng lời dịu ngọt dụ dỗ chắc chắn sẽ biết được việc.” Nàng quay sang quân sĩ:

- Dem giam lão chủ quán phía sau nhà chờ lệnh ta.

Lão chủ quán biết ngay ý định của Ngọc Lan nên bảo vợ giọng rần rỏi:

- Bà nên bình tĩnh. Tôi đã già rồi, cũng không còn sống được bao lâu nữa. Nếu tiểu thư không thương tình, giết tôi đi cũng là vừa và mình mang được tiếng tốt !

Bà đừng vì sợ tôi chết đặt điều nói bậy, sẽ tủi cho vong linh tôi lắm.

Lão chủ quán nói một cách khôn khéo như thế, cốt để cho vợ khỏi lầm nghe lời dịu ngọt của Ngọc Lan. Nhưng mặt vợ nào hiểu biết gì đâu ? Mặt sợ chồng bị giết nên cứ lay Ngọc Lan liên tu bất tận. Quân sĩ lôi lão chủ quán đi rồi. Ngọc Lan mới đưa tay ngăn mặt lại:

- Mặt kia Đừng lay lục như thế mà ta thêm đau lòng. Ta có giết chồng mặt đâu ? Mặt không biết là chồng mặt có công rất lớn với cha ta sao ? Ta sợ Ông đại đột nghe theo bọn Hạnh Hoa Thôn nên đe dọa như thế thôi. Chớ đâu có giết một người có công như thế.

Vợ lão chủ quán đã tin lời nàng, nên không còn sợ sệt như lúc nãy nữa. “Phải rồi Dù gì chồng mặt cũng đã lập nhiều công lao với Đỗ tri huyện mà. Đã bao nhiêu tráng sĩ đến thăm mộ Vũ Anh Tùng hiệp sĩ trên ngọn đồi này đều rơi vào tay Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế ? Đó là công lao của chồng mặt đó chớ Ngọc Lan nói vậy, chắc chắn không bao giờ giết người có công.” Mặt gượng nói:

- Tiểu thư biết nghĩ đến công lao của chồng tôi như vậy, thật không còn chi quý hóa cho bằng. Cảm ơn tiểu thư lắm.

Ngọc Lan thấy Á « cá đã cắn câu Á », nên càng nhỏ nhẹ hơn:

- Đó Mặt thấy chưa ? Dù cho lão có làm tội thật sự, ta cũng không thể giết mà !

Nhưng ta vẫn thắc mắc về lũ ca nữ ở Đào Nguyên Quán. Làm sao chúng lọt được vào đây ?

Mặt chủ quán liếc nhìn Ngọc Lan thấy nàng ngó đi nơi khác. Mặt có vẻ suy nghĩ lung lay. Ngọc Lan đã hứa lời không hại chồng mặt, thì có lý nào dấu giếm những chuyện đã qua Vợ chủ quán thật thà nói:

- Nếu tiểu thư rộng lòng như vậy, tôi đâu dám giấu gì nữa. Tôi xin thưa thật cho tiểu thư nghe.

Ngọc Lan mừng lắm vì chắc chắn mình sẽ khám phá ra được âm mưu của bọn Hạnh Hoa Thôn. Nàng bảo mặt ta:

- Mặt cứ nói đi Có phải chồng mặt đã chứa chấp bọn ca nữ Đào Nguyên Quán không ?

- Dạ. Nhưng không phải ý chúng tôi muốn thế mà bọn Hạnh Hoa Thôn ép buộc.

- Bọn Hạnh Hoa Thôn đã hành động như thế nào ? Mặt biết không ?

Mặt chủ quán thấy nói ra những lời đó mà Ngọc Lan vẫn giữ vẻ mặt bình thường thì tin tưởng nàng thật lòng nên tiếp:

- Dạ biết chớ Chính Hoa Mai nữ hiệp đã đến đây.

- Hoa Mai ? Ô Con bé đó gan dạ thật. Nó đến đây một mình hay với ai ?

- Lúc đầu, Hoa Mai đến một mình và xin làm ca nữ trong Giang Hồ Quán. Rất nhiều quan khách say mê cô ta.

- Hoa Mai ghê gớm lắm. Ta biết rõ con bé đó mà.

- Ban đầu chúng tôi không hề nghi ngờ gì cả. Nhưng sau đó, có một đêm Hoa Mai lẻ vào phòng vợ chồng tôi, mở lời đe dọa. Sợ bị giết chết, chồng tôi đồng ý cho Hoa Mai đưa các ca nữ Đào Nguyên Quán tới đây. Tưởng là chỉ giúp họ trốn tránh tìm miếng ăn, cũng không phải là tội nặng ?

Ngọc Lan đã hiểu rõ tự sự, nhưng vẫn còn thắc mắc về địa điểm trú ẩn của Hoa Mai cùng bọn ca nữ Đào Nguyên Quán. Nàng nhỏ nhẹ hỏi mục chủ quán:

- Mục để cho bọn chúng trú ẩn trong quán ư ?

Mục chủ quán Giang Hồ lắc đầu:

- Không. Chúng đâu chịu ở lại trong quán này.

- Rồi chúng ở đâu ?

- Dạ tôi cũng không hiểu. Cứ đêm đến là họ tìm tới đây.

Ngọc Lan còn đang phân vân bỗng nghe đánh vụt một cái. Một viên đá từ đâu bay vào. Bọn do thám ủa ra kêu thất thanh:

- Thích khách Thích khách !

Chúng chia nhau tìm kiếm kẻ gian, nhưng chung quanh quán vẫn im lìm vắng vẻ, gian phi đã mất dạng tự bao giờ. Ngọc Lan cũng không khỏi hoang mang. Nàng lượm viên đá, thì thấy kèm theo một phong thư. Thiếu nữ gỡ ra và vụt kêu lên:

- Trời. Có thể được sao ? Mạc Tuyết Lan ?

Từ trên nóc Giang Hồ Quán, có hai bóng người nép sát bên nhau và đã chứng kiến tất cả mọi chuyện. Hai người đó không ai khác hơn là Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai. Họ đến đây sau khi Liễu Hương, Bạch Ngọc tự sát. Hoa Mai nóng lòng toan giết chết Ngọc Lan nhưng Anh Kiệt ngăn lại và ra dấu bảo nàng chờ đợi. Dưới kia, một tên do thám cất tiếng:

- Tiểu thư Mạc Tuyết Lan đã ra mặt phản bội rồi mà. Từ bao lâu nay nàng mất dạng.

Ngọc Lan xé thư ra bảo hân:

- Ta biết thế. Chẳng rõ con bé đó còn gửi thư cho ta để làm gì ?

Nàng đọc lớn lên:

Â«Chị Ngọc Lan nhĩ giám, Chắc chị ngạc nhiên nhiều lắm khi nhận được bức thư này của em, vì từ bao lâu nay em vắng mặt. Có lẽ chị cũng nghi ngờ em phản bội như bao nhiêu người khác. Mà thật ra chị có ngờ cho em như thế cũng không phải là quá đáng !

Em đã cố tình làm cho mọi người đề quyết em hàng giặc vì có như thế mới qua mặt được bọn Hạnh Hoa Thôn. Bây giờ, phận sự đã lo xong, việc đầu tiên là em gửi thư cho chị rõ để chị bình vực cho em trước Đồ tri huyện và Lục Ôn Hầu. Em xin nói mau cho chị biết:

Nhờ trá hàng quân Hạnh Hoa Thôn mà em biết rõ hành động của bọn chúng. Hiện giờ chị đang muốn biết sào huyệt của bọn ca nữ Đào Nguyên Quán chứ gì ? Em biết rất rành và chỉ đường cho chị và các bạn đến đó.

Gọi là món quà đầu tiên của em chị.Â» Ngọc Lan tươi ngay nét mặt, trong lúc Hoa Mai ở trên nóc ngói thúc vào hông Anh Kiệt:

- Đó, anh đã thấy rõ chưa ? Mạc Tuyết Lan khôn nạn thật. Phen này em nhất định không tha cho con bé đó.

Anh Kiệt rất hoang mang sau khi nghe những lời trong bức thư của Mạc Tuyết Lan. Ngọc Lan lẩm nhẩm đọc đoạn sau bức thư rồi truyền quân sĩ và bọn do thám:

- Hãy đến vây gian nhà cũ của Vũ Anh Tùng. Sào huyệt của chúng ở nơi đó !

Quân sĩ ùn ùn kéo đi Hoa Mai thấy bọn chúng đi xa rồi mà Anh Kiệt vẫn ngồi im liền hỏi:

- Vũ Huỳnh Anh định hành động ra sao ?
- Hành động gì bây giờ hả em ?
- Để cho chúng khám phá ra sào huyệt đó ư ?
- Giữ lại cũng chẳng ích gì. Hơn nữa, các ca nữ đã đi xa rồi em quên sao ?
- Em nhớ chứ, nhưng Mạc Tuyết Lan phản bội như thế, chắc sẽ còn làm hại bọn ta nhiều hơn nữa.
- Anh đang nghĩ đến điều đó Chẳng rõ đoạn sau bức thư của Mạc Tuyết Lan chứa đựng những gì ? Ngọc Lan đọc lắm lần một mình, không đoán được.
- Chắc là chỉ đường tìm đến gian hãm trong ngôi nhà cũ chứ gì ?

Một giọng nói trong trẻo từ đâu phát ra khiến Hoa Mai và Anh Kiệt giật mình:

- Không phải chỉ giản dị như thế đâu !

Cả hai quay lại và cùng tuốt kiểm cầm tay. Người vừa nói đứng khoanh tay sừng sững trước mặt hai người. Hoa Mai kêu lên:

- Mạc Tuyết LanỒ, mi còn vác mặt tới đây ư ?
- Kìa Hoa Mai nữ hiệp Sao lại đổi giọng như thế Chỗ chị em mình - Ai chị em gì với mi Đồ phản bội !

Mạc Tuyết Lan lắc đầu:

- Nữ hiệp đừng nóng Chuyện đâu còn có đó. Nếu phản bội, tôi đã chỉ bắt Nữ hiệp và Vũ hiệp sĩ từ lúc này rồi !

Anh Kiệt cũng thấy rõ điều đó, liền cất tiếng:

- Mạc Tuyết Lan Ta thật không hiểu được thái độ của nàng Sao cứ mãi sớm đầu tối đánh ?!
- Vũ hiệp sĩ nói thế là oan cho tôi Tôi vẫn một lòng với phái Hạnh Hoa mà.

Mạc Tuyết Lan bí mật nói:

- Các ca nữ Đào Nguyên Quán đã đi xa rồi, không chừng đã về đến núi Hạc Sơn cũng nên. Quân binh của Ngọc Lan xuống địa đạo sẽ không tìm được ai hết. Em sẽ bít con đường ăn thông các nơi khác và nhờ anh, chị đứng giữ trên nắp hầm. Thế là giam giữ cả bọn phía dưới.

Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai nhìn nhau thấy lời giải thích của Mạc Tuyết Lan rất hữu lý. Thì ra nàng không bội phản mà cố tình dụ Ngọc Lan xuống địa đạo. Mạc Tuyết Lan tiếp hỏi:

- Anh chị đã thấy rõ dụng ý của em chưa ? Chỉ cần khi cả bọn xuống đường hầm hết rồi, anh chị bít nắp hầm dùm em.

Hoa Mai và Vũ Anh Kiệt nhìn nhau, sau những lời giải bày của Mạc Tuyết Lan.

Họ không ngờ cô bé kia lại tài tình đến như vậy Hoa Mai bước tới nắm tay Mạc Tuyết Lan nói:

- Cô nương tha lỗi cho tôi Thật ra mình quá hồ đồ.
- Chị đừng bận tâm Em tráo trở như thế, chị không hiểu lắm sao được. bây giờ thì chúng ta thi hành kế hoạch:

em vừa đưa chúng xuống hết dưới hầm thì anh và chị nên bít miệng hầm. Em thoát lên được sẽ tìm đường trở lại ngay.

Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai cùng gật đầu nói:

- Mạc Tuyết Lan yên tâm. Chúng tôi sẽ làm đúng theo lời chỉ dẫn của cô.

Mạc Tuyết Lan mỉm cười vâng dạ, trong lòng sung sướng hơn bao giờ hết.

Nàng biết những người cầm đầu phái Hạnh Hoa đã thật tình tha thứ cho nàng rồi.

!

Ngọc Lan đưa bọn do thám và đám cận vệ quân đến thăm nhà cũ của hiệp sĩ Vũ Anh Tùng liền hạ lệnh vây chặt bốn bề. Thật sự, nàng chưa biết nắp hầm ở đâu, nhưng theo lời Mạc Tuyết Lan trong thư thì nàng cứ cho bao vây trước đã. Mạc Tuyết Lan hứa sẽ đến tiếp tay với nàng. Ngay trong khi đó, một bóng người vụt nhảy đến bên cạnh Ngọc Lan. Bọn do thám hết hồn tuốt gươm ra khỏi vỏ. Ngọc Lan nhìn ra ngay Mạc Tuyết Lan liền nói:

- Đừng hành hung Người nhà cả.

Mạc Tuyết Lan quì xuống trước mặt Ngọc Lan:

- Em xin kính chào tiểu thư.

- Kìa Mạc Tuyết Lan Có gì mà phải giữ lễ như thế. Chị em mà Chị biết không khi nào em bỏ chị.

Mạc Tuyết Lan đứng lên nhìn quanh quẩn và chú ý thấy bọn do thám đều nhìn mình với vẻ dò xét. Nàng liền bảo Ngọc Lan:

- Lúc này ở Giang Hồ Quán, em không dám chường mặt vì không biết chị có tin lòng chẳng. Lỡ chị không nghe, truyền quân sĩ giết em thì nguy Em buộc lòng phải viết thư để thử lòng chị đó !

Ngọc Lan chỉ hàng ngũ quân sĩ đang bao vây tòa nhà đổ nát rồi nói:

- Em thấy không ? Chị đã làm đúng theo lời trong thư của em.

- Dạ, em có thấy.

Một tên do thám nóng lòng hỏi:

- Mạc Tuyết Lan Sào huyệt của chúng ở đâu ?

- Ở chỗ nền nhà cũ đó chớ đâu !

- Ta đến bắt chúng là vừa, còn chờ gì nữa ?

Ngọc Lan truyền quân sĩ:

- Hãy tuốt kiếm ra khỏi vỏ, theo chân Mạc Tuyết Lan. Trong chúng bây, ai bắt sống hay giết chết một tên giặc đều được trọng thưởng.

Quan sĩ dạ ran. Mạc Tuyết Lan làm bộ lo sợ:

- Kìa tiểu thư Đừng cho chúng làm ồn.

Ngọc Lan chợt nhớ ra đưa tay ngăn chúng lại, nói:

- Từ đây là phải ngậm cầm, không ai được nói một lời nào nữa Ai cãi lệnh sẽ bị bêu đầu.

Quân sĩ riu riu vâng lời. Mạc Tuyết Lan bảo Ngọc Lan:

- Thôi chúng ta lên đường Em đi trước, chị lo hậu tập.

- Sao chị em ta không xuống hầm một lượt và ở kề cận bên nhau, có phải tiện hơn không ?

- Có em dẫn đầu, chị nên phòng chúng đánh úp phía sau. Bao giờ tới chỗ chúng ẩn trú sẽ hay !

- Được rồi Mọi việc tùy em định liệu.

Mọi người lần lượt xuống hầm. Ngọc Lan không chút nghi ngờ lòng dạ của Mạc Tuyết Lan. Anh Kiệt, Hoa Mai đã có mặt ở đây từ lâu. Anh Kiệt bảo em:

- Ta làm đúng theo lời của Mạc Tuyết Lan. Một mình nàng ở dưới hầm không biết có thành công được chăng ?

- Em tin ở Mạc Tuyết Lan May mắn là Ngọc Lan đã không nghi ngờ gì nàng mà còn thương yêu nàng như ruột thịt.

Bỗng có tiếng vó câu rộn rịp từ xa vọng lại. Anh Kiệt, Hoa Mai sững sờ nhìn nhau rồi lẫn mình vào bụi rậm. Trong khi ấy từ dưới chân đồi một đội kỵ sĩ rầm rộ chạy đến, đi đầu là Lục Ôn Hầu. Anh Kiệt chú ý thấy chúng rẽ sang Giang Hồ Quán chớ không đi thẳng đến đây. Hoa Mai nói:

- Lục Ôn Hầu làm sao biết chúng ta ở đây mà Vũ huynh phòng ngại !

Anh Kiệt đáp:

- Chắc là hần đi tìm Ngọc Lan Đến Giang Hồ Quán không gặp thế nào cũng đổ xô ra đi tìm. Lại thêm trở ngại công việc của bọn ta.

Thật đúng như lời Anh Kiệt dự đoán, chỉ một lúc sau Lục Ôn Hầu kéo đám kỵ sĩ rầm rộ hướng về phía nhà chàng. Đi cạnh bên hần là tên quân canh mà Ngọc Lan đã để lại canh chừng Giang Hồ Quán. Lục Ôn Hầu có vẻ lo âu rõ rệt. Thình thoảng hần lại hỏi tên quân canh:

- Tiểu thư đi đâu ? Mi nói lại cho ta nghe xem.

- Bẩm tướng công Tiểu thư nhận được thư của Mạc Tuyết Lan rồi đi ngay.

- Tiểu thư nói gì ? Mạc Tuyết Lan đã bội phản, tiểu thư và bọn này không biết hay sao ?

- Dạ biết chớ Con ở xa nên không nghe rõ được bức thư. Sau đó, tiểu thư lại kéo quân sĩ ra đi, nghe đâu tìm sào huyệt của bọn ca nữ Đào Nguyên Quán.

- Ngọc Lan đi về hướng nào ?

- Dạ tiểu thư đi về hướng này đây.

Lục Ôn Hầu giục ngựa tới trước, bọn kỵ sĩ tuôn theo sau. Chúng qua ngang ngôi nhà cũ của Vũ Anh Tùng mà không chút gì để ý. Lục Ôn Hầu có ngờ đâu Ngọc Lan và đám cận vệ quân bị kẹt dưới địa đạo. Hoa Mai và Anh Kiệt nép sát mình trong bụi rậm chỉ sợ bọn Lục Ôn Hầu nhìn thấy sẽ bại lộ tất cả.

Hoa Mai chợt nhìn về phía nắp hầm thấy động đậy liền gọi Anh Kiệt:

- Vũ huynh Nấp hầm động đậy.

Anh Kiệt gieo mình xuống đất chạy đến nơi thì thấy nắp hầm đang bị đẩy sang bên. Chàng vội vàng đẩy cho bít lại. Anh Kiệt biết ngay Mạc Tuyết Lan đã thực hiện kế hoạch, nhưng chàng không rõ số phận của nàng đã ra sao ?

Ở dưới địa đạo lúc bấy giờ thật là lộn xộn. Ngọc Lan hoàn toàn không ngờ đến sự bội phản của Mạc Tuyết Lan. Cả bọn đi xuống một hồi đường thì thấy địa đạo không lớn rộng ra như lời Mạc Tuyết Lan đã nói. Bọn cận vệ quân lo ngại lắm, nhưng không dám hỏi Mạc Tuyết Lan vì được lệnh của Ngọc Lan lúc này là tất cả đều phải ngậm câm. Riêng Ngọc Lan nàng cũng ngạc nhiên lắm, nhưng vì ở hậu tập nàng không thể hỏi chuyện Mạc Tuyết Lan. Đi một lúc, Mạc Tuyết Lan vụt bỏ chạy thật nhanh rồi không còn thấy bóng dáng nàng đâu nữa. Quân cận vệ tiến thêm một hồi nữa gặp nhiều ngõ ngách thì đứng dừng cả lại, xôn xao. Ngọc Lan thấy chuyện lạ chen tới trước, lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy ? Đã tới rồi ư ? Mạc Tuyết Lan đâu rồi ?

Một tên quân vội đáp:

- Dạ Mạc nữ hiệp đã bỏ chạy từ lúc này. Chúng con theo không kịp - Lạ lùng chưa ? Mạc Tuyết Lan đi đâu ? Sao bây không báo cho ta biết ?

- Tiểu thư hạ lệnh phải ngậm câm !

Ngọc Lan nhận thấy ngay sự hờ hênh của mình. Nhưng không lẽ Mạc Tuyết Lan bỏ rơi bọn nàng ở đây ? Đây là quân giặc ? Nàng cất tiếng gọi vang lên:

- Mạc Tuyết Lan Mạc Tuyết Lan Em ở đâu ?

Tiếng nàng vang đi xa. Không có tiếng trả lời Quân sĩ nhìn Ngọc Lan, ai nấy đều có vẻ sợ sệt. Có phải Mạc Tuyết Lan bội phản chăng ? Ngọc Lan bỗng nói:

- Hãy đi tới xem sao ?

- Bẩm tiểu thư Chúng tôi biết đi đường nào ? Bao nhiêu là ngõ ngách.

Ngọc Lan thét to lên:

- Thì chia nhau đi tìm kiếm Ở đây mà hỏi à ?

Quân cận vệ hốt hoảng mạnh ai nấy đi, nhưng các ngõ ngách ấy chỉ là những đường cùng, chúng đi một lúc đều dội ngược trở lại. Có mỗi một ngõ ăn thông đến núi Hạc Sơn thì Mạc Tuyết Lan đã rình một tảng đá to tấn bít lại, chúng không biết nơi nào mà ra. Quân sĩ của Ngọc Lan cứ lẫn quẩn mãi ở trong hang, sau cùng lại quay về thừa với nữ tướng:

- Bẩm tiểu thư Địa đạo này không có lối ra. Chắc là chúng ta đã bị gạt rồi !

Ngọc Lan đã thấy rõ điều đó và trong lòng căm hận Mạc Tuyết Lan hơn bao giờ hết. Nàng thương yêu cô ta nên mới bị gạt gẫm một cách thâm thương !

17. Xâm Nhập Hạnh Hoa Thôn (2)

Mạc Tuyết Lan gạt Ngọc Lan và bọn cận vệ xuống hết dưới địa đạo rồi, liền thi hành ngay kế hoạch đã định. Nàng không quên lấp con đường phía sau lưng mình để Ngọc Lan và bọn cận vệ quân không theo được. Xong xuôi, Mạc Tuyết Lan chạy nhanh trong địa đạo để trở lại gặp Anh Kiệt, Hoa Mai sớm chừng nào hay chừng nấy Bất được Ngọc Lan lần này, Mạc Tuyết Lan tin tưởng phái Hạnh Hoa sẽ tha thứ hết những lỗi lầm của mình ngày trước và biết chừng đâu người yêu của nàng Mạc Tôn trắng sĩ, cũng sẽ hiểu thấu lòng nàng.

Mạc Tuyết Lan đi hết con đường hầm, sắp lên mặt đất, chợt nghe tiếng vó câu dồn dập từ xa. Mười phần chắc không phải quân Tàu vì ít khi chúng lảng vảng tới đây. Mà nếu là quân kỵ của Hạnh Hoa Thôn thì nàng cần phải gấp để nhờ họ tiếp tay với Anh Kiệt, Hoa Mai để bắt sống Ngọc Lan và cả bọn. Mạc Tuyết Lan nghĩ thế nên ra khỏi địa đạo. Nàng có ngờ đâu cánh quân đó lại là của Lục Ôn Hầu, hẳn đang đi tìm Ngọc Lan. Mạc Tuyết Lan vừa thấy dạng bọn chúng vội vàng lánh mặt, nhưng đã trễ. Lục Ôn Hầu mắt sáng như sao, giục ngựa lướt tới:

- Đứng lại Ô Mạc Tuyết Lan Đồ phản bội mi làm gì ở đây ?

Mạc Tuyết Lan biết mình không thể không ứng chiến được nên tuốt gươm ra khỏi vỏ:

- Lục Ôn Hầu Đã gặp nhau cứ giao đấu cần gì phải hỏi cho dài dòng.

Lục Ôn Hầu cười nói:

- Khá khen cho đó Mi vẫn giữ được vẻ trầm tĩnh trước giờ sắp chết, thật đáng khen. Nhưng sợ không lâu đâu. Ta chỉ hơi buồn là một người như mi, được lòng tin yêu của Ngọc Lan tiểu thư lại đi bội phản Nếu không mi lo gì không có tước vị cao sang.

- Thôi Đừng đem cái trò đó mà khuyển dụ ta nữa. Đến như Ngọc Lan rồi cũng không sống được đâu Sau này sẽ tới bọn này.

- Mạc Tuyết Lan Mi muốn nói gì ?

- Thôi đi Lục Ôn Hầu Ni đừng giả bộ không hay biết gì cả. Chính mi đang đi tìm Ngọc Lan đó chứ gì Hiện nàng đang ở trong tay ta, sống chết tùy ta định liệu.

Nàng nói xong, ung dung tra kiếm vào vỏ, tiếp:

- Bây giờ mi đã nghe rõ rồi chứ ? Cứ tự tiện giết ta đi, rồi thì cháu mi cũng chỉ còn là cái xác không hồn.

Lục Ôn Hầu cả giận vì Mạc Tuyết Lan hiểu thấu tim đen của mình. Hấn nạt lớn:

- Tiệp tì khôn khiếp Đùng liều lĩnh, rồi sẽ được chết theo ý nguyện.

Mạc Tuyết Lan ngang nhiên bước tới trước:

- Đây, mi cứ xuống gươm.

Một tên do thám rất giỏi võ nghệ, độ chừng bắt sống được Mạc Tuyết Lan, tra tấn sẽ tìm biết được nơi Ngọc Lan bị giam giữ. Hắn nghĩ thế nên khi Mạc Tuyết Lan vừa bước ngang qua, bất thành linh nhảy xuống ôm chầm lấy nàng. Mạc Tuyết Lan thấy dạng hắn đã né tránh sang bên, rồi đá phốc vào hông hắn. Tên do thám té nhào dưới chân ngựa, máu họng trào ra. Quân kỵ toan ra tay thì Lục Ôn Hầu đã thét lớn:

- Hãy khoan Lui ra hết.

Ông cau mặt, bảo Mạc Tuyết Lan:

- Mạc Tuyết Lan Mi đừng tưởng đang nắm lợi thế rồi giở giọng xác xược Số phận của mi đang nằm trong tay của ta đó. Muốn sống hãy chỉ chỗ Ngọc Lan mà đổi mạng. Ta thề danh dự sẽ thả mi ra.

Mạc Tuyết Lan ngó Lục Ôn Hầu, đôi mày tằm dựng ngược:

- Lục Ôn Hầu Mi tưởng ta sợ chết lắm sao ? Cứ việc giết ta đi.

Lục Ôn Hầu giận đến tím gan, tím ruột. Ông vung kiếm chém bổ vào đầu Mạc Tuyết Lan:

- Con tiệp tì ngạo mạn đến thế là cùng.

Mạc Tuyết Lan né sang bên, rồi rút kiếm chém vào đôi chân Lục Ôn Hầu đang kẹp bên hông tuấn mã. Lục Ôn Hầu kinh hãi rút chân lên. lưỡi kiếm phat sâu vào bụng ngựa, máu vọt ra có vòi. Tuấn mã hí vang trời, phóng tới như cuồng điên.

Lục Ôn Hầu cố siết giây cương cũng không kèm vững được. Quân kỵ đều tuốt kiếm ra khỏi vỏ, định phen này bằm vằm Mạc Tuyết Lan mới đã nư giận. Nhưng chúng chưa kịp tiến tới thì từ các lùm cây bụi rậm, tên bay vun vút và tiếng reo hò tổ mở. Mạc Tuyết Lan chưa rõ quân phía bên nào, nhưng sợ trúng tên liền nằm rạp xuống và nàng chú ý thấy hàng trăm nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn từ trên ngọn cây nhảy xuống, đao kiếm sáng ngời chém xả vào đầu, vào mình quân kỵ. Bọn kia bị tấn công bất thành linh, phản ứng không kịp nên bị tàn sát như kẻ tay không Hàng ngũ phút chốc đã tan, kẻ nào may mắn thoát chết liền bỏ chạy đi không cần có lệnh rút quân. Mạc Tuyết Lan nhìn quanh quẩn không thấy Lục Ôn Hầu và con tuấn mã bị thương đầu cả, chắc là trong lúc hỗn loạn hắn ta đã thoát chạy đi rồi !? Đằng kia, quân binh Hạnh Hoa Thôn đã gom trở lại, hướng dần về phía Mạc Tuyết Lan. Từ trên ngọn cây gần đó, một bóng người nhảy vọt xuống trước mặt nàng. Mạc Tuyết Lan nhìn ra Phi Hồng Yến thì ngồi dậy kêu lên:

- Kìa Phi Hồng Yến cô nương.

- Mạc Tuyết Lan Thế mà tôi tưởng cô bị nguy rồi.

Mạc Tuyết Lan liền hỏi Phi Hồng Yến:

- Sao cô nương biết tôi bị nạn nơi đây mà giải cứu ? Thật may mắn vô cùng.

Phi Hồng Yến đáp:

- Nơi đây là ải địa đầu vào vùng Hạc Sơn, quân ta vẫn có mặt thường trực Họ thấy Mạc Tuyết Lan bị vây ên về báo cho tôi rõ.

- À ra thế Cô nương có bắt được Lục Ôn Hầu chăng ?

- Không Hắn một mình một ngựa thoát chạy xa rồi. Tuyết Lan sao lại ở đây ?

- Em từ dưới địa đạo lên thì gặp ngay bọn Lục Ôn Hầu !

- Trời Nếu vậy chúng đã biết ?

- Không Chúng vẫn chưa biết em từ đâu đến !

- Cô nương làm gì ở dưới địa đạo ? Tôi đã đưa các ca nữ về đây hết rồi.

- Dạ. Em có biết điều đó Em gặp Anh Kiệt và Hoa Mai bàn mưu nhốt Ngọc Lan và đám cận vệ quân dưới địa đạo.

- Ủa Đã bắt được con bé Ngọc Lan rồi sao ? Còn chị Hoa Mai và Vũ huynh ở đâu hiện giờ ?

Mạc Tuyết Lan tóm tắt mọi chuyện cho Phi Hồng Yến hiểu rõ tình hình, rồi nói:

- Hiện tại Anh Kiệt và chị Hoa Mai đang trông chừng chỗ nấp hầm. Hai người đợi em trở lại để bắt sống Ngọc Lan.

- Nếu vậy để tôi kéo quân đến tiếp tay với mọi người.

- Trời còn sáng, chúng ta kéo quân lên đồi sẽ bại lộ ngay. Chi bằng chị chờ đêm tối đã. Để em về chỗ hẹn kéo Anh Kiệt và chị Hoa Mai trông tin.

Phi Hồng Yến nghe Mạc Tuyết Lan nói có lý, nên gật đầu:

- Được rồi Mạc Tuyết Lan nhớ bảo cho Vũ huynh rõ là quân ngũ đã sẵn sàng.

Chị Lệ Hồng và anh Tiểu Lý Bá chỉ chờ hội ý với anh ấy là kéo đi ngay.

Mạc Tuyết Lan vâng dạ, trở lại Hạnh Hoa Thôn. Nàng đến ngôi nhà cũ của Vũ Anh Tùng thì gặp ngay Anh Kiệt, Hoa Mai. Đôi bên mừng rỡ trước sự thắng lợi đầu tiên. Mạc Tuyết Lan báo tin cho hai người biết là nhờ Phi Hồng Yến mà mình thoát khỏi tay Lục Ôn Hầu. Anh Kiệt bỗng nói:

- Chúng ta nên bắt Ngọc Lan trước đã. Bọn ấy đang tìm đủ cách để thoát thân đó Nấp hầm bị xô đi mấy lần.

Hoa Mai ngó Anh Kiệt hỏi:

- Anh định thế nào ? Bắt sống chúng ư ?

- Nhất định như vậy rồi. Bọn cận vệ quân thì giết chúng làm gì ?

- Nhưng làm thế nào bắt sống hết được ? Chúng ta chỉ có ba người ?

Anh Kiệt nói nhỏ:

- Để ta dùng mẹo.

Rồi chàng cất tiếng:

- Ngọc Lan Hãy nghe cho rõ:

Hạnh Hoa Thôn đã về tay bọn ta rồi. Lên mà xem lửa cháy rực trời kia Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế đã bị bắt.

Dưới địa đạo im phăng phắc. Anh Kiệt tiếp lời:

- Nếu mi biết điều chịu trối qui hàng, ta hứa sẽ tha cho mạng sống. Hãy cho lên từng người một đi.

Anh Kiệt dứt lời liền hất mạnh nắp hầm bày ra một địa đạo tối om. Hoa Mai và Mạc Tuyết Lan muốn ngăn lại nhưng không kịp nữa. Cả hai liền rút kiếm cầm tay đề phòng bất trắc Nhưng thật lạ lùng Dưới hầm sâu không có tiếng động mà chẳng thấy ai lên tiếng trả lời. Anh Kiệt ngơ ngác bảo hai nàng:

- Lạ lùng quá Sao không thấy chúng trả lời ?

Mạc Tuyết Lan nhủ thầm:

“Chết rồi Chắc Ngọc Lan đã tìm được lối rạ” Nàng nhảy xuống hầm và đến chỗ chặn tảng đá lúc này thì không còn thấy gì nữa hết.

Tảng đá bị đẩy lui lại chỗ lòng chảo, còn Ngọc Lan và đám cận vệ quân đã mất dạng tự bao giờ Nàng quá tin ở tảng đá mà lầm Ngọc Lan vẫn đủ sức đẩy vệt tảng đá sang bên để tìm lối thoát. Mạc Tuyết Lan vội vã theo đường hầm chạy đi.

Một lúc lâu, nàng đến đầu địa đạo và vừa trồi lên, chợt nghe tiếng đao kiếm vang dội và tiếng hét vang:

- Kìa thêm một đứa nữa !

Một lần kiếm chém vút vào đầu nàng. Mạc Tuyết Lan kinh hãi đưa kiếm lên đỡ. Chừng nhìn lại thì thấy một nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn. Kẻ kia cũng sững sốt nhìn nàng:

- Kìa cô nương Sao thế này ?

Mạc Tuyết Lan cũng không hiểu ra làm sao cả. Nàng hỏi nhanh:

- Có chuyện gì vậy ? Ai đánh với ai ?

- Chúng tôi vừa bắt gặp Ngọc Lan và đám cận vệ quân từ dưới địa đạo lên. Phi Hồng Yến cô nương đang giao chiến với Ngọc Lan kìa.

Mạc Tuyết Lan mừng rỡ nói:

- Thế là con bé Ngọc Lan chưa thoát được Ta đang lùng kiếm nó đây. Hãy bắt cho hết bọn chúng, đừng cho thoát một tên nào !

Nàng cùng với nghĩa quân nhảy vào vòng chiến. Phi Hồng Yến vừa thấy dạng đã kêu lên:

- Kìa Mạc Tuyết Lan.

- Em đã trở lại đây Cô nương cho tiếp tay với Ngọc Lan đang giao đấu với Phi Hồng Yến chớ nghe tiếng Mạc Tuyết Lan liền quay lại:

- A Tiệp tì khốn khiếp Số mi đã tận cùng rồi mới trở lại đây.

Nàng dứt lời liền bỏ Phi Hồng Yến chém vút một nhát vào đầu Mạc Tuyết Lan.

Thiếu nữ kia đưa kiếm lên đỡ rồi cười nhạt:

- Ngọc Lan ngu xuẩn Chưa bó tay chịu trời còn chờ gì nữa ?

Phi Hồng Yến thấy hai nàng quyết lòng hơn thua với nhau thì nhảy ra khỏi vòng chiến. Tuy nhiên, nàng vẫn theo dõi phòng hờ tiếp ứng Mạc Tuyết Lan. Ngọc Lan bị đánh bật lưỡi kiếm nhưng vẫn không nao núng mà cứ lần xả vào mình Mạc Tuyết Lan. Nàng vừa giao đấu vừa kể lể:

- Con tiện tì Ta vì thương mi mà lầm Thật là hèn hạ Sao mi lợi dụng lòng yêu thương của ta ?

Mạc Tuyết Lan cũng không vừa gì. Tay kiếm của nàng bay vun vút. Nàng đáp lời Ngọc Lan:

- Trời ơi, Ngọc Lan Mi còn dám thốt ra những lời nói đó ư Ta đi lợi dụng lòng yêu thương của mi ? Thật còn trời đất nào nữa. Mi còn nhớ không ? Bọn bây ác độc, đã bắt người yêu của ta còn đe dọa buộc ta phải phản dân, hại nước. Ta cũng vì yêu thương Mạc Tồn mà Á «giúp đảo Á» cho bọn bây. Nhưng nay đã hết rồi, ta quyết lòng chuộc lại tội lỗi ngày xưa. Dù có băm vằm xác mi, Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu cũng chưa vừa lòng ta nữa.

Mạc Tuyết Lan dứt lời, chém một nhát kiếm vèo vào cổ họng Ngọc Lan. Con gái Đỗ Kế hụp đầu xuống đâm thốc lưỡi kiếm vào ngực họ Mạc. Tuyết Lan lơ trớn, không thể thối lui được liền xoay mình tránh thoát. Nàng hết hồn không còn dám xem thường Ngọc Lan nữa.

Đang kia Phi Hồng Yến nhìn thấy hai người tài sức ngang nhau thì không mấy lo. Nàng quay sang các bạn, họ đã hạ hầu hết quân cận vệ:

lớp bắt sống, lớp chém chết tại trận tiền. Tình thế của chúng thật là bi đát. Phi Hồng Yến muốn tiếp tay với Mạc Tuyết Lan bằng cách làm mất tinh thần Ngọc Lan, nên nói to lên:

- Ngọc Lan Hãy nhìn xem hàng ngũ quân cận vệ của mi Chúng đã bị giết cả rồi, còn chống cự làm gì vô ích Hãy bó tay qui hàng để cứu lấy mạng sống.

Ngọc Lan vừa giao chiến với Mạc Tuyết Lan vừa liếc nhìn trận thế. Hỡi ơi !

Binh tướng của nàng không còn được mấy tên Chúng đang ở trong một tình thế tuyệt vọng. Mạc Tuyết Lan cười vang lên:

- A ha Ngọc Lan Đã thấy rõ ngày tàn của mi chưa ?

- Mạc Tuyết Lan Chớ vội tưởng mi đắc thắng mà lầm Dù gì ta cũng quyết một còn một mất với mi.

Nàng vùng kiếm bay tới tấp xuống đầu Mạc Tuyết Lan. Họ Mạc vừa đưa kiếm lên đỡ lại thấy ánh kiếm bay vụt ngang hông mình. Mạc Tuyết Lan kinh hãi né tránh và chú ý thấy rõ ràng Ngọc Lan đã thay đổi kiếm pháp. Tay kiếm của nàng cực kỳ linh diệu, biến hóa khác thường, tấn thối nhanh như chớp. Mạc Tuyết Lan lúng túng chống trên đỡ dưới nhưng vẫn chưa biết làm thế nào phá vỡ đường kiếm ác hại đó. Phi Hồng Yến và các nghĩa sĩ đứng bên ngoài thầm lo ngại cho số phận Mạc Tuyết Lan. Chính họ cũng không rõ Ngọc Lan đang múa đường kiếm gì ?

Bỗng có tiếng nói:

- Trời Thế này Mạc Tuyết Lan lâm nguy mất.

Mọi người giựt mình quay lại thấy Hoa Mai và Anh Kiệt vừa tới nơi. Phi Hồng Yến và các bạn reo mừng:

- Kìa Vũ huynh !

- Chị Hoa Mai !

Vũ Anh Kiệt chào các bạn rồi hỏi ngay:

- Có phải Ngọc Lan và bọn cận vệ đã thoát ra khỏi đường hầm chăng ?

Phi Hồng Yến gật đầu:

- Dạ đúng thể Các em chặn lại kịp.

Hoa Mai bảo Anh Kiệt:

- Chắc là phải tiếp tay với Mạc Tuyết Lan rồi Vũ huynh Không thì nàng lâm nguy đó.

Anh Kiệt chưa nói gì, Hoa Mai đã rút kiếm ra khỏi vỏ định nhảy vào vòng chiến. Ngọc Lan liếc thấy liền la lên:

- Hoa Mai Các người đừng ỷ đông mà đàn áp ta. Như vậy đâu xứng đáng với uy danh phái Hạnh Hoa.

Hoa Mai cười nhạt:

- Thôi đi cô con gái của Đỗ Kế Đối với quân cướp nước như bọn này thì ai đối xử theo lối anh hùng mã thượng bao giờ ? Lòng dạ của bọn này có khác chi loài lang cẩu Đến như người già cả đui mù mà bọn cũng đành tâm đầu độc.

Hoa Mai muốn nhắc đến bọn do thám do Ngọc Lan cầm đầu đã đành tâm đầu độc Tiêu Hà lão hiệp, thúc phụ của nàng. Bởi vậy đối với Ngọc Lan, nàng còn một mối thù bất cọng đại thiên. Mạc Tuyết Lan đã đuổi sức lắm rồi nên khi thấy Hoa Mai nhảy vào vòng chiến, nàng mừng rỡ vô cùng. Hoa Mai khẽ bảo nàng:

- Mạc Tuyết Lan Cô nương để con bé đó cho ta.

Ngọc Lan nào phải tay đối thủ với Hoa Mai. Cháu gái Tiêu Hà lão hiệp đã từng nổi danh khắp phương Nam, tài tình như Lục Ôn Hầu còn phải khiếp sợ. Nàng mang hận riêng nên đem hết những thể kiếm bí truyền ra thi thố. Ngọc Lan qua mười hiệp đã hoa mắt không còn thấy gì nữa hết. Cô ta đánh cầm chừng, trong lòng không còn chút hy vọng gì sống sót. Hoa Mai càng nung chí hơn, tay kiếm gia tăng sức mạnh, chỉ một lúc sau là đoạt ngay thanh kiếm của Ngọc Lan. Hoa Mai như say máu, không còn nghĩ gì khác, nàng nhắm ngay đầu Ngọc Lan chém bổ xuống. Anh Kiệt bất ngờ vì Hoa Mai hạ độc thủ, liền nhảy vào can thiệp:

- Hoa Mai Dừng tay lại em.

Hoa Mai giật mình, thu kiếm lại ngơ ngác. Anh Kiệt nói:

- Khoan giết Ngọc Lan đã em Chúng ta còn cần đến cô bé ấy mà.

Ngọc Lan thoát chết liền phóng mình đi, toan tìm đường tẩu thoát. Nhưng Phi Hồng Yến đã trông chừng nàng từ nãy đến giờ, vừa thấy con gái Đỗ Kế dợm muốn nhảy đi, nàng liền phóng theo quật ngã xuống:

- Tiện tì Chạy đi đâu ?

Ngọc Lan bị quật té đau điếng, liền nằm liệt luôn không dám ngồi dậy. Phi Hồng Yến cẩn thận lấy dây trói chặt lại. Hoa Mai đã giữ được sự bình tĩnh, tra kiếm vào vỏ. Nàng chỉ muốn giết Ngọc Lan để trả thù cho Tiêu Hà lão hiệp chứ không nghĩ đến chuyện khác Anh Kiệt vội bảo nàng:

- Hoa Mai đừng buồn Việc phục hận đã bắt đầu Chúng ta cần chiếm Hạnh Hoa Thôn trước đã. Sau đó, em có rửa hận cho thúc phụ cũng không muộn.

Chàng bảo Phi Hồng Yến:

- Chúng ta trở về trang trại. Anh cần bàn thêm kế hoạch đánh Hạnh Hoa Thôn.

Phi Hồng Yến vâng dạ, truyền các nghĩa sĩ rút quân. Mạc Tuyết Lan cũng đã gượng dậy được. Nàng toan tìm cách lánh mặt thì Hoa Mai đã chặn lại:

- Mạc Tuyết Lan Em định đi đâu ?

Mạc Tuyết Lan đáp ứng:

- Em xấu hổ lắm Tội em ngày xưa Anh Kiệt lắc đầu:

- Cô nương đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. Bao nhiêu công trạng của cô nương, nghĩa quân làm sao quên được ?

- Em chỉ muốn lánh mặt một thời gian nữa thôi Chớ tội kia còn ràng ràng đó, Mạc huynh sẽ nghĩ sao về em ? Thôi xin tạm biệt.

Nàng dứt lời nhảy vụt đi mất dạng. Anh Kiệt, Hoa Mai, Phi Hồng Yến nhìn theo thở dài Một lúc sau, Anh Kiệt bảo các em:

- Thôi chúng ta trở về trang trại đi Phải gặp Tiểu Lý Bá đại huynh trước đã.

Phi Hồng Yến nghe lệnh của Anh Kiệt, liền xốc Ngọc Lan lên vai rồi cả bọn dùng thuật phi hành đi thẳng về núi Hạc Sơn. Núi rừng lại vắng vẻ y như trước.

Bỗng đâu một bóng người từ trong hốc đá gần đó lộ mặt ra nhìn dáo dác rồi rời khỏi chỗ nấp. Đó là Lục Ôn Hầu chứ không ai khác. Trong lúc loạn đả, ông thúc ngựa chạy trốn đi nhưng chỉ một đoạn đường thì tuần mã ngã quỵ. Họ Lục lo sợ quân Hạnh Hoa Thôn đuổi theo liền bỏ ngựa trốn trong những khe đá gần đó. Chờ cho yên tĩnh trở lại Lục Ôn Hầu mới thoát ra định tìm đường về dinh thự. Nhưng bất đồ giữa đường họ Lục lại chứng kiến cảnh quân Hạnh Hoa Thôn vây bắt Ngọc Lan. Hắn toan nhảy vào can thiệp, nhưng liệu không thắng nổi Anh Kiệt, Hoa Mai, Phi Hồng Yến, lại thôi.

Lục Ôn Hầu cẩn thận nhìn quân giặc bắt Ngọc Lan mang đi. Hắn đã có sẵn ý định:

“Đã biết rõ sào huyệt của chúng rồi, phải thoát thân trở về gặp Đỗ Kế và các lão sư Thất gia trang. Nếu chậm trễ sẽ không còn diệt quân Hạnh Hoa Thôn được !” Lục Ôn Hầu sợ xuất đầu lộ diện đã không cứu được Ngọc Lan mà còn gây thêm tai hại. Sau khi bọn Anh Kiệt, Hoa Mai đưa Ngọc Lan đi rồi, ông liền ra khỏi chỗ nấp tìm đường thẳng về dinh thự Đỗ Kế. Quân canh ở ngoài vòng dinh thấy ông vụt tới, không ai dám hỏi một lời mà mở rộng cửa dinh, Lục Ôn Hầu chạy vào trong sân kêu lớn:

- Đỗ huynh Đỗ huynh đâu rồi ?

Đỗ Kế cùng bọn Thất gia trang đang hội họp trong sảnh đường, nghe tiếng Lục Ôn Hầu vội vã túa ra. Đỗ Kế chặn họ Lục:

- Có chuyện gì vậy Lục hiền đệ ?

- Đã không bắt được các ca nữ Đào Nguyên Quán mà Ngọc Lan còn bị bắt nữa.

Đỗ Kế mất hết bình tĩnh, hỏi tới tấp:

- Lục hiền đệ Sự thế ra làm sao ? Em thuật lại cho ta nghe thử ?

Họ Lục liền kể lại trận đánh cuối cùng của Ngọc Lan khi nàng thoát khỏi đường hầm. Đỗ Kế cau mày:

- Sao hiền đệ không tiếp tay giải cứu cho cháu nó ?

- Đệ liệu sức không thắng nổi bọn cầm đầu phái Hạnh Hoa, nên cần rằng mà nhìn Ngọc Lan bị bắt dẫn đi. Đệ phải làm thế mới mong báo tin cho Đỗ huynh và các đạo sĩ biết được.

- Biết mà làm gì khi Ngọc Lan nằm trong tay chúng ?

- Đỗ huynh Bộ anh tưởng ngu đệ sợ chết mà không dám chặn bọn Hạnh Hoa Thôn sao ?

- Phải đó Cháu nó đang lâm nguy, dù sao hiền đệ cũng ra tay giúp nó chứ ?

- Rồi làm sao báo tin về cho đại huynh cùng các đạo sĩ ? Để gì biết được sào huyệt của chúng ?

Nhị Điền cũng lên tiếng bảo Đỗ Kế:

- Thượng quan không nên quá nóng lòng vì con mà trách Lục tướng quân Nếu ở vào địa vị của họ Lục, bản đạo cũng làm như vậy thôi.

Đỗ Kế cũng đã dịu xuống và nhận thấy sự vô lý của mình. Ông quay sang Lục Ôn Hầu:

- Hiền đệ tha thứ cho anh.

Rồi ông hỏi các đạo sĩ Thất gia trang:

- Chúng ta hành động ra sao bây giờ chứ vị ?

Nhất Điền giữ sự im lặng từ nãy giờ vụt nói:

- Đã biết sào huyệt của bọn chúng trong núi HS thì còn chờ gì chẳng kéo quân bao vây chúng. Chỉ cần đánh một trận kinh hồn là diệt chúng được ngay.

Đỗ tri huyện gật đầu quay sang Lục Ôn Hầu:

- Hiền đệ hãy trở về dinh lo tập hợp binh mã. Hừng sáng là ta kéo quân đến Hạnh Hoa Thôn. Hợp hai cánh quân lại ta trực chỉ đến núi Hạc Sơn.

Lục Ôn Hầu vâng dạ, chào mọi người trở về dinh thự.

Bọn Đỗ Kế không ngờ từ lúc khởi hợp đến giờ, trên nóc sảnh đường có người đã nghe lỏm được câu chuyện. Bóng đen nằm ép mình trên máng xối, trong lòng hồi hộp vô cùng vì vô tình mà biết được một tin quan trọng. Người đó, không ai khác hơn Mạc Tuyết Lan. Nàng từ già Anh Kiệt, Hoa Mai liền trở lại dinh thự Đỗ Kế. Nàng định dò xét tình hình quân giặc và bất ngờ biết được quyết định vội vàng của Đỗ Kế và bọn Thất gia trang “Kéo quân đến bao vây vùng núi Hạc Sơn ? Bọn này ghê gớm thật !” Mạc Tuyết Lan nghe rõ câu chuyện càng nôn nóng trong lòng.

Dù gì nàng cũng phải tìm đến núi Hạc Sơn để báo tin cho Anh Kiệt, Hoa Mai, Lệ Hồng đăng rõ.

Bởi thế khi Đỗ Kế, các đạo sĩ, Lục Ôn Hầu rời khỏi phòng họp, Mạc Tuyết Lan liền ra khỏi dinh thự rồi thẳng đường đến vùng núi Hạc Sơn. Mạc Tuyết Lan sợ trễ, quân Hạnh Hoa Thôn không còn phòng bị kịp nữa.

!

Anh Kiệt, Hoa Mai, Phi Hồng Yến đem Ngọc Lan về đến sào huyệt thì trời đã về chiều. Lệ Hồng, Tiểu Lý Bá cùng các tướng nghĩa quân mừng rỡ chạy ủa ra đón. Ai nấy đều lộ vẻ hân hoan khi biết tin bắt được Ngọc Lan, con gái của quan tri huyện Châu Diên và đánh bại Lục Ôn Hầu không còn manh giáp. Tiểu Lý Bá khẽ hỏi Anh Kiệt:

- Kế hoạch đã bàn xong, bây giờ bắt được con bé Ngọc Lan, em có định thay đổi gì không ?

- Đại huynh nghĩ sao ? Riêng em thấy cần phải sửa đổi. Đỗ Kế rất thương con, bắt được Ngọc Lan, quân ta sẽ ít đổ máu hơn.

Lệ Hồng đứng sát bên chồng, cất tiếng:

- Làm sao ít đổ máu được phu quân ?

- Ta ra điều kiện với Đỗ Kế Nếu hấn trái ý sẽ giết Ngọc Lan. Anh chắc Đỗ Kế sẽ không bao giờ dám nghịch ý ta.

Bỗng có tiếng nói cất lên làm mọi người kinh hãi:

- Nhưng đã trễ lắm rồi Quân binh Đỗ Kế sắp bao vây núi Hạc Sơn.

Một bóng người hiện ra giữa buổi họp, Hoa Mai kêu lên:

- Kìa Mạc Tuyết Lan Em trở về đây với chúng ta ư ?

Mạc Tuyết Lan cúi đầu chào mọi người rồi nói:

- Em về đây vì một chuyện hệ trọng !

Lệ Hồng hỏi ngay:

- Cô nương vừa mới nói gì ? Đỗ Kế kéo quân tới đây ?

- Vâng Chúng đang động binh khắp huyện Châu Diên hợp với cánh quân Lục Ôn Hầu vào sáng sớm mai Anh Kiệt cau mày nói:

- Lạ lùng chưa ? Vì sao chúng biết được vị trí quân ta ở núi Hạc Sơn này ? Chắc có kẻ phản bội ?

Mạc Tuyết Lan ngó Anh Kiệt lắc đầu:

- Không đâu hiệp Chính Lục Ôn Hầu có mặt tại ải địa đầu lúc chúng ta vây đánh đội do thám của Ngọc Lan.

Hoa Mai hỏi Mạc Tuyết Lan:

- Em liệu bao giờ quân binh của Đỗ Kế tới đây ?

- Trễ lắm là trưa mai.

Hoa Mai ngó Anh Kiệt, Lệ Hồng:

- Anh chị nghĩ sao ?

- Còn nghĩ ngợi gì nữa Chúng tới là ta sẽ cho chúng một trận.

Mạc Tuyết Lan tỏ dấu lo ngại:

- Đại binh của Đỗ Kế phối hợp với Lục Ôn Hầu có trên mấy nghìn. Chúng đến vùng núi Hạc Sơn này đông như kiến cỏ. Liệu ta có chống giữ nổi chăng ?

Lệ Hồng nhìn Tiểu Lý Bá, lộ vẻ tin tưởng:

- Em không phải lo Núi rừng Hạc Sơn sẽ giúp ta mà. Vả lại với cách phòng thủ của Tiểu Lý Bá đại huynh tưởng chúng có muốn vào đây cũng không phải dễ.

Anh Kiệt ngạc nhiên thấy Tiểu Lý Bá không nói gì liền hỏi:

- Đại huynh Ý anh thế nào ? Có chống giữ nổi vùng Hạc Sơn trước cuộc tấn công của đại binh Đỗ Kế chăng ?

Tiểu Lý Bá điềm đạm nói:

- Nhất định là giữ vững rồi Hơn nữa, ta còn giam giữ trong tay con gái Đỗ Kế mà. Việc phòng thủ quá dễ dàng khiến ngu huynh nghĩ tới chuyện khác.

- Đại huynh nghĩ gì ?

- Ta nên tương kế tựu kế để đánh chiếm dinh thự Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu chăng?

Mọi người sững sờ nhìn Tiểu Lý Bá. Hiệp sĩ thôn Cao Đồng không chờ mọi người lên tiếng hỏi liền tiếp:

- Theo lời Mạc Tuyết Lan, bọn Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu sẽ kéo quân tới đây. Tức nhiên dinh thự của chúng sẽ không còn đủ tướng sĩ để phòng bị một cách kỹ càng nữa Chúng quyết lòng đánh úp bọn ta mà Anh Kiệt hỏi:

- Đại huynh định đánh thẳng vào dinh thự của chúng chứ không chống giữ vùng núi Hạc Sơn ư ?
- Vùng núi Hạc Sơn Nơi đây chỉ là chỗ tạm đóng quân để mình phục hận.

Nay, có cơ hội đánh chiếm được Hạnh Hoa Thôn thì giữ núi Hạc Sơn làm gì ?

Anh Kiệt hỏi các em:

- Trước ý định của Tiểu Lý Bá đại huynh, có ai không đồng ý chẳng ?
- Dạ không Chúng em sẵn sàng theo lệnh.

Tiểu Lý Bá nhìn mặt trời sắp lặn, bảo Anh Kiệt:

- Thôi chúng ta theo kế hoạch đã định. Trời sắp tối rồi.

Lệ Hồng khẽ hỏi:

- Đối với con bé Ngọc Lan, anh liệu sao ?
- Cứ để cô ta cho anh Bây giờ các em chia làm hai cánh, kéo đến hai dinh thự của Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu.
- Đại huynh không theo chúng em ư ?
- Theo chứ, nhưng cũng phải đến đêm mai, anh mới gặp các em được Anh cần ở lại đây để cầm chân quân binh của Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu.
- Trời Anh tính một mình đương đầu với bọn chúng ư ?
- Không đâu Còn con bé Ngọc Lan kia nữa chứ.

Phi Hồng Yến khẽ hỏi:

- Đại huynh Còn bá phụ Nguyễn Quyện và Bạch Nga có cùng đi chẳng ?
- Theo ý anh thì nên mời Nguyễn bá phụ đi, nhưng cũng còn tùy ý kiến người.

Có tiếng nói từ xa vọng lại:

- Các người chờ sắp đặt xong mọi việc mới bàn qua với ta có phải không ? Thật bọn này vô lễ quá !

Cả bọn quay đầu nhìn thấy Nguyễn Quyện và Bạch Nga đã đứng đấy tự bao giờ Toàn thể các hiệp sĩ đều cúi đầu chào. Tiểu Lý Bá vội lên tiếng:

- Bẩm thúc phụ Chúng con nào dám vô lễ đến thế Chẳng qua là việc bất cập, chúng con chưa kịp thưa với thúc phụ.

Nguyễn Quyện cười nói:

- Thôi Các cháu đừng bận tâm Ta nói cho vui vậy mà. Ý các cháu như thế là hợp lý lắm rồi. Bây giờ, trời sắp tối cứ lên đường là vừa.

Anh Kiệt liền hỏi:

- Bẩm thúc phụ Chúng con còn chờ sự tiếp tay của thúc phụ.

Nguyễn Quyện ngó Bạch Nga rồi nói:

- Ta thì lúc nào cũng sẵn sàng tiếp tay với các cháu, nhưng Bạch Nga nó không muốn rời khỏi vùng Hạc Sơn này.

Lệ Hồng bước đến bên cạnh Bạch Nga nói nhỏ:

- Em Em không biết quân giặc sắp kéo đến đây ư ? Chúng đến hàng mấy nghìn người quyết san bằng vùng núi này.

Bạch Nga lặng thinh rồi vụt hỏi Tiểu Lý Bá:

- Hiệp sĩ định khuấy rối quân binh Đỗ Kế ở tại vùng núi này chăng ?

Tiểu Lý Bá gật đầu:

- Có chứ Tôi sẽ làm cho chúng giảm bớt lực lượng.

Bạch Nga nhìn cha, nói:

- Con xin phép cha ở lại đây với Tiểu Lý Bá hiệp sĩ Nếu giữ được ngọn núi Hạc Sơn thì con ở lại, bằng không con sẽ theo hiệp sĩ đến Hạnh Hoa Thôn gặp cha.

- Được rồi Con đã lớn khôn, cứ tự quyền định đoạt đời mình. Ta sẽ theo các cháu xuống núi đây. Ta cần phục thù cho các bạn đã chết.

Rồi ông quay sang Tiểu Lý Bá:

- Hiệp sĩ Lão chỉ có một một đứa con gái, xin giao phó nó cho hiệp sĩ.

Bạch Nga bẽn lẽn cúi đầu Anh Kiệt, Lê Hồng, Hoa Mai, Phi Hồng Yến đều đưa mắt nhìn Tiểu Lý Bá, khiến chàng hiệp sĩ thôn Cao Đồng cũng dăm ra ngượng ngịu. Chàng ấp úng bảo Nguyễn Quyện:

- Thúc phụ an lòng Con còn sống thì quân giặc không làm sao chạm được đến mình tiểu thư.

Nguyễn Quyện nhìn chàng với vẻ luyến mến rõ rệt. Ông nhìn qua các hiệp sĩ cắt đặt mọi việc:

- Vậy thì chúng ta chia nhau làm hai cánh:

Anh Kiệt, Lê Hồng, Hoa Mai hãy dẫn các bạn tiến thẳng đến dinh thự Đỗ Kế. Còn ta, Phi Hồng Yến, Tần Ngọc sẽ đưa quân theo đường hầm đến Hạnh Hoa Thôn.

Không thấy lão tướng nhắc đến Mạc Tuyết Lan, Hoa Mai nhìn lại hỏi:

- Ủa Mạc Tuyết Lan đâu rồi ?

Mọi người đồng thanh hỏi lên như vậy, nhưng Mạc Tuyết Lan vẫn không lên tiếng. Nàng đã bỏ đi tự lúc nào Anh Kiệt lắc đầu:

- Cô bé đó lạ thật Đã biết mình lầm lỗi, ra công chuộc tội, bây giờ phái Hạnh Hoa tha thứ, nàng vẫn cứ lánh mặt.

Nguyễn Quyện nghe rõ chuyện nàng, liền nói:

- Cứ để Mạc Tuyết Lan tự liệu lấy đời mình. Đừng trách cứ nàng. Ta nghĩ bao giờ được người yêu tha tội, nàng mới yên tâm được.

Bàn bạc một hồi, hai cánh quân liền sửa soạn lên đường.. Trời tối hẳn rồi Họ âm thầm chia tay nhau với sự ước hẹn thành công.

!

Nguyễn Quyện lão tướng, Phi Hồng Yến và Tần Ngọc dẫn quân sĩ theo con đường hầm, xâm nhập Hạnh Hoa Thôn. Họ đi âm thầm, không ai nói với ai một lời vì mục tiêu đã định trước cả rồi. Cánh quân này chỉ có mỗi một phận sự là đánh chiếm dinh Lục Ôn Hầu, còn Anh Kiệt, Lê Hồng, Hoa Mai đang lo việc đánh chiếm dinh thự Đỗ Kế. Sau khi thành công, họ phối hợp trở lại phòng giữ Hạnh Hoa Thôn để tiêu diệt đại binh của Đỗ Kế, Lục Ôn Hầu cùng các đạo sĩ Thất gia trang Cánh quân của Nguyễn Quyện tới đầu đường hầm thì dừng bước. Nguyễn Quyện truyền Tần Ngọc đánh đá lửa đốt đuốc lên rồi cho phép nghĩa quân ngồi nghỉ. Người bảo Phi Hồng Yến:

- Chắc trời đã sáng rồi Chúng ta cần phải biết đại quân của Đỗ Kế đã kéo đến đây chưa ?

Phi Hồng Yến liền nói:

- Xin bá phụ để con ra khỏi đường hầm xem động tĩnh ra sao ?

- Được lắm Con đi rồi trở về ngay ta đợi đó Phi Hồng Yến liền đến bên nắp hầm đẩy nhẹ lên, gió lùa vào mát rượi. Nàng nhảy vọt lên, đưa mắt nhìn quanh. Bốn bề vắng lặng không một bóng người. Phi Hồng Yến ra khỏi khu vườn nhà Vũ Anh Kiệt thì ngó thấy nóc Quán Giang Hồ.

Qua khỏi đó mới tới dinh thự Lục Ôn Hầu. Hạnh Hoa Thôn im lìm quá, hình như không có chuyện gì thay đổi. Quân binh Đỗ Kế đã tới đây thế nào dân chúng cũng xôn xao chớ ? Nàng lần bước tới gần một tòa nhà lạ. Bên trong vắng vẻ không một bóng người. Phi Hồng Yến đi thẳng vào trong sân định tìm gia chủ để hỏi thăm.

Một tiếng soạt phía sau lưng khiến Phi Hồng Yến giật mình, rút kiếm cầm tay. Một giọng quen thuộc làm nàng dịu xuống:

- Chị Hồng Yến Em đây mà.

- Kìa Mạc Tuyết Lan Sao em lại ở đây ?

- Em cũng vừa mới tới Hạnh Hoa Thôn sáng sớm hôm nay.

- Em rời núi Hạc Sơn để tới đây đó ư ?

- Vâng Em biết thế nào quân ta cũng tấn công dinh thự Lục Ôn Hầu mà. Em định đến đường hầm, bất ngờ gặp chị Ở đây.

- Mạc Tuyết Lan lạ thật Cứ trốn lánh mãi. Vũ huynh rất phiền em.

- Em đành chịu vậy chớ biết sao ? Anh chị Ở vào hoàn cảnh của em mới thấy rõ nỗi khổ tâm.

- Chị hiểu nỗi lòng của em hơn ai hết vì chị cũng đã từng ở trong hoàn cảnh đó Hiện giờ cha chị còn theo quân giặc mà. Riêng em, phái Hạnh Hoa Thôn đã tha thứ hết lỗi lầm ngày trước, em vẫn chưa vừa lòng ư ?

Mạc Tuyết Lan cúi mặt nói:

- Em mừng lắm chị à Vì em có diễm phúc mới được tha thứ như vậy Tuy nhiên, mỗi lần nghĩ đến Mạc huynh, em lại lo. Thà là em bỏ đi nơi khác cho xong.

- Em khó bảo quá Thôi không bàn vào chuyện riêng của em nữa đâu. Chị hỏi em điều này:

Quân binh của Đỗ Kế đã ngang qua đây chưa ?

- Ấy chết Suýt nữa em quên mất. Chúng đã kéo đến đây từ sáng sớm. Bàn bạc lâu lắm mới lên đường.

Phi Hồng Yến mừng rỡ nói:

- Vậy là chúng đã kéo quân đi rồi ?

- Vâng Em theo dõi chúng từ khi đại quân của Đỗ Kế mới lên đồi Nhất Điền định dùng kế nghi binh:

chúng giả bộ thẳng đường đến núi Phục Sơn để quân ta khỏi phòng bị.

Phi Hồng Yến phì cười:

- Bọn đạo sĩ Thất gia trang tưởng đầu quân ta là phường trẻ nít.

- Không đâu chị Chúng giả bộ thế để bọn Nhất Điền, Nhị Điền, Tam Điền lén vào vùng Hạc Sơn mà quân ta không hay biết Chính bọn đạo sĩ lo việc ám hại những người cầm đầu phái Hạnh Hoa như các anh Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt, các chị Lệ Hồng, Hoa Mai và chị - À ra thế Kế hoạch của chúng kể ra cũng khá đó. Nhưng quân ta đã kéo đi hết rồi, có làm sao đâu ?

- Em chỉ sợ cho số phận của Tiểu Lý Bá đại huynh và cô Bạch Nga.

Phi Hồng Yến lắc đầu:

- Không hề gì Anh Tiểu Lý Bá khôn khéo ít ai bì, còn Bạch Nga rất rành các ngõ ngách trong vùng Hạc Sơn. Muốn bắt được họ cũng khó khăn lắm Lo là lo cho bọn ta đây Phải trở lại gian hầm báo tin cho thúc phụ Nguyễn Quyện để lo việc đánh chiếm dinh thự Lục Ôn Hầu và phòng giữ Hạnh Hoa Thôn Mạc Tuyết Lan cười nói:

- Điều đó rất dễ dàng, chị không phải bận lòng Lục Ôn Hầu đã kéo đại binh theo Đỗ Kế rồi Trong dinh thự bây giờ chỉ còn mấy mươi tên. Có nhằm gì trước sức công phá của quân ta.

Phi Hồng Yến liền cùng Mạc Tuyết Lan trở lại con đường hầm dưới nền nhà của Vũ Anh Tùng hiệp sĩ. Nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn thấy Mạc Tuyết Lan trở lại ai nấy đều vui mừng. Nguyễn Quyện nghe qua tình thế, liền nói:

- Các cháu bàn kế hoạch tấn công như thế nào ?

Mạc Tuyết Lan nói:

- Bẩm lão tướng Chuyện đó có khó khăn gì ? Con lãnh phần xâm nhập dinh thự và sẽ mở rộng cửa tiếp nghĩa quân.

- Con nắm chắc phần thắng lợi ?

- Dạ Chắc chắn lắm Vì con đã từng vào dinh thự của Lục Ôn Hầu Con biết rõ đường đi nước bước. Và lại bọn chúng chỉ còn có mấy mươi tên, con muốn bắt lúc nào cũng được.

- Ta tin ở con. Phải đánh chiếm dinh thự của Lục Ôn Hầu một cách êm thấm, ta mới dụ quân giặc vào trong được.

Mạc Tuyết Lan mỉm cười:

- Con hiểu ý lão tướng rồi Bây giờ con xin kiếu. Cứ cuối giờ Thìn này, thúc phụ cho tiến quân vào. Cổng dinh thự sẵn sàng mở rộng.

Nàng dứt lời, lên khỏi con đường hầm, nhắm hướng dinh thự Lục Ôn Hầu trực chỉ. Nguyễn Quyện, Phi Hồng Yến và Tần Ngọc nhìn theo nàng tràn trề hy vọng.

Họ tin tưởng Mạc Tuyết Lan thành công dễ dàng.

Trong khi đó họ Mạc đi đến khu vườn bao quanh dinh thự. Nàng len lỏi vào nư một nơi quen thuộc. Bốn bề vắng lặng. Ở những gian phòng trên lầu dinh thự cửa còn đóng kín. Quân canh đang ngủ gà ngủ gật trước cổng rào. Mạc Tuyết Lan mừng rỡ đến sát bên chúng trói gô lại. Quân canh choàng tỉnh, hốt hoảng la lên báo động, nhưng thấy lưỡi kiếm họ Mạc đưa vào mặt thì khiếp sợ lặng thinh. Mạc Tuyết Lan cất tiếng:

- Bọn bây khôn hồn thì nín lặng Quân Hạnh Hoa Thôn đã chiếm cả dinh thự rồi.

Quân cận vệ còn mấy mươi tên ngủ say trong kho lúa, Mạc Tuyết Lan dẫn mặt quân canh xong liền thẳng tới nhà kho gài chốt lại. Như vậy không còn phải lo gì nữa hết. Nàng nhìn lên mặt trời thấy đã cuối giờ Thìn, liền ra mở cửa dinh Cánh cổng to lớn bật ra. Nguyễn Quyện, Phi Hồng Yến, Tần Ngọc đã đưa nghĩa quân tới đây từ lúc này. Ba người thấy cổng dinh đã mở liền thúc quân sĩ tràn vào. Chỉ một lúc, họ vào đầy trong dinh thự. Quân canh của Lục Ôn Hầu nhìn thấy họ thì không còn hy vọng gì nữa hết. Đại quân đã đi xa rồi, ai báo tin để quay trở lại.

Ngay trong khi đó, bỗng có tiếng vó câu dồn dập từ xa vọng lại. Nguyễn Quyện lão tướng, Phi Hồng Yến, Mạc Tuyết Lan đều đổ xô lên vọng lầu đưa mắt nhìn ra xa. Từ hướng Tây phía dưới chân đồi, bụi tung mù mịt, chứng tỏ một đoàn người ngựa đang nhắm hướng dinh thự trực chỉ. Tần Ngọc chạy tới nói:

- Là quá Không biết cánh quân nào tới kia ?

Mạc Tuyết Lan lẩm bẩm:

- Không lẽ cánh quân của Đỗ Kế lại trở về bằng đường này ?

- Không đâu. Núi Hạc Sơn ở về hướng Đông Nam mà.

Nguyễn Quyện bảo Mạc Tuyết Lan như vậy rồi hỏi Phi Hồng Yến:

- Hướng này có phải thẳng tới dinh thự Đỗ Kế không con ?

Phi Hồng Yến gật đầu:

- Dạ phải. Con ngờ Đúng rồi. Cánh quân của Vũ huynh và Lê Hồng, Hoa Mai đó Họ đã trở về đây ?

Đoàn người ngựa đã lên đến đỉnh đồi và ai cũng thấy rõ Anh Kiệt, Lệ Hồng đang giục ngựa đi đầu. Nguyễn Quyện thét quân canh:

- Mở cổng dinh thự ngay đi.

Quân canh y lời, nhưng đội quân của Anh Kiệt đột nhiên đứng dừng lại cách xa dinh thự non vài trăm thước. Nguyễn lão tướng ngạc nhiên hỏi:

- Là chưa ? Sao họ không vào dinh ?

Phi Hồng Yến nhảy phốc lên mình ngựa, cười nói:

- Chắc Vũ huynh vì dè dặt không biết bọn ta đã chiếm được dinh thự này chưa !

Nàng ra khỏi cổng dinh, lên tiếng gọi:

- Vũ huynh Hãy cho quân sĩ vào đi Nguyễn thúc phụ và các em đã có mặt ở đây rồi.

Anh Kiệt thoáng thấy Phi Hồng Yến và nghe tiếng nàng thì mừng rỡ bảo Lệ Hồng:

- Thế là chúng ta thành công rồi !

Chàng giục ngựa lướt tới. Lệ Hồng và đội kỵ sĩ theo sau. Hoa Mai bận ngó chừng đám tù binh nên đi sau cùng. Anh Kiệt vào đến trong sân dinh thự thì quân sĩ hoan hô vang dậy. Nguyễn Quyện, Phi Hồng Yến đều chạy đến bên chàng hỏi tới tấp:

- Thế nào ? Sao con trở lại đây ?

- Vũ huynh có chiếm được dinh thự Đỗ Kế chăng ?

Vũ Anh Kiệt gạt đầu chỉ đám tù binh:

- Được chứ Đã bắt được vợ con, hầu thiếp của Đỗ Kế kia rồi.

Mạc Tuyết Lan, Tần Ngọc cũng tới nơi và nhìn thấy trong đám tù binh có Đỗ phu nhân, Đỗ công tử em trai của Ngọc Lan và cả nàng Ái Cơ nữa.

Hoa Mai giục ngựa tới nói với Nguyễn Quyện:

- Thúc phụ có biết chăng ? Quân ta chiếm dinh thự Đỗ Kế không tốn hao một giọt máu nào. Chính Chu Ngân Ngọc và các nàng ca nữ đã lập đầu công.

Mọi người kêu lên:

- Ô Các cô ấy tài giỏi quá Chu Ngân Ngọc và các nàng ấy đâu rồi ?

Hoa Mai liền đáp:

- Dạ hiện giờ họ đều lưu lại trong dinh thự Đỗ Kế.

Phi Hồng Yến nóng lòng hỏi:

- Làm sao họ chiếm được dinh thự mà không đổ máu ?

Hoa Mai đáp:

- Chỉ nhờ tình quen biết cũ của Chu Ngân Ngọc và Ái Cơ. Họ Chu giả bộ đến nước đường cùng, xin vào ra mắt Ái Cơ. Vì chút tình xưa, Ái Cơ cho quân mở cổng. Thế rồi binh ta đổ xô vào, quân Hán trở tay không kịp.

Nguyễn Quyện kêu lên:

- Chu Ngân Ngọc đáng được khen thưởng lắm Sao các con không đưa nàng về đây ?

Anh Kiệt khẽ đáp:

- Con chưa biết trận chiến sẽ gay go đến bậc nào nên đem toàn quân tinh nhuệ giúp thúc phụ. Một số các bạn khác còn ở lại dinh thự Đỗ Kế. Con sắp đặt cho Chu Ngân Ngọc và các ca nữ có chỗ ẩn trú yên lành. Ngân Ngọc chỉ cầu xin một điều - Điều gì hả con ?

- Xin đừng giết Ái Cơ Dù sao Ái Cơ cũng là người tốt. Vì nghĩ đến tình xưa nghĩa cũ mới mang họa vào thân.

Nguyễn Quyện nhìn Ái Cơ. Nàng cúi mặt ngó xuống. Trong khi đó, Đỗ phu nhân hỏi lớn lên:

- Bọn giặc cướp kia Khôn hồn thì thả bà ra Để quan tri huyện trở về, bây tan xương nát thịt đó.

Nguyễn Quyện cười nhạt:

- Mụ già không biết thức thời Mụ tưởng Đỗ Kế thắng nổi bọn ta ư ? Hãy ngồi im, chớ có nhiều lời mà vong mạng đó.

Vợ Đỗ Kế bủ môi rồi chửi bới ầm lên. Mạc Tuyết Lan nhanh trí bước đến bên thằng bé con trai của Đỗ Kế nói:

- Mụ còn già hàm ta giết chết thằng bé này ngay.

Mạc Tuyết Lan nói xong rút phất thanh báu kiếm dí mũi vào cổ họng thằng bé.

Đỗ phu nhân ôm chầm lấy con nín lặng, đôi mắt lấm lét nhìn lưỡi dao trên tay Mạc Tuyết Lan. Nguyễn Quyện truyền lệnh cho các nghĩa sĩ:

- Dem giam tất cả vào ngục đi !

Nghĩa quân cất tiếng dạ ran rồi đem vợ con, hầu thiếp của Đỗ Kế đi ngay. Anh Kiệt đến bên Nguyễn Quyện khẽ hỏi:

- Bẩm thúc phụ Đã chiếm được dinh thự của Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu, ta chờ gì mà không chiếm trọn Hạnh Hoa Thôn ?

- Ta chưa kịp khởi sự đó thôi.

Ông quay sang hạ lệnh:

- Phi Hồng Yến, Tần Ngọc kéo binh trấn giữ hướng Đông, phòng ngừa đạo quân của Đỗ Kế trở lại. Có tin gì cho quân sĩ phi báo ngay.

Phi Hồng Yến, Tần Ngọc lãnh lệnh ra đi, Hồng Nhi đang nắm tay Mạc Tuyết Lan bỗng cất tiếng:

- Ông ơi, cho con và Mạc Tuyết Lan đi với.

Nguyễn Quyện cười, vò đầu cháu:

- Trận chiến sẽ gay go lắm, con lo gì không có dịp thi thố tài năng.

Hoa Mai khẽ nói:

- Bẩm thúc phụ Chỗ Giang Hồ quán khi xưa là nơi anh hùng hào kiệt tụ họp.

Từ nơi đó thường khi Tiêu Hà thúc phụ và các lão bá quan sát được tất cả mọi nơi.

Theo ý con, chúng ta nên đến đó lo việc phòng thủ có lẽ dễ dàng hơn.

Nguyễn Quyện phân vân chưa biết tính sao thì Vũ Anh Kiệt lắc đầu nói:

- Em Hoa Mai nghĩ thế không được Tiêu Hà thúc phụ khi xưa theo đúng lẽ lối phòng thủ Hạnh Hoa Thôn của cha anh nên phải dùng Chiêu Anh Quán làm nơi phát lệnh. Giờ đây, chúng ta đâu theo lẽ lối cũ được. Chúng ta nào có dự trữ gì để giết giặc ?

Lệ Hồng nhìn Hoa Mai tiếp lời:

- Vũ huynh nói đúng Chúng ta phải dùng tài riêng và cánh quân mới luyện để phòng giữ Hạnh Hoa Thôn.

18. Xâm Nhập Hạnh Hoa Thôn (3)

Một giọng nói sang sảng từ đầu cất lên:

- Như vậy chưa đủ đâu các con Tài nghệ của bọn đạo sĩ Thất gia trang không ai đương cự nổi đâu !

Mọi người sững sốt nhìn lại rồi cùng buộc miệng kêu lên:

- Trời Liêu bá phụ.

Nguyễn Quyên cũng lên tiếng:

- Liêu Cốc đạo nhơn !

Liêu Cốc đạo nhơn chào mọi người rồi đến bên Nguyễn Quyên thi lễ:

- Đa tạ Ôn lão tướng giúp các cháu chiếm lại Hạnh Hoa Thôn !

Nguyễn Quyên đáp lễ:

- Đạo nhơn quá lời Mặt tướng giúp chút ít công lao vậy thôi.

Anh Kiệt, Hoa Mai và Lệ Hồng đều hết sức vui mừng. Họ không ngờ trong giờ phút quyết liệt này, lại có mặt Liêu Cốc đạo nhơn. Liêu Cốc nhìn họ rồi hỏi:

- Các con có đông đủ mặt tất cả chứ ?

Vũ Anh Kiệt vội đáp:

- Dạ. Đông đủ cả !

Liêu Cốc đạo nhơn nhìn quanh rồi hỏi:

- Sao ? Ta thấy thiếu nhiều người quá vậy ? Tiêu Hà hiền đệ, Tiểu Lý Bá ở đâu?

Vũ Anh Kiệt nghe nhắc tới Tiêu Hà thì rơm rớm nước mắt:

- Bẩm bá phụ Tiêu thúc phụ đã mất rồi !

Liêu Cốc kêu lên:

- Trời ơi Tiêu hiền đệ đã chết Ai giết ?

Mạc Tuyết Lan nghe lão đạo nhân hỏi thì lặng lẽ cúi đầu. Dù không chủ mưu làm hại Tiêu Hà lão hiệp, nhưng nàng cũng tự thấy có trách nhiệm. Nàng đã từng giúp Ngọc Lan và bọn do thám xâm nhập sào huyệt phái Hạnh Hoa mà. Hoa Mai buồn rầu đáp:

- Dạ thúc phụ của con bị quân do thám Lục Ôn Hầu do Ngọc Lan con gái Đỗ Kế điều khiển, đầu độc chết.

Liêu Cốc nghẹn ngào:

- Thật là khổ Anh em ta lần lượt bỏ thế gian này:

Vũ Anh Tùng, Hoàng Quốc Kinh, Lý Biểu, Tiêu Hà Bây giờ chỉ còn mỗi mình ta.

Lệ Hồng từ nãy giờ vẫn lặng thinh và gần như phẫn giận điều gì. Thực ra nàng không hiểu nổi thái độ của Liêu Cốc đạo nhơn. Bao năm qua, người biệt tăm biệt tích Vì lẽ gì người không trở về Hạnh Hoa Thôn tiếp tay với bọn nàng ? Liêu Cốc bỗng hỏi Anh Kiệt:

- Còn Tiểu Lý Bá đại huynh của con có đến đây chăng ?

- Dạ có Hiên anh ấy còn ở trong rừng núi Hạc Sơn.

- Làm gì ở đấy ?

Nguyễn Quyên liền thuật lại những chuyện đã qua và kể rõ hành động của Tiểu Lý Bá. Chàng đang cùng Bạch Nga đương đầu với đại binh của Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế. Liêu Cốc đạo nhơn gật đầu nói:

- Đỗ Kế Hấn là kẻ thù bất cộng đái thiên của dân ta Chính hắn phải đền tội trước hơn ai hết.

Lệ Hồng khẽ thở dài ngó xuống. Liều Cốc đạo nhơn liếc thấy vẻ khó chịu trong đôi mắt nàng. Ông hỏi:

- Lệ Hồng Xem chừng con bất mãn điều gì ?

Lệ Hồng hoảng hốt nhìn lên. Nàng không ngờ Liều Cốc đạo nhơn lại để ý đến thái độ của mình. Nàng vội nói:

- Bẩm bá phụ Con có bất mãn điều chi đâu ?

Liều Cốc nghiêm sắc mặt nói:

- Con đừng dối Hãy nói rõ cho ta nghe đi Công cuộc rửa thù phục hận đánh đuổi quân Hán triều ra khỏi đất nước sẽ còn nhiều cam go lắm Chúng ta cần phải nhất trí hành động, đừng nên để có sự uẩn ứ trong lòng.

Lệ Hồng cúi mặt trước những lời nói đó. Anh Kiệt bảo vợ:

- Em có chuyện gì cứ thưa thẳng với bá phụ.

Lệ Hồng ngẩng lên, ngó vào đôi mắt Liều Cốc đạo nhơn:

- Thưa bá phụ Dù con nói ra, Bá phụ có phiền lòng con cam chịu, chớ con không thể để thắc mắc mãi !

- Con nói hạp ý ta. Cứ nói ra những điều uẩn ứ trong lòng Ta không phiền đâu !

Anh Kiệt, Hoa Mai, Nguyễn Quyện, Mạc Tuyết Lan đều lo sợ nhìn Lệ Hồng.

Chính họ cũng không hiểu được nàng đang uẩn ứ điều gì. Lệ Hồng chậm rãi thưa:

- Bẩm bá phụ Từ sau khi Phiên Ngưng thành thất thủ, đất nước khuynh nguy, Hạnh Hoa Thôn bị quân cướp lang giày xéo, con không hiểu vì lẽ gì Bá phụ chẳng trở về quê cũ tiếp tay với chúng con cùng Tiêu thúc phụ chống giữ ngọn đòai này ?

Ngừng lại một phút, nàng rơm rớm nước mắt tiếp:

- Tiêu thúc phụ và các con càng trông ngóng càng mỏi mòn. Phải chi có bá phụ thì bọn Đỗ Kế và lũ đạo sĩ Thất gia trang đâu có hoành hành đến đòai, bắt giết hầu hết các hiệp sĩ tìm về đòai Hạnh Hoa, thổi hơi độc khiến Tiêu thúc phụ phải mù mắt.

Anh Kiệt không ngờ Lệ Hồng trách cứ Liều Cốc đạo nhơn nhiều đến như vậy.

Chàng kêu lên:

- Lệ Hồng Em Liều Cốc đạo nhơn bỗng đưa tay ngăn chàng lại:

- Anh Kiệt Cứ để Lệ Hồng nói hết đã. Vợ con có quyền trách cứ ta chớ !

Đạo nhơn cất giọng buồn rầu, khiến Lệ Hồng đau xót trong dạ. Nàng quì thụp xuống đất:

- Bẩm bá phụ Con cũng rất khổ tâm phải thốt ra những lời đó.

Liều Cốc đỡ nàng dậy, nói:

- Con không có lỗi gì cả Ở vào hoàn cảnh của con, ta cũng sẽ lên tiếng trách cứ như vậy thôi Nhưng Đạo nhơn ngừng lại, mọi người đều chăm chú nhìn ông. Liều Cốc tiếp:

- Nhưng con đã hiểu lầm bá phụ Chỉ vì con sống mãi trong vùng Hạnh Hoa Thôn nên không biết rõ cảnh khốn khổ của dân ta ở nhữm nơi khác. Ở Hạnh Hoa còn có các con, có Tiêu Hà hiền đệ, có Nguyễn Quyện lão tướng, Anh Kiệt, Tiểu Lý Bá Dù gì, cũng đã nhiều phen làm cho quân Hán thất điên bát đảo. Chớ ở nhữm huyện khác, dân ta còn khốn khổ nhiều hơn. Họ đã tuyệt vọng mà theo giặc:

quá nhục nhã họ buông trôi tất cả, chịu làm thân tôi mọi cho quân binh Hán triều.

Nhiều chuyện đau lòng xót dạ lắm con ơi Ở bờ Nam Hải, quân Tàu đầy đọa quân mình như bầy thú vật. Phi Hồng Xà làm bao nhiêu chuyện tàn tệ. Con trách ta không về tiếp tay với quân Hạnh Hoa Thôn, nhưng con có biết đâu ta một mình phải xông xáo khắp nơi trong nước. Ta cố làm cho các môn phái nghĩa sĩ đừng thổi chí ngã lòng; ta giết bọn tham quan, tàn bạo cho dân lành bớt khổ, hầu giúp họ nuôi dưỡng nguồn hi vọng.

Liêu Cốc đạo nhơn ngừng lại. Lệ Hồng, Anh Kiệt và mọi người đều lặng thinh.

Đạo nhơn nói:

- Nếu ta bỏ tất cả để về đây với các con Dù cho giữ được Hạnh Hoa Thôn cũng chẳng bao lâu Quân Hán kéo đại binh cùng bọn tướng tài đến đây thì ta cũng đành ôm hận Vả lại một mình dân chúng Hạnh Hoa Thôn cũng không làm gì được. Ta cần sự giúp sức của toàn thể dân Nam mới mong đánh đuổi được quân Tàu ra khỏi đất nước.

Lệ Hồng chột hiểu ra, cúi đầu:

- Bá phụ tha tội cho con !

Liêu Cốc thở dài:

- Con không có tội gì hết Hỡi ta như vậy là phải lắm rồi !

Nguyễn Quyện khê hỏi:

- Bẩm đạo nhơn Tình hình các nơi ra sao ?

Liêu Cốc gật đầu nói:

- Khá hơn trước nhiều Mọi người đều hướng mắt về Hạnh Hoa Thôn, chờ đợi Anh Kiệt phục hận.

Vũ Anh Kiệt thấy nôn nao trong dạ:

- Bẩm bá phụ Chúng con đã chiếm lại Hạnh Hoa Thôn, nhưng chỉ sợ không giữ nổi thôi. Tài nghệ của bọn Thất gia trang chắc bá phụ cũng biết.

Liêu Cốc gật đầu:

- Ta biết nhiều lắm Chính ta đã giết hai tên Tứ Điền và Lục Điền. Hiện chúng có mấy tên ở chốn này ?

Nguyễn Quyện đáp:

- Dạ ba tên:

Nhất Điền, Nhị Điền và Tam Điền Chúng luôn luôn sát cánh với Đỗ Kế tri huyện.

Nguyễn Quyện nói xong liền thuật rõ kế hoạch đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn cho Liêu Cốc đạo nhơn nghe. Liêu Cốc nói:

- Khá lắm Đánh chiếm hai dinh thự của Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế mà không tổn sinh mạng của quân ta thì thật đáng khen.

Rồi đạo nhơn quay sang hỏi Anh Kiệt:

- Nói vậy hiện giờ Tiểu Lý Bá vẫn còn ở trong núi Hạc Sơn ư ?

- Bẩm bá phụ đúng thế Tiểu Lý Bá đại huynh cùng với Bạch Nga tiểu thư, ái nữ của Nguyễn thúc phụ đang cầm chân đại quân Đỗ Kế - Sao cả hai liều lĩnh như vậy ? Liệu có thoát được chăng ? Bọn đạo sĩ Thất gia trang tài giỏi lắm Tiểu Lý Bá khó thắng được một tên.

Nguyễn Quyện nói:

- Tiểu Lý Bá còn giam giữ Ngọc Lan Bao nhiêu đó, cũng đủ làm cho Đỗ Kế phải rút quân rồi.

Có tiếng xôn xao trước cổng dinh, mọi người đều chạy lại. Anh Kiệt phóng mình tới trước hỏi:

- Chuyện gì thế ?

Quân lính chưa kịp đáp thì chàng thấy họ đang hợp nhau khiêng vào trong một người. Anh Kiệt thấy rõ mặt người ấy liền kêu lên:

- Tiểu Lý Bá đại huynh !

Liêu Cốc đạo nhơn, Nguyễn Quyện và toàn thể các nghĩa sĩ phái Hạnh Hoa đều sững sốt chạy đến bên Tiểu Lý Bá. Chàng hiệp sĩ thôn Cao Đồng nằm thiêm thiếp, mặt đầy máu, đôi mắt nhắm nghiền lại. Liêu Cốc đạo nhơn ôm xốc chàng dậy hỏi:

- Tiểu Lý Bá Sao ra nông nỗi này ?

Quân canh vội thưa:

- Chẳng hiểu vì sao. Chúng con đang canh gác trước cổng dinh, vụt thấy một người chạy tới, rồi hình như quá đuổi sức ngã lẫn ra, chúng con nhìn kỹ không ngờ là hiệp sĩ Tiểu Lý Bá.

Nguyễn Quyện lo sợ vô cùng. Ông bảo Anh Kiệt:

- Thế này là nguy rồi Chắc Tiểu Lý Bá bị bọn đạo sĩ Thất gia trang tàn hại.

Còn Bạch Nga ? Chắc nó đã lâm nạn Ông run giọng không nói thêm được nữa. Anh Kiệt, Lệ Hồng, Hoa Mai đều sững sờ, không biết phải làm sao. Tiểu Lý Bá trở về trong tình cảnh này thì nguy thật Cuộc chiến đấu đã xảy ra như thế nào ?

Liêu Cốc đạo nhơn xme qua bệnh tình của Tiểu Lý Bá trong lòng rất lo âu.

Đúng là chàng bị hơi độc của bọn đạo sĩ Thất gia trang, sinh mạng không đến nỗi nào, nhưng chỉ ngại là đôi mắt. Ông lấy linh đơn nhai nát rồi cạy miệng Tiểu Lý Bá nhét vào. Xong xuôi, ông bảo Anh Kiệt đưa Tiểu Lý Bá vào trong tìm chỗ để chàng nằm yên. Nguyễn Quyện khẽ hỏi Liêu Cốc:

- Liệu Tiểu Lý Bá hiệp sĩ tỉnh lại được chăng ?

- Không hề gì Chỉ ngại là đôi mắt !

Lệ Hồng rơm rớm nước mắt nói:

- Chắc đại huynh của con bị bọn Thất gia trang dùng độc dược tàn hại rồi Khi xưa Tiêu Hà thúc phụ cũng lâm tình trạng như thế.

Mọi người đều kêu lên:

- Trời ơi !

Anh Kiệt bỗng gọi Liêu Cốc:

- Bá phụ Anh con đã tỉnh.

Mọi người chạy đến bên giường. Tiểu Lý Bá đang đưa tay sờ soạng chung quanh rồi hỏi:

- Đây là đâu ? Ai đó ?

Toàn thể các hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn đều chưa xót nhìn nhau Chính họ đã trông thấy rõ ràng Tiểu Lý Bá không còn thấy gì được hết Liêu Cốc khẽ cất tiếng:

- Tiểu Lý Bá Ta là Liêu Cốc đây !

Tiểu Lý Bá run run giọng kêu lên:

- Bá phụ Trời ơi Sao con không thấy gì hết nè trời. Bá phụ Ở đâu ? Đây có phải là dinh thự Lục Ôn Hầu chăng ? Con có hẹn với Nguyễn lão tướng mà Nguyễn Quyện bước tới, nắm lấy tay chàng:

- Hiệp sĩ Ta là Nguyễn Quyện đây Sự thế ra làm sao ? Bạch Nga đâu ? Em nó có mệnh hệ gì chăng ?

Tiểu Lý Bá nắm chặt lấy bàn tay của Nguyễn Quyện lắc đầu:

- Nguy rồi lão tướng Bạch Nga đã bị bắt.

Nguyễn Quyện gào lên:

- Bạch Nga bị bắt ? Ai bắt ? Bọn Lục Ôn Hầu ?

- Vâng Chính các đạo sĩ Thất gia trang Con không ngờ bọn chúng ghê gớm như vậy !

Anh Kiệt hỏi nhanh:

- Đại huynh Thuật cho chúng em nghe đi. Bọn chúng làm thế nào vào trong vùng Hạc Sơn được ? Anh không tuôn đá cho chặn bít lối vào ư ?

Tiểu Lý Bá lắc đầu:

- Mọi cuộc phòng thủ đều vô dụng Vì bọn chúng giảo quyết khôn lường.

Chúng kéo binh qua vùng Hạc Sơn một cách bình thản rồi rẽ đường sang núi Phục Sơn. Anh chưa rõ chúng định làm gì nên vẫn ngồi đợi. Không ngờ Nguyễn Quyện hỏi nhanh:

- Chuyện gì đã xảy ra ?

Tiểu Lý Bá buồn rầu nói:

- Dạ, bọn đạo sĩ Thất gia trang lên vào trong núi Hạc Sơn Tài nghệ của chúng thật phi phàm Cách thức phòng thủ của ta chỉ là trò chơi trẻ con đối với chúng.

Nguyễn Quyện hỏi:

- Các con chường mặt giao đấu cói chúng ư ?

- Dạ không Nhác trông thấy chúng, con biết mình không phải tay đối thủ vội vàng cùng Bạch Nga mang Ngọc Lan lên động Phù Vân trên ngọn Hạc Sơn.

- Lên đó yên ổn lắm rồi Tại sao ra có sự ?

- Có lên được tới đó đâu Chỉ thoát đi một lối đường lên núi thì Ngọc Lan vụt kêu cứu vang trời Trong lúc bất cập, con điểm huyết con bé đó, nhưng lại chạm nhầm tử huyết Hoa Mai kêu lên:

- Đại huynh Thế là Ngọc Lan - Đã chết !

Anh Kiệt nhìn anh nói nhỏ:

- Ngọc Lan chết cũng đáng đời, không oan ức gì nữa vì chính nó đã âm mưu cho bọn do thám đầu độc Tiêu Hà thúc phụ.

Hoa Mai cất giọng buồn buồn:

- Em khổ tâm là không được chính tay mình hạ sát con bé đó để trả hận cừu.

Tiểu Lý Bá từ từ cất tiếng:

- Cái chết của Ngọc Lan càng gây tai hại cho anh nhiều hơn. Nếu nó còn sống, anh và Bạch Nga tiểu thư có thể thoát khỏi vòng vây dễ dàng. Vì khi còn Ngọc Lan trong tay, bọn đạo sĩ Thất gia trang đâu dám hạ thủ.

Nguyễn Quyện nóng lòng hỏi:

- Bạch Nga vì sao bỏ bắt ?

- Bọn Nhất Điền, Nhị Điền, Tam Điền nghe tiếng kêu cứu, vụt tới vây quanh.

Con và Bạch tiểu thư bị chặn đường đành tuốt gươm ứng chiến. Bọn đạo sĩ Thất gia trang thấy Ngọc Lan đã chết thì nổi giận muốn băm vằm thân xác chúng con.

Toàn thể các nghĩa sĩ đều lo sợ nhìn Tiểu Lý Bá. Chàng tiếp:

- Con đâu phải là tay đối thủ của bọn chúng, nhưng lúc bất cập vẫn phải đối phó đến kỳ cùng. Bạch Nga tiểu thư vì đuối sức bị Tam Điền đánh rớt kiếm rồi bị bắt sống. Riêng con, đang giao đấu với Nhất Điền thì Nhị Điền tung Á «độc dược» trên hơi gió. Con tối tăm cả mặt mũi nên liều đánh bậy mấy đường kiếm rồi chạy đi.

Liêu Cốc đạo nhơn ngạc nhiên hỏi:

- Bọn đạo sĩ Thất gia trang không đuổi theo ư ?

- Con không hiểu lý do gì chúng chẳng đuổi theo. Có lẽ vì thấy Ngọc Lan nằm sóng xoài dưới đất, chúng muốn hợp nhau cứu tử cho nàng.

Mọi người cùng im lặng nhìn Tiểu Lý Bá với vẻ mặt rầu rầu. Dù thoát chết nhưng chắc trọn đời người hiệp sĩ thôn Cao Đồng không còn trông thấy ánh sáng nữa. Tiểu Lý Bá nói tiếp:

- Con định phương hướng chạy tràn về Hạnh Hoa Thôn, hy vọng Nguyễn thúc phụ đã chiếm dinh thự này rồi.

Nguyễn Quyện đau lòng lắm Ông có mỗi một đứa con, không thương làm sao được. Nhưng trước tình cảnh này ông cũng điềm đạm nói:

- Bạch Nga nằm trong tay giặc thật đáng ngại Ngọc Lan chết chắc chúng khó dung tha cho nó !

Anh Kiệt hỏi Liêu Cốc đạo nhơn:

- Bẩm bá phụ Chúng ta phải làm sao bây giờ ?

- Thế trận do Nguyễn lão tướng và các con vạch ra thì cứ theo đó mà thi hành.

Việc mất còn trong lúc binh đao là thường sự, chớ để lòng mình mất hết nhuệ khí.

Liêu Cốc nói thế là muốn nhắc chừng Nguyễn Quyện. Đạo nhơn ngó lão tướng nói thêm:

- Tình cảnh Bạch Nga nguy ngập thật nhưng vẫn chưa đáng sợ bằng hoàn cảnh của toàn thể phái Hạnh Hoa hiện tại. Tất cả đất nước đều hướng về ngọn đồi này chờ đợi cuộc rửa thù phục hận Ta bại trận, chẳng những bị tiêu diệt hẳn mà toàn thể các môn phái võ trong nước sẽ qui hàng quân binh Hán triều ngay. Dù muốn dù không toàn thể chúng ta cũng phải một còn một mất với giặc.

Nguyễn Quyện, Anh Kiệt, Lệ Hồng, Hoa Mai, Mạc Tuyết Lan đều chăm chú nghe lời dạy bảo của Liêu Cốc đạo nhơn. Họ cũng nhận thấy là rất chí lý Ngay trong khi đó, có tiếng vó câu rộn rịp rồi Tần Ngọc chạy vụt vào cửa dinh báo tin:

- Quân giặc đã trở về. Nguyễn thúc phụ, Vũ huynh Xin ra ứng chiến.

Nguyễn Quyện hơi bàng hoàng trước tin con gái, nhưng giờ phút này ông quên hết tình riêng. Danh dự của phái Hạnh Hoa, trách nhiệm trước các môn phái võ trong nước Chết thì thôi, chớ còn sống quyết chiến đấu đến kỳ cùng.

Nguyễn Quyện hỏi:

- Toàn thể bọn chúng đến đây một lúc ư ?

- Bẩm lão tướng Lục Ôn Hầu và đoàn kỵ sĩ chừng như nóng lòng đi trước. Đại kỳ của Đỗ Kế còn chậm rãi ở xa.

Nguyễn Quyện quay sang Liêu Cốc đạo nhơn:

- Bạch đạo nhơn Như vậy là trận đánh phải xảy ra ở tại Hạnh Hoa Thôn rồi !

Xin trao quyền điều khiển quân binh tướng sĩ cho đạo nhơn.

Liêu Cốc lắc đầu:

- Sao lạ vậy ? Lão tướng cứ theo kế hoạch thi hành. Ta có mặt ở đây để chặn đứng hành động của bọn Thất gia trang thôi Với bọn đó, sức ta ở đây chưa thắng nổi, còn cần sự tiếp tay của các lão huynh môn phái khác.

Nguyễn Quyện thấy Liêu Cốc không nhận quyền điều khiển liền bảo các tướng và các hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn:

- Trận này quan hệ vô cùng, nên ta phải dùng toàn lực, vừa tài năng, vừa mưu chước. Bây giờ hãy nghe lệnh ta truyền Hoa Mai, Mạc Tuyết Lan, dẫn một đội quân trấn giữ từ Giang Hồ Quán đến dinh thự này; Anh Kiệt, Lệ Hồng cho quân tấn mất trong rừng Phục Lâm. tất cả chờ hiệu lệnh của ta mới ứng chiến.

Hồng Nhi xin theo Mạc Tuyết Lan. Anh Kiệt, Lệ Hồng nhìn con mỉm cười:

- Con cái lạ lòng chưa ? Không theo cha mẹ lại theo cô Mạc Tuyết Lan Chắc ta cho luôn cô ấy quá !

Mạc Tuyết Lan ôm chầm lấy Hồng Nhi bảo Anh Kiệt, Lệ Hồng:

- Anh chị không lo Em có mệnh hệ nào, bọn chúng mới chạm đến Hồng Nhi được.

Tần Ngọc nóng lòng hỏi Nguyễn Quyên:

- Như vậy là con và chị Phi Hồng Yến khởi tấn công trước tiên.

Nguyễn Quyên lắc đầu:

- Không Ta có nói thế bao giờ ? Toàn thể hãy ẩn mặt, làm như không có chuyện gì xảy ra ở Hạnh Hoa Thôn. Cứ để chúng trở về dinh thự này. Ta và Liêu Cốc đạo nhơn sẽ phòng thủ nơi đây.

Mọi người đều hiểu ý lão tướng nên vội vã lên đường. Tần Ngọc hấp tấp ra đầu xóm để ban lệnh án binh bất động cho quân sĩ của Phi Hồng Yến kịp ẩn mình.

Bọn Lục Ôn Hầu rần rộ kéo lên đồi. Hắn có vẻ không vui vì cái chết bất ngờ của Ngọc Lan. Vây đánh sào huyệt bọn Hạnh Hoa Thôn đã không tiêu diệt được hết mà còn để thiệt mạng mất một đứa cháu cưng. Đỗ Kế như điên dại và truyền lệnh tàn phá khắp vùng. Bao nhiêu kho lương dự trữ của quân Hạnh Hoa Thôn đều bị đốt sạch Họ Đỗ còn muốn banh thây xẻ thịt con bé Bạch Nga vừa bắt được, nhưng Nhất Điền cương quyết ngăn cản. Lão đạo sĩ Thất gia trang đã nói:

- Chưa rõ bọn Hạnh Hoa Thôn sẽ hành động ra sao, nhưng chúng bỏ sào huyệt thành linh là điều đáng ngại lắm Biết đâu con bé này sẽ giúp ích được ta.

Rồi lão truyền lệnh tra tấn Bạch Nga tìm xem cánh quân Hạnh Hoa Thôn đi về đâu. Bạch Nga chịu đựng bao nhiêu cực hình dọc theo đường nhưng nhất định không khai. Nàng cố giữ sự im lặng. Đoàn quân trở về gần tới ngọn đồi Hạnh Hoa mà Bạch Nga vẫn nhất định không khai. Đỗ Kế thét mắng rền trời, thỉnh thoảng nhìn chiếc thây của Ngọc Lan đang được văng về khóc rưng rức. Lão không trừng trị được Bạch Nga, nên quay sang trách cứ chư vị đạo sĩ Thất gia trang. Đỗ Kế cho họ không hết lòng giúp mình nên con lão mới chết.

Nhất Điền, Nhị Điền biết họ Đỗ đang đau khổ, không chấp nhứt, chỉ có Tam Điền là lộ vẻ bức bối. Đã liều thân giúp Đỗ Kế mà cứ bị lão nặng nhẹ luôn. Tuy nhiên, thấy hai anh không có thái độ, Tam Điền cũng im lặng.

Lục Ôn Hầu thấy tình thế đó, sợ Đỗ Kế trách cứ tới mình nên giục ngựa kéo đội kỵ binh đi trước. Hắn về đến ngọn đồi, nhìn khắp nơi thấy bốn bề vắng lặng thì vừa lòng lắm. Đội kỵ binh của họ Lục lên đồi rồi thẳng đường về dinh thự. Trong dinh bấy giờ vắng lặng như tờ. Trên bờ thành, mấy tên lính canh đứng gác y như lúc họ Lục dẫn quân đi. Lục Ôn Hầu vô tình cứ cho quân kỵ tiến thẳng vào trong dinh.

Nhưng khi vào đến bên trong, họ Lục chưa kịp xuống ngựa thì nghe tiếng cánh cửa dinh đóng sầm lại. Họ Lục ngạc nhiên quay ra:

- Kìa Sao bây đóng cửa dinh ? Đồ tri huyện sẽ đến đây đó !

Nhưng lạ chưa Quân canh đều mất dạng, rồi từ đâu một lệnh truyền sang sảng:

- Lục Ôn Hầu Buông gươm xuống Ngày tàn của mi đã đến !

Tiếng nói vừa dứt, từ trên các ngõ ngách, trên nóc ngói, hàng trăm hàng ngàn quân sĩ Hạnh Hoa Thôn nhô đầu lên, tay cầm cung tên, gươm giáo. Lục Ôn Hầu và đám võ sư tướng sĩ đều hồn phi phách tán Hấn lắm lắm:

- Chết rồi Ta đã lầm mưu quân giặc !

Hấn liếc thấy Nguyễn Quyên đứng trên lầu cao với một đạo nhơn thì vội vã phóng mình nhảy lên thét:

- Bấy đâu Tần công ngay đi !

Lục Ôn Hầu biết mình thất thế, đứng xuôi tay cũng chết thôi Thà liều mạng đánh một trận, có bị giết cũng cam lòng Mà biết đâu, nhờ cuộc giáp chiến, đại binh của Đỗ Kế sẽ thoát vòng nguy khốn. Đội kỵ binh nghe lệnh Lục Ôn Hầu liền tuốt kiếm la hét vang lên.

Nhưng Nguyễn Quyện nào phải tay vừa, Ông đã từng điều binh khiển tướng đánh những trận lớn ở Phiên Ngưng Thành nên sự xoay trở trong lúc ứng chiến nhanh nhẹn khác thường. Thấy thái độ của Lục Ôn Hầu, ông bảo nhanh vào tai Liêu Cốc đạo nhơn:

- Phiên đạo nhơn ra tay giữm để giết tên Lục Ôn Hầu tàn bạo, kéo dây dưa quân binh Đỗ Kế và bọn Thất gia trang tới đây ta sẽ khó thắng hơn.

Liêu Cốc gật đầu:

- Lão tướng yên tâm Ta lãnh phần hạ sát tên Lục Ôn Hầu cho, trước để giúp lão tướng sau phục thù cho những tráng sĩ đã tới Hạnh Hoa Thôn thăm mồ Vũ Anh Tùng hiền đệ mà tử nạn.

Đạo nhơn dứt lời, Lục Ôn Hầu đã nhảy xổ lên vung kiếm chém vào đầu Nguyễn Quyện. Liêu Cốc tuốt kiếm ra đánh bật lên trong lúc họ Nguyễn nhảy đi nơi khác truyền quân binh xạ tiễn. Một tiếng Ầ «roảngẦ» vang lên, thanh kiếm của Lục Ôn Hầu gãy tiện làm đôi. Hắn thất kinh hồn vía, cầm lấy chuôi kiếm đứng nhìn sững địch thủ. Liêu Cốc đạo nhơn cười nhạt:

- Lục Ôn Hầu Mi có biết ta là ai chẳng ?

Họ Lục bàng hoàng nhìn đạo nhơn, không nhớ đã có gặp lần nào ? Liêu Cốc liền nói:

Trước khi đưa người về châu Diêm chúa, ta tưởng cũng nên cho mi biết bí danh. Ta là Liêu Cốc đạo nhơn, một trong năm người cầm đầu phái Hạnh Hoa đây.

Lục Ôn Hầu sững sờ kêu lên:

- Liêu Cốc đạo nhơn !

- Phải rồi Người có muốn trần trời gì chẳng ?

Lục Ôn Hầu biết mình khó thoát nên liệng đại thanh kiếm gãy vào mình Liêu Cốc rồi tìm đường tháo chạy. Liêu Cốc né sang bên nhảy vọt theo thét lớn:

- Lục Ôn Hầu Người có chạy đằng trời cũng không thoát được. Oan hồn các dũng sĩ Hạnh Hoa Thôn đang kêu réo người kia !

Liêu Cốc dứt lời, chém véo ót Lục Ôn Hầu. Hắn thét lên một tiếng lớn:

- Trời ơi !

Rồi ngã nhào từ trên lan can lầu xuống dưới sân. Nửa mảnh đầu phía sau bay mất. Lục Ôn Hầu té sấp xuống, chết lịm Liêu Cốc kết liễu cuộc đời họ Lục quá nhanh khiến bọn kỵ sĩ của hắn mất hết tinh thần.

Nguyễn Quyện truyền quân Hạnh Hoa Thôn xạ tiễn như mưa bắc, những tên kỵ sĩ ngồi tên lưng ngựa đều trúng tên rơi xuống đất. Một số khác phải né mình bên hông những con tuần mã để khỏi bị trúng thương. Chừng thấy Lục Ôn Hầu té chết, chúng càng kinh sợ hơn muốn tìm đường tháo chạy nhưng cửa dinh đã đóng chặt từ lâu rồi.

Nguyễn Quyện muốn tiêu diệt chúng ngay, nên ra lệnh cho các nghĩa sĩ Hạnh Hoa Thôn nhảy xuống đất. Cuộc giao chiến tiếp diễn, nhưng số quân Hạnh Hoa Thôn quá đông, chỉ một lúc sau là quân kỵ của Lục Ôn Hầu lớp chết, lớp qui hàng.

Nguyễn Quyện ra lệnh ngừng tấn công; những kẻ đầu hàng được đưa đến các nhà kho. Các nghĩa sĩ Hạnh Hoa Thôn lại phải lôi xác đám quân kỵ và Lục Ôn Hầu đem đi nơi khác. Nguyễn Quyện vừa lòng lắm trước sự thắng trận vẻ vang. Ông đến bên Liêu Cốc đạo nhơn, toan mở lời thì đạo nhơn đã nói:

- Coi kìa Hình như đại quân của Đỗ Kế đã tới kia rồi.

Nguyễn Quyện nhìn theo cánh tay của Liêu Cốc thì thấy một đoàn người ngựa đang lên đồi. Chúng qua ngang chỗ phục binh của Phi Hồng Yến, Tần Ngọc mà không hay biết gì cả.

Liêu Cốc mở to mắt nhìn và thấy rõ ràng ba tên đạo sĩ Thất gia trang đang đi đầu. Đỗ Kế đi kế cận bên chiếc võng khiêng xác Ngọc Lan. Bỗng đâu cả đoàn người ngựa đều đứng dừng lại. Nguyễn Quyện ngạc nhiên:

- Sao vậy ? Bọn chúng biết có phục binh rồi sao ?

Liêu Cốc nhìn kỹ phía Giang Hồ Quán. Thấy một kỵ sĩ đang giục ngựa lướt tới.

Ông bảo Nguyễn Quyện:

- Bậy quá Tên tiền đạo của Đỗ Kế đã biết có chúng ta đây rồi. Sao vậy kìa ?

Liêu Cốc nhìn xuống bờ thành dinh thự, thấy ba bốn tên quân kỵ nằm chết gục thì ngạc nhiên hỏi:

- Kìa, ai giết chúng ?

Nguyễn Quyện cũng vừa nhìn thấy mấy xác chết ở ngoài hào thành liền hỏi lớn:

- Ai giết quân kỵ ngoài rào dinh thự ?

Có tiếng nghĩa quân đáp:

- Dạ chúng tôi Bọn đó không vào kịp trong dinh nên sốt toan tìm đường thoát chạy, buộc lòng chúng tôi phải hạ sát.

Nguyễn Quyện toan trách mắng chúng nhưng Liêu Cốc chặn lại:

- Thôi đã lỡ rồi Đừng làm quân sĩ nhụt ý chí. Chính vì mấy chiếc thuyền đó mà đại quân của Đỗ Kế đang dừng lại.

Nguyễn Quyện hỏi:

- Chúng ta phải làm gì bây giờ ?

Liêu Cốc đạo nhơn nhìn qua trận thế bảo Nguyễn Quyện:

- Nhất định là chúng ta phải chường mặt giao chiến với chúng, tình trạng này không thể dụ chúng vào dinh thự.

Nguyễn Quyện nói:

- Đại binh của Đỗ Kế đã lọt vào vòng vây của quân ta rồi đó Phi Hồng Yến, Mạc Tuyết Lan, Tần Ngọc, Hoa Mai chắc cũng đang hồi hộp lắm. Mặt tướng chỉ ngại Liêu Cốc hỏi ngay:

- Lão tướng sợ gì ?

- Bọn đạo sĩ Thất gia trang Chúng có đến ba tên, kiếm thuật, đạo pháp hơn người. Sợ chúng ta khó thắng nổi.

- Đúng vậy Lúc này bản đạo có nói muốn diệt chúng phải cần có sự tiếp tay của các lão hiệp ở môn phái khác.

Nguyễn Quyện kêu lên:

- Nhưng hiện giờ chúng ta phải làm sao, bạch đạo nhơn ?

Liêu Cốc đạo nhơn vỗ vào thanh đao mang ở bên hông rồi nói:

- Lão tướng chớ lo Tuy không hạ được hết bọn chúng, nhưng ta tin tưởng sẽ làm cho chúng bó tay mà rút đi nơi khác.

Nguyễn Quyện nhìn Liêu Cốc đạo nhơn nửa tin nửa ngờ. Trong khi đó, có tiếng quân reo hò vang dậy. Đại quân của Đỗ Kế như thác lũ ồ ạt tràn thẳng đến dinh thự Lục Ôn Hầu. Đỗ Kế và tam đạo nhơn Thất gia trang hùng hổ đi đầu. Liêu Cốc bảo Nguyễn Quyện:

- Để chúng tiến vào dinh hăng hay.

Nguyễn Quyện hỏi:

- Mặt tướng phát hiệu lệnh cho Phi Hồng Yến, Hoa Mai bọc hậu được chưa đạo nhơn ?

Liêu Cốc lắc đầu:

- Khoan Cứ để họ nằm yên chờ ta nói chuyện với bọn Thất gia trang trước đã.

Nguyễn Quyện chẳng rõ sự thể ra làm sao, nhưng cũng phải nghe theo lời Liêu Cốc. Đỗ Kế dẫn quân binh đến trước của dinh thự, hét lớn:

- Bọn khốn khiếp Chỉ có tài đánh trộm Ta kéo đại binh phá tan sào huyệt của bây rồi.

Liêu Cốc đạo nhơn bước lên vọng lâu nhìn xuống:

- Kìa Đỗ tri huyện Chi mà hùng hổ thế ?

Đỗ Kế nhìn Liêu Cốc bàng hoàng không rõ ông là ai, nhưng cả ba đạo sĩ Thất gia trang cùng kêu lên một lượt:

-Ồ, Liêu Cốc đạo nhơn !

Đỗ Kế sững sờ:

- Liêu Cốc kẻ cầm đầu phái Hạnh Hoa !

Liêu Cốc cúi đầu thi lễ:

- Kẻ hèn mọn này xin ra mắt chư vị Thật phiền quá Các cháu ở nhà không biết oai trời nên chạm nhằm chư vị đạo sĩ ở Thất gia trang.

Nhất Điền biết Liêu Cốc nói lời châm chọc liền gầm lên:

- Liêu Cốc Phen này nhà ngươi không sống được đâu. Lần trước, mi giết Tứ Điền và Lục Điền, mối thù còn ràng ràng đó. Bọn ta đã lùng kiếm mi khắp nơi.

- Đáng buồn thật Phải để bản đạo tới để gặp chư vị.

Tam Điền nổi nóng thét:

- Hai anh đừng nói chuyện nhiều với nó nữa. Phải giết nó ngay đi !

Tam Điền dứt lời nhảy vọt lên khoa kiếm chém ngã mấy tráng sĩ đứng trước mặt Liêu Cốc. Hấn hành động quá nhanh nên những người kia không tránh kịp ngã gục xuống tất cả. Đỗ Kế liền thét quân binh tướng sĩ tấn công dinh thự.

Liêu Cốc nhảy tránh sang bên rồi rút phất thanh đoản đao bên mình, hét:

- Tam Điền Chớ hành hung. Hãy coi thanh đao này !

Nhất Điền và Nhị Điền cũng đã phóng lên mặt thành tiếp tay với em. Đột nhiên bọn chúng cùng kêu lên hốt hoảng:

- Trời Thanh đoản đao của Ngũ Điền.

- Làm sao lọt vào tay Liêu Cốc ?

Liêu Cốc dừng tay nhìn cả ba tên đạo sĩ, nói:

- Thế nào ? Tam vị đã nhìn thấy vật báu này chưa ? Đây là thanh đao lưu truyền của phái Thất gia trang đó Chư vị hãy nhìn cho kỹ đi.

Tam Điền sững sờ bảo hai anh:

- Kìa Tại sao thanh đao của Ngũ Điền lại ở trong tay lão ấy ?

Nhất Điền, Nhị Điền bàng hoàng không kém gì em Bảy người trong phái Thất gia trang, người nào cũng có thanh đoản đao gia truyền ấy. Mỗi người một kiểu khác nhau. Có chết là thôi, chớ không khi nào để rời khỏi thân mình. Nay thấy Liêu Cốc cầm thanh đao của Ngũ Điền, bọn Nhất, Nhị, Tam đều lo sợ “Không

lẽ Ngũ Diên cũng đã bị hạ sát rồi sao ? Từ lâu Ngũ Diên vẫn theo sát bên mình Phi Hồng Xà ở bờ Nam Hải mà ” Nhị Diên gầm lên:

- Liêu Cốc Mi đã giết Ngũ Diên rồi ư ? Thế thì mi không thể nào thoát được.

Liêu phóng tới chém xả vào đầu Liêu Cốc. Đạo nhơn nhảy tránh sang bên nói:

- Hãy khoan Tam vị chớ nóng nảy sinh ra phiền lòng nhau Ta nói mau cho biết là Ngũ Diên vẫn còn sống, nhưng hiện ở trong tay của ta.

Nhất, Nhị, Tam đều sững sờ nhìn Liêu Cốc:

- Ở trong tay mi ? Láo. Đời nào Ngũ Diên còn sống lại để mất thanh đao gia truyền !

Liêu Cốc cười:

- Ta biết các người sẽ không tin bằng lời, nên mới mang thanh đoản đao của phe Thất gia trưng theo làm bằng chứng.

Tam Diên hỏi:

- Bằng cơ nào mi bảo Ngũ Diên còn sống ?

Liêu Cốc liền móc trong áo ra một mảnh hồng điều quấn vào một chiếc đũa sắt.

Đạo nhơn liệng chiếc đũa trước mặt bọn đạo sĩ Thất gia trưng nói:

- Hãy xem xho kỹ !

Nhất Diên, Nhị Diên ngơ ngác nhìn Liêu Cốc đạo nhơn, trong lúc Tam Diên khò xuống mở tấm giấy hồng điều. Hấn vụt kêu lên:

- Trời ơi Ngũ Diên Rồi quay lại hai anh, Tam Diên nói:

- Ngũ hiền đệ bị bắt thật rồi Nó kêu gọi chúng ta. Nét chữ của nó rành rành.

Nhất Diên, Nhị Diên cầm bức thư lên xem, về mặt dần dần thay đổi Liêu Cốc thấy thái độ của chúng liền nói thêm:

- Đó Các người đã thấy rõ chưa ? Ta nào có nói ngoa Ngũ Diên đã giúp Phi Hồng Xà gây bao nhiêu oán hận khắp vùng Nam Hải. Ta hạ Ngũ Diên, sở dĩ chưa giết là vì nghĩ đến các người. Chúng ta còn có thể bàn bạc với nhau mà Nhất Diên hỏi ngay:

- Bàn bạc gì ?

Liêu Cốc bảo:

- Trong thư Ngũ Diên kêu gọi đến các người. Muốn cho hấn sống sót phải theo điều kiện giao kết của ta trước đã.

Nhị Diên đã thấy rõ nét chữ của Ngũ Diên, nên không còn hùng hổ nữa. Bọn chúng có tất cả bảy người. Tứ Diên và Lục Diên đã bị giết, bây giờ Ngũ Diên lâm nguy không lẽ chúng làm ngơ ? Cứ bị hạ sát lần mòn như vậy, phái Thất gia trưng sẽ không còn mấy người. Cho nên khi nghe Liêu Cốc đạo nhơn ra điều kiện, Nhị Diên hỏi ngay:

- Điều kiện gì ? Mi nói ngay đi.

Liêu Cốc nhìn ba tên đạo sĩ Thất gia trưng điềm đạm nói:

- Các người đã theo Qua Thuyền tướng quân tràn sang chiếm đóng nước Nam gây bao nhiêu tội ác Dân Nam nhứt định sẽ rửa thù phục hận và đánh đuổi quân Hấn triều ra khỏi Phiên Ngưng Thành. Vì vậy trong tương lai thế nào bọn bây và ta cũng sẽ gặp lại nhau nhiều lần.

Tam Diên nói nhanh:

- Liêu Cốc Đừng nói nhiều Bọn ta và nhà người mang mối thù bất đội chung trời Hiện giờ mi muốn ra điều kiện gì cứ nói Bọn ta chỉ cần cho Ngũ Diên sống sót.

Liêu Cốc gật đầu:

- Tốt lắm Vậy thì bây hãy rời khỏi nơi này, không được can thiệp giúp Đỗ Kế.

Ta hứa khi trở về Nam Hải sẽ thả Ngũ Điền ngay.

Nhất Điền, Nhị Điền, Tam Điền nhìn nhau có vẻ suy nghĩ lung lắm. Nhất Điền nói:

- Chúng ta làm sao tin người được ? Nếu người không thả Ngũ Điền ?

Liêu Cốc cười nhạt nói:

- Phái Hạng Hoa không bao giờ nuốt lời. Vả lại bọn bây cũng không còn cách nào khác được. Nếu nghe ta, Ngũ Điền sẽ sống, còn bằng không, chẳng bao giờ bây thấy mặt hắn nữa !

Nhất Điền bực tức nói:

- Liêu Cốc Mi đừng lếu láo mà lắm.

Nhị Điền chặn lời anh:

- Đừng đại huynh Hãy nghĩ kỹ trước khi hành động. Sinh mạng Ngũ hiền đệ rất quan hệ đối với anh em ta.

Trong lúc đó, Đỗ Kế đang đốc xuất quân binh tướng sĩ phá dinh thự, nhưng các nghĩa sĩ Hạng Hoa Thôn dưới sự điều khiển của Nguyễn Quyện lão tướng phản công vô cùng mãnh liệt.

Riêng phần Phi Hồng Yến, Tần Ngọc, Hoa Mai, Mạc Tuyết Lan, họ hết sức ngạc nhiên. Trận đánh đã khởi diễn, không rõ vì lẽ gì Nguyễn Quyện lão tướng và Liêu Cốc đạo nhơn vẫn chưa phát lệnh cho họ đánh bọc hậu cánh quân của Đỗ Kế ? Họ rất nóng lòng nhưng không dám trái lệnh.

Đỗ Kế gầm thét vang trời, nhưng quân sĩ vẫn không tràn lên được mặt thành.

Một cận tướng của họ Đỗ vụt nói:

- Bẩm tướng công Còn nàng Bạch Nga Sao ta không mang nàng ra để dọa Nguyễn Quyện ?

Đỗ Kế chợt nhớ ra liền cho lôi cổ Bạch Nga ra trước cửa dinh.

Quân Hạng Hoa Thôn thấy Bạch Nga liền ngừng giao đấu sững sốt kêu lên:

- Trời Bạch Nga tiểu thư Làm sao bây giờ ?

Nguyễn Quyện thấy chúng đưa Bạch Nga ra để đe dọa mình thì xót xa lắm. Dk tướng đầu đã nắm lợi thế nên cất tiếng:

- Quân Hạng Hoa Thôn Hãy buông khí giới qui hàng đi. Không ta sẽ giết con bé này !

Nguyễn Quyện chợt nhớ đến vợ con Đỗ Kế và nàng Ái Cơ còn bị mình giam giữ thì mừng rỡ lắm Ông truyền quân sĩ đưa họ lên mặt thành rồi gọi Đỗ Kế:

- Đỗ tri huyện Hãy nhìn kỹ ai đây !

Đỗ Kế ngược mắt trông lên và sững sờ khi thấy vợ con và ái thiếp nằm trong tay quân giặc. Đỗ phu nhân, Ái Cơ kêu khóc vang trời:

- Tướng công ơi là tướng công !

- Cứu thiếp với tướng công ơi !

Đỗ Kế rụng rời cả tay chân, liền hạ lệnh cho quân sĩ ngừng cuộc tấn công.

Bạch Nga tuy bị hành hạ, dờ sống dờ chết, nhưng cũng còn đủ sáng suốt để biết rằng quân mình đã chiếm được dinh thự của Lục Ôn Hầu. Và hiện tại Đỗ Kế đang lợi dụng nàng để lung lạc tinh thần quân binh Hạng Hoa Thôn.

Trong khi đó, Đỗ tri huyện đâm ra hoang mang trước những lời kêu cứu bi thảm của vợ con, ái thiếp Ông không còn tự chủ được nữa, nên cất tiếng bảo Nguyễn Quyện:

- Ta muốn bàn với quân Hạnh Hoa Thôn một chuyện có được chăng ?

Nguyễn Quyện hỏi ngay:

- Người muốn bàn chuyện gì ?

- Ta muốn trao đổi giữa vợ con, ái thiếp của ta và đứa con gái của người Tam vị đạo trưởng Thất gia trang đều có vẻ mừng vì không ngờ Đỗ Kế thốt ra những lời đó. Nếu vậy, họ có rời bỏ nơi này để cứu mạng cho Ngũ Điền, Đỗ Kế cũng sẽ không trách phiền gì !

Nguyễn Quyện lão tướng khẽ hỏi Liêu Cốc đạo nhơn:

- Bẩm đạo nhơn Đỗ Kế có lời như thế, mặt tướng phải xử trí ra làm sao ?

Liêu Cốc nói ngay:

- Nên bàn bạc với hần lăm Nhưng nhớ kỹ sau khi trao đổi rồi hần vẫn tiếp tục tấn công quân ta đó Đạo nhơn vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng Bạch Nga từ dưới chân tường vọng lên:

- Cha ơi Cha Hãy tiếp tục.. trận đánh Đùng nghĩ gì đến con nữa hết Nguyễn Quyện nhìn xuống tìm con, trong lòng chua xót vô cùng. Trong giờ phút này, Bạch Nga vẫn một lòng nghĩ đến đại cuộc Ông cất tiếng bảo Đỗ Kế:

- Người hãy thả Bạch Nga ra đi Ta sẽ truyền quân sĩ đưa vợ con và ái thiếp của người xuống Đỗ Kế gật đầu ưng thuận, nhưng Bạch Nga bỗng thét lên:

- Không Cha đừng làm thế Đùng vì con mà hỏng đại sự Con bị tra tấn thế này, có sống cũng bằng thừa Cha hãy giữ vợ con Đỗ Kế để toàn thắng trận này Nàng nói xong cắn lưỡi tự sát. Nguyễn Quyện thấy con quần quai rồi gục đầu xuống ngất lịm thì đau đớn kêu lên:

- Bạch Nga Con, trời ơi !

Toàn thể quân sĩ Hạnh Hoa Thôn đều xúc động trước khí tiết của nàng. Bạch Nga quyết chết để cho nghĩa quân toàn thắng.

Đỗ Kế và toàn thể các tướng Tàu đều khiếp đảm trước cái chết của Bạch Nga.

Chúng cũng sẽ không biết phải hành động ra sao ?

Bên trong vòng dinh, nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn qua phút đột ngột ban đầu, trong lòng bỗng sục sôi oán hận Họ nhảy tràn xuống mặt thành không còn chờ đợi lệnh truyền của Nguyễn Quyện lão tướng. Họ tiến tới đâu là hô chém giết tới đó Quân binh Đỗ Kế đã mất nhuệ khí hần rồi, nhưng cũng ráng chống trả để tìm sinh lộ.

Đỗ Kế nhìn lên phía vợ con và nàng Ái Cơ thì thấy cả ba bị lôi trở vào trong.

Quan huyện Châu Diên đã thấy cơn nguy của mình liền quay sang cầu cứu bọn đạo sĩ Thất gia trang:

- Chư vị nên ra tay là vừa Chắc quân giặc giết vợ con bản chức quá ! Nhất, Nhị, Tam Điền lặng lẽ nhìn nhau. Trên mặt thành Liêu Cốc đạo nhơn chợt hiện ra hỏi bọn đạo sĩ:

- Thế nào các người ? Đã suy nghĩ kỹ càng chưa ? Sinh mạng Ngũ Điền hiện như chỉ mảnh treo chuông đó Nhị Điền ngó Đỗ Kế rồi hỏi:

- Người muốn bọn ta bỏ nơi này mà đi thì phải rút quân ra khỏi Hạnh Hoa Thôn trước đã Phải trả dinh thự Lục Ôn Hầu cho Đỗ tri huyện Liêu Cốc cười nhạt:

- Nhị Điền mơ ngủ chẳng ? Sao bọn ta phải trả dinh thự Lục Ôn Hầu ?

- Vì thuộc quyền của Đỗ Kế !

Đạo nhơn nạt lớn:

- Quyền gì ? Quyền cướp nước, chiếm đất đai tài sản của dân Nam ư ? Nhị Điền đừng nói hồ đồ Chẳng những bọn này phải trả Hạnh Hoa Thôn mà còn phải rút quân về Tàu nữa đó Và kỳ cho bấy như vậy, vì dân Nam đã oán hận quá nhiều rồi Nhị Điền uất hận tuốt kiếm ra khỏi vỏ. Đỗ Kế mừng rỡ vô cùng. Binh

của hắn bị tấn công xiềng xiềng, nhưng lo gì một khi bọn đạo sĩ Thất gia trang ra tay thì dù có hàng vạn quân cũng chẳng có nghĩa gì Tam Điền bỗng đưa tay ngăn lại:

- Hãy khoan nhị huynh Anh định bỏ rơi Ngũ Điền đó ư ? Nhị huynh ra tay là nó sẽ phải chết.

Nhị Điền buông gươm xuống thở dài. “Úc thật Phải làm sao bây giờ ?” Tam Điền nói ngay:

- Đỗ Kế thiếu thủy chung Lúc này vì không cứu kịp Ngọc Lan mà hắn nở lòng mặt sát ta. Đệ tưởng ta không nên quá lo giúp hắn mà để cho Ngũ Điền phải chết.

Đỗ Kế nghe Tam Điền nói thế thì lo sợ cuống cuồng:

- Kìa.. Chư vị đạo nhơn Đứng bỏ rơi ta trong lúc này Hãy gắng giúp ta, rồi muốn gì ta cũng nghe theo.

Nhất Điền từ nãy giờ vẫn lặng thinh, phân vân trước hai quyết định Dù gì thì sinh mạng của Ngũ Điền cũng đáng cho hắn lưu tâm hơn. Vì vậy, đến lúc quyết liệt, Nhất Điền cất tiếng bảo Liêu Cốc:

- Người hứa thì nhớ giữ lời. Bằng không có ngày ta sẽ băm vằm thân xác người.

Ba ngày nữa, người phải giao trả Ngũ Điền tại dinh thự Phi Hồng Xà ở bờ Nam Hải Bọn ta sẽ có mặt ở đó. Bây giờ ta xin kiếu Liêu Cốc gật đầu:

- Ta giữ lời đã hứa, không phải vì sợ bọn này mà vì danh dự của kẻ cầm đầu phái Hạnh Hoa Đỗ Kế từng sờ trước những lời đối đáp đó Hắn hoàn toàn không ngờ đến phút chót, bọn đạo sĩ Thất gia trang lại bỏ rơi mình một cách đột ngột đến thế Họ Đỗ kêu lên:

- Nhất Điền Đạo sĩ đành lòng như vậy sao ?

Nhất, Nhị, Tam Điền không nói không rằng, phóng mình nhảy vút đi, phút chốc mất dạng Đỗ Kế và toàn thể các tướng sĩ của ông đều lo sợ nhìn nhau. Thế này thì nguy lắm rồi Họ trong cật vào bọn đạo sĩ Thất gia trang, ai ngờ chúng trở mặt Liêu Cốc đạo nhơn đã trở về tiếp tay với các môn diệt thì lực lượng của chúng có phần tăng gấp bội. Hơn nữa, Đỗ phu nhân cùng công tử còn nằm trong tay chúng.

Nguyễn Quyện lão tướng cũng thấy phần thắng lợi về mình nên đốc xuất quân binh đánh thẳng ra ngoài Ông hỏi Liêu Cốc đạo nhơn:

- Chúng ta phát lệnh cho Phi Hồng Yến, Hoa Mai được chưa, thưa đạo nhơn ?

Liêu Cốc nhìn qua trận thế, khẽ gật đầu:

- Bây giờ thì được rồi đó Quân ta sẽ làm cỏ bọn Hán triều ác độc để phục thù trận chúng đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn khi xưa.

Nguyễn Quyện cho phát hai tiếng pháo lệnh. Hai cánh quân do Phi Hồng Yến và Hoa Mai, Mạc Tuyết Lan dẫn xô ra đánh bọc hậu bọn Đỗ Kế Quân binh Hán triều trùng trùng điệp điệp nhưng vì bọn chủ tướng mất tinh thần nên chúng không còn đánh hăng say như trước nữa. Cho nên, khi Phi Hồng Yến và Hoa Mai xua quân ra, chúng bị đánh bất ngờ đều đình ninh bị lọt vào giữa vòng vây. Chúng hoảng kinh, rối loạn hàng ngũ, mạnh ai nấy chạy. Đỗ Kế phải la hét vang trời:

- Đứng bỏ chạy Phải liều chết giữ Hạnh Hoa Thôn Nhưng tiếng nói của họ Đỗ lạc lõng giữa đám quân reo ngựa hí, không còn hiệu lực cầm chân tướng sĩ nữa.

Chỉ trong một lúc mà đại binh của Đỗ Kế đã tan rã hoàn toàn. Chúng bỏ ngọn đồi Hạnh Hoa chạy tuôn vào khu rừng Phục Lâm. Chúng có dè đâu quân binh Hạnh Hoa Thôn dưới quyền điều khiển của Anh Kiệt, Lệ Hồng đã chờ sẵn từ lâu Lệ Hồng bảo các nghĩa sĩ:

- Đây đã đến lúc chúng ta phục thù cho những người đã chết Chắc các bạn không quên ngày Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu phá tan Hạnh Hoa Thôn, đuổi chúng ta ra khỏi ngọn đồi thân mến. Ta đã chết bao nhiêu người, bây giờ phải giết chúng bấy nhiêu.

Nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn liều mình phục hận. Bao nhiêu quân binh tướng sĩ của Đỗ Kế bị đánh bật ra khỏi Hạnh Hoa Thôn chạy tràn xuống rừng Phục Lâm đều bị tiêu diệt.

Tiếng kêu khóc vang trời dậy đất. Nhưng một chuyện hết sức lạ lùng là không ai tìm thấy Đỗ Kế, viên tri huyện Châu Diên đâu cả. Không biết hắn đã chết trong đám loạn quân hay đã tìm được con đường thoát ?

Buổi chiều, nghe tiếng trống thúc quân, Anh Kiệt, Lê Hồng, Hoa Mai, Mạc Tuyết Lan, Phi Hồng Yến, Tần Ngọc đều trở về phục lệnh. Nghe Nguyễn Quyện lão tướng hỏi đến Đỗ Kế, ai nấy đều lắc đầu Chính tay họ không giết được Đỗ tri huyện. Liêu Cốc đạo nhơn nói:

- Như vậy chắc là hắn đã trốn thoát rồi.. Nhưng các con đừng lo Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi:

- Bẩm bá phụ Sao lại không lo ?

- Vì Đỗ Kế có chạy về Phiên Ngưng Thành cầu cứu, bọn Qua Thuyền tướng quân cũng không tin dùng nữa đâu. Mất Hạnh Hoa Thôn như thế này là chúng bị nhục nhiều lắm Hán triều đâu có tha thứ dễ dàng cho Đỗ Kế Nguyễn Quyện khẽ hỏi:

- Bẩm đạo nhơn Còn vợ con Đỗ Kế, chúng ta phải làm gì ?

- Cứ giam giữ chúng, để khi sau sẽ có dịp dùng đến. Thế còn ái nữ của lão tướng Nguyễn Quyện rơm rớm nước mắt:

- Quân sĩ đã tắm liệm rồi Thế cũng xong Bạch Nga rất sợ những cuộc can qua, thế mà phải chết vô cùng thê thảm.

Toàn thể nghĩa sĩ Hạnh Hoa Thôn đều ngậm ngùi chua xót trước cái tang đau đớn đó. Liêu Cốc đạo nhơn liền dẫn họ vào sảnh đường của Lục Ôn Hầu, nơi đó đang quần xác nàng liệt nữ. Mọi người càng đau đớn khi thấy Tiểu Lý Bá đang sờ soạn trước đầu quan tài của người thiếu nữ bạc số mà chàng chưa kịp thổ lộ tình yêu. Liêu Cốc đạo nhơn và các hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn tưởng niệm vong linh nàng Bạch Nga một lúc rồi kéo nhau ra ngoài sân dinh thự, chỉ để Tiểu Lý Bá ở lại cạnh quan tài. Lê Hồng bỗng hỏi:

- Theo lời cầu xin của Chu Ngân Ngọc, chúng ta có thả nàng Ái Cơ ra chăng ?

Chính nàng đã từng giúp đỡ các ca nữ Quán Đào Nguyên !

Liêu Cốc đáp:

- Ta ưng thuận. Hãy cho thả nàng Ái Cơ ra đi. Cuộc chiến đấu chống quân Hán triều sẽ còn nhiều cam go lắm. Ta cần rộng lượng đối với những người như Ái Cơ. Nàng không làm điều gì độc ác khi còn là ái thiếp của Đỗ Kế thật là một chuyện đáng khen. Đạo nhơn dứt lời, Lê Hồng liền truyền quân sĩ thả Ái Cơ tức khắc. Thiếu phụ lạy tạ mọi người rồi vội vã lên đường rời khỏi Hạnh Hoa Thôn. Liêu Cốc đạo nhơn bỗng quay sang Phi Hồng Yến nói:

- Hồng Yến con. Cuộc đời của con còn nhiều cam go lắm. Quan Đô Thống Phi Hồng Xà ngày nay tàn bạo hơn xưa nhiều. Ở vùng Nam Hải, ông đang làm gió một mình. Phi Hồng Yến cúi mặt nói:

- Bẩm bá phụ Con biết thế nên mới rời bỏ dinh thự cha con mà trở về Hạnh Hoa Thôn. Chỉ lo ngại cho anh Hà Minh, không biết số phận ra sao ? Nếu anh ấy còn nghĩ tình cha con, đắm sâu vào dinh thự thì chẳng khác nào đem thân nộp cho quân Hán triều.

Liêu Cốc đạo nhơn lắc đầu nói:

- Không hề gì đâu Hà Minh vẫn bình yên vô sự. Phi Hồng Yến và toàn thể mọi người mừng rỡ kêu lên:

- Trời Hà Minh vẫn còn sống !

Đạo nhơn đáp:

- Phải Hiện tại nó thay ta cùng Mạc Tồn cầm nghĩa binh ở bờ Nam Hải.

Hoa Mai mừng rỡ nói:

- Ô Mạc Tồn dũng sĩ Người ở bờ Nam Hải thì tốt lắm rồi. Nàng quay lại tìm Mạc Tuyết Lan, nhưng cô bé đã bỏ đi tự bao giờ. Hoa Mai bực tức:

- Cô bé này lạ thật Sao cứ trốn tránh mãi không thôi ?

Liêu Cốc đạo nhơn nhìn Hoa Mai lộ vẻ không hiểu. Anh Kiệt liền thuật rõ hoàn cảnh của Mạc Tuyết Lan cho bá phụ nghe. Liêu Cốc nói ngay:

- Tưởng ai chớ Mạc Tồn là một đứa khá lắm. Nó sẽ không cố chấp đâu. Phải dè ta giữ Mạc Tuyết Lan ở lại rồi đưa về bờ Nam Hải luôn thể. Phi Hồng Yến nói:

- Bẩm bá phụ. Nếu Mạc Tồn thực tình tha thứ, tìm kiếm Mạc Tuyết Lan thì con hy vọng nàng sẽ ra mặt. Cô ta cứ nuôi mãi sự khổ sở trong lòng. - Được rồi, khi về đến bờ Nam Hải ta sẽ kể cho Mạc Tồn rõ mọi chuyện chắc chắn rồi đây chúng sẽ tìm nhau !

Có tiếng Hồng Nhi kêu khóc vang lên ngoài cổng dinh. Cậu bé vừa hay tin Mạc Tuyết Lan bỏ đi mà không một lời từ giả. Cậu chạy đến bên Lệ Hồng, gục vào lòng mẹ khóc:

- Mẹ Ơi. Cô Mạc Tuyết Lan đã đi rồi.

Lệ Hồng ôm chặt lấy con, vuốt lên mái tóc:

- Rồi đây, thế nào Tuyết Lan cũng trở về, con đừng buồn.

Liêu Cốc đạo nhơn vụt bảo Nguyễn Quyện, Anh Kiệt và toàn thể nghĩa sĩ Hạnh Hoa Thôn:

- Thắng trận này, chúng ta đã ghi được một kỳ công nhưng nó chỉ là bước đầu để bình tĩnh dân ta. Rồi đây, các môn phái trong nước sẽ nổi lên tiếp sức ta trừ quân cướp nước. Các con hãy ráng gìn giữ Hạnh Hoa Thôn đừng để lọt vào tay quân Hán triều thêm một lần nữa. Thôi, ta xin kiếu để trở về bờ Nam Hải. Phi Hồng Yến bỗng nói:

- Bẩm bá phụ. Xin người cho con theo với. Liêu Cốc đạo nhơn nhìn Hồng Yến với đôi mắt xót thương, khẽ gật đầu. Hồng Yến, Hoa Mai, Lệ Hồng ôm chầm lấy nhau trước khi từ biệt. Bên ngoài dinh thự Lục Ôn Hầu, xác của quân Tàu vẫn còn nằm rải rác khắp ngọn đồi Hạnh Hoa.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-hoa-thon-phuc-han>